

LINDA HOWARD

'Suspense that'll keep you on the edge of your seat' *Bella*

BURN

Cho những người đáng yêu làm việc tại Christmas Palace trong Pigeon Forge, Tennessee, một trong những nơi kỳ diệu trên thế giới. Cám ơn tất cả vì đã cho phép sử dụng tên riêng trong vài đoạn văn của quyển sách này.

Và cho những cô gái dấu yêu của tôi, những dẫn nhân bằng vàng của tôi, Honey và Sugar, giờ đang nô đùa cùng nhau trên Thiên đàng. Có thật sự tất cả những con chó đều lên Thiên đàng, bởi vì còn nơi nào khác có được tình yêu thuần khiết đến thế?

MỞ ĐẦU

Thời điểm hiện tại, trên tàu Silver Mist

KỠ NGHỈ CỦA QUỶ.

Jenner Redwine ngồi đông cứng trên ghế quầy rượu, cố gắng nhớ lại điều Bridget đã nói với cô và đành chấp nhận nỗi kinh hoàng đang thực sự diễn ra. Cô đã được cho biết rằng một người đàn ông và một người đàn bà sẽ tranh luận ở đây trong suốt buổi tối. Người phụ nữ, Tiffany, sẽ bỏ đi, và người đàn ông, Cael, sẽ tiến lại gần Jenner. Cô được cho hay phải tỏ ra thích thú và sẵn lòng giúp đỡ. Cô phải làm chính xác điều anh ta nói, nếu không thì họ sẽ giết Syd, người bạn thân duy nhất cô có trên thế giới.

Quang cảnh không mở ra như cô mong đợi. Tiffany không bỏ đi khỏi quầy rượu, cô ta đang la hét, dậm chân, nổi cơn tam bành giận dữ như kẻ say, dù tất nhiên cô ta không thật sự say rượu. Cô ta đang buộc tội Cael ngủ với Jenner cho dù đây là đêm đầu tiên trên tàu và vẫn chưa ai ngủ với ai hết - chắc chắn - vì vẫn còn sớm. Cael đã lại gần Jenner trước khi cuộc tranh cãi bắt đầu, tất nhiên cô vẫn chưa nhận ra anh là ai. Anh đứng cạnh cô bên quầy rượu chật ních để gọi đồ uống, và anh đã không nói bất kỳ điều gì gợi ý. Không, không điều gì về buổi đêm

này đang diễn ra theo cách mà Bridget đã chỉ dẫn tường tận cho cô, không điều gì về cuộc tranh cãi công khai đang nổ ra.

Cael sẽ vạch ra những chi tiết. Bridget đã nói vậy. Anh chắc chắn có. Jenner không có ý tưởng nào về điều sẽ xảy ra kế tiếp, nó có lẽ là một điều tốt. Cô không phải là diễn viên, không thể giả vờ như kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, người luôn sang sảng với sự hùng hồn. Bọn họ dĩ nhiên có thể.

Người đàn ông vừa mới chen lấn Cael đã tham dự vào cuộc cãi vã, lớn tiếng và say xỉn y như Tiffany, bảo với cô ta rằng cô ta không biết gì về điều cô ta đang nói, rằng cô ta đã say và nên về buồng mà ngủ đi. Ông ta kiên quyết bác bỏ sự hiểu lầm, ông ta thật tử tế cho dù ông ta đã say. Hoặc có thể ông ta là người của họ, Jenner nghĩ, bởi vì cô không biết ông ta và, thật ra, ông ta có thể là bất kỳ ai.

Người duy nhất cô không nghi ngờ, cô nhận ra, là người cô đã biết. Cô không biết người cô không thể tin tưởng, nhưng cô chắc chắn biết người cô **có thể** tin tưởng, vì tất cả những điều tốt đẹp đã làm cho cô. Bất kể điều gì đang xảy ra, cô đã biết thừa đi rồi, chìm nghỉm hoặc bơi, vì Syd. Bọn cô đang bị đe dọa, và Jenner muốn được bực bội. Nếu cô có thể bực bội, thì cô sẽ không quá lo lắng.

Cô muốn có thể làm điều gì đó để đẩy những người này biến khỏi cuộc đời của cô - và của Syd . Thay vì thế cô đã kinh hoàng rằng bất luận điều gì cô đã làm, đều không thể có kết thúc tốt cho cả hai bọn họ. Việc quá lo lắng về điều phải xảy đến kế tiếp, và không biết về điều có thể tình cờ xảy đến kế tiếp làm cho cô cảm thấy không thể kiểm soát được, và đó không phải là một đặc điểm mà cô ngưỡng mộ ở bất kỳ ai, chỉ ít là với bản thân cô.

Có lẽ đã đến lúc cô cần kiểm soát vài sự việc, theo cách cô đã có, bằng việc ra ngoài qua ban công nơi Faith đang đứng canh gác. Cô trượt khỏi ghế và cố lách qua Cael, y như thể cô đang cố thoát khỏi cuộc cãi lộn, nhưng Tiffany đã thấy cô và rít lên, “Đừng cố chạy trốn giống như cô là quý cô trong trắng nhỏ xinh. Tôi đã thấy cô tán tỉnh...”

“Tôi không biết cô.” Jenner nói, ngắt lời cô ta đúng vào lúc Cael quay người, khéo léo di chuyển vị trí của anh khoá chặt đường thoát của cô. “Và tôi không biết anh, vì thế hãy loại tôi ra khỏi cơn tam bành nhỏ khó chịu của cô.” Cô đã gây chú ý cho vài người cô biết đến từ Palm Beach, Leanne Ivey, và trưng ra một cái nhún vai ‘tôi-không-biết-điều-gì-đang-xảy-ra’ vô dụng. Leanne đã trao lại cho cô một cái nhìn thông cảm.

Faith đột ngột tách khỏi đám đông và tiến lại gần Tiffany, quàng tay cô quanh vai của người phụ nữ có mái tóc đen và nhỏ nhẹ nói điều gì đó với cô ta. Tiffany đáp lại bằng nước mắt tràn trề, và Faith tử tế dẫn cô ta đi khỏi, đặt dấu chấm hết cho vở tuồng. Cùng lúc đó, chồng của Faith, Ryan, khập khiễng tới cạnh Cael. “Ông thật tử tế đã để lại phòng cho cô ấy.” Anh ta nói trong một giọng trầm bổng hoàn hảo chỉ vừa đủ cho những người đứng quanh họ nghe được.

Cael nhún vai. “Tôi vừa ném cô ta đi, đúng không?” Anh vẫn đang ngăn Jenner bỏ đi, và bây giờ anh và Ryan đang kẹp cô trong giữa họ. Cô đã bị mắc bẫy, một cách chắc chắn, y như mỗi người bọn họ tóm cô bằng một cánh tay và giữ thật chặt. Chẳng có gì quan trọng. Cô không có nơi nào để đi, dù chắc chắn biểu hiện của cô nói lên rõ ràng rằng cô muốn rời khỏi.

Silver Mist là một con tàu lớn, đầy người... được bao quanh bởi nước. Cho dù những người này không hăm dọa bạn cô, Cô biết đi đâu nếu cô xoay sở trốn thoát ? Cael sẽ tìm cô, bất luận cô cố gắng ẩn nấp thế nào. Tuy rằng cô ghét giả vờ, cô không muốn phát hiện ra điều anh có thể sẽ làm nếu anh tìm ra cách.

“Có sự lộn xộn trong việc phân bổ phòng của chúng tôi.” Ryan tiếp tục, “Và chúng tôi có một phòng có hai phòng ngủ thay vì chỉ một. Ông được chào đón lấy một phòng, nếu ông thích.”

“Cám ơn ông, nhưng trước tiên tôi sẽ kiểm tra xem có buồng nào có sẵn không. Ông có nghe gì về việc chuyển tàu đã bán hết vé không?”

Jenner muốn thét lên, hai gã đàn ông nói nghe có vẻ quá bình thường, như thể đây là một cuộc thảo luận hết sức tự nhiên. Cô biết nó là bất kỳ thứ gì ngoại trừ điều sắp xảy ra, dù không ai khác sẽ nhận ra được. Cô tin rằng đó là kế hoạch, nhưng cuộc tán gẫu này giống như giấy nhám chà xát vào thần kinh của cô.

Ryan nâng một bên vai. “Tôi không nghe gì, nhưng nếu không có phòng, ông hoàn toàn có thể ở với tụi tôi. Tôi đã nói rõ với Faith rồi, vì thế đừng nghĩ là cô ấy sẽ phiền lòng.” Anh ta nhìn vào Jenner, trao cho cô một nụ cười thân thiện gần như hiền lành. “Chuyến tàu khởi hành cách nào vậy?”

“Với một tiếng súng.” Cô đồng ý, cố gắng lách khỏi họ một lần nữa. Cô chỉ vừa vặn thở được với sự hiện diện của hai người đàn ông cao vượt cô, đang áp sát vào cô. Họ lấy mất không khí của cô và cô cần

thở. Cô cảm thấy như thể cô đang bị đè bẹp, mặc dù không ai trong bọn họ thực sự chạm vào cô. Và rồi...

Ryan vói tay ra nắm lấy khuỷu tay cô, một cử chỉ lịch thiệp tuy chỉ nhằm giữ chặt cô tại chỗ. “Hai người thực sự gặp nhau, hay chỉ vừa bị cuốn vào sự nổ bùng đó?”

“Không, chúng tôi không gặp gỡ.” Cael nói, dù Ryan hỏi cô.

“Điều đó làm cho toàn bộ cảnh tượng trở nên lố bịch nhiều hơn nữa, đúng không?” Ryan nói với một nụ cười nuối tiếc, giữa đàn ông với nhau. “Jenner Redwine, đây là Cael Traylor.”

“Hân hạnh được gặp cô.” Cael nói, đưa bàn tay ra, và Jenner chẳng còn cách nào khác cũng phải chìa tay của mình. Những ngón tay ấm áp rắn chắc của anh bao bọc tay cô, và cô cảm nhận được những vết chai trong lòng bàn tay anh. Cô nhìn lên và bắt gặp đôi mắt xanh lạnh lẽo đang quan sát mọi cử động cô làm, đọc mọi biểu hiện mong manh thoáng qua trên gương mặt cô.

Họ đã sắp đặt vị trí sao cho cả Cael và cô được lộ ra trong nguồn sáng rõ ràng hơn, cô nhận ra, so với lúc anh gạt bỏ Tiffany và tiến lại

gần cô. Bridget ắt đã đi theo lời dẫn giải mà cô phải làm, việc cấu kết với những kẻ nhóp nhúa đã vượt ra khỏi tính cách của cô. Họ không muốn ai nghi ngờ về “chuyện tình” đột ngột của họ. Bằng việc làm cho Tiffany có vẻ khó chịu và say xỉn, họ đã công khai nghiêng sự đồng tình về phía cặp đôi mới. Và giờ đây họ đang được chính thức giới thiệu với nhau qua một người, theo biểu hiện bề ngoài, là hoàn toàn vô hại và có thể chấp nhận được.

Thú vị thật, cô nghĩ đầy cảnh giác. Những người này thật khéo lừa. Không nên đánh giá thấp bất kỳ ai trong số họ, không phải cô có thể làm bất kỳ điều gì ngoại trừ làm theo mọi thứ trong kịch bản mà họ sắp đặt. Điều đó không có nghĩa là cô sẽ đổ nhào và diễn đến chết, đó cũng không phải tính cách của cô.

Cơ hội của cô sẽ đến khi Syd được an toàn. Cô tin rằng Syd sẽ được giải thoát bình an vô sự, và cô cũng tin rằng, bằng cách nào đó, cô có thể bắt những người này trả giá cho những việc họ đang làm với cô, và với bạn cô. Việc chăm chú vào những hậu quả khác có thể xảy ra sẽ có sức mạnh làm cô bất lực - và cô không thể để điều đó xảy ra. Cho đến khi cơ hội của cô đến, cô không có lựa chọn nào ngoại trừ làm bất kỳ điều gì mà Cael bảo cô làm.

Ý muốn sống sót - và trả thù – đã giữ cô khỏi thét lên khi cô đứng đó và nói năng nhỏ nhẹ với Ryan và Cael, tiếp tục công việc giả bộ tình cờ và vụn vặt cho những kẻ vẫn đang say sưa lắng nghe. Cael cảm ơn Ryan lần nữa về lời mời sử dụng căn phòng còn dư của họ, rồi anh quay người tìm lại thức uống của Jenner từ quầy bar, cũng như ly Ghostwater mà anh đã gọi.

Anh nhìn vào ly Ghostwater, nhắm mắt, rồi đẩy nó sang bên cạnh. “Đó là của Tiffany.” Anh nói với Jenner. “Cô ấy đã uống một ly rồi, và cứ khẳng khẳng nài thêm một ly khác nữa. Đó là cách tôi biết chúng đã có tác động mạnh và nhanh như thế nào.”

Cô gật đầu, nhưng không trả lời. Để anh làm việc khó khăn hơn một chút cho “chuyện tình” tức thời này.

Anh nhìn quanh quầy bar đông đúc. Phần lớn mọi người đã quay trở lại với những câu chuyện của chính họ. Tiếng nhạc đã lại cất lên. Anh gật đầu chào vài người – là người quen hay người trong nhóm của anh ? - rồi nói, “Chúng ta hãy rời khỏi đám đông này và đi dạo, tôi có thể tập luyện đôi chút.”

“Hai người cứ tiếp tục đi.” Ryan nói, không cho Jenner cơ hội để chấp thuận hoặc từ chối. “Tôi sẽ tìm hiểu xem Faith đang làm cách nào để xoa dịu Tiffany.”

Bằng một chỉ thị ngắn, Jenner thấy bản thân đang tản bộ bên cạnh Cael trên boong thể thao vì boong Lido quá đông đúc với ghế nằm và người ta. Cho dù họ chỉ ở trong một boong phía bên trên boong Lido, mức độ ồn ã đã giảm đi đáng kể, và họ cực kỳ ít liên kết. Họ không nói chuyện; cô chỉ nhìn thẳng về phía trước khi cô tiến bước, ít ra cho đến khi anh nắm lấy cánh tay cô và kéo cô bước chậm lại. “Em có vẻ như đang cố chạy khỏi tôi vậy.”

“Cứ ngỡ thế đi.” Cô nói mỉa mai. Cô ghét anh có giọng nói sâu lắng mượt mà như thế, ghét anh cao và ngoại hình đẹp và ăn mặc hợp thời trang như thế. Cô đã mong đợi một kẻ ác ôn tầm thường, kẻ mà cô sẽ không ưa ngay khi nhìn thấy. Rốt cuộc, anh là một kẻ bắt cóc, một tên cận bã. Kẻ bắt cóc xấu xa hơn tên ăn cắp, bất kể ngoại hình đẹp đẽ của anh. Trái tim cô đập dồn dập vì sợ hãi, vì khiếp đảm, vì nỗ lực mà cô đang làm để thể hiện, ít ra bằng một thái độ lạnh nhạt mà cô đã có trong những pha diễn bắt đầu của một “chuyện tình” trên tàu.

“Hãy nghĩ đến bạn em.” Anh đáp mà không đổi giọng, trừ việc hạ thấp giọng của anh xuống hơn nữa. Tiếng nói lẫn vào trong gió, và ở

trên đây làn gió được gây ra từ sự chuyển động của con tàu còn lờng lộng hơn, thổi tóc bay lên khỏi gương mặt cô. Cô rùng mình, chà sát bàn tay trên cánh tay trần của cô.

“Tôi đang nghĩ đến cô ấy. Đó là lý do duy nhất khiến tôi không đẩy anh ra khỏi mạn tàu.”

“Vậy tốt hơn em nên suy nghĩ chăm chỉ hơn, vì em đang làm việc ngược ngốc là bán rẻ ý tưởng rằng chúng tôi sẽ để cho một thứ ra đi.”

“Tôi bán nó cho ai? Không có ai ở trên đây hết.” Cô bắt bẻ, và điều đó hầu như là sự thật. Có một cặp đang tản bộ quanh đó, giống như họ, và một người đàn ông đơn độc cầm một điều thuốc và đang đứng cách khá xa những người khác. Cô không phải là một diễn viên tốt như họ muốn và không lời đe dọa nào có thể làm thay đổi điều đó. Cô dứt khoát không giống như họ, để có thể giả vờ làm một ai đó mà cô không sẵn sàng.

“Tôi quyết định khi nào em cần bán nó, không phải em. Và bây giờ tôi bảo em bán.” Một cách dễ dàng, anh xoay cô lại đối diện với anh, gần đến nỗi một lần nữa sức nóng của cơ thể anh bao bọc quanh cô. Con tàu được chiếu sáng khá tốt, nhưng đêm tối đã phủ xuống họ, ném những hình bóng khắc nghiệt ngang qua mặt anh, làm cho cấu trúc

xương của anh có vẻ mạnh mẽ hơn và dữ dội hơn. Anh nhìn xuống cô một lúc lâu, rồi đưa tay lên eo cô để kéo cô dựa hoàn toàn vào anh. “Em không giữ gìn sức khỏe của bạn em thật sự như em phải làm.”

“Tôi đã làm mọi thứ anh bảo tôi làm.” Cô ghét nó nhưng cô phải làm theo. Cô được lựa chọn sao? Nỗi hoang mang thắt chặt giọng cô, vì điều đó có nghĩa là họ đã làm tổn thương Syd rồi sao?

“Hãy hôn tôi giống như em muốn làm như vậy.” Anh ra lệnh, và cúi đầu của anh trên cô.

Cô không làm được, cô không thể làm được, cho dù miệng anh ấm áp và bờ môi anh vững vàng, mùi vị của anh sạch sẽ dễ chịu, cô không thể làm cho bản thân quên được anh là ai và đã làm gì, bởi vì cuộc sống của Syd đang bị đe dọa. Cô đứng cứng nhắc, nín thở, cánh tay của cô ép vào cạnh sườn khi anh hôn cô. Nếu anh có chút xiu lòng trắc ẩn, anh sẽ nhận ra rằng cô đã khiếp sợ và anh sẽ ngừng thúc ép, nhưng cô nghi ngờ rằng một chút xiu cũng đã nhiều hơn so với số anh có.

“Bán nó đi.” Anh gầm gừ sát miệng cô, ép nụ hôn mạnh thêm, đặt nghiêng miệng anh trên miệng cô, dùng lưỡi thăm dò sâu hơn. Jenner rùng mình bên dưới sự chống trả đã làm cô run rẩy nhưng cô nghĩ về Syd và ngoan ngoãn nhắc cánh tay quấn quanh cổ anh.

Tuy thế, cô cố gắng giữ thân thể cô cách xa anh, cố gắng giữ ngực hoặc hông cô không chạm vào anh. Cô không muốn chạm vào anh nhiều hơn cô bắt buộc phải có. Với một khoảng cách cô muốn ra vẻ đủ hài lòng cho ai đó đang quan sát, và điều đó sẽ làm anh thoả mãn. Anh khắc phục sự cứng nhắc của cô bằng cách kéo cô dựa sát hoàn toàn vào anh, điều chỉnh cơ thể của họ khít vào nhau giống như đôi tình nhân và ôm chặt cô ở đó. Cô cảm nhận sự cứng rắn của đôi vai đầy cơ bắp bên dưới lớp áo lụa của anh, cảm nhận vật đàn ông nổi cộm của anh bắt đầu trở nên dày hơn, rắn chắc hơn.

Ôi, Chúa ơi! nỗi hoang mang mơ hồ quét qua cô. Anh đã có sự cương cứng. Anh không giống những người đàn ông khác, cô không thể tin tưởng rằng anh sẽ kiềm chế được nỗi đam mê tình dục không đúng lúc, rằng anh sẽ chiếm lấy cô “không hề” đùa. Cô cố lùi ra vừa đủ để nói lỏng sức ép của cơ thể anh trên của cô, nhưng anh ôm cô quá chặt nên không thể làm được. Cô hoàn toàn nằm trong sự khoan dung của anh, giả sử như anh có chút ít ... và xét ra thì làm sao cô có thể thừa nhận được điều gì trừ điều tồi tệ nhất về anh ? Anh định làm gì cô? Cô e rằng cô biết, và không điều gì cô có thể làm được để ngừng anh lại.

Điều tương tự có đang xảy ra với Syd không? Cô đã quá tập trung vào việc không để cho Syd bị giết. Và bây giờ cô phải chấp nhận rằng

những điều khác có thể xảy ra, rằng không ai trong số họ sẽ thoát ra khỏi việc này mà không bị tổn thương. Suy nghĩ trước đây của cô về việc trả thù bây giờ dường như không còn giá trị. Cô muốn được sống sót; cô không muốn bị tổn thương. Cô muốn điều tương tự cho Syd. Không suy nghĩ nhiều về điều sẽ đến sau đó, chỉ còn nỗi kinh hoàng trở nên tồn tại mọi lúc.

“Đừng!” Cô thốt thức, không thể ngừng cầu xin. Cô căm ghét bản thân vì đang van xin, trong khi điều cô muốn làm là nhổ vào mặt anh; căm ghét bản thân vì đã để cho anh thấy cô đã khiếp sợ như thế nào.

“Giờ hãy làm như thể em muốn nó đi.” Anh nói trong lần thứ hai, lại đang hôn cô.

Điên tiết, bất lực, cô đã là như thế đấy.

PHẦN 1.

MAY MẮN TÌNH CỜ.

CHƯƠNG 1.

Bảy năm về trước ...

Điện thoại di động của Jenner Redwine reo vang khi cô lê bước ngang qua bãi đậu đến xe của cô. Đó phải là Dylan, cô nghĩ với một thoáng bực bội khi cô lôi chiếc điện thoại từ dưới đáy của cái túi xách bằng vải denim của cô ra; cô vừa mới có chiếc điện thoại được năm tuần; chưa chi anh ta đã khai thác được một kiểu khủng bố rồi. Cô dám cá là cô cũng biết điều anh ta muốn nữa. Cô bấm ngón cái vào nút Talk, nói “Hello,” và đợi xem liệu cô có thắng cuộc đánh cá với chính mình không.

“Hey, bé cưng!” Anh ta nói, như anh ta vẫn luôn thế.

“Hey,” Nếu anh ta có một chút xúu nhạy cảm nào, anh ta sẽ nhận thấy sự thiếu niềm nở rõ rệt trong giọng cô, nhưng “nhạy cảm” và “Dylan” là hai thứ hoàn toàn đối nghịch với nhau.

“Em tan ca chưa?”

Cứ làm như anh ta không nhìn đồng hồ ấy, cô nghĩ, nhưng không nói ra. “Hãy dừng lại ở tiệm Seven-Eleven và kiểm lốc bia, nhé ? anh sẽ thanh toán lại cho em.”

Anh ta vẫn sẽ không cho mà xem. Cô nghĩ gắt gỏng, cô đã trở nên mệt mỏi với chuyện đó rồi. Công việc luẩn quẩn của anh ta được trả lương cao hơn của cô, nhưng anh ta đang xoay sở bia cho anh ta từ cô. **Lần cuối cùng**, Jenner tự hứa với chính mình khi cô nói “Okay.” và tắt máy. Nếu như anh ta không trả cho cô lần này, thì đây là lượt bia cuối cùng của cô.

Cô vừa mới bấm thẻ làm việc kết thúc ca hai ở công ty bao bì thực phẩm Harvest, cô đã mệt bã người, và chân cô run run vì đứng trên sàn

bê tông trong suốt tám giờ qua. Công việc của Dylan ở cửa hàng bán máy móc là ca đầu tiên, nghĩa là anh ta đã tan ca xấp xỉ tám tiếng đó, nhưng anh ta không thêm bận tâm đến việc mua bia cho mình. Thay vì thế, anh ta ngồi xem ti vi của cô và ăn thức ăn của cô.

Việc có một chàng trai đứng đắn có vẻ là một thoả thuận tốt vào lúc đầu, nhưng Jenner không chịu đựng nổi bất kỳ trò ngu xuẩn nào, thậm chí cả những trò ngu xuẩn của chính cô. Trừ phi Dylan bật ra được một sự hồi phục phi thường, cô đang sớm đưa anh vào danh sách “sai lầm”. Cô trao cho anh ta cơ hội cuối cùng này – không phải vì cô nghĩ rằng anh ta sẽ trở nên thông suốt, mà bởi vì dù sao chẳng nữa cô cũng cần một chút chứng cứ cộng thêm này để đẩy quá khứ của cô vào chỗ không quay trở lại được nữa. Việc bám riết lấy một người khi cô không còn nghĩ đến nữa là một sai lầm điển hình, nhưng cô tự biết bản thân khá nhiều đủ để chấp nhận rằng cô **CÓ** trao cho anh ta một cơ hội cuối cùng, hoặc để sự bấp bênh vẫn tiếp tục ăn mòn cô.

Vươn tới chiếc Dodge màu xanh tả tơi của mình, cô mở khoá và kéo mạnh tay nắm cửa – cánh cửa phía bên người lái hay bị kẹt cứng. Sau một lúc chống lại nỗ lực của cô, cánh cửa thành linh nhượng bộ với một tiếng két từ những chiếc bản lề bị han gỉ, và Jenner loạng choạng lùi ra sau. Kềm nén sự cáu kỉnh, cô vào trong xe, đóng sầm cánh cửa lại, và cắm chìa khoá vào bộ phận khởi động. Máy xe nổ lên ngay lập tức.

Con Ngỗng xanh này không ra vẻ cho lắm, nhưng đáng tin cậy, và đó là tất cả những gì cô yêu cầu. Ít ra cô cũng còn có thứ gì đó để cô có thể dựa vào, cho dù nó chỉ là chiếc xe xác xơ, han gỉ.

Tiệm 7-Eleven gần nhất cách căn hộ đôi của cô vài khối nhà, nhưng chắc chắn đủ gần để Dylan có thể đến đó với chút ít cố gắng. Cửa tiệm thấp đèn rực rỡ, và bãi đậu xe chật ních bất chấp đêm đã khuya. Jenner chen chiếc Dodge vào một chỗ trống chật khít như chiếc quần bó quá nhỏ, nhưng chết tiệt gì đâu, một vết lõm khác nữa trên chiếc xe gần như là một vết lõm lớn thì có quan trọng không ?

Cô đẩy vai vào cánh cửa và, không nghi ngờ gì, nó bung mở ra với quá nhiều sức mạnh và va vào chiếc xe bên cạnh. Nhấn mặt, cô cau có với bản thân, rồi cô trượt nhẹ nhàng qua cánh cửa mở hé, xoa xoa ngón tay lên chỗ lõm của chiếc xe kia trong nỗ lực làm phẳng nó lại – không chắc chủ xe có thể chú ý thêm một vết lõm nữa hay không, vì xét ra thì chiếc xe này cũng tệ gần bằng chú Ngỗng của cô.

Sự kết hợp những mùi hôi của khói thải, xăng, và nhựa đường nóng phả vào mặt cô. Mùi đặc thù của mùa hè, và nhìn chung cô có phần nào thích mùi của xăng hơn. Dầu cũng vậy. Kỳ lạ, nhưng không phải là thứ làm cô phí thời gian lo nghĩ đến.

Đế giày của cô mắc vào lớp hắc ín mềm của bãi đậu xe khi cô lê bước ngang qua nó. Sự mát mẻ của máy điều hoà trong gian hàng tiện dụng vây bọc quanh cô ngay khi cô bước qua cửa. Cô muốn đứng lại một lúc, đắm chìm trong bầu không khí mát mẻ. Đợt nắng nóng đang nung nấu vùng Chicago dường như đã hút đi mọi mảnh của sức chịu đựng ra khỏi cô. Thật quá đáng, cô đã mệt. Cô muốn ở nhà, nơi cô có thể đá tung giày ra khỏi đôi chân đau đớn, cởi bỏ quần Jeans và áo thun dầm mồ hôi ra, và nằm phịch ngang qua chiếc giường để làn gió mát từ chiếc quạt treo trên cao thổi qua tấm thân trần. Thay vì thế, cô lại đang mua bia cho Dylan. Vậy ai là kẻ thất bại đây ? Dylan, hay chính cô ?

Cô nhìn vào hàng dài khác thường tại quầy thu ngân, và, aha! mất một thoáng để thành lĩnh hiểu ra : Xổ số. Cô phải rất mệt mới nên không nhận ra ngay lập tức điều gì đang xảy ra. Một giải thưởng lớn đã được tạo lập, và cuộc rút thăm sẽ được thực hiện vào đêm mai. Đó là lý do vì sao bãi đậu xe chật kín và có một hàng dài tại quầy tính tiền như thế. Thỉnh thoảng cô cũng chơi trò đoán số và đôi lần cô thắng được dăm đồng, nhưng phần lớn thời gian cô không bận tâm đến. Đêm nay, dù vậy... Quý thật! Sao lại không cơ chứ ? Cứ để Dylan đợi bia của anh ta đi.

Cô tóm lấy lốc bia, rồi đứng nối vào hàng người chờ tính tiền rỗng rảnh giữa lối đi của hai dãy kệ đến tận phía sau cửa hàng, rồi uốn lượn

ngược lên một lối đi khác. Cô giết thời gian bằng cách phân tích tỷ lệ đánh cược, ngắm nhìn hộp kẹo, và cố gắng quyết định xem nên chọn những số nào. Cô bị kẹp giữa hai gã, cả hai đều bốc mùi giống như bia bị ôi thiu và mùi mồ hôi chua hơn nữa, và cả hai đang tiếp tục đưa ra những lời bình phẩm nhát gừng mà hầu hết cô phớt lờ đi cho xong. Phải chăng có vài thứ vô hình trong đầu cô đang nói : “Tất cả những kẻ thất bại đều tập trung ở đây.” ?

Trái lại, có lẽ họ chỉ muốn bia của cô. Vào một đêm hè nóng nực, bia phải được đánh giá khá cao – có lẽ còn cao hơn cả cô nàng tóc vàng Clairon* mặc mỗi trong chiếc áo thun xanh xấu xí với dòng chữ “Bao bì thực phẩm Harvest” được thêu trên túi. Mặc dù khi cô làm việc, cô phải mặc quần áo lao động và một chiếc nón phủ đầu bằng nhựa, công ty bao bì đòi hỏi nhân viên của họ mặc áo của công ty khi đến chỗ làm và trở về nhà, với toan tính là họ sẽ được quảng cáo miễn phí. Người nhân viên thậm chí phải mua chiếc áo đáng ghét đó – nhưng ít ra, khi cô bỏ việc, cô có thể cất những chiếc áo thun đó ... cho đến khi cô ném chúng đi ở cơ hội đầu tiên mà cô có được.

(*Clairol : Một thương hiệu thuốc nhuộm tóc màu vàng nổi tiếng ở Mỹ)

Mặt khác, hai cha nội này có lẽ đã nhìn vào chiếc áo và nghĩ : “Hey, Cô nàng có một công việc. Và bia !” Cô ghét việc nghĩ rằng cái áo này có thể là một nét quyến rũ.

Cuối cùng, sự kéo lê chậm chạp của dãy người xếp hàng cũng đem cô đến quầy tính tiền. Cô thấy tiền xuống và mua ba vé, chủ yếu vì số ba được cho là một số may mắn. Cô lựa chọn ba nhóm số ngẫu nhiên, về ngày sinh, số điện thoại, địa chỉ và bất kỳ con số nào hiện đến trong trí cô. Rồi thả những chiếc vé vào trong túi xách. Cô lết trở lại xe của mình. Chiếc xe đậu bên cạnh xe cô đã đi mất và một chiếc bán tải thay thế vào đó. Chiếc xe tải đậu quá gần, không cách nào cô có thể mở được cánh cửa bên phía người lái. Lăm bằm một từ nguyên rửa dưới hơi thở, cô mở khoá cửa bên phía hành khách và cố xoay sở để trườn vào trong, rồi phải trèo qua bộ phận điều khiển gắn trên sàn xe. Chí ít thì cô cũng còm nhom và mềm dẻo, nếu không thì cô sẽ chẳng thể nào xoay sở được.

Điện thoại của cô reo vang khi cô lèn được bản thân vào chỗ người lái. Cô giật nảy người, va mạnh đầu cô, và nguyên rửa lần nữa. Lần này không phải dưới hơi thở. Mọi chiếc điện thoại ra, cô bật nút và cúi kính. “Gì nữa ?”

“Có việc gì mà em đi lâu thế ?” Dylan hỏi gặng.

“Mua đồng bia chết tiệt chứ gì. Đó là việc phải lâu thế đấy. Cả hàng người.”

“VẬY Ờ, NHANH LÊN, NHÉ?”

“Cũng còn tùy !” Dù giọng cô dấm dẳng, Dylan hoàn toàn bỏ qua chi tiết đó, nhưng Dylan có vẻ cũng đã bỏ qua nhiều dấu hiệu rồi.

Mỗi bên căn hộ đôi nơi cô sống có một lối vào riêng bé xíu, một sự xa xỉ được cô đánh giá cao khi cô không phải đậu xe trên đường. Ít ra là không thường xuyên. Đêm nay, chiếc Mustang của Dylan đậu trên lối vào của cô, vì thế cô phải kiếm một chỗ đậu khác. Lúc cô tìm thấy một chỗ, rồi lê bước về lại chỗ ở của cô – nơi mọi bóng đèn được bật sáng – cô gần như thở ra lửa.

Chẳng nghi ngờ gì, khi cô vào bên trong, điều đầu tiên cô nhìn thấy là Dylan nằm ườn trên chiếc ghế dài của cô, đôi ủng lao động của anh ta gác trên bàn cà phê của cô, một pha đấu vật đang om sòm trên tivi của cô. “Hey, bé cưng.” Dylan nói với một nụ cười khi anh ta đứng dậy, phân nửa sự chú ý của anh ta vẫn còn hướng về màn hình tivi. Anh

ta nhận lấy lốc bia từ tay cô và kéo một chai ra khỏi hộp. “Cút thật! Không lạnh gì cả !”

Cô quan sát khi anh ta nhặt lên đồ khui nắp chai mà anh ta đã tìm trong bếp sẵn rồi – thế nên anh ta chẳng gặp vấn đề gì với việc chờ đợi để pha chế - bật nắp, và nhấc chai bia lên miệng. Anh ta thả nắp chai trên bàn cà phê, và buông bản thân trở lại chiếc ghế dài.

“Hãy đặt những chai đó vào trong tủ lạnh trên đường em đi thay quần áo nhé.” Anh ta đề nghị. Cô luôn thay quần áo ngay khi cô vừa về nhà bởi vì cô không thể chịu đựng việc mặc chiếc áo thun polyester xấu xí thêm một giây nào nữa.

“Chắc vậy rồi.” Cô nói, nhặt cái thùng lên. Cô cho anh ta biết số tiền mua bia hết bao nhiêu.

Anh ta há hốc miệng ra nhìn cô. “Hử!”

“Bia.” Cô giữ cho giọng cô cực kỳ bình thản. “Anh đã nói là anh sẽ thanh toán lại tiền cho tôi mà.”

“Oh, phải rồi. Nhưng anh không mang tiền theo cùng. Anh sẽ trả cho em vào ngày mai.”

Ding. Cô nghe thấy tiếng chuông nhỏ nhoi nói rằng anh ta đã vượt quá giới hạn, không còn quay trở lại được nữa. Cô chờ đợi một cảm giác về việc được tự do, nhưng thay vì thế, tất cả những gì cô cảm thấy là mệt mỏi. “Đừng bận tâm.” Cô nói. “Chỉ biến đi, và đừng quay lại nữa.”

“Hử.” Anh ta nói lần nữa. Rõ ràng anh ta đang có vấn đề với tai của anh ta, cả vấn đề về việc suy nghĩ nữa. Dylan có mã bề ngoài đẹp trai - rất đẹp trai – nhưng vẻ ngoài đẹp trai còn lâu mới đủ bù đắp cho tất cả khuyết điểm của anh ta. Cô đã lãng phí gần bốn tháng của đời cô cho anh ta; thế nên cô phải hiểu biết tốt hơn cho lần kế tiếp. Dấu hiệu gian lận đầu tiên, và chàng trai phải biến.

“Cút đi. Chúng ta kết thúc. Anh đã gian lận cả lần cuối cùng này.” Cô mở cửa và đứng ở đó, đợi anh ta rời khỏi.

Anh ta nâng bản thân đứng lên, sắp đặt trên mặt anh ta một nụ cười quyến rũ đã làm loá mắt cô trong lần gặp đầu tiên. “Bé cưng, em chỉ mệt...”

“Đúng vậy, mệt mỏi với anh. Đi đi !” Cô làm một cử chỉ xua đuổi.
“Biến đi”

“Jen, thôi nào...”

“Không, Anh không có ý định trả tiền bia, nên tôi không có ý định trao cho anh cơ hội khác nữa.”

“Nếu điều đó có ý nghĩa nhiều với em, tất cả những gì em phải làm là nói như thế à. Em đừng chết vì vũng nước sâu chứ (*# giận quá mất khôn*).” Anh ta chỉ trích, nụ cười quyến rũ biến mất, và vẻ cau có thể chỗ.

“Phải, tôi làm thế đấy. Tôi thích vũng nước sâu. Nước rất dễ chịu và mát mẻ ở đó. Đi đi.”

“Chúng ta có thể làm...”

“Không, tôi không thể, Dylan. Đây đã là cơ hội cuối cùng của anh.” Cô liếc nhìn anh ta. “Hoặc anh đi khỏi cánh cửa này, hoặc tôi gọi cảnh sát.”

“Được rồi. Được rồi.” Anh ta bước ra hiên trước, rồi quay lại đối diện với cô, “Tôi cũng đã phát mệt với cô, đồ chồn cái.”

Cô đóng cánh cửa vào mặt anh ta, rồi giật nảy lên khi anh ta động mạnh nắm đấm của anh ta vào gỗ. Đó hiển nhiên là cử chỉ già biệt của anh ta, vì khoảng mười giây sau cô nghe tiếng xe của anh ta khởi động, và cô nhìn xuyên qua tấm màn cửa mở hé khi anh ta lùi khỏi lối vào và rời khỏi.

Được rồi. Kết thúc rồi. Cô đã không còn bạn trai, và điều đó dường như tốt. Còn hơn cả tốt nữa. Ý thức nhẹ nhõm và tự do cuối cùng cũng xuất hiện và cô hít một hơi thở sâu, cảm thấy như thể cả tấn gánh nặng đã được nhắc khỏi vai cô. Cô lẽ ra nên dừng cảm đương đầu với bản thân sớm hơn, tránh cho chính cô dăm ba phiền toái. Một bài học khác nữa đã thông suốt.

Những thứ quan trọng cần ưu tiên làm trước. Cô trở lại nơi đã đậu chú Ngỗng, và kéo nó về chỗ của nó trên lối vào nhà cô. Rồi, ngay khi cô cẩn thận đi vào bên trong nơi ở của cô và khoá cửa, kéo màn cửa lại cho kín, cô gọi điện thoại cho người bạn tốt nhất, Michelle, cô trở về phòng ngủ và bắt đầu cởi bỏ quần áo. Chia tay bạn trai dứt khoát là điều mà người bạn thân nhất phải nghe ngay lập tức.

“Dylan đã là quá khứ rồi.” Cô nói ngay khi Michelle trả lời. “Tớ vừa mới đá anh ta.”

“Điều gì xảy ra vậy?” Michelle nghe có vẻ hoảng hốt. “Anh ta coi thường cậu sao?”

“Làm sao tớ biết được, nhưng không có nghĩa là anh ta không làm vậy. Tớ đã mệt mỏi vì trò gian lận của hắn rồi.”

“Chết tiệt. Anh ta quá đẹp trai.” Sự hoảng hốt đã nhạt phai thành niềm thương tiếc, và một tiếng thở dài vang lên qua đường điện thoại.

Jenner ngồi xuống trên giường để lột bỏ chiếc quần jeans dẫm mồ hôi của cô, giữ chiếc điện thoại kẹp giữa đầu và vai. “Phải, nhưng ngu ngốc. Chúng ta đừng bỏ sót sự ngu ngốc chứ.”

Michelle im lặng trong một giây - chỉ khoảng đó - rồi giọng cô ấy hồi phục sự nhiệt tình. “Sao nào! Đêm chưa khuya, và cậu tự do. Muốn ra ngoài chơi không?”

Đó là lý do tại sao cô gọi Michelle, Jenner nghĩ. Michelle luôn đề nghị tiệc tùng, và Jenner cần thoát khỏi cái khe mương Dylan mà cô đã

để bản thân chìm sâu vào trong đó. Cô quên mất đôi chân đang đau đón của mình. Cô đã hai mươi ba, cô vừa vứt bỏ một gã tồi, và cô đã vượt qua tình trạng mệt mỏi. Cô muốn ăn mừng. “Chắc chắn rồi. Để tớ tắm táp một chút đã. Tớ sẽ gặp cậu ở Bird.” Cô nói, nêu tên quán bar ưa thích trước khi gặp Dylan của họ.

“**Woo hoo!**” Michelle reo hò. “Bird! Hãy đợi đấy! Chúng tôi sẽ trở lại!”

Cô và Michelle trở thành một đội nóng bỏng xinh đẹp, cho dù cô tự nói với mình như thế chẳng nữa. Michelle chỉ cao hơn năm feet chút ít, với một mái tóc đen dày lăn xoắn, đôi mắt nâu to tròn, và toàn bộ những đường cong đều đúng nơi đúng chỗ. Jenner có chiều cao trung bình và gầy nhom, nhưng khi cô bỏ chút thời gian với mái tóc và trang điểm, và mặc vào vài thứ ngắn và ôm sát, cô hoàn toàn tự tin. Một giờ sau, họ đập cửa Bird, hò reo trong thích thú và hát “Hit the Road, Jack”, lôi cuốn tất cả những người phụ nữ có mặt ở đó cùng hát theo đoạn điệp khúc. Jenner đổi “Jack” thành “Dylan”, việc đó không hoàn toàn

đúng đắn, nhưng ai thèm quan tâm cơ chứ? Cô đang vui chơi, và không thiếu những chàng trai muốn nhảy với cô.

Cuối cùng, cô cũng loạng choạng về đến nhà vào lúc rạng đông, lần đầu tiên cảm ơn là cô đã làm ca hai và có thể ngủ nghê được chút ít. Cô không uống nhiều, chỉ đôi chai bia trong năm giờ qua, nhưng sự mệt mỏi đã nện vào cô. Có lẽ tuổi hai mươi ba không còn trẻ trung như cô nghĩ, bởi vì trong lúc cô cần thời gian hồi phục, sự phấn khích hầu như không còn ở mức cao nữa và bây giờ cô chỉ vừa vịn lần từng bước chân.

Cô nhớ được việc cài đồng hồ báo thức, ngả úp mặt ngang qua giường và không động dậy cho đến khi chuông báo thức reng ầm ầm vào tám tiếng sau đó. Cô nằm trên giường nhìn lên trần nhà và cố nhớ ra hôm nay là thứ mấy. Cuối cùng, mọi thứ ùa về - Oh, phải rồi, là thứ Sáu – và suy nghĩ đầu tiên tiếp nối theo sau là việc Dylan đã biến, biến, biến. Suy nghĩ thứ hai là cô phải đi làm. Cô nhảy lên vào lao vào phòng tắm, ngâm nga một bài hát vui vẻ tán dương tự do của cô, và với tâm trạng đặc biệt tốt cô mặc vào chiếc áo thun xanh xấu xí sạch sẽ. Chiếc áo thun hôm nay thậm chí còn không thể làm cô phiền muộn.

Sao cô không nhận ra trước đây cô và Dylan đã như thế nào ? Sao cô lại để yên cho hắn giữ cô quanh quẩn ? Phải thừa nhận, thật ra đó

không phải là thời gian dài, nhưng cô đã để tình thế đó trôi qua lâu hơn cô có thể đến bốn hoặc năm tuần, phần nào hy vọng nó sẽ cải thiện dù cô biết rõ nó hoàn toàn chẳng có điều tốt đẹp chết tiệt nào. Không bao giờ có. Cô phải rút kinh nghiệm từ tình thế hết sức mù quáng đó. Well, không hoàn toàn là tình thế mù quáng. Cô biết Dylan không phải là người cô muốn, cũng giống như cha cô không phải là người cha mà cô muốn, cô đã từ bỏ người cha già tốt bụng từ rất lâu rồi, nhưng thoát đầu, trong đôi tuần, Dylan đã tỏ ra thật sự hứa hẹn. Rồi chân tướng lộ ra, và chẳng còn gì thú vị nữa.

Cô đã vượt qua ca làm việc của cô, và hướng về kỳ nghỉ cuối tuần với cảm giác thanh thoi tương tự. Cô có thể làm điều cô muốn vào khi cô muốn. Và điều cô muốn là ra ngoài vui chơi lần nữa với Michelle, họ sẽ có một đêm vui khác và đàn áp Bird lần nữa.

Cô không nghe về cuộc xổ số cho đến giờ nghỉ ăn tối giữa ca vào ngày thứ Hai. Cô ở trong phòng nghỉ giải lao cáu bẳn với bạn đồng nghiệp, trệu trạo nhai bánh mì sandwich kẹp thịt và lừa chúng xuống cùng với Pepsi, lắng nghe họ kháo nhau về việc đã có một người thắng giải độc đắc lần này, nhưng không thấy ai mang tấm vé trúng thưởng đến. “Nó được bán ở cửa hàng tiện dụng đường số hai mươi bảy” Margo Russell nói. “Điều gì xảy ra nếu tấm vé đó bị mất ? Tôi sẽ tự đá mình nếu tôi làm mất tấm vé trị giá ba trăm triệu!”

“Hai trăm chín mươi lăm triệu.” Ai đó chỉnh lại.

“Thì cũng gần gần vậy rồi. Năm triệu nữa chứ mấy ?” Margo đùa bỡn.

Jenner gần như mắc nghẹn. Cô ngồi đông cứng, không thể nuốt nổi mẩu sandwich trong miệng. Cổ họng của cô gần như tê liệt cùng với phần còn lại của cơ thể cô. Cửa hàng tiện dụng trên đường số hai mươi bảy ư? Đó là cửa hàng cô đã mua bia.

Có khả năng là, sự suy nghĩ tự nó hình thành được đôi chút, cô có thể nào...? Hoàn toàn kinh hoàng, cảm giác như đang đứng trên rìa vách đá và loạng choạng đi tới đi lui, làm vã mồ hôi men theo chân tóc cô.

Rồi ý thức chung trỗi dậy, và thế giới quanh cô trôi trở lại trạng thái bình thường. Cô nhai và nuốt. Không. Những điều giống như điều đó không xảy đến với những người như cô. Cô nghi ngờ cô có thể thắng được đến năm đồng bạc cắc. Có nhiều người ở đó cũng mua vé số. Tỷ lệ thắng cược của cô ít ra cũng là một phần ngàn, có lẽ hai hoặc ba phần ngàn. Cô đã chẳng chú ý đến cuộc rút thăm vào đêm thứ sáu, không

kiểm tra trên báo, không theo dõi tin tức, vì cô quá bận vui chơi với Michelle. Những tấm vé vẫn nằm đúng nơi cô thả chúng vào, dưới đáy chiếc túi vải của cô.

Vài tờ báo phát hành ngày hôm đó nằm rải rác quanh phòng nghỉ giải lao, cô nhặt lên và bắt đầu lật qua các trang, tìm kiếm kết quả xổ số. Cuối cùng cô tìm thấy bản yết thị và làm dấu khoanh tròn quanh nó. Nhìn đồng hồ trên tường, cô biết cô còn năm phút trước khi phải trở lại làm việc.

Trái tim cô đập dồn dập khi cô vội vã đến ngăn tủ có khoá của cô và xoay ổ khoá với bàn tay run rẩy. Bình tĩnh nào, cô tự quở trách mình. Hy vọng càng cao thì thất vọng càng lớn. Lợi thế thường chống lại cô. Điều này được làm chỉ để chắc chắn thôi, để cô không tiêu tốn suốt phần còn lại của ca làm việc băn khoăn về nó - phần nào giống với việc cô đã làm để chắc chắn Dylan là một kẻ cà chớn và ngu ngốc, để cô không tốn phần còn lại của đời cô tự hỏi liệu cô có phạm sai lầm trong việc vứt bỏ anh ta không. Sau khi cô kiểm tra tấm vé và thoả mãn với bản thân rằng cô không thắng giải, cô sẽ bõn cợt về nó với Margo và những người khác, giống như cô đã bõn cợt về Dylan với Michelle.

Túm lấy cái túi, cô trút nó xuống bề mặt của học tủ, hoàn toàn làm rỗng nó. Hai tấm vé rơi ra, và cô chộp lấy chúng. Cái thứ ba ở đâu? Điều

gì xảy ra nếu cô không tìm thấy cái thứ ba? Điều gì xảy ra nếu cô không bao giờ tìm thấy nó và không ai đến lãnh giải thưởng? Cô sẽ phải bỏ cả phần đời còn lại của cô để tự hỏi có lẽ cô đã bỏ lỡ cơ hội có được hai trăm chín mươi lăm triệu sao?”

Bình tĩnh lại nào! Mà có thắng đâu cơ chứ! Cô chưa từng mong thắng cuộc khi cô mua những tấm vé, cô chỉ mua nó vì khả năng cô có được một chút háo hức, một chút khoảnh khắc bản khoả “Điều gì xảy ra nếu...?” (*What if?*)

Cô hít một hơi thở sâu và bắt đầu bốc tung đồng đồ, thốt ra một tiếng thở phào nhẹ nhõm khi cuối cùng tấm vé thất lạc đã nằm trong tay cô. Cô so sánh những con số trên tấm vé với những con số được khoanh tròn trên mẫu báo, và gần như bật cười khi sự thực tát vào mặt cô. Không có số nào tương xứng hết. Quá nhiều cho nỗi hoang mang của cô, chỉ vì đã không ngay lập tức xem xét tấm vé.

Cô nhìn vào tấm vé kế tiếp và nhìn lại lần nữa. 7,11,23,47 ... Ánh mắt cô ngập ngừng, cô không thể xem tiếp những số còn lại. Cô nghe thấy bản thân thở nặng nhọc. Đầu gối cô trở nên yếu ớt, và cô ngã người dựa vào học tủ mở. Tấm vé tuột khỏi những ngón tay đột ngột không còn cảm giác của cô, và nỗi hoảng loạn thuần chất đổ tràn qua cô, mặc cho tấm vé rơi trên sàn không xa. Quỳ sụp xuống, cô nhặt tấm

vé lên và bắt đầu so sánh những con số một lần nữa, cần mẫn tập trung dò từng số : 7,11,23,47,53,67.

Cô kiểm tra mẫu báo lần nữa, rồi lần nữa, nhìn đi nhìn lại giữa nó và tấm vé. Những con số không thay đổi.

“Quý thần ơi!” Cô thì thầm. “Quý thần ơi!”

Thận trọng cô thả tấm vé và mảnh báo vào trong túi trước của chiếc quần jeans, gượng đứng lên, đóng hộc tủ và bấm khoá, lảng lạng trở lại chỗ làm, mặc vào bộ đồ lao động xấu xí và chụp chiếc nón trắng lên đầu. Điều gì xảy ra nếu cô lầm lẫn ? Điều gì xảy ra nếu đây chỉ là trò đùa ? Cô có vẻ giống một kẻ ngốc nếu cô nói ra với bất kỳ ai.

Cô sẽ kiểm tra nó vào ngày mai. Có lẽ cô sẽ bật đài nghe tin tức vào buổi sáng, và tìm ra giải thưởng đã được khẳng định, và khi cô nhìn vào tấm vé lần nữa, cô sẽ thấy cô đã đọc một trong những con số bị sai.

“Cô có sao không?” Margo hỏi khi Jenner trượt vào chỗ của cô. “Cô có vẻ xanh xao quá!”

“Tôi chỉ quá nóng thôi.” Bản năng giữ kín mọi thứ quá mạnh, giúp cô phớt lờ, ngay cả với người tốt bụng như Margo.

“Phải rồi. Cơn nắng nóng này thật khốn khổ. Cô cần uống nhiều nước hơn.”

Không biết làm sao cô vượt qua được phần còn lại của ca làm việc, làm sao để xoay sở lái xe về nhà, dù cô nắm tay lái của chú Ngỗng xanh chặt đến mức làm tay cô đau đớn, cô đang thở quá nhanh, hóp lấy không khí, và môi cô tê liệt, đầu cô quay mòng mòng. Cô thở phào một hơi dài nhẹ nhõm khi cuối cùng cô cũng đưa được chú Ngỗng đến lối vào, tắt đèn pha, khoá động cơ. Cứ như trái tim cô vừa chạy cả trăm dặm một giờ. Cô bước ra khỏi xe và cẩn thận khoá cửa của Ngỗng, đi lên bậc cấp đến hàng hiên kéo kệt của cô, mở khoá cửa và bước vào bên trong sự an toàn của ngôi nhà. Vẫn chưa, cho đến lúc này, sau khi cô khoá lại cánh cửa phía sau cô và cô đã an toàn, cô mới kéo tấm vé và mẫu báo từ trong túi quần jeans của cô, đặt chúng nằm cạnh nhau trên chiếc bàn cà phê, và ép buộc bản thân nhìn vào những con số lần nữa.

7,11,23,47,53,67.

Chúng tương tự trên cả hai mẫu báo và tấm vé.

Cô kiểm tra chúng thêm một lần nữa, rồi một lần nữa. Cô lấy một cây viết chì, viết những con số trong tấm vé xuống mảnh báo, rồi đối chiếu chúng với mảnh báo. Không có gì thay đổi. Trái tim cô bắt đầu chạy đua trở lại.

“Quý thần ơi!” Cô nuốt khó nhọc. “Mình đã thắng giải xổ số.”

CHƯƠNG HAI

Giấc ngủ đã không thể đến được. Chiếc đồng hồ thả những tiếng tíc tắc trong suốt những giờ Jenner bước tới bước lui, thỉnh thoảng dừng lại để nhìn vào những dãy số : 7,11,23,47,53,67. Chúng không thay đổi, cả trên tấm vé lẫn trên mảnh báo, bất kể bao nhiêu lần cô kiểm tra chúng. Có lẽ tờ báo có một lỗi in ấn về một trong những con

số. Có lẽ sẽ có một sự hiệu chỉnh trong ấn bản tiếp theo. Và có lẽ cô đã quá điên rồ khi ao ước những con số bị nhầm lẫn, nhưng... Quý thần ơi, hai trăm chín mươi lăm triệu dollar!

Cô nghĩ sẽ làm gì với một phần của số tiền đó? Năm ngàn, có. Cô có thể xử lý năm ngàn. Cô biết chính xác điều cô sẽ làm với nó : Thanh toán dứt tiền mua Ngõng, sắm vài bộ đồ mới, có lẽ sẽ đi Disney World hay nơi nào đó tương tự. Cô luôn muốn đến Disney World, bất kể điều đó nghe có vẻ giả tạo thế nào. Năm ngàn thì dễ thôi.

Thậm chí hai mươi ngàn, cô không gặp khó khăn gì với chúng. Năm mươi ngàn... Cô sẽ mua một chiếc xe mới, chắc chắn rồi, có lẽ một căn nhà nhỏ đã được sửa sang, nhưng đủ ọp ẹp để cô có thể có đủ khả năng chi trả và dùng cách trả góp cho phần tiền còn lại. Cô cũng tán thành việc thuê nhà – cô không cần phải tu sửa gì cả, mặc dù việc đòi hỏi chủ nhà làm bất kỳ việc gì cũng y như cái nhọt ở mông vậy – nhưng làm chủ một căn nhà của chính mình cũng có phần nào thú vị.

Qua khỏi năm mươi ngàn, dù vậy, là một lãnh địa kinh hoàng. Cô không biết chút gì về đầu tư, hoặc những thứ ôn dịch tương tự, và trong lúc cô không có kinh nghiệm gì với đồng tiền vượt quá mức tưởng tượng, thật sự quá mức tưởng tượng thay vì chỉ đâu đó ở con số hai mươi, cô khá chắc chắn cô không tin tưởng việc bỏ nó vào ngân

hàng và chỉ để nó nằm yên ở đó. Cô phải làm gì đó với tiền, dịch chuyển nó loanh quanh tùy theo cách thức bí hiểm của thị trường, bắt nó phải làm việc.

Cô không biết làm sao để làm được điều đó. Cô biết cổ phiếu là gì, chỉ phần nào, nhưng không có ý tưởng thật sự nào về trái phiếu là gì hoặc nó làm được điều gì. Những tay bất lương tài giỏi sẽ chờ đợi cả hàng dài để chiếm đoạt mối lợi của cô – Jerry già nua tốt bụng, cha cô, sẽ là người đầu tiên trong hàng ngũ đó - Và cô đã có những mất mát liên quan đến việc cô có thể bảo vệ bản thân như thế nào.

Sau một cái nhìn khác nữa vào tấm vé, sự buồn nôn áp đảo cô và cô chạy vào phòng tắm, nghiêng người qua chiếc toilet cũ rạn nứt một lúc lâu mặc dù không có gì ngoài nước ấm trào ra khỏi miệng cô. Cuối cùng, cô hít một hơi thở sâu, và khom người trên bồn rửa mặt để toé nước lạnh lên mặt. Rồi chống tay trên lớp men sứ mát lạnh, và nhìn chăm chăm vào chính cô trong gương, không có gì thay đổi, tuy nhiên cô biết **mọi thứ** đã thay đổi, rằng cuộc sống, với những thứ mà cô đã có, không còn tồn tại lâu nữa.

Cô nhìn quanh phòng tắm, vào lớp đá lát cầu bần trên sàn, buồng tắm vòi sen bằng sợi thuỷ tinh rẻ tiền, chiếc gương ố màu, và cô gần như đổ sụp bên dưới ý thức quá mạnh rằng điều cô mừng tượng là

phi thực. Tất cả những thứ này thật thích hợp cho cô. Đây là nơi cô thuộc về. Cô có sự thoải mái ở đây, trong căn hộ đôi cũ kỹ ọp ẹp ở khu vực dân cư sa sút. Trong vòng mười năm tới, vùng này sẽ trở thành khu ổ chuột, và cô phải chuyển đến chỗ nào đó cũng gần như tương tự chỗ này bây giờ thôi, cô sẽ phải chấp nhận điều đó. Đây là cuộc sống của cô. Cô tiết kiệm bởi vì cô phải xoay sở để trả những hoá đơn của cô, và cô cùng Michelle thỉnh thoảng thay đổi không khí tại Bird. Cô biết nơi phù hợp cho cô trên thế giới này.

Nhưng nơi này không còn là thế giới của cô lâu nữa, và nhận thức đáng sợ đó đủ để khiến cô khom người qua toilet một lần nữa. Bao tử cô đảo lộn. Chỉ một cách để cô duy trì mọi thứ như cũ là không bao giờ thông báo về vụ thắng giải, và, phải rồi, cứ làm như **điều đó** sắp xảy ra vậy. Cô không ngu ngốc, bồn chồn và buồn nôn, có lẽ, nhưng không ngốc.

Cô sẽ nói lời tạm biệt với hầu hết mọi thứ trong đoạn đời này. Cô nghĩ đến tất cả bạn bè của cô, cả thân và sơ, chỉ có Michelle là trung thành. Cô và Michelle đã trở thành bạn bè từ ngày họ gặp nhau trong trường trung học. Thời gian cô ở nhà của Michelle chắc chắn còn nhiều hơn cô ở trong nhà của cô - Điều đó xảy ra ở bất kỳ đâu, khi Jerry lôi cô hết chỗ này qua chỗ khác và luôn luôn bỏ lại sau lưng vài tháng tiền nhà chưa trả. Theo cách tính toán của Jerry, ông ta chỉ trả tiền thuê nhà

hai đến ba tháng trong năm, và những tháng còn lại ông ta có chỗ ở miễn phí, bởi vì thông thường những người chủ nhà phải mất vài tháng mới tổng cổ họ đi được. Trong thế giới của Jerry, chỉ có những gã ngốc mới trả tiền thuê nhà hàng tháng.

Jerry sẽ là một vấn đề. Câu hỏi không phải là: ông ta sẽ ***có hay là không*** gây rắc rối, mà là ***bao nhiêu lần***.

Jenner không hề ảo tưởng về cha cô. Cô đã không gặp ông ấy nhiều tháng rồi, thậm chí không biết ông ấy có còn ở Chicago hay không nữa, nhưng chắc chắn như mặt trời vẫn luôn mọc ở hướng đông là ông ta sẽ xuất hiện ngay khi ông ta nghe về giải xổ số, và làm mọi thứ ông ta có thể để đặt tay nhiều hết mức lên số tiền đó. Vậy nên, cô phải tiến hành từng bước để bảo vệ số tiền đó trước khi cô công bố lãnh giải.

Cô hiểu rằng người ta lập những kế hoạch và những thứ để bảo vệ tiền của, đôi khi chờ đợi hàng tuần trước khi tuyên bố công khai là họ đã đoạt giải. Đó là điều cô sẽ làm. Cô sẽ tiếp tục duy trì công việc ở Harvest cho đến khi cô thực sự nhận số tiền. Nhưng ngay khi có thể được – hôm nay – cô phải tìm ai đó, mà công việc của họ là biết làm gì với một phần số tiền này.

Đến ba giờ sáng, cô đã kiệt sức, cả thể xác lẫn tinh thần. Cô cởi bỏ quần áo và trèo vào giường, rồi cài đặt đồng hồ báo thức lúc tám giờ, phòng hờ cô có thể ngủ quên. Cô có quá nhiều khả năng ngủ quá giấc. Khoảng bình minh, cô rơi vào một giấc ngủ chập chờn, thường xuyên thức giấc để kiểm tra khoá, và cuối cùng thức dậy trước khi chuông báo thức reo. Sau khi tắm xong, cô khuấy một tách cà phê hoà tan và nhấm nháp chúng trong khi cô sấy khô tóc và trang điểm.

Lúc tám giờ, cô nhìn đồng hồ khi cô lật trang quảng cáo của quyển danh bạ điện thoại. Không có thứ gì được xếp loại là “Nhà quản lý tiền bạc”, thật nản lòng, vì cô không biết nó có được liệt kê theo cách quái quỷ nào khác không ? Có lẽ có vài thứ trong mục “Ngân hàng”. Cô đã được nghe là có nhiều ngân hàng ở vùng Chicago tự quảng cáo là ngân hàng “dịch vụ trọn gói”. Đó là cái gì ? Có lẽ họ bơm xăng và kiểm tra dầu cho xe bạn. Ngân hàng đổi tiền mặt thành séc, đúng không? Còn gì khác nữa ở đó? Đáng tiếc là những mẫu quảng cáo không nói rõ những dịch vụ đó là cái gì, vì thế cô vẫn còn mù mờ.

Cô đóng mạnh quyển danh bạ điện thoại lại và giận dữ bước vào trong bếp. Cô ghét việc cảm thấy dốt nát, ghét việc cô không thể tìm ra điều cô muốn trên những trang vàng, bởi vì cô không biết chúng được liệt kê như thế nào. Nhưng cô chưa bao giờ có một tài khoản ngân hàng nào, vì cô chưa bao giờ có nhiều tiền, và một tài khoản có vẻ ngớ ngẩn.

Cô thanh toán hoá đơn của cô hoặc bằng tiền mặt hoặc bằng phiếu chuyển tiền qua bưu điện. Cách đó có gì sai đâu cơ chứ ? Rất nhiều người giải quyết số hoá đơn của họ theo cách đó - thật ra, phần lớn những người cô quen biết.

Cô cảm thấy như cô đang đâm đầu vào bức tường đó - Bức tường chặn giữa cuộc sống mà cô biết và cuộc sống mà toàn bộ tiền bạc sẽ tự động đến với nó. Người khác xoay sở được và cô cũng sẽ như thế. Cô có thể hình dung được những điều đó.

Mở quyển danh bạ điện thoại lần nữa, cô tìm kiếm một trong những ngân hàng dịch vụ trọn gói, kiểm tra chiếc đồng hồ đã tích tắc vượt qua chín giờ, và quay số. Khi một phụ nữ trả lời bằng một giọng ngân nga, chuyên nghiệp và thân thiện, Jenner nói : “Tôi thấy quảng cáo của quý vị trong danh bạ điện thoại. Chính xác thì “dịch vụ trọn gói” có nghĩa là gì ?”

“Nó có nghĩa là chúng tôi cung cấp những kế hoạch tài chính và dịch vụ đầu tư, cũng như tài trợ mua nhà, auto, thuyền buồm, các khoản vay cá nhân không bảo đảm, và nhiều chương trình tiền gửi và tiết kiệm đa dạng khác thích ứng với như cầu của bạn.” Người phụ nữ nói liền một mạch.

“Cám ơn bà.” Jenner ngắt kết nối, tìm ra được điều cô cần biết. **Kế hoạch tài chính**. Cô nên nghĩ về nó. Cô đã nghe thuật ngữ này trên tivi rất nhiều lần. Thị trường tài chính luôn luôn xáo động, chiều hướng đi lên, chiều hướng đi xuống, khuấy đảo trong những vòng xoáy và hiển nhiên làm được mọi thứ, ngoại trừ việc hôn mê của nó mà thôi.

Bài học số một : Thứ cô nghĩ là “tiền” thì người có nhiều tiền nghĩ là “tài chính”.

Trở lại những trang quảng cáo, cô tìm kiếm “Nhà lập kế hoạch tài chính”. Có một dãy danh sách, bao gồm một vài cái cô đã thấy trên quảng cáo truyền hình. Cũng có vài nhóm, dành cho quỹ đầu tư tín thác, cổ phiếu và trái phiếu, đầu tư vốn và công ty môi giới.

Cô đọc danh sách trong mục “Cố vấn kế hoạch tài chính” ba lần, rồi chọn Dịch Vụ Tài Chính Payne Echols. Mẫu quảng cáo của họ có nhiều hơn một bản liệt kê đơn giản, chiếm đầy cả một trang, cô đoán họ là công ty có tên tuổi nhưng không phải là công ty lớn nhất trong tỉnh. Những gã trùm có thể sẽ bí mật giở trò với cô, hoặc, tệ hơn, chiếm lấy món lợi của cô. Một công ty có quy mô trung bình có vẻ thích hợp hơn, sẽ tính đến sự may mắn của họ, và đối xử với cô tốt hơn.

Việc chọn ra một công ty chỉ mới là một quyết định, ngoại trừ rằng bước đi nhỏ nhoi đó làm cho cô cảm thấy tốt hơn. Cô đã kiểm soát được điều này. Cô không phải làm điều cô không muốn làm. Nếu cô không thích những người ở Payne Echols, cô sẽ chọn một công ty đầu tư khác.

Cô thở ra một hơi ngắn, rồi quay số. vào tiếng chuông thứ hai, một giọng ngân nga chuyên nghiệp khác nói : “Dịch vụ tài chính Payne Echols. Tôi có thể chuyển cuộc gọi của bạn như thế nào?”

“Tôi không biết. Tôi muốn sắp xếp một cuộc hẹn với người nào đó, ngay khi có thể.”

Người phụ nữ dừng lại một lúc. “Liệu tôi có thể được biết loại dịch vụ nào bạn yêu cầu không ? Khi đó tôi sẽ biết loại chuyên môn phù hợp mà nhà lập kế hoạch tài chính của chúng tôi cần có.”

“Ah...” Jenner nghĩ nhanh, thận trọng với việc buột miệng nói ra sự thật. “Tôi nhận được một khoản thừa kế, khoảng năm mươi ngàn, và tôi muốn đầu tư nó.” Cô nói ra một con số ngẫu nhiên, nhưng dường như nó là một con số tốt, đủ lớn để cần lời khuyên nhưng không đủ lớn để lôi kéo sự chú ý.

“Vui lòng giữ máy.” Người phụ nữ nói, quay trở lại với giọng nói mượt mà của cô ta. “Tôi sẽ chuyển máy cho bạn.”

“Đợi đã. Bà chuyển máy cho tôi gặp ai vậy ?”

“Trợ lý của cô Smith. Cô ấy sẽ sắp xếp lịch hẹn cho bạn.”

Mất khoảng nửa giây yên lặng, rồi vài tiếng nhạc chói lói tấn công màng nhĩ của cô. Họ đang cố gắng làm điều gì vậy, làm phiền cô để ngắt cuộc gọi chẳng ? Tại sao công ty không chơi loại nhạc vui vẻ, thứ gì đó thú vị hơn ?

Cô đợi một vài phút, cố hết sức để lờ đi loại nhạc kinh khủng đó. Mất bao lâu để chuyển một cuộc gọi ? Cô đập nhẹ ngón chân, vô tình gia tăng nỗi bức dọc. Ngay lúc cô nghĩ đến việc gác máy, có một tiếng lách cách nhỏ và một giọng nữ mượt mà khác cất lên. “Văn phòng của cô Smith. Tôi có thể giúp gì cho bạn?”

Cô bắt đầu mệt mỏi với những giọng nói hoàn hảo vô cảm này rồi. Những người này có bị thiêu cháy nếu như họ để lộ ra thứ gì đó trần tục như sự thích thú không nhỉ ? “Tên tôi là Jenner Redwine. Tôi muốn lấy một cuộc hẹn với cô Smith.”

“Chắc chắn rồi, thưa cô Redwine. Khi nào cô muốn đến đây ?”

“Ngay khi có thể. Bây giờ.”

“Bây giờ ư ? Ồ... Cô Smith hiện đang rảnh được khoảng bốn mươi lăm phút. Liệu cô có thể đến đây kịp lúc không ?”

“Tôi sẽ đến đó.”

Jenner gác máy, rồi cẩn thận cất tấm vé số và mảnh báo vào trong ví, thả chiếc ví trở lại túi xách bằng vải denim của cô, rồi đi ra ngoài và mở khoá Ngõng. Cánh cửa bên người lái mắc kẹt, như thường lệ, và cô lăm bằm nguyên rửa. Bốn mươi lăm phút không phải thời gian dài đối với giao thông ở Chicago, và cô không có thời gian để đánh vật với cánh cửa. Túm chặt tay nắm, cô giật mạnh hơn, và cánh cửa mở bung ra, gần như đánh cô ngã xoài trên mặt đất.

“Điều đầu tiên mình làm,” cô lầu bàu, “là mua một cái xe mới.” Nó không phải là một chiếc xe ngon lành, chỉ là thứ gì đó *mới*, không một vết lõm, và cánh cửa không bị dính chặt. Sau đó là ... Cô không biết. Cô

không thể nghĩ nhiều về “sau đó”. Một bước một lần, và bước đầu tiên là làm cho tiền của cô được sắp xếp và an toàn.

Khi cô lái xe, cô nghĩ đến việc gọi cho Michelle, nói với cô ấy điều đang xảy ra. Thậm chí cô đã kéo điện thoại của cô ra, bấm hai số đầu tiên trước khi cô bấm nút kết thúc và thả chiếc điện thoại trở lại túi xách. Michelle sẽ nghĩ cô đang đùa chơi , nhưng... Điều gì xảy ra nếu cô ấy không nghĩ như thế ? Sự thận trọng hồi tỉnh trở lại. Jenner muốn mọi thứ an toàn và được bảo vệ trước khi tin tức lộ ra.

Văn phòng Payne Echols ở vùng trung tâm thị trấn, nơi mà chỗ đậu xe rất hiếm, nhưng khi cô lái xe đến nơi, cô nhận thấy công ty có tầng đậu xe riêng đi kèm, và được canh gác bởi một người bảo vệ để ngăn chặn công chúng bình thường khỏi đó. Cô dừng lại trước cần barrie cản trở màu cam , và quay cửa xuống. Người bảo vệ nhìn chú Ngỗng, và cô gần như có thể nhận ra sự ngờ vực chạy xuyên qua trí óc của anh ta. “Tôi có một cuộc hẹn với cô Smith.”

“Tên của cô là ?”

“Jenner Redwine.”

Anh ta bấm vài nút trên chiếc máy tính nhỏ, hiển nhiên để xác nhận rằng tên cô có trong danh sách được phê chuẩn, và nâng cần barrie lên. Jenner lái xe qua, đậu vào chỗ trống đầu tiên mà cô thấy, và vội vã đi đến lối vào.

Ngay khi cô mở cửa, một cảm giác lo lắng chạy dọc xương sống cô. Văn phòng Payne Echols mát mẻ, đơn giản, và yên lặng đến mức cô có thể nghe được hơi thở của chính mình. Màu chủ đạo là xám và nâu như thể nhà thiết kế kinh hãi màu sắc một cách bệnh hoạn. Những bức tranh sơn dầu trừu tượng treo trên mỗi bức tường có dính líu đôi chút màu xanh, nhưng dù vậy, nó bị đánh bại thảm hại. Có nhiều cây trồng rất ấn tượng, hoàn hảo đến mức trông chúng có vẻ không thật, nhưng khi cô thò ngón tay vào một chậu hoa, cô thấy có đất trồng. Vội vàng, cô luống cuống để tay ra sau lưng và cố chùi vết bẩn ra khỏi ngón tay khi cô đi ngang qua chiếc bàn giấy bị che khuất một nửa bởi một cây trồng khác lớn hơn.

Phía sau chiếc bàn là một phụ nữ da ngăm mảnh dẻ mặc trang phục văn phòng, người ngẩng đầu lên nhìn sự tiến đến của Jenner và nói, “Tôi có thể giúp cô chăng?” Giọng của bà ta trung lập hoàn hảo, y như môi trường xung quanh, nhưng một lần nữa Jenner lại có cảm giác bị đánh giá và xua đuổi.

Cố gắng giữ cho giọng của chính mình vô cảm và điềm tĩnh như của người lễ tân, cô nói, “Jenner Redwine. Tôi có một cuộc hẹn với cô Smith.”

“Vui lòng ngồi chờ. Tôi sẽ thông báo cho trợ lý của cô Smith.”

Jenner ngồi trên rìa của một chiếc ghế sofa màu xám bất tiện. Ngay phía trước mặt cô là một trong những bức tranh trừu tượng, trông y như thể được một con khỉ đui mù vẽ ra. Nó có khó khăn gì đâu chứ ? Tất cả những gì cần thiết là một đôi cọ vẽ, một miếng vải bạt, và bất kỳ màu nào tình cờ nằm quanh đó. Phết bừa bãi màu sắc vào đó, và bùm, một bức tranh cực kỳ xấu xí hiện ra.

Vài người đàn ông trong bộ đồ vest công sở đi qua, và cô nhận ra một số cùng với chức vụ của họ, trong tầm hiểu biết giới hạn của cô. Họ đều bận rộn, tập trung vào điện thoại, hoặc mải mê trên những trang báo, hoặc gõ bàn phím máy vi tính. Cô không nhìn thấy người phụ nữ nào.

Rõ ràng là cô Smith không có chút vội vã nào trong việc chào hỏi một khách hàng mới. Một cách bứt rứt, Jenner tự hỏi không biết người lập kế hoạch tài chính này có thật sự đáng tin cậy hay không. Cô phải tin tưởng vào bản năng của cô khi nó xuất hiện, để quyết định có nên

dùng cô Smith hay không, bởi vì cô không quen biết ai có đủ tiền để tìm hiểu về đầu tư và thuế và những thứ tương tự. Cô chỉ có những trang vàng và trí thông minh tầm thường của cô để hướng dẫn cho cô mà thôi.

Cuối cùng, một người phụ nữ gầy như que củi lộ ra khỏi tiền sảnh trái thảm và tiến đến gần. “Có phải Jenner Redwine?”

“Phải.” Jenner nhanh chóng đứng lên và túm lấy túi xách của cô.

“Tôi xin lỗi đã để cô phải đợi. Tôi là trợ lý của cô Smith. Mời cô theo đường này...” Cô ta ra dấu về phía tiền sảnh, và dẫn Jenner trong một nhịp bước nhanh nhẹn xuôi xuống một chỗ rộng mênh mông.

Họ đi qua một văn phòng lớn, trang trí hấp dẫn, có thể thấy được qua cánh cửa mở. Một cánh cửa khác đóng chặt, nên Jenner phải dùng trí tưởng tượng của cô về cách bài trí của chúng và những người ở trong đó. Khi họ đi khỏi tiền sảnh, những văn phòng trở nên có kích thước nhỏ hơn, bàn ghế đơn sơ hơn. Cô bắt đầu nghĩ, cô nên chọn một con số lớn hơn năm mươi ngàn cho lời nói dối vô hại của cô, vì rõ ràng cô Smith không được xếp hạng cao trong cái tôn ti trật tự của Payne Echols.

Người trợ lý dừng lại phía trước một cánh cửa, gõ nhẹ, rồi xoay tay nắm. “Cô Redwine đến gặp cô.” Cô ta nói, bước lùi lại để Jenner có thể đi vào văn phòng nhỏ bé, rồi đóng cửa, và có lẽ quay về căn phòng thậm chí còn nhỏ hơn của cô ta.

Một người phụ nữ có phần răn rỏi, với mái tóc quá ngắn đứng lên từ phía sau chiếc bàn giấy nham nhở yếu ớt, và với một nụ cười khít rít, giơ bàn tay của cô ta cho Jenner. “Tôi là Al Smith.”

“Al ?” Jenner lập lại. Có lẽ cô đã nghe lầm.

Nụ cười khít rít dần ra thêm một chút. “Nó là tên gọi tắt của Alanna. Không ai gọi tôi như vậy hết.” Từ sự thiếu hoàn toàn tính hài hước trong lời giải thích, Jenner nghi ngờ liệu có ai dám gọi như thế không. Al Smith tiếp tục, “Tôi được biết cô có một khoản thừa kế nhỏ và cô muốn tham gia vào việc đầu tư.”

Nhỏ ư? Không một ai mà Jenner quen biết có thể gọi năm mươi ngàn là “nhỏ”, nhưng trong một nơi giống như nơi này, thậm chí với những kẻ thuộc những văn phòng kém cao sang hơn như chỗ này, nó chỉ là số tiền lẻ ít ỏi. Một lần nữa cô ngồi lên cạnh ghế và nghiên cứu Al Smith qua chiếc bàn mênh mông.

Cô Smith không thể được gọi là một phụ nữ xinh đẹp. Không chỉ vì mái tóc sẫm quá ngắn của cô ta, mà cô ta còn không trang điểm nhiều - nếu như có chút xiu nào - và bộ vest công sở màu xám mà cô ta đang mặc làm cho cô trông giống như chiếc hộp vuông vắn. Nếu như sự thiếu những nếp nhăn là thứ để so sánh, thì cô ta chắc chắn không lớn tuổi hơn Jenner nhiều, nhưng hình ảnh mà cô ta trưng ra đã cộng vào số tuổi của cô ta thêm mười năm nữa. Đôi mắt của cô ta có màu xanh xám mãnh liệt, tia nhìn thẳng, và cô ta không có vẻ gì như thể cô ta thỉnh thoảng cũng được cười đùa.

Jenner không dễ dàng tin tưởng. Chỉ vì người phụ nữ này đã làm việc cho một công ty cố vấn tài chính bậc cao không có nghĩa là cô ta đáng tin cậy và lương thiện. Dù vậy, cô thấy thích thái độ ‘không-nói-chuyện-tầm-phào’ của cô ta.

“Tôi có thể hỏi cô một câu hỏi không?” Cuối cùng, cô nói.

Cô Smith có vẻ ít quan tâm. “Dĩ nhiên rồi. Nhưng tôi có thể không trả lời.”

“Khá thẳng thắn đấy. Cô đã làm việc ở đây bao lâu rồi?”

“Hơn hai năm.” Cô ta dường như không ngạc nhiên về câu hỏi. “Thật rõ ràng ở đây tôi có thứ bậc thấp hơn đàn ông. Điều đó không có nghĩa là tôi không làm tốt công việc của tôi. Tôi làm việc thông thạo theo cách của tôi.”

“Cô bao nhiêu tuổi?”

Cô Smith ho ra một tiếng cười, “Điều đó mang tính cá nhân nhiều hơn tôi mong đợi, nhưng tôi không thấy phiền nói cho cô biết. Tôi hai mươi bảy. Phải, tôi còn trẻ. Tôi hiểu được nỗi băn khoăn của cô. Nhưng tôi ở đây để giúp đỡ, và tôi sẽ không ở mãi trong những văn phòng phía sau đâu.”

Tham vọng vươn lên thu hút Jenner nhiều hơn bất kỳ lời cam đoan khôn khéo chung chung nào có thể có. Cô nhìn xung quanh văn phòng nhỏ, nghĩ về việc Al Smith có thể rời khỏi nó sớm hơn cô ấy mong đợi. Ánh mắt cô rơi trên một chiếc kệ phía sau bàn giấy. Có một cặp cây cảnh, nhỏ hơn và ít hoàn hảo hơn những thứ ngoài tiền sảnh, và một vài khung hình đơn giản của Al Smith cùng với một người phụ nữ khác đang cười, cánh tay họ quấn quanh vai nhau. Tư thế của họ tạo cho Jenner ấn tượng về điều gì đó lãng mạn, và cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh một lúc lâu.

Cô Smith liếc qua vai vào những tấm ảnh, và miệng cô ấy mím chặt lại, “Phải, cô Redwine, tôi là người đồng tính ái – nhưng đừng bận tâm, cô không phải kiểu ưa thích của tôi. Những cô nàng tóc vàng gầy nhom nhỏ bé không lôi cuốn tôi.”

Xét từ những tấm hình, Jenner có thể nói cô Smith thích những cô tóc đỏ, cao, có thân hình gợi cảm, chỉ dành riêng cho mỗi mình anh ta - hoặc cô ta mà thôi.

Jenner cười, nhẹ nhõm. Cô thích người phụ nữ trung thực, ăn nói ngay thẳng này. “Tôi không có khoản thừa kế nào.” Cô thú nhận, thọc sâu vào túi xách và lôi ra chiếc ví. Mở nó, cô lấy ra mảnh báo, đặt nó trên bàn ngay trước mặt cô Smith. Tiếp đó cô lấy tấm vé số và đặt nó bên cạnh mảnh báo.

Cô Smith nhìn cô tò mò, rồi nhặt cặp mắt kính lên đeo vào. Cô ta nhìn vào hai mảnh giấy, và Jenner nhận thấy biểu hiện của cô ta thay đổi khi cô ta nhận ra điều cô ta đang nhìn. “Thánh thần ơ...sh... Xin thứ lỗi. Có đúng là điều tôi đang nghĩ không?”

“Phải.”

Al Smith đột ngột ngồi thụp xuống. Với một ngón tay, cô ta chỉnh lại cặp mắt kính của cô cho ngay ngắn, như thể để cho chắc chắn là cô ta đang nhìn đúng. Cô ta nhìn đi nhìn lại từ mảnh báo đến tấm vé số, so sánh từng số giống như Jenner đã làm. Cuối cùng cô ngẩng đầu lên, và nhìn vào người khách hàng mới với sự quan tâm. Lần đầu tiên có một tia lấp lánh trong mắt khi cô ta nói, “Tôi cho rằng cô nàng tóc vàng gầy nhom vừa trở thành kiểu người ưa thích của tôi.”

Jenner bị làm cho kinh ngạc cũng bật cười. “Rất tiếc. Kiểu ưa thích của tôi đi cùng với một cái ‘của quý’ cơ. Hơn nữa, cô nàng tóc đỏ của cô chắc chắn sẽ đập tôi tơi bời.”

“Cô ấy có thể làm thế thật.” Al Smith thừa nhận. Cô và Jenner cười toe toét với nhau, hai người phụ nữ trẻ trung, thực tế, đã nhận ra những phẩm chất tương tự trong nhau. Cả hai đều làm việc chăm chỉ cho điều họ có. Không nghi ngờ gì rằng Al có cách kiếm được nhiều tiền hơn Jenner, dù rằng cô ấy vẫn còn đang chiến đấu và đề cao sự thành thạo của cô trong bậc thang công việc.

Jenner không biết điều gì về đầu tư, nhưng cô hiểu về con người và sự phân hạng trong công việc như thế nào. Tấm vé số đó sẽ là một bàn đạp khổng lồ cho Al, y như nó đã làm cho cô. Bằng việc mang lại một tài khoản cỡ này, Al sẽ vượt qua mọi người khác cùng thứ bậc với

cô ấy, và sẽ nhanh chóng chuyển vào một trong những văn phòng lớn hơn trong hãng. Với uy tín tăng thêm, cô ấy sẽ kiếm được nhiều tài khoản khác nữa, và kết quả sẽ tăng trưởng nhanh chóng như quả cầu tuyết đang lăn. Nếu cô ta chỉ cần tốt đẹp bằng một nửa Jenner nghĩ cô ta sẽ có, Al Smith sẽ có công ty đầu tư riêng của mình, hoặc ít nhất cũng là một cộng sự quan trọng của Payne Echols.

Al nghiêm nghị, xem xét Jenner qua đỉnh của cặp mắt kính. “Phần lớn những người trúng số sẽ bị khánh kiệt trong khoảng năm năm, bất kể họ thắng giải được bao nhiêu tiền.”

Một cơn ớn lạnh chạy rần rật trên da của Jenner. Cô không thể hình dung làm sao cô có thể đánh mất số tiền nhiều như thế, trừ khả năng khiến cô cảm thấy phát bệnh trong dạ dày. “Đó là lý do vì sao tôi ở đây. Tôi không muốn bị khánh kiệt trong năm năm.”

“Vậy cô phải rất thận trọng. Chỉ có một cách bảo vệ hoàn hảo cho số tiền là đặt chúng vào trong một quỹ uỷ thác không huỷ ngang, điều đó sẽ mang lại cho cô một khoản lãi mỗi năm - hoặc mỗi tháng, tùy theo ý cô muốn – nhưng cô sẽ mất quyền kiểm soát vốn, và cô không đến với tôi giống như là kiểu người ưa thích điều đó.”

Mọi thứ trong Jenner chống lại ý tưởng để cho một người nào khác kiểm soát tiền bạc của cô, cho dù là hoạt động mang tính tự nguyện. ***Không huỷ ngang***. Cô không thích âm thanh đó.

“Đó là điều tôi nghĩ.” Al nói khô khan, đọc những biểu hiện của Jenner. “Vậy nên... Dù sao đi nữa việc cô là kẻ giàu có điên khùng nhiều hơn năm năm, hoặc khánh kiệt và làm một công việc hèn kém, hoàn toàn tùy thuộc vào cô. Nếu cô không thể gạt bỏ những kẻ ăn bám, cô sẽ nhả túi nhanh thôi và tôi sẽ mạnh dạn đề nghị hoặc là quỹ uỷ thác không huỷ ngang (*Irrevocable trust*) hoặc nhận tiền trúng giải theo cách xuất chi thường niên (*winnings in a yearly payout*) hơn là tổng số tiền phải thanh toán một lần (*lump sum*). Tổng số tiền phải thanh toán một lần là lựa chọn thông minh nhất, nếu như cô có thể không đụng tới nó.”

“Tôi có thể không đụng đến nó.” Jenner đáp, nghĩ đến Jerry. “Tôi muốn nó được bảo vệ, được đầu tư, ở nơi không ai có thể lấy được nó, không người thân thuộc nào của tôi có quyền quyết định. Cha tôi...” Cô ngừng lời, nhăn mặt. “Ông ta chính là người mà tôi phải canh chừng. Chúng ta sắp nói đến việc ông ta không đáng tin cậy trong mọi hoạt động vì những gì ông ta đã thể hiện.”

“Mọi gia đình đều có người giống như vậy.” Al nhận xét. “Okay. Chúng ta hãy bắt đầu lập ra một kế hoạch - Tổng số tiền thanh toán

một lần, cô chắc chắn sẽ bắt đầu với...” Ngón tay cô ta nháy nhót trên máy tính – “Một trăm năm mươi triệu dollar.”

“Gì cơ?” Jenner ngồi thẳng lên. “Điều gì xảy ra với một trăm bốn mươi lăm triệu kia ?”

“Những khoản thuế. Chính phủ sẽ lấy điều họ muốn trước khi cô nhận được bất kỳ thứ gì.”

“Nhưng tới gần phân nửa sao ?” Jenner bất bình. Phải, tuy một trăm năm mươi triệu vẫn là một khoản tiền lớn đến khó tin nổi nhưng... nhưng – cô cũng muốn cả phần còn lại nữa. Cô đã thắng giải, công bằng và thẳng thắn. Phải, cô biết, mơ hồ thôi, rằng cô sẽ phải trả thuế, nhưng cô không nhận ra rằng cú đánh có thể lớn đến thế.

“Chắc chắn là vậy. Nếu cô cộng dồn tất cả những khoản thuế - thuế thu nhập, trợ cấp an sinh xã hội, thuế mua bán, các loại thuế cho xăng dầu, hoá đơn điện thoại và các loại khác nữa, không hiếm người phải trả trên sáu mươi phần trăm cho chính phủ, trừ phi phần lớn thu nhập của họ được dấu bớt đi. Nếu như vài gã nhận ra được rằng Washington đang hút cạn túi họ nhiều như thế nào, thì đã có những cuộc biểu tình trên đường phố rồi.”

“Tôi sẽ mang theo cái chìa ba.” Jenner lầm bầm.

“Tôi đoán chắc là cô sẽ làm vậy. Tuy vậy, chúng ta sẽ đặt một trăm năm mươi triệu vào công việc hệ trọng. Cô ta nhập thêm vài con số vào trong máy tính. “Một tỷ suất lợi nhuận bốn phần trăm sẽ cho cô một thu nhập được phép tùy nghi sử dụng hàng năm vào khoảng sáu triệu mà không động đến vốn cơ bản. Và bốn phần trăm là một dự đoán thấp. Cô có thể kiếm được nhiều hơn.”

Okay. Wow. Sáu triệu một năm, mà không làm suy yếu vốn cơ bản đi mảy may nào. Cô không cần sáu triệu, cô có thể sống với một số ít hơn rất nhiều, một số lượng nhiều đến mức như vậy mà vẫn nằm ngoài sự đầu tư vẫn đang hoạt động và sinh lãi của cô. Cô sẽ có được càng ngày càng nhiều lợi nhuận sinh lãi, và sự tăng trưởng bền vững có giá trị. Cô cảm thấy y như thể một cánh cửa vừa được mở ra, và cô có thể thấy được những thứ ở bên trong căn phòng. Cô **đã có được** chúng.

Tất cả những gì cô phải làm là tỏ ra thông minh, và không thổi bay chúng đi.

Al bắt đầu một bài thuyết trình ngắn về một số loại hoạt động đầu tư hữu dụng - cổ phiếu (*stocks*) và cổ tức (*dividends*), trái phiếu kho bạc (*Treasury Bills*) và các khoản nợ vay thượng đỉnh của chính phủ (*high-level*

debt). Jenner không hề giả vờ hiểu, nhưng cô chú tâm vào những điều cô có thể và hỏi hàng trăm câu hỏi. Cô đặt ra những câu hỏi riêng của cô : không ai được dịch chuyển tiền của cô mà không có sự cho phép của cô. Cô không muốn phát hiện ra Al hoặc bất kỳ ai trong Payne Echols quyết định đầu tư tiền của cô vào một loại cổ phiếu hoặc bất kỳ thứ gì mang tính rủi ro, và cô sẽ bị đánh mất mọi thứ. Cô muốn là người phát lệnh cuối cùng đối với mọi quyết định. Cô cũng không muốn để bất kỳ thứ gì ở trong căn nhà của cô, nơi có thể phơi bày cho kẻ trộm. Cô sẽ không đưa cho Jerry gì bất kỳ thứ gì. Ông ấy sẽ làm mọi thứ ông ấy có thể để đặt tay trên tiền của cô. Những người như ông ấy là nguyên do chính yếu vì sao những người trúng số thường khánh kiệt trong khoảng năm năm.

Al đã bắt đầu lập ra một cách có hệ thống cho một kế hoạch. Một phần nhỏ của số tiền - một trăm ngàn - được gửi vào ngân hàng cho mục đích sử dụng ngay của Jenner. Phần lớn số tiền đó nằm trong tài khoản tiết kiệm để cô có thể dễ dàng truy cập, chuyển tiền thành séc khi cô cần. Cô cũng cần một hộp an toàn trong ngân hàng, nơi cô có thể lưu giữ tất cả những giấy tờ của cô, và không ai khác có thể lấy được chúng trừ phi cô đích thân xác nhận rằng người đó được phép truy xuất. Al sẽ soạn thảo một kế hoạch đầu tư, và khi Jenner lãnh giải, tiền sẽ được chuyển thẳng vào những tài khoản đó.

Jenner thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, cô sẽ không lãnh tiền cho đến khi mọi thứ đã được sắp xếp thoả đáng, chỉ vì Al khuyên cô gác mọi thứ khác qua một bên và để cho những công việc giấy tờ có sự chuẩn bị. Chừng một tuần nữa, là trễ nhất, cô sẽ sẵn sàng.

Ngay khi kế hoạch được lập ra, và cô phải trở về cùng với Ngỗng, Jenner thở ra một hơi mạnh. Khi rời khỏi Payne Echols, bất luận thế nào cô cũng đã ... thay đổi. Giờ đây cô đã là thành viên của thế giới tài chính, điều đó có cảm giác mới lạ nhưng gây thích thú. Trái tim cô đập nhanh hơn và cô cảm thấy muốn cười đùa và nhảy nhót. Cô muốn ăn mừng. Cô đã là triệu phú. Well, gần như thôi. Không lâu nữa. Chỉ một tuần là tối đa.

Cô liếc vào đồng hồ đeo tay của cô. Michelle chắc đang ăn trưa. Túm lấy điện thoại, cô dừng lại trong một phần giây, khi cô bắn khoản cước điện thoại di động dắt đỏ như thế nào – Có lẽ cô sẽ đợi cho đến khi về nhà, và sử dụng điện thoại cố định - rồi sự thật vỡ vào mặt cô lần nữa, và cô cười. Cước điện thoại di động đã không còn đáng kể gì. Cô quay số sửa Michelle.

Michelle trả lời cùng với một miếng snack khoai tây chiên, “Có chuyện gì sao ?” bởi vì Jenner hầu như chưa bao giờ gọi vào ban ngày.

Không dễ để dẫn dắt câu chuyện, không có cách nào khác hơn là buột miệng nói ra sự thật, “Tớ trúng số.”

“Ồ, phải rồi, nghiêm trọng rồi. Sao nào ? Dylan quấy rầy cậu sao ? Hay là Ngõng đã chết ?”

“Không, Ngõng vẫn tốt. Tớ trúng số.” Jenner nói lần nữa, “Trúng lớn. Hai trăm chín mươi lăm triệu, dù vậy, tớ vừa gặp một cố vấn tài chính và cô ấy nói sau khi trừ thuế tớ sẽ nhận tổng số tiền thanh toán một lần khoảng một trăm năm mươi triệu.”

Một khoảng thời gian yên lặng kéo dài. Cuối cùng, Michelle nói, với một giọng nói nhỏ, yếu ớt, “Cậu nói thật không?”

“Bằng cả trái tim.”

Âm thanh kế tiếp là tiếng kêu la the thé, Jenner cười, rồi cùng la hét với Michelle. Cô ngồi bên trong Ngõng, điện thoại di động áp bên tai, và cười cho đến khi nước mắt rơi trên má cô. Cuộc đời của cô đã thay đổi và cô biết thế, nhưng ít ra Michelle ở đây vì cô.

“Nếu cậu gạt tớ. Tớ sẽ giết cậu.” Cuối cùng, Michelle cũng nói được nên lời.

“Tớ biết. Điều đó thật khó tin. Tớ chỉ vừa kiểm tra tấm vé của tớ tối qua, và bị rối tinh rối mù lên từ lúc đó để có sự sắp đặt mọi thứ. Cậu là người đầu tiên tớ cho biết, ngoại trừ người cố vấn tài chính. Chưa nói cho bất kỳ người nào khác hết.”

“Đôi môi tớ sẽ cài chặt như được kéo khoá. Ôi Chúa ơi, tớ có thể tin điều đó. Cậu giàu rồi.”

“Gần như vậy thôi. Không lâu nữa. Có lẽ là tuần tới.”

“Như vậy cũng đủ gần rồi còn gì.” Michelle hò reo lần nữa. “Bạn gái à, chúng ta sẽ tôn vinh thành công tuyệt đỉnh ở Bird đêm nay, và uống mừng cho cậu.”

CHƯƠNG BA.

Thói quen là một điều kì lạ, hoặc như vậy, hoặc cô vẫn không thể hoàn toàn tin vào điều đã xảy đến với cô. Bất kể lý do gì, Jenner vẫn đi làm vào ca thường lệ của cô ở Harvest tối hôm đó; việc ăn mừng với Michelle phải đợi cho đến sau đó. Cô đã không tiến hành gọi điện thoại để bắt đầu quy trình công bố trúng giải, vẫn không, mặc dù Al đã chăm chỉ làm việc để sắp đặt mọi thứ sẵn sàng. Cô cảm thấy giống y như cô đang cố kích động một con cạp đang say giấc, và ngay khi con cạp đó thức dậy, mọi thứ sẽ vượt ra ngoài sự kiểm soát của cô và nằm trong sự kiểm soát của con cạp.

Cô vẫn chưa sẵn sàng nói với thế giới. Cô chưa sẵn sàng từ bỏ tất cả khuynh hướng bình thường của cuộc đời cô. Thế nên cô mặc vào chiếc áo thun xấu xí một lần nữa, đi làm, và khoác vào bộ đồ lao động cùng nón trùm tóc. Cô đùa với Margo, cô ăn sandwich như thường lệ, cô làm công việc của cô – trong tất cả thời gian đó, cô có một cảm giác lạ thường về việc sống trong hai thế giới cùng một lúc, cũng giống như cảm giác đau nhói, không ngờ về những tiếc nuối day dứt. Cô sẽ không gặp lại những người này nữa, và mặc dầu cô không phải là bạn thân của họ, họ vẫn là một phần quan trọng trong cuộc sống thường nhật của cô. Ngay khi cô công khai, cô chắc chắn không thể làm những điều

bình thường nữa, ít ra trong một thời gian. Thật ra thì liệu cô có còn muốn làm việc trong một nhà máy đóng gói thực phẩm ngay khi cô có tất cả số tiền đó không ? Không, cô sẽ không, không dù chỉ trong một phút. Nhưng bây giờ, trong thời khắc này, cô chưa có tiền, và những thứ bình thường cũng có vẻ đặc biệt, như thể cô thưởng thức chúng, và xem xét chúng để ghi nhớ trong ký ức.

Sau giờ làm, dù vậy, cô thay quần áo, cô và Michelle sẽ đến với Bird's, nơi cô sẽ mua thức uống cho họ, họ sẽ nhảy không ngại ngùng và cười vào mọi thứ và những chuyện tầm phào. Hạnh phúc sôi sục giống như chất kích thích trong mạch máu họ. Cô trẻ trung, và cô **giàu có** ! Cuộc đời còn có điều gì tốt hơn nữa sao ? Vậy điều gì xảy ra nếu cô tiêu phần lớn tiền mặt của cô, và ngày lãnh lương vẫn còn ba hôm nữa mới đến ? Cô có xăng cho Ngỗng, thức ăn trong nhà, và việc ăn mừng cùng Michelle quan trọng hơn nỗi lo lắng về tiền bạc. Trong vài ngày tới, cô sẽ không bao giờ còn phải băn khoăn về tiền bạc nữa.

Buổi sáng mang sự thật theo cùng với nó. Một lần nữa, có những cuộc gọi cô phải thực hiện và những việc cô phải làm.

Jenner hít một hơi thở sâu và quay một số điện thoại cực kỳ quan trọng. Khi cuộc gọi được trả lời, Jenner phải thực hiện một hơi thở sâu lần thứ hai. “Tôi có tấm vé thắng giải.” Cô nói thẳng thừng. “Tôi cần làm điều gì ?”

“Có phải cô là người duy nhất giữ tấm vé ?” Người đàn ông hỏi nghe có vẻ thờ ơ. Có lẽ họ đã nhận được nhiều cuộc gọi từ những người đòi lĩnh giải. Chắc chắn cô đã làm thứ gì đó giống như là người gọi thứ năm mươi. Bực tức, cô hình dung những kẻ đó đã cố yêu sách giải thưởng của cô. Cô có thể thấy rằng họ chỉ ở tại nhà chế tạo ra một tấm vé giả, cố làm nó giống y như thật, hy vọng rằng họ có thể nhận được tiền và biến mất trước khi người thắng giải thật sự xuất hiện.

“Phải, đúng vậy.”

“Cô cần mang tấm vé đến, dĩ nhiên rồi, cùng một bản sao chứng minh thư, và giấy tờ về số an sinh xã hội - nếu thẻ của cô hết hiệu lực, thì mang một cuốn thanh toán hoặc thứ gì tương tự cho biết số an sinh xã hội của cô.”

Jenner cố gắng nhớ xem cô để thẻ an sinh xã hội ở đâu, nhưng đầu cô trống rỗng. Cô không thể nhớ lần cuối cô thấy nó là khi nào. Dù vậy, có lẽ cô có thể tìm được một trong những cái cuống giấy thanh toán. Cô đã làm gì đó trên mặt đất với cái cuối cùng rồi? Cô trở nên hoang mang. Nếu như cô không tìm thấy cuống giấy thanh toán, cô sẽ làm gì ?

Đợi cho đến khi cô lãnh một séc thanh toán tiền lương khác, chứ còn gì nữa. Lương tri đáp, nói lỏng sự siết chặt đột ngột trong ngực cô ra, để cho hơi thở của cô bình thường trở lại. “Okay, còn gì khác nữa không ?”

“Vậy thôi. Tắm vé, chứng minh thư, bằng chứng về số an sinh xã hội. Khi nào cô sẽ đến?”

“Tôi không biết.” Điều đó tùy thuộc vào thời gian cô tìm được cuống giấy thanh toán - nếu như cô có thể tìm thấy một cái. “Sáng mai, có lẽ. Vào chiều thứ Sáu thì chắc chắn hơn. Tôi có cần hẹn trước không ?”

Ông ta cười nhỏ. “Không, điều đó không cần thiết. Thời gian làm việc của chúng tôi từ tám giờ ba mươi đến bốn giờ ba mươi.” Ông ta cho cô địa chỉ, nó nằm trên tầng thứ bảy của một cao ốc trong trung

tâm, gần toà đô chính. Cô chưa bao giờ đến toà đô chính, nhưng cô dám cá việc đậu xe ở đó cực kỳ kinh khủng. Tốt hơn cô nên bắt xe bus thay vì lái xe đến.

Sau khi cảm ơn người đàn ông và gác máy, cô bắt đầu kéo mạnh khắp các tủ kệ và ví của cô, tìm kiếm thẻ an sinh xã hội. Cô luôn bất cẩn với nó, vì , quý thật, cô có những số để nhớ, và không điều gì giống như cô có thứ gì đó mà một ai đó sẽ muốn. Hay thật. Bây giờ cô **đã có** thứ mà hàng triệu người sẽ muốn, và cô nguyên rủa trong hơi thở về sự ngu ngốc của chính mình khi cô tìm kiếm mọi túi của mọi cái ví mà cô tìm được. Cô sẽ không bao giờ cầu thả nữa. Nếu như cô tìm ra cái thẻ chết tiệt đó, nó sẽ nằm trong ngăn két an toàn trong ngân hàng của cô, thứ hiện giờ cô vẫn chưa có, cùng với phần còn lại của những thứ quan trọng mà hiện giờ cô cũng chưa có nốt, nhưng sẽ có sớm thôi.

Cuối cùng, cô bỏ cuộc. Tấm thẻ chắc đã mất từ lâu rồi, bị cháy ra tro trong đống rác ở nơi nào đó rồi. Cô có nó khi cô nhận bằng lái xe, hiển nhiên rồi, nhưng việc đổi bằng lái không đòi hỏi nó nữa, vì thế cô đã không để ý gì đến nó – và cô đã chuyển nhà đi ít nhất ba lần kể từ khi nhận được bằng lái.

Điều đó cho thấy cô cần một cuống giấy thanh toán để làm bằng chứng. Cô cũng không giữ lại cuống giấy thanh toán. Cô thường thả

chúng vào túi xách khi cô đổi séc thành tiền mặt, hoặc bỏ chúng vào ngăn chứa găng tay của Ngỗng. Cô không để Ngỗng bị lấp đầy với những thứ lộn xộn, vì những thứ nghèo nàn đã đủ tồi tệ như nó đã là như thế rồi, nhưng cô không thể nhớ lần cuối cùng cô thu thập tất cả những mẫu giấy có vẻ chất thành đồng là khi nào.

Cô vội vã ra ngoài, mở cánh cửa phía bên hành khách, và nghiêng người để mở hộc chứa đồ. Những khăn ăn từ những cửa hàng thức ăn nhanh gần như trào ra ngoài, cùng với những bịch tương cà chua đóng gói, những túi nhỏ đựng muối và tiêu, ống hút, kẹo nhai khử mùi vị bạc hà – và hai cuống giấy thanh toán nhăn nhúm. Jenner chớp lấy chúng, nhắm mắt lại khi cô ôm chúng vào trong ngực cô và gởi đi một lời cảm ơn thầm lặng nếu như Chúa hay ai đó đang lắng nghe.

Cô mang tất cả những mảnh vụn và tấm cuống giấy thanh toán vào trong nhà, nơi cô cất giữ cẩn thận một trong những cuống giấy cùng với tấm vé số trong ví của cô. Rồi cô lấy một cái kéo, tỉ mỉ cắt cuống giấy thanh toán còn lại thành những mảnh rất nhỏ mà cô có thể giặt trôi xuống toilet. Từ nay trở đi, cô phải thận trọng với từng mảnh giấy tờ.

Cô kiểm tra thời gian, gần trưa rồi. Bây giờ cô không còn đủ thời gian để đến trung tâm thành phố và trở lại kịp giờ làm việc, và thứ gì

đó trong cô vẫn không để cô thôi bay việc làm của mình. ***Có lẽ tuần tới.*** Cô nghĩ. Khỉ thật! Tốt hơn cô nên tìm hiểu xem phải mất bao lâu để thật sự nhận được tiền, vì cô phải sống cho đến lúc đó.

Cô chộp lấy điện thoại và bấm vào nút cuộc gọi vừa mới thực hiện. Khi anh chàng tương tự trả lời, cô hỏi, “Tôi vừa gọi đến lúc này, sau khi tôi mang tấm vé trúng giải đến, phải mất bao lâu mới thật sự nhận được tiền?”

“Bốn đến tám tuần.” Anh ta đáp.

“Thánh thần...sh... Anh đùa sao.” Cô sửng sốt. May mà hôm qua cô không bỏ việc.

“Không hề. Tiến trình xác định quyền sở hữu cần nhiều thời gian, nhưng chúng tôi dốc sức để không sai lầm nào được tạo nên.”

“Cám ơn.” Cô nói và gác máy. Cô muốn đá vào thứ gì đó. Tám tuần ! Cô thậm chí không thể đợi đến tám tuần để lãnh giải, vì tiến trình sẽ không khởi động cho đến khi cô làm như vậy. Cô càng đến văn phòng sớm càng tốt – và cô sẽ ***vẫn*** làm việc trong nhà máy bao bì thực phẩm chết tiệt đó phải đến hai tháng nữa.

Chỉ có một người cô có thể trút giận, vì vậy cô quay số của Michelle.

“Hai tháng!” Cô nói, điên tiết, khi Michelle trả lời. “Tớ phải mất hai tháng mới nhận được tiền.”

“Cậu văng tục vào tớ à.”

“Tớ ước thế.”

“Có thể khó khăn như vậy sao? Tất cả những gì họ phải làm là xé một tấm séc thôi mà.”

“Họ nói với tớ như vậy đó. Thế nên không tiếc từng nữa trong một thời gian.” Jenner nói rầu rĩ. “Tớ đã tung hê phần lớn tiền bạc của tớ đêm qua, và tớ có nhiều hơn hai tháng tiền thuê nhà để bận tâm đến. Chết tiệt thật.”

“Chết tiệt thật.” Michelle lập lại. “Tào lao gì đâu á. Tớ đang chờ mong làm vài cuộc mua sắm quan trọng. Có lẽ để dùng cho kỳ nghỉ ở

nơi nào đó mát mẻ, nhưng nếu phải mất đến hai tháng mới nhận được tiền thì mùa hè trôi qua mất rồi.”

“Tớ biết.” Jenner thở dài. Sức nóng đang giết cô, và việc đi đâu đó nghe có vẻ hay ho, nhưng nó sẽ không xảy ra. “Tớ đoán kế hoạch đó sẽ thay đổi bằng việc đi đến nơi nào đó ấm áp vào mùa đông này. Tớ sẽ đến trung tâm vào sáng mai để khởi động cho những quả banh xoay tròn. Tớ để việc đó càng lâu, thì thật sự nhận được tiền càng trễ.”

“Tớ muốn đi cùng cậu, chỉ để xem thôi.” Michelle nuối tiếc nói. “Nhưng tớ không thể nghỉ việc, vậy nên, cậu ráng nhớ đầy đủ chi tiết, đồng ý chứ ? Tớ muốn nghe mọi thứ.”

“Tớ hứa mà.”

Sáng hôm sau, cô dồn tâm trí vào mái tóc và việc trang điểm. Chân tóc của cô lộ ra một ít, nhưng không quá tệ, nên cô rẽ một đường ngôi chữ chi trên đỉnh để che đi màu tối hơn. Cô mặc vào bộ y phục mà cô đã mặc trong lễ tang - một chiếc áo cánh màu trắng, tay ngắn, cài nút kín đáo đi cặp với chiếc váy màu xanh bút chì sẫm màu, và đôi sandal có quai màu trắng – vì thời tiết quá nóng để mặc quần bó và mang giày cao gót. Hơn nữa, cô đã có một cuộc vui chơi với chiếc quần bó mà cô sở hữu, và nhờ có tiệc mừng với Michelle nên cô không còn chút tiền

mặt nào để có thể mua một cái khác nữa. Cô có đủ tiền để đi xe bus, và chỉ có thể, cho đến khi cô lãnh kỳ lương kế tiếp.

Thật kỳ lạ làm sao, trong phạm vi một cuộc điện đàm, cô có thể chuyển đổi từ kẻ bỏ việc thành kẻ túng quẫn đến từng đồng xu trong hai ngày, đến mức không mua nổi một cái quần bó mới.

Cô sử dụng chuyến xe bus để trấn tĩnh bản thân, và sắp đặt những ý nghĩ của cô cho mạch lạc. Một cuộc chuyện trò khác với Al đã làm rõ được vài điểm. Al nói, nếu Jenner muốn, cô ấy có thể lập một tập đoàn mù (*blind trust*), để giữ bí mật nhân dạng của Jenner, nhưng thật sự có ý nghĩa gì không ? Khi mà Jenner thậm chí còn không có đến một tài khoản ngân hàng, đột ngột bỏ việc, mua một chiếc xe mới, và chuyển đến một chỗ ở tốt hơn, mọi người cô quen biết sẽ thu thập chúng lại để ước đoán điều gì xảy ra. Hơn nữa, Michelle không thể giữ được bí mật mãi mãi. Jenner yêu cô ấy, nhưng Michelle có khuynh hướng nói trước nghĩ sau. Việc sắp xếp một tập đoàn mù cũng có nghĩa là phải thuê một luật sư, điều này sẽ làm chậm trễ hơn, ngoài ra luật sư sẽ đòi thù lao. Cô chỉ muốn mọi thứ bắt đầu ngay.

Cô rời khỏi trạm xe bus gần nhất, tìm đúng toà cao ốc, vào thang máy lên tầng thứ bảy. Khi cô mở cửa, mọi người trong phòng quay

nhìn cô. Nhịp tim cô muốn ngưng lại. Có ai trong căn phòng thì thào khi cô tiến đến quầy thu ngân dài, cao ư ? Cô không nghĩ vậy.

Ba người khác nữa – có lẽ họ thắng được những giải nhỏ hơn – đang ngồi trong khu vực đợi nhỏ. Một người đang đọc báo, nhưng hai người kia quan sát cô. Họ đang chờ đợi điều gì ? Chúa ơi, cô cho rằng để ký giao kèo và chờ đợi khuynh hướng của cô chẳng? Điều này đủ để gây căng thẳng thần kinh rồi, không cần phải chờ đợi.

Một người đàn ông lớn tuổi hơn mang trên mặt một nụ cười mô phỏng hoàn hảo sự chân thành khi Jenner bước đến quầy thu ngân. Kèm nén sự khó chịu, Jenner đưa tay vào trong túi xách của cô và lôi ra tấm vé trúng thưởng, cũng như cuống phiếu thanh toán và bằng lái xe, đặt tất cả trên quầy thu ngân.

“Tôi trúng giải.” Cô gần như thì thầm, cô gắng tránh không để ai trong phòng nghe được.

Người phụ nữ nhặt các thứ lên, nhìn vào tấm vé, và một nụ cười toe toét nở rộng trên gương mặt cô ta. “Phải, Chắc chắn cô đã trúng giải.” Cô ta gật đầu với người đàn ông trong khu vực chờ phía sau Jenner, và họ rời khỏi ghế ngồi. Jenner quay người, và một ánh chớp loé vào mặt cô, ngay lập tức làm loá mắt cô. Người đàn bà và hai người

đàn ông bắn những câu hỏi vào cô, câu chuyện rất gần với nhau, cô không thể chọn ra một câu hỏi đơn giản có thể hiểu được, mọi thứ cứ rối tung cả lên. Cô lùi lại và thấy bản thân bị ghim chặt vào quầy thu ngân, không thể nào nhúc nhích được.

Một người trong họ dẫm lên chân trái của cô, và đột ngột cô thấy chán ngấy. “Này.” Cô la lớn, gần như quát lên. “Lùi lại. Okay ? Một trong các người đã nghiền nát ngón chân của tôi rồi. Ba phóng viên ngừng lại ngay tức khắc, và Jenner nhận lấy thời điểm yên lặng ngắn ngủi ấy để loan báo, “Tên tôi là Jenner Redwine.”

CHƯƠNG BỐN

BẠN KHÔNG THỂ TẮT CHUÔNG ĐƯỢC ĐÂU.

Jenner nhìn vào những trang tài liệu kích cỡ tiêu chuẩn trong tay, cố hiểu được thứ cô đang đọc. Cô chỉ vừa ra khỏi Ngõng, trong bãi đậu xe của công ty bao bì thực phẩm Harvest, khi một người đàn ông không có vẻ gì nổi bật tiến đến.

“Cô là Jenner Redwine ?”

Cô nghĩ cô đã học được nhiều điều vào lúc này rồi, vì hai tuần vừa qua, từ khi cô công khai tấm vé thắng giải, có đầy người muốn cô đầu tư trong lời gợi ý kinh doanh hiệu quả, hoặc cho từ thiện, hoặc cho họ, hoặc bất kỳ những biến tấu của chủ đề Trao-Cho-Tôi-Tiền. Cô lẽ ra nên chạy thật nhanh, thay vì thế, giật mình, cô quay lại và nói. “Phải?”

Người đàn ông đưa một bì thư dày cho cô, và cô tự động cầm lấy chúng. “Cô được chuyển giao.” Ông ta nói, rồi gã dê tiện nháy mắt với cô trước khi quay người vội vã rời khỏi.

Chuyển giao ư ?

“Tôi còn chưa có lấy một xu may mắn đó.” Cô cúi tiết la hét vào lưng anh ta.

“Không phải chuyện của tôi” Anh ta nói khi trèo vào chiếc Nissan màu trắng và lái đi.

Jenner xé bì thư và mở ra một tập tài liệu kích thước tiêu chuẩn được kẹp lại với nhau, nhanh chóng xem lướt qua chúng. Con thịnh nộ hoàn toàn áp đảo cô, làm cô đỏ bừng. Trong giây phút đó, nếu cô có thể đặt tay lên Dylan, cô sẽ siết chết anh ta.

“Gặp rắc rối à?” Một đồng nghiệp chế nhạo cô khi gã đi ngang qua. “Ai mà biết được một con chồn cái sẽ trở nên giàu có như thế chứ ?” Gã cười với trò đùa của chính mình khi hấn đi vào nhà máy, và mọi người xung quanh cũng cười.

Giá như cô biết, giá như cô có chút ý tưởng nào, cô sẽ sắp xếp một tập đoàn mù và không bao giờ công khai trúng giải, thậm chí cũng không kể với Michelle, không, cho đến khi cô thật sự nhận được tiền. Không phải Michelle không tốt, mà vì hai tuần vừa qua y như địa ngục... và ngay lúc này, Dylan đang kiện cô đòi chia một nửa giải thưởng, đang yêu cầu... bất kể thứ gì, đó là điều anh ta đang đòi hỏi, rằng họ đã sống cùng nhau, cùng chia sẻ phí tổn, cùng tham gia tấm vé trúng giải, và cùng cả đồng những chuyện nhảm nhí khác.

Bị săn lùng đến chết là mô tả hợp lý về điều mà cuộc sống của Jenner trải qua suốt hai tuần qua. Thực sự từ lúc tên cô được tung ra như là người trúng giải độc đắc, điện thoại của cô reng, reng, và reng. Mọi lúc, ngày cũng như đêm, điện thoại cứ reng cho đến khi cô cuối cùng phải tắt nguồn của nó, hầu như thường trực. Những hội từ thiện, những người họ hàng lâu ngày không gặp – lâu không gặp đến mức cô thậm chí còn không biết có họ trên đời nữa kìa - những người đề nghị với cô về một cơ hội cả đời để tham gia vào cổ đông sáng lập trong những thời cơ kinh doanh tuyệt vời, những người bạn bạn khoản liệu cô có thể giúp đỡ họ thoát khỏi hoàn cảnh khó khăn căng thẳng... Cả một danh sách bất tận. Thoạt đầu cô kiên nhẫn thanh minh với từng người rằng cô còn chưa nhận được một đồng trình các bậc nào, và vẫn chưa thể có trong hàng tháng nữa, nhưng chẳng bao lâu sau cô hiểu được rằng thật ra chẳng gây được ảnh hưởng gì đối với sự dai dẳng của họ. Phần lớn mọi người chỉ đơn giản là không tin cô.

Cô lấy điện thoại ra và gọi cho Al, người đã trở thành sự minh mẫn của cô, chỗ dựa của cô. “Tôi bị kiện đòi chia một nửa giải thưởng.” Cô nói thẳng thừng khi Al trả lời. “Một bạn trai cũ - Người mà tôi đã chia tay từ trước cuộc rút thăm trúng thưởng, và tôi có thể chứng minh điều đó, bởi vì tôi đã gọi cho một người bạn và chúng tôi còn tổ chức tiệc mừng.”

“Hai người có chung sống cùng với nhau không?”

“Không, Chưa bao giờ. Anh ta lạm dụng sự chào đón khá nhanh.”

“Tôi biết cô không muốn, nhưng cô phải thuê một luật sư. Vụ kiện phải được giải quyết và xử lý, hoặc anh ta thắng do đối phương vắng mặt.” Al tiến cử một luật sư chuyên về sự sản và Jenner chống lại, không muốn bỏ ra khoản phí tổn đó khi việc nhận tiền vẫn còn quá lâu, nhưng rồi Jenner nhận ra sự cần thiết khi cô xem xét nó.

“Được rồi, một luật sư. Dylan có thể thắng không?”

“Tôi nghi ngờ điều đó. Luật sư có thể nói với cô về điều đó nhiều hơn tôi. Hẳn chắc chắn chỉ muốn cô trả tiền để hấn ra đi, vì phí luật sư có thể tăng thêm nhanh chóng. Khi luật sư của cô tiếp xúc với luật sư của hấn, đừng ngạc nhiên nếu như ông ta đề nghị hoà giải bên ngoài toà án cho, oh, năm mươi ngàn, đại loại thế.”

“Tôi không cho hấn một cắc, bất kể phí tổn luật sư là bao nhiêu.” Jenner nói giữa hai hàm răng nghiến chặt. Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay, rồi đi vào cửa nhân viên. Cô sắp bị trễ giờ, nếu cô không đi vào ngay. “Tôi cần phải đi. Tôi sắp bị trễ giờ rồi.”

“Tôi vẫn tiếp tục nói với cô thế này : Nghỉ việc đi.”

“Tôi phải kiếm sống cho đến khi nhận được tiền chứ.”

“Vậy thì vay ngân hàng mười lăm, hai mươi ngàn đi. Họ sẽ vui mừng trao nó cho cô chỉ với một chữ ký chuẩn của cô, không cần thế chấp. Hãy lấy một kỳ nghỉ, đi khỏi nơi này cho đến khi mọi thứ đâu vào đấy.”

Al đã khuyên như thế từ lúc tên của Jenner được công khai, nhưng Jenner vẫn còn quá quen thuộc với việc phải xoay sở giữa các kỳ lương để sống được ung dung mà không phải mắc nợ nhiều tiền đến mức như thế. Hai mươi ngàn là một số tiền lớn đối với cô, một phần năm của số tiền thưởng được cô sắp đặt vào khoản tiền mặt tùy nghi sử dụng. Đối với cô, đó là sự lãng phí tiền bạc, đơn giản là không ném tung đi thứ gì đi, và cô chỉ không thể khiến cho bản thân làm điều đó. Vẫn chưa, bất luận thế nào. Mọi thứ đang trở nên quá bất tiện cho công việc, cô không bác bỏ điều nào hết.

“Tôi sẽ nghĩ về điều đó.” Đó là lần đầu tiên cô nhượng bộ, dù chỉ chút ít, căn cứ vào lập trường của cô rằng cô phải làm việc. “Tôi không

biết mất bao lâu để thực hiện điều này.” Cô xấu hổ thú nhận sự non kém, như thể cô vừa dờn đến vùng đất của kẻ ăn hại. Cô kết thúc cuộc gọi và lê bước đến cổng vào của nhà máy.

Nhưng tất cả mọi người không chỉ hỏi đến tiền, ngay cả Dylan. Đó là mọi thứ. Là cách đồng nghiệp của cô cùng vui mừng với cô vào lúc đầu - trước khi những lời cạnh khoé ác ý bắt đầu. Họ không bằng lòng việc cô vẫn còn ở đó. Vì cô vẫn đang làm việc khi cô không cần tiền sao ? Cô đang chiếm việc làm của người nào đó thật sự cần một việc làm – dành cho một người họ hàng, một người bạn mà họ biết là đang bị thất nghiệp. Sự thanh minh của cô về thời gian nhận giải không hơn gì việc phí hoài hơi sức, vì bọn họ mà cô phải lựa chọn, vì thế cô không biện hộ nữa. Và có lẽ cô không thêm biện hộ. Có lẽ cô nên làm như Al gợi ý, vay một số tiền, và đi khỏi, việc đi đến một nơi nào đó sẽ cho cô một thêm một lợi ích là Jerry không thể tìm được cô, ít ra trong một thời gian.

Cha cô đã xuất hiện gần như ngay lập tức, cô đã biết ông ta sẽ làm như thế. Khởi đầu bằng một cuộc điện thoại, vào buổi sáng sau khi tên cô đăng trên báo. “Hey! Con gái cưng!” Ông bùng nổ, tất cả vui vẻ và thương yêu, như thể hàng tháng – dù đã gần như hàng năm - từ khi cô nghe tiếng ông và không có ý niệm nào về nơi ông ở. “Đi nào! Chúng ta cần ra ngoài và ăn mừng thôi.”

“Ba ở đâu?” Jenner hỏi, không hưởng ứng với ý tưởng “ăn mừng”. Quá nhiều người muốn “ăn mừng” với cô, điều đó dĩ nhiên có nghĩa là trả hoá đơn. Sau đôi lần “mời mọc” lúc đầu, thứ phải trở nên quen thuộc nhanh thôi, trước tiên là Michelle, vì Michelle phải trả hoá đơn cho Jenner trong suốt giai đoạn tồi tệ này, nhưng còn những người khác? Còn lâu.

“Huh? Oh! Không nơi nào quan trọng.” Jerry vô tình đáp, “Ta có thể đến đó trong vài giờ.”

“Đừng bận tâm. Con đang làm việc. Và phải mất hai tháng trước khi con có được đồng tiền nào.”

“Hai tháng.” Sự vô tình chuyển thành sựng sốt. “Làm gì mà lâu vậy?”

Jerry già tốt bụng, cô nghĩ. Ít ra ông đã không giả vờ muốn gặp cô vì cô là con gái của ông và ông yêu cô, hoặc bất kỳ thứ rác rưởi uỷ mị nào khác. “Yêu cầu lãnh giải đang được tiến hành.” Cô nói, đưa ra câu trả lời nhàm chán của cô.

“Phải, không đề cập đến tiểu bang chiếm giữ số tiền lãi mà hai trăm chín mươi lăm triệu sinh ra trong lúc ‘việc tiến hành’ diễn ra.” Ông càu nhàu.

“Cả điều đó nữa.” Phải thừa nhận bằng ước đoán sơ sài của cô, trong hai tháng tiểu bang sẽ nhận được khoảng một triệu dollar tiền lời – và cô không thể làm được gì về điều đó, vì nó có vẻ là điều vô nghĩa để lãng phí thời gian bực dọc rằng tiền đáng ra đã phải nằm trong tài khoản của cô và sinh ra cho cô phần lợi tức đó.

“Thôi, đừng bao giờ phiền muộn. Chúng ta vẫn có thể ăn mừng.”

“Chỉ khi ba trả tiền, con khánh kiệt rồi.” Âm thanh đó đặt dấu chấm hết cho bất kỳ ‘tiệc tùng’ nào mà ông muốn làm, cô nghĩ. Trong thế giới của Jerry, người khác trả tiền cho các món đồ trong khi ông ta lang thang dạo chơi.

“Ồ, con nói con phải làm việc. Nếu con cần phải làm thế thì cứ làm. Ba sẽ tóm con vài lần vào ngày mai, Okay?”

Ông đã làm vậy, và mọi ngày kể từ lúc đó cũng vậy. Nếu ông không gặp cô trên hiên trước, muốn có một ly cà phê với cô - mặc dù,

dĩ nhiên, ông không hề muốn ly cà phê hoà tan mà cô có trên tay – thì ông gọi điện thoại, trút vào cô sự quan tâm của tình cha, tất cả những thứ đó gây chung hưởng nhiều hơn vì ông chưa bao giờ tỏ vẻ như thế trước đây. Cô không biết làm thế nào để thoát khỏi ông, bởi vì ông phớt lờ đi lời gợi ý rằng cô không có ý định trở thành Trung Tâm Cứu Tế của ông - nếu bạn có thể gọi việc **nói với ông ấy** một cách rõ ràng là một 'lời gợi ý'. Thứ đi cùng với Jerry là việc ông quá tập trung vào điều ông muốn đến nỗi mọi thứ khác phần nào bị loại bỏ khỏi ông.

Cô không biết làm cách nào để ông tránh đi. Thậm chí cô phải thú nhận rằng một phần nhỏ nhoi trong cô vẫn còn hy vọng, vì lý do nào đó, lúc này Jerry có thể hạnh phúc vì cô và không cố lấy cắp tiền của cô. Niềm tin và hy vọng là những điều khác nhau : Cô không hề tin ông một chút nào, nhưng cô vẫn hy vọng con báo sẽ thay đổi vết đốm như nhuốc của nó.

Bất chấp điều đó, cô phải đề phòng. Cô không để túi xách của cô ở nơi ông có thể đến được. Nếu cô phải vào nhà vệ sinh trong lúc ông ở nhà cô, cô mang cái túi theo cùng. Mọi thứ liên quan đến cuộc xổ số và những sự xếp đặt tài chính mà cô thực hiện cho đến lúc này, và những thứ khác cô đang tiến hành đã được khoá chặt trong một ngăn két an toàn mà cô tốn một khoản đắt đỏ từ tiền lương của cô để thuê. Chìa khoá của nó móc chung với chìa khoá xe hơi, và chúng nằm trong túi của cô trừ phi cô ở trên giường, khi đó cô trượt chúng vào bên trong áo gối - chỉ là một sự phòng bị thông thường mà một người con gái phải làm để ngăn cản cha cô làm cho Ngỗng nổi tiếng thôi.

Khi cô bước vào nhà máy, người giám sát tiến lại gần cô. "Jenner, tôi cần nói chuyện với cô trước khi cô bấm thẻ."

"Tôi sẽ bị trễ mất." Cô miễn cưỡng, liếc nhìn đồng hồ.

“Đừng bận tâm điều đó nữa. Chúng ta hãy vào trong văn phòng nào.”

Một cảm giác lạnh lẽo, ồm yếu cuộn lên trong bao tử khi cô đi theo người giám sát, Don Gorski, vào trong văn phòng nhỏ bé tồi tàn của ông ta, được xây dựng từ những khối bê tông quét vôi trắng, cùng một sàn bê tông không sơn, bị chiếm đóng bằng một chiếc bàn bằng kim loại mòn vẹt, vài tủ sắt lưu trữ tài liệu và hai chiếc ghế.

Ông ta nặng nhọc thả người vào trong chiếc ghế đằng sau cái bàn mòn vẹt, nhưng không yêu cầu cô ngồi, thay vì thế ông ta xoa cằm, nhìn vào mọi nơi, trừ cô, và thốt ra một tiếng thở dài nặng nề gần bằng cái mông của ông ta.

“Cô là một nhân viên tốt.” cuối cùng, ông ta nói. “Nhưng cô đã gây ra nhiều tình trạng chia rẽ quanh đây trong đôi tuần lễ vừa qua. Mọi người...”

“Tôi không gây tình trạng chia rẽ nào hết.” Jenner nói, cơn giận mài sắc giọng cô, “Tôi đang làm công việc của tôi theo cách tôi vẫn luôn làm.”

“Vậy để tôi diễn đạt theo một cách khác : Cô là nguyên nhân của tình trạng chia rẽ. Những phóng viên gọi điện thoại đến, xuất hiện ở cổng, mọi người phàn nàn. Tôi không biết tại sao cô vẫn còn ở đây. Cô không cần việc làm, và có thừa người cần nó. Vậy tại sao cô không ban cho ai đó một ân huệ và nghỉ việc?”

Sự bất công của nó làm cho cô muốn đập đầu vào tường. Thay vì thế cô vươn thẳng đôi bờ vai của cô và siết chặt hàm, “Bởi vì tôi cần phải ăn, và trả tiền thuê nhà, và thanh toán những hoá đơn cần thiết, giống như mọi người khác.” Cô đáp, giọng của cô không hơn gì tiếng gầm gừ. “Hãy tin tôi, ngay khi tôi nhận được một ít tiền để sống, tôi sẽ biến khỏi đây. Cho đến khi đó, tôi được cho rằng phải làm gì? Sống ngoài đường sao?”

Ông ta thở dài lần nữa. “Hãy nhìn đi, tôi cũng chỉ đang làm việc của tôi thôi. Những chàng trai ở phía trước muốn cô ra đi.”

Thất vọng, điên tiết, cô vung tay lên. “Tốt, vậy thì sa thải tôi đi, để tôi vào hàng ngũ thất nghiệp cho đến khi tiền được tiếp nhận.”

“Họ không muốn...”

“Tôi không quan tâm điều ‘họ’ muốn. Tôi quan tâm việc làm thế nào để sống.” Cô nghiêng người tới trước và chống hai tay trên bàn. Sự giận dữ rành rành trong mọi đường nét của cơ thể cô. “Tôi đã đóng thuế thất nghiệp từ năm mười sáu, và chưa bao giờ thu lại một hào. Nếu ông muốn tôi đi – mà không có một vụ kiện nào được đệ trình, hãy tin tôi khi tôi nói rằng trong thời gian rất ngắn tôi sẽ đủ khả năng thuê một luật sư đủ tốt để giữ công ty này bị trói buộc với toà án hàng năm, và sẽ trả giá cao hơn nhiều so với vài tuần trợ cấp thất nghiệp – đó là thoả thuận. Sa thải tôi, chấp nhận bồi thường thất nghiệp, và tôi biến khỏi đây. Cư xử tệ bạc với tôi theo bất kỳ cách nào thì án phí theo luật pháp sẽ làm phá sản công ty này. Chúng ta đã làm rõ điều này rồi chứ? Hãy thoả thuận với những gã đàn ông trước, rồi hãy tìm tôi.”

Cô rời khỏi văn phòng, thay đổi đồng phục lao động xấu xí và đội nón trùm tóc, và bấm thẻ. Cô đã bị trễ ca, nhưng đã sao nào? Cô chẳng màng đến. Thật vậy, với sự giận dữ vẫn chảy rần rật trong huyết mạch cô, cô cảm thấy khá tốt. Okay, tuy cô chưa có đồng tiền nào, nhưng cô có những lựa chọn, và cô mới vừa sử dụng một cái.

Không người nào quanh cô nói chuyện hoặc thực hiện việc giao tiếp, không, ngay cả Margo. Jenner cố tình phớt lờ họ giống như họ phớt lờ cô. Vài người trong số họ đã đến ban quản đốc để phàn nàn về

cô, cô suy đoán, thói phồng về sự hiện diện của cô gây ra điên cuồng nhiều như thế nào, bày ra tình thế để yêu cầu cô ra đi. Có lẽ cô nên mang đến những hộp bánh vòng mỗi ngày, thết đãi mọi người, nhưng, chết tiệt, cô không có tiền. Điều gì khó hiểu đến mức như thế chứ?

Bởi vì đó không phải là cách họ muốn mọi thứ trở thành, cô nhận ra. Trí tưởng tượng của họ biến nó thành điều lớn lao – có lẽ bằng cách trúng số - một sự chiến thắng ngay lập tức mang đến sự phú quý, một kết thúc cho tất cả những vấn đề và nỗi âu lo về tiền bạc. Họ sẽ hài lòng hơn nếu cô mua một cái xe mới, thết đãi họ những chuyện tào lao về những căn hộ và những ngôi nhà mới đồ sộ mà cô đang có ý định mua, để họ sống trong cảm nhận thông qua cô. Thay vì thế, cô vẫn y như cũ : Khánh kiệt. Cô làm họ thất vọng, mất lòng tin vào những hình ảnh tưởng tượng của họ, và bây giờ họ không muốn cô ở quanh quẩn bên họ nữa.

Khoảng một giờ sau, Don Gorski tiến lại gần cô. “Tôi có những giấy tờ để cô ký nhận.” Ông ta nói, và cô đi theo ông ta, không phải đến văn phòng của ông, nhưng đến một văn phòng lớn phía trước, được chiếm cứ bởi hai người đàn ông mà cô đã thấy quanh đó nhưng cô không biết tên của họ.

“Chúng tôi đồng ý đề nghị của cô.” Một trong hai người nói, đặt ngón tay lên một tờ giấy và đẩy nó ngang qua bàn về hướng cô.

Jenner nhặt trang giấy lên và cẩn thận đọc từng từ. Trao đổi cho lời hứa rằng cô không đệ đơn thưa kiện gì chống lại công ty bao bì thực phẩm Harvest hoặc cá nhân họ, tiền bồi thường thất nghiệp của cô được chấp thuận. Có một chỗ cho chữ ký của cô.

“Hai điều.” Cô nói, “Thực ra, ba. Chỉ có một bản copy, giả sử tôi muốn lưu giữ, tôi cũng cần một bản. Hơn nữa không có ngày tháng chỉ định rõ khi nào các ông chấp thuận trợ cấp thất nghiệp, thế nên các ông có thể giữ nó vài tuần, không chừng tôi lấy được tiền trúng số còn trước cả khi tiền bồi thường được chấp thuận, và khi đó nó sẽ bị từ chối. Điều thứ ba là không có chỗ cho chữ ký của các ông. Tôi sẽ không là người duy nhất ký vào đây đâu.”

Al đã gõ liên hồi vào đầu cô rằng cô không được ký vào thứ gì mà không đọc nó, và đặc biệt không, trừ phi cô hiểu rõ từng từ. Cô ấy đã bảo ban Jenner vài thứ cần phải để ý đến, nhưng với trí thông minh đường phố của chính Jenner, cộng với việc cả đời phải đối phó với Jerry, người luôn tận dụng lợi thế từ mọi lỗ hổng mà ông ta có thể tìm thấy hoặc bịa đặt ra, khiến cho điều đó đúc kết vững chắc trong cô. Cô cũng làm quen với một số từ chuyên môn của Al, thế nên cô có thể nói

được ngôn ngữ của những gã này. Cô nhìn thấy trong mắt họ rằng cô đã nêu ra tất cả bấy của họ.

Cô chuyển tờ giấy trở lại cho người đàn ông đã đẩy nó cho cô. “Tôi sẽ thực hiện những thay đổi đó.” Ông ta nói mà không có một dấu hiệu tranh luận, và bước khỏi văn phòng.

Họ đứng trong im lặng, đợi ông ta quay lại. Gần mười lăm phút trôi qua. Khi ông ta quay lại, có hai tờ giấy trong tay ông ta. Jenner cầm lấy chúng, đọc cẩn thận và thấy chỗ dành cho chữ ký của họ đã được thêm vào - thật vậy, một chữ ký, của người chủ và là người đại diện cho bao bì thực phẩm Harvest, đã có sẵn rồi - và tiền bồi thường thất nghiệp của cô được phê chuẩn có hiệu lực cùng ngày ký. Cô hiểu điều đó có nghĩa là họ muốn cô nghỉ làm ngay và rời khỏi. Tốt thôi.

Trong yên lặng, cô nguệch ngoạc tên cô trên cả hai tờ giấy, quan sát khi họ ký vào chỗ đã chuẩn bị sẵn, rồi cô cầm lấy một tờ và gấp nó lại cẩn thận.

Gorski thắp từng cô trở lại học tử của cô, nơi cô lột ra bộ đồ lao động và chiếc nón nhựa, trao chúng cho ông ta, rồi thu gom đồ đạc của cô - chẳng nhiều nhặt gì - và đi ra cửa lần cuối cùng.

Mặt trời vẫn toả sáng. Cô kiểm tra đồng hồ, ít hơn một giờ đã trôi qua từ khi cô bấm thẻ. Dù cho cô đã quay cửa sổ mở hé một chút, khi cô mở cửa của Ngõng, hơi nóng cuồn cuộn thoát ra và tống vào mặt cô, vì thế cô đứng đó trong một phút, kéo điện thoại ra trong lúc đợi. Đầu tiên cô gọi cho Al. “Tôi đã bị sa thải. Có vẻ cuối cùng tôi cũng phải vay một ít tiền. Tôi chưa bao giờ làm điều này trước đây, vì vậy hãy chỉ cho tôi cách thực hiện.”

Sau khi Al hoàn tất việc giải thích tiến trình và những thứ cô nên làm, Jenner trèo vào trong Ngõng và nổ máy. Khi cô âm âm ra khỏi bãi đậu xe, cô gọi cho Michelle.

“Hey, muốn ném trái một kỳ nghỉ không?”

CHƯƠNG NĂM

Cô bị trễ. Cô tin rằng phải gặp Michelle lúc bảy giờ, và giờ đã là tám giờ ba mươi rồi. Tuy vậy, dù việc đi bộ một khoảng xa đến Bird có

thể làm cô thậm chí còn trẻ hơn, Jenner đậu chiếc xe mới của cô cách quán bar một khối nhà – cô không muốn một vết lõm nào làm hư hại nó. Dẫu rằng, nó có phải là một chiếc xe xa hoa đâu cơ chứ ? Nó là một chiếc Camry - rất giàu có, nhưng chỉ là Camry – vì cô không thể để trí óc của cô quanh việc thanh toán trong hai năm dù không bỏ bèn gì so với những khoản góp đều đặn trước đây của cô cho một chiếc xe hơi. Cô có chiếc Camry chỉ mới được đôi tuần, và cô hãnh diện về nó. Cô vẫn còn hít một hơi thở sâu mỗi khi cô vào bên trong nó, đắm chìm trong mùi hương xe mới dễ chịu.

Cô đã mệt. Cô ngồi yên lặng trong xe vài phút, đôi mắt cô nhắm lại. Nếu cô không hứa gặp Michelle tối nay, cô sẽ về nhà, cô vẫn ở trong căn hộ đôi, vì tìm một nơi ở mới để sống mất nhiều thời gian hơn chọn một chiếc xe mới. Ai mà biết được việc quản lý cả đồng tiền hoá ra là một thứ chết tiệt gần như công việc toàn thời gian chứ?

Al rất tuyệt – và đang trong tiến trình chuyển đến một văn phòng tốt hơn – nhưng Jenner cố nài được dính líu vào, điều đó có nghĩa là cô tốn nhiều thời gian hơn ở Payne Echols. Cô muốn hiểu được những điều đang xảy ra. Lý do tại sao Al làm điều cô ấy đang làm, và những thứ tương tự vấn đề hóc búa – bao gồm ý nghĩa của các điều khoản hợp đồng. Cô tin cậy Al, nhưng cô ấy không thường xuyên ở quanh cô, và Jenner không muốn bị ép buộc tin vào ai khác. Bản năng của cô thúc

giục phải rèn luyện, phải kiểm soát. Quá nhiều lần, từ khi cô có được tấm vé trúng giải đó, cô không có được một chút kiểm soát nào đối với những sự kiện đã qua. Bây giờ cô đã có, và sự nhẹ nhõm gần như đáng kinh ngạc.

Bây giờ, tiền đã là của cô. Cô đã vượt qua nghi thức khó chịu nơi camera chớp loé vào mắt cô trong khi cô cười cho đến lúc các bó cơ trên mặt cô đau nhức, và bàn tay cô bị vộp bẻ do việc nắm giữ một cạnh của tấm séc bằng bìa cứng khổng lồ - thứ những người phát giải đã cẩn thận nói với cô rằng chúng không thật, và không thể lãnh tiền mặt được, cứ làm như cô là dân nghèo và không thể tự mình đoán ra được điều đó - Rốt cuộc, mọi thứ cũng trôi qua, và công việc giấy tờ đã hoàn tất, và cô bắt đầu lui vào tình trạng ẩn danh ... Cô hy vọng như thế. Giới truyền thông phải đi khỏi, dĩ nhiên rồi. Bây giờ nếu cô thu xếp một chỗ ở mới và tiến bộ hơn trong cuộc sống. Cô sẽ có nhiều hạnh phúc hơn.

Một phần trong những điều đó là phải vui chơi. Michelle và cô đã trải qua những buổi mua sắm tuyệt vời, và cô không chỉ thay thế tủ quần áo của bản thân cô, mà còn cho cả Michelle nữa. Túi xách, giày dép, nữ trang đẹp, quần áo lụa, những chiếc đầm hở quây rũ... Điều đó thật tuyệt. Nhưng sau một vài ngày, một trong số những điều gây bối rối mà cô học được là cảm thấy chán trò mua sắm. Cô không bao

giờ nghĩ đến điều đó dù trong cả triệu năm nữa, nhưng nó đã xảy ra. Việc có thể tiêu tiền thoải mái thật tuyệt vời. Dù vậy, sau những cuộc vui chơi và chè chén lu bù lúc ban đầu, cô không thấy có điều gì khác mà cô muốn, và nỗi buồn chán đã chiếm chỗ. Điều đó thậm chí có cảm giác giống như có đôi chút phản bội đối với nhân loại.

Cuộc đời cô chắc chắn đã thay đổi. Phần lớn bạn bè cũ của cô đã không còn thân thiết nữa, trong khi cô trở nên rất gần gũi với luật sư của cô, William Lourdes, Anh ta là một con cá mập, nhưng là con cá mập **của cô**. Anh ta cười khi anh ta đọc đơn kiện mà Dylan đã đệ trình để chống lại cô. Trong một chỉ thị ngắn, sau khi Lourdes đưa ra đơn thỉnh cầu đáp trả, với chủ kiến, chống lại Dylan rằng hắn có thể lấy mọi thứ hắn sở hữu, hắn đã bỏ qua đơn kiện của mình, và rơi khỏi quỹ đạo của cô. Bill, vì Lourdes cứ khẳng khẳng cô gọi anh ta như vậy, bắt đầu sắp xếp sự sản của cô để bảo vệ nó tránh xa tất cả những người trục lợi, những kẻ cố chiếm từng mảnh của nó, điều đó sẽ phải xảy đến với cô.

Ngồi đó, trong bóng tối của chiếc xe hơi, Jenner cảm thấy một nụ cười nhỏ chuyển động bờ môi của cô về ý tưởng kỳ quặc rằng cô, Jenner Redwine, có một **sự sản**. Wow!

Cô có cả tài khoản tiết kiệm lẫn tài khoản tiền gửi trong một ngân hàng - một ngân hàng, nơi người thu ngân và người quản lý gọi cô bằng tên, nơi cô luôn được đối xử ân cần và nhã nhặn. Chỉ cách đây hai tháng thôi, việc có một tài khoản tiền gửi nhỏ nhoi thậm chí không ở trong phạm vi phát sóng của cô. Bây giờ có vẻ cô mất khá nhiều thời gian ở ngân hàng, luân chuyển mọi thứ vào và ra khỏi học an toàn của cô, bởi vì cô không thể tiến hành bất kỳ loại công việc giấy tờ nào ở nhà, không, khi mà Jerry vẫn còn đang lang thang vợ vẫn xung quanh.

Ông không bỏ cuộc, nhưng thật ra thì cô cũng không nghĩ ông sẽ làm thế. Cô mua cho ông quần áo, thậm chí trao cho ông một vài trăm lúc này lúc khác, nhưng không thật sự hy vọng ông sẽ bỏ đi. Cô hiểu cha cô. Ông sẽ cư xử ngay thẳng trong một thời gian, cố gắng xoa dịu nỗi ngờ vực trong cô, khi ông tiến đến với một lý do tốt đẹp, chẳng hạn như lý do ông cần một chiếc xe mới, hoặc cố thuyết phục cô mua cho ông một căn hộ, hoặc những thứ giống như vậy. Vài trăm dollar chẳng tạo nên được chút ảnh hưởng nào đối với tham vọng của Jerry.

Cuối cùng, Jenner thu gom năng lượng của cô và rời khỏi chiếc Camry. Cô không phải đẩy vai vào cánh cửa để cố mở nó theo cách mà cô thường làm với Ngỗng. Cô không phá huỷ Ngỗng, dù cô có nghĩ đến điều đó. Một thứ nghèo nàn có vẻ ngoài giống như đồ vứt đi, nhưng máy móc của nó đáng tin cậy, vì thế cô tặng nó cho hội từ thiện. Đã có

một thời gian cô cần chiếc xe xấu xí đó, bây giờ một người nào khác sẽ cần nó. Cảm ơn Trời rằng người nào khác đó không phải là cô.

Mức năng lượng của cô gia tăng khi cô quàng chiếc túi xách mới, dắt tiền lên vai và đi về hướng Bird's. Một buổi tối cười đùa và nhảy nhót đúng là thứ cô cần; cô sẽ cảm thấy tốt hơn sau một cốc bia. Michelle đã uống một hoặc hai cho buổi tối nay rồi, và nhảy một hoặc hai – ba lần trước khi Jenner tới, nhưng điều đó cũng tốt, vì Jenner không nghĩ rằng cô có thể theo kịp cô ấy đêm nay.

Quán bar chật ních và ồn ào không thể tưởng tượng được – xét cho cùng, nó là một đêm thứ Sáu – vì thế cô nhìn xung quanh lướt qua những thân thể lèn chặt với nhau trong một lúc, trước khi cô nhận ra Michelle, đang ngồi tại bàn với ba người khách khác. Từ số ly và chai trên bàn, Michelle và những kẻ đó đã tăng thêm nhiều hơn một ly đúp cho buổi tối.

Jenner đến bên cái bàn đó trước khi Michelle nhận ra cô. “Woohoo!” Cô ấy reo hò “Mái tóc đáng yêu quá!”

Jenner cưỡng lại thôi thúc muốn chạm vào mái tóc của cô, bây giờ đã thành màu đen, với những dải nhỏ bên trên. Cô chỉ mới bắt đầu làm như thế vào lúc sáng. Phong cách mới trang nhã, quyến rũ và mạnh mẽ,

nhưng trên hết, nó làm cho cô trông khác đến nỗi chỉ vài người nhận ra được cô. Sau đôi tháng vừa qua, cô cho rằng đó là một điều tốt.

Cô kéo một chiếc ghế và ngồi xuống, nhìn quanh tìm người phục vụ. “Tớ đang mang giày.” Michelle loan báo, quay người để cô ấy có thể nhấc chân đủ cao cho Jenner trông thấy. Đôi giày đắt tiền thái quá, hơn năm trăm đồng, nhưng nhìn thấy niềm vui sướng thuần khiết trên mặt Michelle khi cô ấy mang thử đã khiến cho Jenner nghĩ chúng cũng đáng giá. Nhưng sau đó Michelle lại kinh hoảng một cách kỳ quặc về việc mang chúng, e ngại chúng sẽ bị mòn, hoặc cô sẽ làm gãy gót giày, hoặc thứ gì đó. Cô ấy thường mang thử ở nhà, rồi thận trọng đặt chúng ra xa. Đây là lần mang đi chơi đầu tiên của đôi giày, và Jenner vỗ tay.

“Lẽ ra từ lâu rồi chứ.” Cô nói.

“Chúng có nóng bỏng, hay thứ gì tương tự không?” Michelle hỏi, lúc lắc xoay bàn chân khi cô ngắm nghía nhưng viên thạch anh trên dải dây thanh nhã. Cô thậm chí nhấc chân lên cao hơn nữa để cho hai người đàn ông và người đàn bà ngồi chung bàn có thể nhìn thấy. Ngang qua bàn, một người đàn ông huýt sáo, có lẽ vì việc Michelle giơ chân lên cao đã cho anh ta nhiều thứ để ngắm nghía hơn chỉ một chiếc giày. Cô ấy cười, le lưỡi vào anh ta nhưng đặt chân trở lại sàn nhà.

“Lần tới,” Cô ấy nói với ba người nọ. “Tôi sẽ mang một túi xách tương xứng. Nó thật đáng kinh ngạc. Lốp da thuộc sờ vào cứ như bơ ấy, hết sức mềm mại.”

Trước khi Jenner có thể nói được điều gì, Người phục vụ cocktail đã đến cùng một khay chõng chất. Khi cô ta bắt đầu phân bổ cho một châu mới, cô ta nhìn vào Jenner. “Cô dùng gì?”

“Một bia.” Jenner nói. Cô đã mệt. Cô cần cảnh giác với thức uống; cô sẽ hạn chế bản thân với một cốc bia và về nhà trong vòng một giờ hoặc gần như thế.

“Hoá đơn của cô lên tới chín mươi tư và năm mươi xu.” Cô phục vụ bàn nói với Michelle. Cô ta muốn thấy tiền mặt hoặc thẻ tín dụng trước khi bất kỳ thứ gì khác được gọi.

“Tính vào hoá đơn của cô ấy.” Michelle nói một cách bất cẩn, cầm ly thức uống đầy màu sắc của cô lên, và đưa chiếc ly hướng về phía Jenner. “Cô ấy sẽ quan tâm đến nó. Cô ấy tung súc (*food gor*) để làm gì cơ chứ. Ý tôi là **sung súc** (*good for*).” Cô cười vào sự lăm lẩn ngớ ngẩn đó, vung vẩy bàn tay đến nỗi thức uống sóng sánh tràn ra miệng ly; cô ngừng lại đập đập ngón tay trên vành ly, trước khi đưa nó lên miệng. “Tiếc quá!” Cô nói.

‘Tiệc’ sao ? Michelle đang nói về thức uống bị đổ, hay điều cô vừa nói ?

Jenner chớp mắt, ngồi chìm sâu trong ghế của cô. Cô gần như không tin điều cô nghe thấy - gần như, không phải hoàn toàn. Có lẽ một phần nhỏ trong cô đang chờ đợi điều đó, nhưng mặt khác, có lẽ không, bởi vì nó sẽ gây tổn thương. Michelle mà cũng vậy sao ?

Cô chắc chắn phải nhận ra. Không phải cô cảm thấy phiền vì giờ đây luôn luôn góp nhặt những tờ check, chỉ là cô đã luôn **bị mong đợi** làm điều đó, thậm chí vào những lúc, như lúc này đây, cô còn chưa uống miếng nào. Và ba người kia... Cô biết họ bởi vì cô thường thấy họ ở đây, nhưng chỉ là tình cờ, cô thậm chí còn không biết tên của họ. Tại sao cô cũng phải mua thức uống cho họ ?

Viễn cảnh vui chơi phai nhạt dần giống như chiếc áo thun rẻ tiền, dai nhách và xấu xí.

“Thật ra, hãy bỏ qua ly bia đó.” Cô nói với cô phục vụ bàn, “Tôi không thể ở lại.” Cô điều chỉnh lại quai túi xách trên vai và đứng lên. “Tôi chỉ muốn dừng lại để báo cho cậu biết vì cậu đang mong tôi.” Cô nói

với Michelle, “Tớ biết ở đây ồn đến mức cậu không thể nghe thấy tiếng chuông điện thoại.”

Michelle nhìn chăm chăm vào cô, nụ cười trượt khỏi gương mặt cô ấy. “Cái quái quỷ gì vậy?”

“Tớ mệt.” Jenner nói.

“Phải rồi, bởi vì mua sắm và đếm tiền suốt cả ngày thì kiệt sức như thế đấy.” Michelle cười vào câu nói đùa của mình, và những người khác tại bàn cũng làm như vậy.

Jenner không cười. “Tớ cần phải đi.” Cô nói, quay gót và cố thoát khỏi trước khi cô nói điều gì đó cô không thể thu lại được. Cô và Michelle đã là bạn bè một thời gian dài, nhưng cô có thể cảm nhận rằng mối quan hệ đó đã đột ngột chông chênh ở những chỗ không có sự quay lại, và cô không muốn nó lật ngược. Michelle đã nửa say rồi – có lẽ ba phần tư ấy chứ - và ngày mai cô ấy sẽ xin lỗi và họ lại tiếp tục như trước đây. Jenner hy vọng đó là điều sẽ xảy ra, bất luận thế nào.

Cô đã đến được cửa và bước ra ngoài, vào trong sự mát mẻ và yên tĩnh tương đối trước khi Michelle bắt kịp cô và túm chặt vai cô. “Cậu

không thể đi.” Michelle nói, không còn cười nữa, và không hoàn toàn có vẻ chệnh choáng. “Tớ không mang theo chút tiền nào hết. Cậu phải trả tiền thức uống cho bọn tớ.”

Bất đắc dĩ, Jenner quay lại và nhìn Michelle chăm chú. Michelle hất những lọn tóc xoăn sẫm màu, biểu lộ vẻ thách thức. Phía sau họ, khách quen của quán bar vẫn đang uống, đang nói chuyện, đang cười đùa và nháy nhót. Một vài người chen lấn ra ngoài vượt qua họ, một vài người xô đẩy để vào trong chỗ của họ. Cuối cùng Jenner nói, “Cậu chỉ mong đợi tớ ở quanh quần để thanh toán mọi thứ thôi sao.”

Biểu hiện của Michelle thay đổi thành ngờ vực. “Ồ, phải.” Cô ấy nói, y như đó là điều hiển nhiên nhất trên đời.

Sự mệt mỏi dội xuống trên vai Jenner. Thật ra thì Michelle có mong đợi điều gì khác hơn cha cô, và Dylan, và đoàn người vô tận của những hội cứu tế, của những kẻ lừa bịp đã ngừng gọi đến cô chỉ vì cô ngắt kết nối cáp viễn thông ? Ít ra thì trong quá khứ Michelle cũng đã ở đó vì cô, điều mà những người khác không làm. Điều đó có vài thứ đáng quan tâm. Cô mở ví, dự định đưa cho Michelle đủ tiền để trả cho buổi tối của cô ấy. Có lẽ ngày mai, họ sẽ làm điều gì đó để sắp xếp lại. Có lẽ khi Michelle không uống say, cô ấy sẽ không có tính khí kỳ quặc đến thế.

“Cậu biết không.” Michelle nói, khuôn miệng đầy đặn của cô ấy vặn xoắn trong một nụ cười khinh bỉ “Cậu đã thay đổi từ khi cậu thắng được số tiền khổng kiếp đó. Cậu đã tận dụng để có những cuộc vui chơi, cậu không nghĩ thứ gì khác ngoại trừ tiền, tiền, tiền. Bây giờ cậu chỉ là...”

“Là cái máy ATM* riêng của cậu chứ gì ?” Jenner bắn trả, giọng của cô sôi sục khi cô kéo một tập giấy bạc ra khỏi ví. Cô đã thay đổi ư ? Chắc chắn là thế rồi. Mọi người ở quanh cô thay đổi, thế mà cô được cho rằng phải y nguyên như cũ, vô cảm với điều thật sự là một thay đổi lớn lao trong thế giới của cô sao ? Cô phải đương đầu với chúng, thế nên sự thăng trầm chết tiệt đó đã thay đổi cô.

(*ATM : Automatic Teller Machine – Máy rút tiền tự động.)

Biểu hiện của Michelle trở thành nhẩn tâm, mắt cô hẹp lại. “Tôi không thích cậu chút nào, không còn nữa. Những người đã là bạn của cậu bây giờ không còn đủ tốt cho cậu nữa, chỉ vì cậu có thể mua mọi thứ.”

“Cậu khá thích tớ và tiền của tớ khi tớ chi trả cho giày và nữ trang của cậu, cho ghế sofa của cậu.” Jenner chỉ ra, “Cậu thích tớ khi tớ mua mọi thứ thức ăn chúng ta ăn, khi chúng ta đi nghỉ cùng nhau, và khi tớ thanh toán mọi châu thức uống chúng ta đã uống ở nơi này.” Cô cầm lấy tay Michelle và vỗ nhẹ vào những tờ giấy bạc bên trong nó. “Thôi được, nó đây. Tất cả những gì tớ mang theo. Chúc vui vẻ.”

Những ngón tay của Michelle nắm chặt tiền, nhưng sự nhạo báng không rời khỏi gương mặt cô ấy. “Đồ chồn cái.” Cô ấy nói.

Từ ngữ làm Jenner choáng váng. Cho dù cô tự đứng vững, cô vẫn trông mong rằng, ngày mai, cô và Michelle sẽ thu xếp được. Bây giờ, nhìn vẻ chua cay trên mặt Michelle, nghe thấy nó trong giọng nói của cô ấy, cô nhận ra rằng sẽ không có lời xin lỗi nào vào ngày mai.

“Good-bye.” Cô xoay sở để nói, nỗi buồn đến lặng người giữ cho giọng của cô dịu dàng kỳ lạ, rồi cô quay người và bước xuống vỉa hè. Cô nghe tiếng cánh cửa đập mạnh khi Michelle đi vào bên trong. Âm thanh đột ngột cho cô biết Michelle không dừng lại, thậm chí còn không nhìn lại.

Chỉ thế thôi. Chấm dứt rồi. Nỗi đau tụ lại trong ngực cô, làm cho hơi thở trở nên khó khăn. Michelle đã ở bên cô nhiều năm, luôn sẵn

sàng cười đùa và tiệc tùng. Họ đã an ủi lẫn nhau qua những vụ đổ vỡ với bạn trai, những cơn cảm lạnh, và những giấy nợ trong quá khứ. Họ đã sống trong cùng thế giới, nhưng bây giờ họ đã không còn như thế nữa.

Cô mở khoá chiếc Camry bằng remote và trượt vào chỗ ngồi sau tay lái. Bàn tay cô run rẩy khi cô cố gắng khớp chìa khoá vào ổ khởi động. Cô đã mệt mỏi đến mức chỉ muốn về nhà, nhưng cô vừa đưa cho Michelle mọi xu cô có và cô cần phải lấy một ít tiền mặt. Cô không thích không có đồng xu nào trên người. Trong quá khứ, cô đã bị khánh kiệt nhiều lần, và cô không thích điều đó chút nào. Cô rất nhanh chóng trở nên quen thuộc với việc không bao giờ để cho không có đồng tiền nào.

Có một máy ATM ở Bird's - rất thuận tiện cho khách của quán bar – nhưng cô không muốn trở vào trong đó. Buồn bã, cô nhận ra đây chắc chắn là lần cuối cùng cô ở Bird's, một thử thách khác nữa trong cuộc đời của cô là việc đang trượt khỏi quá khứ. Nhẩm tính toán trong óc, cô tìm kiếm trong vùng. Có một Máy ATM khác nữa chỉ cách đó vài khối nhà, nhưng cô không thích cư dân quanh đó. Thay vì thế, để an toàn hơn, cô lái xe đến chi nhánh ngân hàng gần nhất – Cô cũng không thích trả phí sử dụng ATM, vì vậy cô thích sử dụng dịch vụ ngân hàng hơn – và dừng việc đến máy ATM.

Một làn gió mát cuốn quanh cô khi cô ra khỏi xe và tiến đến chiếc máy. Cô sẽ rút ra đôi trăm để thay thế cho số tiền cô đã đưa cho Michelle, và số đó cũng đủ nhiều để cô vượt qua được những ngày cuối tuần. Cô nhấn số tài khoản, và số PIN.

NGUỒN TIỀN TRONG QUỸ KHÔNG ĐỦ.

Cô nhìn chăm chăm vào màn hình nhỏ, nhấp nháy một dòng chữ, khi cô cố phán đoán về chúng. Cô biết, đại khái thôi, cô có bao nhiêu trong tài khoản, nhưng cô đã không cân đối chúng hơn một tuần. Tuy thế vẫn phải có khoảng hai mươi lăm ngàn, trên hoặc dưới vài trăm.

Dù vậy, cô đã mệt, và đau khổ, có lẽ cô đã nhập dữ liệu bị sai số. Cô cố gắng lần nữa, và lần này cô hết sức cẩn thận, để chắc chắn rằng mọi chữ số đều đúng.

Thông tin tương tự sáng lên trên màn hình : NGUỒN TIỀN TRONG QUỸ KHÔNG ĐỦ.

Vào giờ này, ngân hàng tối thui và không có ai để giúp cô. Cô nghĩ một lát, rồi nhập vào một yêu cầu khác, lần này để thấy số dư tài khoản của cô. Chắc chắn cái máy này bị trục trặc và đưa thông tin tương tự

cho bất kỳ người nào cố rút tiền khỏi nó. Trong việc này, có lẽ nó trống rỗng, và nó đang nói với cô rằng **nó** có ‘nguồn tiền trong quỹ không đủ’. Ý tưởng này thật ngộ nghĩnh, và cô cười nho nhỏ, nhưng rồi nụ cười đông cứng trên môi cô.

Ba dollar và hai mươi hai cent ư ?

Cô nhìn chăm chăm vào dãy số không thể nào tin được. Cô **biết** cô có nhiều hơn số đó, nhiều hơn cả ngàn lần số đó ấy chứ. Điều gì đã xảy ra ?

Tự động, cô quay trở vào trong xe và khởi động, vào số. Trên suốt đoạn đường về nhà, cô quay ngược những tình thế đã trải qua trong trí nhớ của cô, cảm thấy muốn phát bệnh khi cô truy xuất từ đầu đến cuối các sự kiện.

Một ai đó - chỉ có hai người cô ngờ vực - đã đặt tay của họ trên tập sổ check của cô và viết tên hẳn ta vào một tờ check với con số hơn hai mươi lăm ngàn. Jerry, hay Dylan ? Phải là một trong hai người đó. Họ biết nơi cô sống, và cả hai đều xác định rõ phải chiếm thứ gì đó từ cô. Cả hai đều muốn cắt xén gia tài của cô, vì phần đóng góp công bằng của họ cho - điều gì cơ chứ ? Hơi thở chẳng ?

Cô đã buộc cho Dylan là kẻ lợi dụng, nhưng cô không chắc chắn hẳn có lấy cắp không. Thậm chí nếu hẳn có, hẳn cũng không đủ liều lĩnh để lấy hết tất cả. Hẳn sẽ lấy vài tờ check, viết mỗi tờ một ít trong khoảng vài trăm dollar, hy vọng cô không để ý, và nếu cô biết, thì hẳn hy vọng rằng cô chỉ trách mắng hẳn vài câu, thay vì báo cảnh sát. Đó là Dylan.

Nhưng cha cô... Jerry Redwine sẽ lấy tất cả những gì ông có thể lấy được rồi bỏ chạy.

Cô cảm thấy cánh cửa nội tâm của cô rập mạnh cho thấy dấu hiệu đó vẫn còn một kết thúc khác nữa. Cô đã không nghe gì từ ông. Ông đã không gọi điện thoại. Có không nhiều những bữa ăn trưa ngược ngịu, không ngoài ý định lôi ông trở lại mặt đất với những cơ hội tuyệt vời mà ông tưởng tượng ra. Sự từ chối trể nhất của cô rõ ràng đã thuyết phục được ông là cô không lừa dối, nên thay vì vậy, ông lấy cắp của cô. Ông đã thoát trót lọt lần này, bởi vì ông biết trong quá khứ không có sự bắt giữ nào giống như vậy hết.

Việc chắc chắn ông là thủ phạm đã ăn mòn cô giống như acid. Làm sao ông làm được điều đó ? Ông không thể lấy được mã số ATM của cô – và hơn nữa hệ thống ATM chỉ cung cấp một lượng tiền giới hạn ra

khỏi một tài khoản – dù cách nào chẳng nữa, ông cũng phải đặt tay lên tập sổ check của cô.

Cô đã rất cẩn thận bất cứ khi nào ông ở trong nhà, luôn luôn mang theo túi xách cùng với cô nếu cô đi vào một căn phòng khác, hoặc khoá chúng trong khoang hành lý của xe hơi nếu cô biết trước về thời gian ông đến. Nhưng điều gì xảy ra nếu cô không biết có ông ở đó ? Điều gì xảy ra nếu ông ẩn nấp bên ngoài, chờ cho đến khi cô vào trong phòng tắm hoặc thậm chí ở trong giường đang say ngủ, rồi yên lặng mở khoá và đặt bản thân vào bên trong ? Cô có thể thấy ông dễ dàng làm điều đó. Trong nhận thức muộn màng cô nhận ra rằng cô nên lắp đặt một thiết bị báo động, nhưng cô đã không muốn tốn tiền cho một nơi cô không còn sống trong đó lâu nữa, và cô để điều đó trôi qua. Cô vẫn còn thói quen tránh những khoản chi tiêu tương đối nhỏ, vì chúng vẫn còn nằm ngoài nhận thức của cô, và bây giờ cô phải trả giá cho thời gian tệ hại đó.

Khi về đến nhà, cô lấy tập checkbook ra và cẩn thận xem xét nó, nhìn kỹ từng số để chắc chắn không một số nào bị mất. Mỗi tập check có hai mươi lăm tờ trong đó, và cô chỉ giữ một tập một lần; những tập khác nằm trong hộc an toàn. Cô biết những tờ check nào cô viết, vì cô lưu giữ một bản ghi chép kỹ lưỡng. Những tờ check bên trên nằm liên

tiếp trên một chuỗi số. Tất cả chúng đều ở đó... ngoại trừ tờ check cuối cùng trong tập.

Cô nhìn số liệu lần trước cô quyết toán tài khoản, rồi cẩn thận bắt đầu trừ từng khoản của mỗi tờ check mà cô đã viết. Tổng số tiền nhiều hơn cô nghĩ. Cô có số dư tài khoản là hai mươi bảy ngàn, bốn trăm linh ba dollar và hai mươi hai cent. Jerry thậm chí lấy cả bốn trăm. Quỷ thật ! Ông rõ ràng còn làm được cả việc tính toán, để biết ông có thể viết lên tờ check với số tiền là bao nhiêu nữa kia. Nếu ông không làm như vậy, nếu ông để lại vài trăm, thì cô sẽ phải mất nhiều thời gian hơn để nhận ra điều ông đã làm.

Vậy là đúng rồi. Ông ấy cuối cùng cũng làm điều đó, cuối cùng cũng vượt qua giới hạn của cô. Ngày hôm nay hoá ra là một ngày kinh khủng. Đầu tiên là Michelle, và bây giờ đến Jerry, dù thật ra Jerry đã ra tay từ trước, cho dù cô chỉ vừa phát hiện ra. Cô đã không gặp ông từ thứ Tư. Hai ngày rồi. Ông phải bỏ đi ngay lập tức bởi vì ông không chắc chắn là cô có giao ông cho cảnh sát về tội giả mạo giấy tờ hay không.

Cô sẽ không làm thế đâu. Hãy để ông có tiền. Hãy để sự việc này hoàn toàn kết thúc. Cô đã chờ đợi khoảnh khắc này từ giây phút cô nhận ra cô trúng số, tự hỏi cô sẽ phải trả giá bao nhiêu, và bây giờ cô đã biết : hai mươi bảy ngàn và bốn trăm dollar.

Cô ngồi trong căn hộ đôi tĩnh lặng, cảm thấy kiệt sức và trống rỗng, và rồi cô đột nhiên thông suốt. Cô biết ngay từ lúc đầu rằng việc trúng số sẽ thay đổi cuộc đời cô, biết rằng một số thay đổi sẽ gây chấn động mạnh, nhưng cô không mong đợi sự thay đổi sẽ hoàn toàn đến thế.

PHẦN HAI

VẬN RỦI

CHƯƠNG SÁU

Bảy năm sau...

“Chúng ta có một tình huống mở rộng.” một giọng nói quen thuộc vang lên trên điện thoại được mã hoá an ninh của Cael Traylor.

Cael có thể liên tưởng cả danh xưng lẫn khuôn mặt trong giọng nói đó, vì anh đã đạt được đến mức độ có thể làm như thế. Để phát hiện ra điều anh muốn biết phải có một cuộc băng rừng, nhưng hành trình đó sẽ giữ anh thoát khỏi radar, thứ anh sẽ không vướng vào nếu anh bay. Bất kỳ lúc nào tên anh xuất hiện trong danh sách hành khách, chắc chắn đơn vị không quân của chính quyền Mỹ sẽ nhận ra ngay. Không phải Hội đồng An Ninh Quốc Gia, không phải chính quyền Bang, nhưng chắc chắn là người giám sát các hoạt động đen tối, chẳng hạn như người đang nói chuyện với anh trên điện thoại.

“Chi tiết.” Anh nói ngắn gọn, tắt ti vi và xoay khỏi chiếc máy vi tính để anh có thể tập trung. Anh không viết ghi chú. Một dấu vết để lại trên giấy có thể quật ngược vào mũi anh. Anh phải cẩn thận để chắc

chấn rằng anh sẽ không bao giờ bị treo lòng thòng đến cạn khô nhưng dù sao thì ghi chú cũng không phải là một phần thói quen của anh.

“Chúng ta bắt được vài tín hiệu từ Bắc Triều Tiên khiến chúng ta hoài nghi rằng họ đã thiết lập một nhà tài trợ cho vài công nghệ mà chúng ta cho rằng tốt hơn họ không nên có.”

Cael không hỏi công nghệ đó là gì – dù sao đi nữa vẫn chưa. Vào thời điểm này anh không cần biết. Nếu vào thời điểm anh quyết định rằng cần phải biết, thì anh sẽ không xuất phát mà không có thông tin đó. “Ai là nhà tài trợ?”

“Frank Larkin.”

Mức độ quan tâm của Cael tăng lên vài bậc. Larkin là một triệu phú, một trong những thế lực kín trong hậu trường của Washington DC, với nhiều bạn bè và những mối quan hệ thượng tầng. Ông ta chạy theo trào lưu xanh, với cái gọi là ngành kinh doanh và các sản phẩm thân thiện với môi trường, những thứ vẫn còn nhiều tranh cãi và đứt khoát là trò lừa bịp. Cael không để mắc mứu cảm tính lẫn vào trong căn nguyên, nhưng theo đánh giá của anh, phần lớn loại con hoang bản thủ nắm giữ lợi ích của những người đang cố làm điều tốt.

“Ông ta thu hút vô số bạc đây.” là tất cả những gì anh nói, giọng anh vô cảm. Do những mối liên kết của Larkin, bất kỳ thứ gì họ tiến hành với hắn sẽ phải cứng rắn – và thậm chí không có gì bảo đảm một điều nào sẽ được thực hiện. Mặt khác, trong rất nhiều trường hợp như thế này, chưa từng có lời cáo buộc chính thức nào được đưa ra. Ít ra trên mặt báo, “vấn đề” được quan tâm đến sẽ có vẻ giống như lòng nhiệt tâm bị công kích hoặc bị bóp nghẹt, trong khi đó vết đạn từ phía sau đầu không biết bằng cách nào lại thoát được chứng nhận pháp y.

Cael đã thực hiện với thành viên của anh cho những nhiệm vụ khó nhọc, nhưng đó là vì một quê hương khác, một nhóm mười khác. Chuyên môn thật sự của anh là giám sát, dù vậy, việc anh đang được triệu tập là điều tốt cho Larkin, không phải cho anh.

“Chi tiết.” Anh nói.

“Larkin thuộc một trong những hiệp hội phát triển du lịch biển bằng tàu cao cấp. Chiếc tàu đầu tiên, Silver Mist, được lên kế hoạch trở thành dịch vụ cực ngắn ngày. Tuy nhiên trước lúc đó, hành trình đầu tiên của nó sẽ là một chuyến du lịch biển đặc biệt hai tuần đến Hawaii với mục đích từ thiện. Hành khách đều là những kẻ cực kỳ giàu có. Tất cả những hoạt động của chuyến du lịch biển sẽ hiến tặng cho hội từ thiện, và có những mối quan hệ công chúng rộng lớn thúc đẩy tiến

hành. Larkin sẽ là người tổ chức cuộc hải hành. Chúng tôi cho rằng hẳn sẽ gặp người của Bắc Triều Tiên trong lúc hẳn ở Hawaii, nhưng nơi chốn và thời gian chưa được tiết lộ cho đến lúc đó. Chúng tôi cần biết khi nào và ở đâu.”

Cael nghiền ngẫm những thông tin đó. Thời đại công nghệ thông tin đã làm thay đổi hoạt động tình báo; hiện nay nguyên mẫu hoặc sản phẩm không cần phải lấy trộm nữa. Thay vì vậy, kính đeo mắt có thể truyền tín hiệu trong chớp mắt, và được truyền đến đất nước hoặc cơ quan hoạt động ở cách xa nơi đó. Bắc Triều Tiên nổi tiếng hoang tưởng, một cuộc gặp gỡ trực diện, đặc biệt ở ngoại quốc, có vẻ quá nhiều rủi ro cho họ hơn là việc truyền tài liệu đơn giản.

“Thứ gì đó sắp bắt đầu.” Anh nói. “tại sao phía Bắc Triều Tiên đồng ý điều đó ? Tại sao họ cần phải gặp trực diện ?”

“Chúng tôi không biết. Có thể còn điều gì khác nữa mà chúng tôi chưa có manh mối. Chúng tôi chỉ biết có thể.”

Cael thầm nhún vai. Cuối cùng, không quan trọng tại sao người Korean lại đồng ý di chuyển liệu lĩnh đến thế, chỉ cần họ có làm. “Chuyến hải hành xảy ra khi nào ?”

“Hai tuần nữa.”

Không còn nhiều thời gian. “Ông có thể đặt chỗ cho tôi và người của tôi không ? Chúng tôi cần dãy buồng cạnh buồng của Larkin.”

“Anh cần bao nhiêu phòng ?”

“Hai.” Anh đáp. Anh và Tiffany sẽ lấy một phòng, Ryan và Faith lấy phòng còn lại. Thật vậy, sắp xếp tốt nhất là Ryan và Faith sẽ ở phòng kế cận của Larkin. Chuyến hải hành này chỉ là một trong những thứ hai người đó sẽ làm để sự có mặt của cả nhóm không có điều gì đáng nghi ngờ. “Và tôi sẽ cần hai người ẩn trong đám thủy thủ của con tàu.”

“Tên.”

Cael cung cấp chúng. Suy nghĩ của anh thường đi trước. Anh cũng sẽ cần người trong nhóm nhân viên bảo vệ, và việc cài người của anh vào thời điểm trễ như thế này là điều không thể thực hiện được. Vậy nên anh cần mua ai đó đã có sẵn trong nhóm nhân viên bảo vệ. Anh cũng đề nghị tiếp yêu cầu đó nữa.

“Tôi sẽ thực hiện mọi thứ. Hãy để người của anh sẵn sàng.”

Cả hai cùng gác máy. Cael rời khỏi ghế để lấy thêm cà phê. Anh phải tỉnh táo và làm việc trên máy vi tính nhiều hơn một giờ. Nhưng mới năm giờ sáng, giờ California, còn quá sớm để gọi cho người của anh và đặt họ vào lệnh báo động đỏ. Thay vì thế, anh cầm tách cà phê ra hiên trước, ngồi vào chiếc ghế thư giãn, duỗi dài chân dựa vào lan can hàng hiên. Bình minh chưa ló dạng trên rặng núi phía đông, nhưng chim chóc và côn trùng đang trình diễn một bản giao hưởng sớm. Anh lắng nghe, thích thú với bản nhạc và sự cô tịch, cảm giác nhẹ nhàng của không gian buổi sớm mai tràn ngập trên bộ ngực trần của anh.

Ngôi nhà của anh chỉ có một cảnh ngắm, và anh thích cảnh đó. Ngôi nhà hai tầng được xây dựng từ gỗ và đá để chúng hoà lẫn vào môi trường xung quanh, không quá lớn để gây chú ý, nhưng đủ lớn để anh có thể được thoải mái. Sự lắp đặt những thiết bị an ninh vượt quá mức bình thường, nhưng rất khó nhận ra ngay. Anh đã tự lắp đặt phân nửa những thiết bị an ninh, thế nên không một công ty nào có được một bộ giải đồ đầy đủ để có thể sử dụng nhằm chọc thủng hàng rào phòng ngự của anh. Có lẽ anh có đôi chút hoang tưởng, nhưng với cách anh xem xét sự việc, anh thà tốn một ít tiền còn hơn bị bắt với chiếc quần dài tuột xuống. Anh tham gia một công việc nguy hiểm – hiện tại không nguy hiểm bằng việc anh đã làm lúc trước, nhưng với loại công việc của anh, anh không có được nhiều bạn bè.

Sự thật là yếu tố quyết định trong những mối quan hệ của anh, cả trong lĩnh vực chuyên môn lẫn cá nhân. Một cách chuyên nghiệp, anh không tin tưởng người anh làm việc cho, nhưng anh tin tưởng người anh làm việc cùng. Anh đã tập hợp được một nhóm tốt. Họ không hẳn lúc nào cũng làm việc cùng nhau, nhưng càng ngày những người khác càng loại bỏ những công việc không hoạt động cùng với anh.

Anh không sắp đặt để dẫn đầu trong bất kỳ việc gì. Hơn nữa, anh không sắp đặt để làm việc trong thế giới ngầm. Một sự kết hợp của dòng dõi, hoàn cảnh và tài năng thiên bẩm đã dần dần đưa anh đến vị trí bây giờ, và anh phải thừa nhận công việc này hết sức thích hợp với anh.

Anh sinh ra ở Israel trong một gia đình người Mỹ, mẹ anh là người theo đạo Do Thái không tích cực; cha anh là một chàng trai vùng châu thổ sông Mississippi không gò bó, người bất luận thế nào cũng không mất đi tính hài hước. Sự kiện mẹ anh không tích cực với tín ngưỡng mà bà được sinh ra trong đó là một vết đau đối với Cael. “Nếu mẹ không muốn tuân theo những tục lệ đã gắn bó với mẹ,” chỉ một lần anh càu nhàu với bà, “Vì lý do quái quỷ gì mà mẹ cắt bao quy đầu của con chứ?”

“Ngừng phàn nàn đi.” Bà đáp. “Con không cần nó.”

“Nhưng con có **muốn nó**, và bây giờ con không thể biết được nữa, đúng không?”

Chỉ là vấn đề về nguyên tắc. Anh không muốn sự việc rằng một phần thân thể của anh bị cắt bỏ mà không có sự cho phép của anh.

Anh sống ở Israel cho đến khi lên mười, và lớn lên trong việc nói ba loại ngôn ngữ: Hebrew, English, và Southern. Sau đó anh thêm vào tiếng Tây Ban Nha và tiếng Đức, với đôi chút tiếng Nhật mà anh vẫn còn đang mở rộng. Việc chuyển đến Mỹ là một cú sốc văn hoá lớn cho anh, nhưng anh muốn điều đó. Anh có thể đã trải qua mười năm đầu tiên ở Israel, nhưng anh luôn ý thức rõ anh là một người Mỹ. Đây là nơi anh thuộc về.

Tuy nhiên, anh vẫn giữ tình yêu sâu sắc dành cho Israel, và vì anh sinh ra ở đó, anh có hai quốc tịch. Khi anh mười tám anh quyết định muốn phiêu lưu, nên anh phụng sự trong quân đội Israel, nơi anh bộc lộ những tài năng chắc chắn đã đưa anh đến sự chú ý của Mossad*. Anh hoàn thành một vài công việc cho họ, trước khi sự chín chắn và khát vọng sống đưa anh trở về Mỹ, nơi anh muợn màng lấy bằng đại học về quản trị kinh doanh.

*(***Mossad** : tên gọi tắt của Viện các chiến dịch đặc biệt và tình báo theo tiếng Hebrew - là cơ quan tình báo của Israel hoạt động tương tự như cơ quan tình báo Mỹ (CIA), Sở mật vụ Anh (MI6)...)*

Không có sự trốn tránh khỏi số phận nào hết, anh suy ngẫm. Bằng cấp của anh trở nên có ích, với một chuỗi điểm rửa xe, trạm giặt ủi tự động, và những việc kinh doanh kiếm ra tiền khác mà anh làm chủ. Anh tự mình xây dựng sự sản - nhỏ bé, nhưng vẫn là một sự sản. Tuy nhiên, sự thật là những công việc kiếm được khá tiền đó đã cung cấp một phương thức thuận tiện cho anh để anh che dấu số tiền kiếm được từ nghề nghiệp thực sự của mình, chủ yếu là tìm hiểu điều mà người khác muốn che giấu. Những người thuê anh không cung ứng chính xác 1099s* vào cuối năm, và anh phải có một vài cách để kê khai với sở thuế. Anh có một số tiền để dành ở Thụy sĩ, nhưng giá trị đồng tiền, đối với anh, đặt ở công việc. Để làm điều đó, anh phải có nó trong nước Mỹ. Theo như vậy, những công việc thuê mướn tầm thường hoá ra một mỏ vàng của anh, không quan trọng là thứ gì, dù là người lau rửa xe hơi hay giặt quần áo.

(*1099s : Cách tính thuế dành cho nhà thầu độc lập, hoặc người làm việc tự do ở Mỹ.)

Trong lúc anh ấp ủ tách cà phê, bình minh đã dần ló dạng. Lúc này anh đã có thể thấy rặng núi, rừng cây xanh thẫm bao quanh anh, ngắm nhìn những con chim đang hót. Dạ dày anh nhắc nhở anh rằng anh đã ở đó trong nhiều giờ, và đã đến lúc ăn điểm tâm. Sau bữa điểm tâm, anh sẽ bắt đầu gọi cho người của anh, và lập ra một kế hoạch đúng đắn.

....

Chùm đèn pha lê treo trên cao; thật ra toàn bộ phòng tắm dường như lấp lánh từ những chùm đèn đến những chiếc ly pha lê đặt trên bàn, đến những nữ trang thiết kế cho tóc và tai, cổ và tay, đến những vật trang trí bằng kim loại và pha lê đính trên áo dài và giày và chiếc ví dạ hội. Mọi thứ đều lộng lẫy.

Jenner nén một tiếng thở dài. Cô đã không còn hứng thú với sự lộng lẫy nữa, quá chán ngán những buổi lễ từ thiện vô tận này, ngay cả khi chúng vì mục đích tốt. Tại sao cô không thể chỉ viết một tờ check và kết thúc với nó ?

Dù cho cô có hứng thú với mặt xã hội của những thứ này, thưởng thức rượu, theo sau đó là một bữa tối xa hoa được nối tiếp bằng một phiên bán đấu giá những thứ được đánh giá quá cao so với giá trị thực mà cô không muốn cũng không cần đến, không phải là ý tưởng ưa thích của Jenner và cô hãy còn ở đây, một lần nữa.

Dĩ nhiên, đó là sai lầm của Sydney. Sydney Hazlett là một người bạn thật sự của Jenner trong đám người giàu có quyền lực ở bắc Florida, và thường nài nỉ Jenner tham dự những bữa tiệc như thế này để cho cô ấy sự ủng hộ và trợ giúp; trong một sự đảo ngược tình thế kỳ lạ, bản chất – bất kể thứ gì – là một phụ nữ sinh ra trong một cuộc sống cao sang, được nuông chiều và phục vụ trong suốt cuộc đời, lại phải chịu đựng sự thiếu tự tin làm cho tê liệt, trong khi Jenner, người xuất phát từ chỗ không có gì có thể nhìn xuống bất kỳ ai và xem thường bất kỳ sự mong manh nào, điều này có nghĩa là ai đó đang bị coi nhẹ chẳng quan trọng gì đối với cô.

Đó là cách Jenner trải qua bảy năm, sau khi rời khỏi Chicago. Cô phải thừa nhận rằng, nhìn chung, con người ở đây lịch thiệp, thậm chí tử tế, nhưng họ đã không chào đón cô vào trong giới của họ. Cô quen biết nhiều người, nhưng chỉ có một người bạn duy nhất, và đó là Syd.

Theo cùng Syd, sự hiện diện của cô ấy mang tính bắt buộc, điều đó có nghĩa là Jenner cũng vậy. Thế nên, cũng nhiều như cô ao ước, cô có thể chỉ cần viết một tấm check ủng hộ bệnh viện nhi và xem như xong, cô phải chịu đựng những sự kiện tẻ ngắt này – và cô vẫn phải kết thúc bằng việc viết một tờ check.

Cô thậm chí không thích rượu, cô tin rằng điều đó là một dấu hiệu cho tính khí cực kỳ nóng nảy và nền giáo dục bình dân, dốt nát của cô. Cho cô một ly bia, cô hài lòng nhiều hơn. Cô chỉ xoay sở được đôi chút để khỏi run bắn lên vào mỗi hớp, và cảm ơn Chúa là cô có thể nhổ cái thứ kinh tởm đó ra. Ít ra thì trong bữa tối, cô có thể kiếm được thức uống cô ưa thích, một teeter-totter, loại thức uống dễ chịu được pha từ champagne và nước táo xanh lên men. Cô không thể uống champagne thuần vị, nhưng trộn với nước táo thì tuyệt. Tất cả những người phục vụ và pha chế rượu đều biết thứ cô uống mà không cần hỏi.

Dù sao đi nữa, Syd ở đâu ? Họ không rời nhau trong bữa tối và sau khi bị ép buộc phải chú ý vào những thứ này. Cô cần một ai đó cô có thể nói chuyện. Jenner rõ ràng có vẻ bức dọc rằng cô phải chịu đựng những thứ này để cho Syd có bầu có bạn, và bạn cô thậm chí không có ở đây. Cô lẽ ra nên trông đợi điều đó; Syd thường trễ - Jenner có phần nào hoài nghi, bởi vì tuy cô ấy khiếp sợ những cuộc hội hè còn hơn cả Jenner, nhưng sự chậm trễ của cô ấy thường vào khoảng mười lăm đến

ba mươi phút. Lần này cô ấy vắng mặt toàn bộ buổi thử rượu, đã trôi qua hơn một giờ rồi.

Jenner đang định lên ra ngoài và gọi cho cô ấy khi Syd nói phía sau cô. “Cậu lại nhuộm tóc vàng rồi. Tóc yêu kiểu dáng đó.”

Jenner quay lại, cười nhăn nhó. “Cậu đến trễ. Nếu tóc biết cậu lặn mất tăm suốt buổi thử rượu, thì tóc cũng sẽ không xuất hiện đâu.”

“Tóc chỉ không thể” – Syd nhìn xuống bản thân với một tiếng thở dài. Cô trông ổn đối với Jenner. Chiếc đầm dạ hội của cô theo kiểu cổ điển trong đường nét và cấu trúc, màu kem có vẻ tuyệt với mái tóc màu vàng mật và làn da quý báu của Syd, và bản thân Syd rất xinh đẹp, với bản chất ngọt ngào lộ rõ trong vẻ mặt của cô. Nhưng Syd quá khắt khe với bản thân, luôn lo lắng cô không đủ tiêu chuẩn đối với khiêu vũ thẩm mỹ của cha cô, e ngại người ta sẽ chế nhạo cô, phê phán về sự lựa chọn quần áo của cô, điều đó nghĩa là cô chưa từng mặc thứ đầu tiên cô thử - ít ra không bỏ qua việc thử vài thứ phụ trang khác trước đó, rồi trong tuyệt vọng, cô tìm đến với lựa chọn đầu tiên của mình.

Vì lợi ích của Syd, Jenner lẽ ra phải ghét quý ông Hazlett, ngoại trừ việc ông rõ ràng rất yêu thương Syd, và cố gắng nâng đỡ lòng tự trọng mỏng manh của cô ấy, cực kỳ yên tâm và biết ơn đối với việc

Jenner trở thành bạn của Syd. J. Michael Hazlett quả thực có sự tinh tế không chê vào đâu được; ông hào phóng, tao nhã và hoàn toàn hài lòng với diện mạo của ông, cũng như dáng vẻ của một đại doanh nhân. Nhưng ông chưa từng nói một điều chê bai, dù nhỏ nhất nhất, về Syd, và sẽ chiến đấu như hổ dữ để bảo vệ cho cô ấy. Thật khó để căm ghét ai đó không những không phải là kẻ khó ưa mà thật ra còn là người với cách thức đàn ông có đôi chút vụng về khá thú vị khi cố gắng tỏ bày với con gái của ông ta rằng cô ấy đặc biệt và đáng yêu như thế nào. Cô và Ngài Hazlett đã trở thành đồng minh, luôn cố gắng làm thế nào để chắc chắn một trong số họ ở bên Syd để cho cô thêm chỗ dựa nếu cô cần đến.

Giống như ngay lúc này.

“Cậu trông tuyệt, lúc nào cũng vậy.” Cô nói với Syd. “Nhưng việc bỏ tóc đối phó với một buổi thử rượu một mình thì không hay chút nào.”

“Tớ thà nói về tóc của cậu còn hơn về sự chậm trễ của tớ.” Syd đáp, mỉm cười tươi tắn. “Tớ vẫn nói tóc vàng hợp với cậu nhất, nó làm cho cậu có vẻ sinh động và rực rỡ. Dù cho màu nâu vàng đang gây ấn tượng.” Cô hấp tấp thêm vào. “Và màu đen cũng rất tao nhã. Dẫu vậy, màu tóc tự nhiên của cậu là màu gì?”

“Màu vàng xỉn.” Jenner đáp. Dù cô đã không thấy nó trong nhiều năm, cô vẫn nhớ được sắc thái tẻ nhạt chính xác. Một chuyên gia tâm lý chắc chắn có thể có được một cơ hội lớn tìm hiểu lý do tại sao cô thay đổi màu tóc thường xuyên đến thế, nhưng nó là tóc của cô, và nếu cô muốn thay đổi nó thì cô cứ làm, ai thèm quan tâm nhà phân tích tâm lý nghĩ gì cơ chứ ? Cô thích có mái tóc đen, thích cảm giác mạnh mẽ, ngổ ngáo (*kick-butt*) nó gây ra cho cô. Tóc đỏ quyến rũ đến sững sờ, và cô cũng thích điều đó nữa. Khi cô trở nên bức bối với màu tóc vàng nhạt này, có lẽ cô sẽ trở lại màu tóc đỏ một thời gian.

Có một tín hiệu để mọi người ổn định chỗ ngồi tại những chiếc bàn yến tiệc được bài trí tao nhã, tám chỗ cho mỗi bàn. Với tính toán của Jenner, có khoảng năm mươi bàn, nghĩa là khoảng bốn trăm người tham dự. Một dàn nhạc, được bố trí trong ban công, bắt đầu chơi một cách êm dịu, cung cấp một nhạc nền nhẹ nhàng không quá âm ỉ đến mức cản trở những cuộc trò chuyện phía bên dưới.

Khi Jenner lấy chỗ của cô, nắm chặt tà áo mỏng manh của chiếc đầm dạ hội màu đen dài đến mức cô không thể chạm gót chân của cô vào được, và tung mặt trước vào trong bàn, cô nhớ lại buổi tiệc tối từ thiện đầu tiên của cô, gần bảy năm về trước. Cô đã làm điều tốt nhất của cô để hoà nhập, để giới thiệu bản thân với mọi người, nhưng vẫn

cảm thấy bị đẩy ra ngoài một cách tàn nhẫn, và không thoải mái. Không ai phỉ nhổ cô, nhưng cô cũng không có cảm giác được chào đón.

Vào bữa tối, cô thấy mình ngồi cùng bàn với bảy người xa lạ và một dãy những bộ đồ bạc và ly thủy tinh làm nản lòng, thứ đi theo thành bộ nhưng làm cô tê liệt trong sự thiếu tự tin. Cô đã nghĩ, “Quý thần ơi, năm cái nữa.” Cô biết làm gì với năm chiếc nữa? Dùng một cái mới cho mỗi lần cần ? Bảo vệ bản thân tránh khỏi những người khác trong bàn ?

Rồi một cô gái trẻ xinh đẹp phía bên kia bàn, bắt gặp ánh nhìn của cô, trao cho cô một nụ cười bí ẩn, thân thiện, và hết sức kín đáo nhấc lên cái đĩa bên ngoài cùng của bộ. Không có một chút chế diễu nào trong điệu bộ của cô ấy, chỉ là một đề nghị giúp đỡ thành thật, điều mà Jenner chấp thuận đầy biết ơn. Cô đã vượt qua bữa tối, nhận ra rằng việc sắp xếp tính năng sử dụng của đồ dùng rất đơn giản, và trong khi dùng bữa tối đó, cô cũng nhận ra cô gái trẻ bên kia bàn rất chân thật, ngọt ngào và thân thiện. Sau đó họ thu hút lẫn nhau đến mức họ thật sự nói chuyện, và cuối buổi lễ, mỗi người bọn họ tìm được một người bạn.

Kỳ lạ làm sao, cô đã thay đổi kể từ lúc ấy, Jenner nghĩ, và vẫn còn một điều không thay đổi : Thật ra cô vẫn không thích hợp với nơi này.

Cô đã bỏ Chicago lại phía sau, và thực sự không còn cảm thấy giống cô gái của quá khứ, một người bị tổn thương và cay đắng quá mức bởi gia đình cũng như bạn bè, nhưng cảm nhận về sự không thân thiết của cô vẫn mạnh mẽ như xưa. Cô ở đây, ba mươi tuổi. Cô sống tại Palm Beach trong sáu năm, trong sáu năm đó cô đã tham dự cả trăm những buổi lễ từ thiện như thế này, đến những bữa tiệc cocktail, những buổi tiệc chung vốn, mọi thứ - và đối với những người thuộc giai tầng xã hội này, cô đã, và sẽ luôn luôn là , người đóng gói thực phẩm trong tầng lớp lao động, người đã có được may mắn trúng giải xổ số. Cô sẽ không bao giờ là một trong số họ, bất luận họ tình cờ thân thiết như thế nào với cô. Nếu không vì Syd, cô chắc chắn lại ra đi, tìm một nơi nào khác để sống, nhưng thay vì thế cô lại tạo lập một tổ ấm ở đây.

Cô đã lấp đầy bảy năm đó bằng cách làm cho mình bận rộn. Al đã cảnh báo cô cách đây nhiều năm, rằng phần lớn những người trúng số bị khánh kiệt trong khoảng năm năm. Jenner đã quyết tâm không trở thành một trong số đó. Với Al làm cố vấn trong những việc đầu tư, một kế toán tốt, đôi người luật sư, và thật lạ lùng, với tài năng tự mình quản lý đầu tư – Jenner đã giàu hơn lúc cô mới lãnh giải thưởng... giàu hơn gấp hai lần. Thậm chí với việc tụt giảm của thị trường chứng khoán mới đây mà cô đã được nghe về mặt tài chính, nhờ vào danh mục đầu tư đa dạng của cô, thị trường tụt giảm trầm trọng, nhưng thiệt hại của cô ít hơn hai mươi phần trăm. Những ngày này cô thậm chí tự mình

quản lý một danh mục đầu tư, qua một tài khoản trực tuyến – mặc dù Al, giờ đã là một cộng sự cao cấp tại Payne Echols, trông coi phần còn lại.

Quản lý số tiền nhiều như vậy tốn rất nhiều thời gian, nhiều hơn nhiều so với cô đã hình dung trước đây khi cô lần đầu tiên lựa chọn Payne Echols từ những trang vàng. Cộng thêm những hội từ thiện mà cô ủng hộ, danh sách luôn thay đổi của những lớp học mà cô đã trải qua - về nghệ thuật, về cách nấu ăn sành sỏi (của người Pháp và Italy), về trang trí bánh kem, võ Judo, bắn vật thể bay, khiêu vũ đôi, làm đồ gốm, máy vi tính, bơi có ống thở, thậm chí bay dù lượn – và thời gian của cô bị lấp đầy. Thỉnh thoảng trống vắng, nhưng chủ yếu được lấp đầy.

Cô cố làm vườn và thỉnh thoảng đan len, nhưng cô không thích thú với những công việc đó. Dù vậy, Jenner thường cảm thấy như thể cô vẫn không biết mình là ai và muốn làm gì, cô biết chắc chắn mình không phải là Suzy Homemaker*. Cô rất tuyệt trong bếp nhưng cô thà lướt web còn tốt hơn. Và ngoài những bữa ăn trưa không thường xuyên mà cô chuẩn bị cho Syd, cô sẽ nấu ăn cho ai đây ? Nếu cô chỉ có một mình, cô thà kiếm thứ gì đó từ nhà hàng dưới phố và xua đi những rắc rối cho bản thân.

(*Suzy Homemaker : Bà nội trợ Suzy, trong chương trình truyền hình Mỹ, là biểu tượng người phụ nữ của gia đình.)

Cô có một căn condo xa hoa cùng với những chuông báo và còi hiệu an ninh, và người dọn dẹp. Cô có những bộ quần áo hoàn hảo. Cô có một chiếc xe hơi tuyệt vời, một chiếc BMW mui trần xinh xắn. Cô thỉnh thoảng có hẹn hò, nhưng không thường xuyên. Nếu một gã không thuộc liên minh tài chính của cô, thì làm sao cô có thể thực sự biết được rằng hắn thích cô vì bản thân cô hay hắn chỉ quan tâm đến tiền của cô ? Những gì cô trải qua với Michelle, Dylan, và cha cô đã để lại những vết thương cảm xúc không thể phai.

Cô biết cô hơi quá khắt khe với những người cô gặp gỡ, biết rằng phần lớn sự thiếu tin tưởng của cô xuất phát từ chính cô, nhưng bảo vệ bản thân bằng việc giữ phần lớn mọi người trong một khoảng cách thì dễ dàng hơn là đối phó với sự tổn thương và sửa chữa thiệt hại nếu sự ngờ vực của cô được chứng tỏ là đúng.

Họ thật sự là những người tử tế xinh đẹp, cô nghĩ, nhìn quanh bàn. Họ trao tặng hàng triệu mỗi năm cho những hội từ thiện quan trọng, và làm điều đó không vì mục đích khấu trừ thuế. Jenner đã bị choáng váng – đối với cô – khi khám phá ra rằng, ở mức độ tài chính của cô, hầu như không có gì được khấu trừ. Cô thậm chí còn không có

được một khoản khấu trừ mang tính cá nhân. Thế nên những người này trao tặng bởi vì họ muốn làm điều tốt, thực hiện một sự khác biệt, và bất luận thế nào, không nhằm mục đích lợi dụng chúng về mặt tài chính. Rằng việc họ kết hợp những sự kiện xã hội với sự trao tặng của họ không phải là việc làm xấu xa. Tại sao không để họ kết bạn với nhau trước khi viết những tấm check giá trị đó ?

Cô thích phần lớn bọn họ, nhưng cô không thân thiết với ai, trừ Syd. Syd cũng chịu đựng tình trạng khó xử của Jenner khi đụng chạm đến đàn ông; cô ấy, cũng vậy, băn khoăn rằng phải chăng ai đó muốn giao thiệp với cô vì tiền của cha cô hơn là cảm thấy thích thú về cô. Và bất chấp Syd ngọt ngào thế nào, thân thiện và tử tế một cách chân thành thế nào, làm sao Jenner có thể nói cô ấy đã sai lầm vì cảm nghĩ theo cách cô đã có trong khi Jenner cũng trải qua những nghi ngờ tương tự ?

Sau bữa tối, cuộc bán đấu giá bắt đầu. Cô và Syd sang phòng bên cạnh, đi len lỏi qua những chiếc bàn trưng bày tặng vật. Không thứ gì ở đó mời gọi cô, dù vậy, cô tin rằng, cô sẽ làm phần việc của cô và đặt giá ít nhất cho một cặp, bất kể cô có muốn chúng hay không. Có một bì thư màu trắng nhỏ và những tập giấy dày, dồi dào, cho người tham dự sử dụng để đặt vào đó sự ra giá yên lặng của họ. Sau khi xem xét qua loa những vật trưng bày, Syd đặt giá cho một xuất chăm sóc mặt và

massage tại một spa ưa thích của cô – với số tiền nhiều hơn rất nhiều so với số cô phải trả cho chỉ một chỗ đặt trước của dịch vụ chăm sóc – và Jenner đặt giá cho một cặp hoa tai cần ngọc trai chán ngắt. Nếu cô có được chúng, cô sẽ tặng chúng cho một trung tâm dành cho những phụ nữ bị bạo hành. Cô đã trao cho trung tâm này rất nhiều món đồ. Đôi khi, cả một loại nữ trang có thể làm tăng lòng tự trọng cho một phụ nữ đã từng bị đánh đập đến gục ngã trên mặt đất.

Sau khi buổi đấu giá trôi qua – không ai trong họ trúng giá, nhưng dù sao, cả hai vẫn viết những tấm check – là lúc khiêu vũ, thứ khác xa với việc nhảy nhót mà Jenner học được ở Bird, y như trứng cá hồi và cá ngừ vậy. Khi họ quan sát những cặp đôi đong đưa và xoay tròn, Syd hỏi. “Bạn có hứng thú với một chuyến du lịch bằng tàu biển không?”

Jenner lục lại trí óc của cô nhưng nó trống rỗng. “Du lịch bằng tàu biển là gì vậy?”

“Du lịch bằng tàu biển là gì ư?” Syd ghen lời, nhìn chăm chăm vào Jenner như thể cô mất trí. “Chuyến hải hành vì mục đích từ thiện. Cậu không đọc về nó trên báo ngày hôm qua sao? Cậu đã đọc mà, đúng không?” Trông cô có vẻ băn khoăn đột ngột. “Vào lúc đó cha có vài cuộc họp ở châu Âu, nếu không ông đã tham dự, vì thế tớ đi thay ông.”

Được rồi. Jenner chắc chắn có thể thấy điều này dẫn đến đâu. Mọi người, bất kể ai, sẽ mong đợi được tham dự chuyến hải hành này, vì chuyến hải hành từ thiện đòi hỏi rất cao. Và nếu Syd đi, cô ấy sẽ muốn Jenner đi cùng cho có bạn và có chỗ dựa. Và, quái quỷ gì đâu, cô chắc chắn phải đi. Cô chưa tham dự một chuyến hải hành nào trước đó, nhưng cô thích nước, thích bơi có ống thở và bài học bay dù lượn. Vậy thì sao không chứ ?

“Hôm qua, tớ không đọc báo.” Cô nói – một lời nói dối, vì cô đọc những thứ gây thích thú cho cô. “Tớ bận.”

“Nó là chuyến đi đầu tiên của tàu *Silver*... gì đó. Hoặc có lẽ là Crystal gì đó. Tớ không nhớ rõ.” Syd bỏ qua tên con tàu, vì điều đó thật ra không quan trọng. “Nó là một con tàu có những gian hàng và xa hoa nhất thế giới, trước khi đưa nó vào phục vụ, chuyến đầu tiên của nó được sử dụng để quyên góp tiền cho hội từ thiện. Tất cả tiền thu được từ *mọi thứ* sẽ được hiến tặng, từ phí hành khách cho đến những khoản thu được từ bài bạc. Sẽ có một buổi bán đấu giá tác phẩm nghệ thuật, một vũ hội hoá trang, một buổi trình diễn thời trang, nơi cậu chắc chắn có thể mua trang phục, và họ sẽ may đo cho thích hợp với cậu... Oh, đủ thứ món. Nghe có vẻ thú vị đấy chứ ?”

“Ít ra thì nghe cũng thú vị.” Jenner thừa nhận. “Nó tiến hành khi nào và ở đâu ?”

“Uhm... Tớ trả lại cho cậu “Khi nào” còn “Ở đâu” là một chuyến hải hành hai tuần trên biển Thái Bình Dương.”

“Hawaii ? Tahiti ? Nhật Bản ?”

“Uh... Xa hơn về phía Nam Nhật Bản. Ai mà đi du lịch bằng tàu đến Nhật chứ ? Bất luận thế nào. Hawaii hoặc Tahiti mà thôi. Chỗ này hoặc chỗ kia, hoặc cả hai. Tớ không biết. Chúng đều tuyệt, ai thêm quan tâm làm gì.”

Jenner bật cười trước lý lẽ của Syd, vì cô ấy hoàn toàn đúng. Họ đã từng tuần hành khắp Hồ Erie*, và họ vẫn còn đi, vì nó là một nguyên do tốt và đó là điều họ đã làm.

(*Hồ Erie là hồ lớn thứ tư trong Ngũ Đại hồ ở Mỹ, lớn thứ mười ba trên thế giới, thuộc thành phố Philadelphia bang Pennsylvania, giáp Canada, bang New York và Michigan. Hồ được đặt tên theo bộ tộc Erie của thổ dân da đỏ - Theo Wikipedia)

“Okay, tớ tham gia. Hãy nói cho tớ nhiều hơn.”

Gương mặt biểu cảm của Syd đầy vẻ nhẹ nhõm. “Cám ơn Chúa!” cô thở phào. “Tớ đã lo rằng tớ phải đi một mình. Cha đã đặt một dãy phòng trên tầng thượng, thế nên từ điều tớ hiểu, mỗi người chúng ta sẽ có một phòng riêng. Chiếc tàu này được cho rằng rất tráng lệ, mỗi buồng ít nhất cũng là một dãy phòng nhỏ với một ban công, nhưng có nhiều dãy phòng thật sự hơn những chiếc tàu khác trên thế giới – ít ra là trong lúc này.”

“Chiếc tàu có những giới hạn nào?”

“Tớ không nghĩ là có giới hạn. Tớ nghĩ nó là một hiệp hội, bởi vì một trong những người đồng sở hữu, Frank Larkin, tổ chức chuyển hải hành. Cha biết ông ta.”

Điều đó chẳng có gì đáng ngạc nhiên. J. Michael Hazlett quen biết mọi người.

Tuy nhiên, hai tuần cách ly, thanh bình và yên tĩnh, nghe cực kỳ thú vị. Cô sẽ ngủ, tham quan những chỗ mới lạ - thứ cô đã khám phá ra cô rất thích – và ăn những thức ăn tuyệt hảo. Về mặt bất lợi, sẽ có nhiều đêm như đêm nay, những đêm cô phải sánh vai với những người giàu có và thế lực, những người được sắp xếp trong danh sách hành

khách hết sức chọn lọc. Và xét cho cùng thì cô cũng là một trong những người giàu có và quyền lực đó.

Hai tuần... Có lẽ cô không muốn thanh bình và tĩnh lặng nhiều lắm. Cô đột ngột cảm thấy bức rứt. “Tớ không biết phải làm gì với khoảng thời gian dài đó.”

“Ngốc ời. Có điện thoại trong tất cả các buồng, và cả đường truyền internet nữa. Phần lớn các con tàu chỉ có một café internet, nhưng con tàu này phục vụ wireless đầy đủ.”

Chỉ cần cô có được một máy tính, cô có thể giữ nguyên mọi thứ, vì thế cô dụi đi. Cô có đôi chút hoang tưởng về việc bị cản trở thông tin, có lẽ vì cô không thật sự làm ra tiền của cô, và cô luôn luôn, ẩn sâu trong tiềm thức của cô, e ngại rằng nó sẽ trượt khỏi cô dễ dàng như khi nó đến. Cô không phải người sống sót tội lỗi, cô có may mắn tình cờ tội lỗi.

“Có thể chúng ta sẽ gặp gỡ đôi người đặc biệt trong lúc chúng ta trên biển.” Syd nói, cười nhả nhỏ.

“Phải rồi,” Jenner nói. “Cứ làm như con tàu không chứa đầy những người mà chúng ta đã quen biết rồi ấy, và nhóm người này đầy rẫy những anh chàng trẻ trung, đẹp trai, thẳng thắn và còn độc thân, người không quan tâm đến nguồn tài chính có thể làm chủ một đất nước nho nhỏ mà chúng ta sở hữu.”

Sydney che miệng và ho khan để che dấu tiếng cười. “Cậu quá kiệt sức rồi.”

“Và quá đúng nữa chứ.”

Nụ cười của Syd phai dần, trở nên thoáng buồn. “Có lẽ chỉ với chúng ta thôi. Không ai khác có vẻ lo lắng về việc cưới nhau vì tiền, họ chỉ tiến lên và sống cuộc sống của họ.”

“Và ly dị.” Jenner chỉ ra, rồi ước chi cô chưa nói, bởi vì cha và mẹ của Sydney đã trải qua một cuộc ly dị cực kỳ gay gắt khi Syd lên mười hai, độ tuổi rất dễ bị tổn thương, và điều đó rõ ràng đóng một phần vai trò trong việc khiến cho cô ấy không tự tin vào giá trị của bản thân, cũng như chống lại giá trị vật chất của cô.

Không những không giúp ích gì, chưa đầy một năm sau đó, mẹ cô từ bỏ quyền giám hộ Syd cho cha cô và chuyển sang Châu Âu với người chồng mới của bà. Toàn bộ cuộc sống của Syd đầy những biến động cảm xúc, bao gồm một hôn ước đổ vỡ.

Ngược lại, Jenner thật sự quan tâm đến bản thân, cô đã bị dày vò, chắc chắn như vậy, và đôi lần, khi cô có suy nghĩ non nớt hơn, cô đã từng yêu, dù chẳng đến đâu. Từ khi cô trúng số, cô đã ở trong trạng thái quá mức cảnh giác để ngăn chặn mọi người trở nên thân thiết với cô, và có lẽ điều đó tác động trên cô nhiều hơn trên những người đàn ông có thể biểu lộ sự thích thú với cô nếu cô dễ gần hơn. Có lẽ cô là một người không quên được mình là một công nhân đóng gói thực phẩm, có lẽ cô là một người nghĩ rằng không có ai muốn cô vì bản thân cô.

Những ý nghĩ tàn mạn khiến cô khó chịu với bản thân. Chuyến du hành bằng tàu Silver Mist sẽ nhổ neo tại San Diego, và việc quảng bá quanh vùng rằng một con tàu chứa đầy những triệu phú, tỉ phú, và những kẻ bảnh bao là một lời rao gây kích động – Ít ra là trong giới của họ. Jenner hình dung mức độ bình thường mà người đàn ông bình thường có thể quan tâm ít hơn một đám đông giàu có đang nói về chuyến hải hành và sự hiến tặng của chủ nhân chiếc tàu tất cả số tiền thu được cho quỹ từ thiện. Trừ phi nó tác động trực tiếp vào họ... Ôi chao, thật kinh khủng.

Cô nhận ra đã không ngừng háo hức chờ mong nó. Đây là chuyến hải hành đầu tiên của cô. Và cô hơi bị kích động.

Sydney thật sự hứng thú về chuyến hải hành, dù vậy cô cam chịu nỗi lo âu thường lệ về các sự kiện xã hội trên tàu. Nhưng cô có một người bạn trong trường đại học sống ở vùng San Diego, và quyết định bay đến đó trước để viếng thăm.

“Cậu nên đi với tớ.” Cô phỉnh phờ Jenner. “Cậu chắc chắn sẽ thích Caro, và cô ấy sẽ thích có cậu. Nếu cậu thấy việc ở lại nhà cô ấy bất tiện, dù sao thì cậu luôn có thể lấy một dãy buồng ở Del Coronado. Nó là một khách sạn cổ kính tuyệt vời, và Hải Quân SEALs* huấn luyện trên bãi biển ngay phía trước những phòng dành cho khách mời. Nếu cậu tình cờ gặp được một người, cậu không thể nói ngay tức thì với anh ta về vằn đề đất nước nho nhỏ.”

(*SEALs : (Sea, air, land) Đội hải quân được huấn luyện đặc biệt thực hiện được nhiều nhiệm vụ bao gồm hành động trực tiếp, hoạt động trinh sát đặc biệt, chống khủng bố, giải cứu con tin... Được thành lập vào 3/1961, tiền thân là đội hoạt động dưới nước của hải quân Mỹ, Demolition Team, trở thành đội quân tinh nhuệ đặc sắc nhất thế giới hoạt động cả dưới nước, trên không và đất liền.)

“Bây giờ, có một cuộc hôn nhân được thực hiện trên thiên đường.” Jenner đáp. “Anh ta có thể vượt qua đất nước nho nhỏ, và tớ sẽ mua nó. Chúng ta sẽ có tất cả nền tảng để che dấu.”

Cô chống lại lý lẽ của Syd bất kể Hải Quân SEALs hay không. Vì một điều, Caro không mời cô, mặc dù cô gần như chắc chắn Syd đã đề cập đến vấn đề này với bạn cô rồi, trước khi hỏi Jenner. Cô có thể hình dung cuộc hẹn của Caro với kế hoạch khá lãnh đạm, do đó cô bỏ mặc lời mời hiện thời theo ý của Syd.

Nhưng cô và Al đã có kế hoạch hợp mặt, điều họ không thường có cơ hội trong thời gian này. Cô và Al đã trở thành bạn tốt của nhau, và cô muốn nắm bắt những điều sắp xảy đến với cuộc đời của Al. Tất cả mọi điều đều được quan tâm, cô thà thăm viếng Al hơn là chịu đựng một kỳ nghỉ ngược ngạo với bạn thời đại học của Syd.

Cô chẳng mất mát gì khi hai người bạn tốt nhất của cô đều là phụ nữ đơn thân với tên gọi là Al và Syd. Điều đó kỳ lạ như thế nào ?

“Cám ơn, nhưng tớ cần thực hiện cuộc họp này cùng với Al. Chuyển bay của tớ trở về Chicago vào chiều thứ Hai, vì thế tớ sẽ hoàn thành việc đóng gói hành lý vào tối hôm đó, rồi lấy chuyến bay sớm và, với việc thay đổi giờ, sẽ đến San Diego thừa thời gian để gặp cậu ở

cảng. Cậu cứ vui vẻ với chuyến thăm viếng của cậu với Caro. Tớ cũng làm tương tự với Al, và rồi cậu và tớ trải qua hai tuần thú vị, lười biếng du hành vòng quanh Thái Bình Dương.”

“Tớ không thể đợi để trông thấy chiếc tàu.” Syd nói, ghì chặt đầu gối của cô. Họ ở trên ban công căn condo của Jenner, quan sát sự biến chuyển của bầu trời khi mặt trời lặn dần phía sau họ. “Tất cả các dãy buồng đều được trang trí khác nhau, và dãy buồng mà Cha chọn thì cực kỳ lộng lẫy, tất cả đều màu trắng và màu bạc với những chi tiết màu xanh. Nó chắc chắn có vẻ thanh bình và êm ả, ít ra trong những bức hình minh họa trên internet. Trừ phi tớ hình dung chúng ta tiêu tốn khá nhiều thời gian trong phòng, khác hơn việc ngủ ở đó.”

“Vậy thì ai quan tâm nó trông như thế nào ?” Jenner hỏi , thứ cô lưu ý đến là một câu hỏi hết sức thực tế.

“Tớ không muốn ngủ trong một căn phòng xấu xí.” Syd phẫn nộ nói. “Bất kể có những sự việc đã được lên chương trình cho mỗi đêm, và thừa mứa thứ để làm cho mỗi ngày.”

“Cậu đã từng đi du lịch bằng tàu trước đây, đúng không?”

“Dĩ nhiên rồi, nhiều trò vui lắm. Tất cả các loại, cậu sẽ thích, những thứ cộng thêm như là spa, chiếu phim, những cuộc thi khiêu vũ, và thức ăn bất tận. Chúng ta sẽ cần một chiếc đầm dạ hội khác nhau cho mỗi tối.”

“Việc đóng gói hành lý sẽ là một việc khó khăn.” Jenner nói, ngẫm nghĩ trong nỗi kinh hoàng về số lượng va li cần thiết. Rõ ràng cô không chỉ cần mười bốn chiếc đầm dạ hội, mà còn giày, túi xách ban đêm, và nữ trang đi cùng với chúng nữa.. “Gaaa.”

“Ai quan tâm ư ? Đó là tất cả lý do tốt đẹp. Hãy mang theo chiếc đầm dạ hội màu đen hở vai mà cậu mua tháng trước, để phòng hờ cậu gặp gỡ một tỷ phú đẹp trai, thẳng thắn, trung lập, vẫn còn độc thân mà chúng ta luôn luôn tìm kiếm.”

“Hải Quân SEALs nghe có vẻ phù hợp hơn.”

“Nhưng cậu phải chuẩn bị chứ, để phòng hờ. Cậu đâu thể biết được điều gì sẽ xảy ra.”

CHƯƠNG BẢY

Frank Larkin đọc lướt qua sanh sách hành khách, để ý những cái tên hẵn biết và phân bổ phòng ngủ của họ, đặc biệt dãy phòng kế cận phòng của chủ nhân. Tàu ***Silver Mist*** được chờ đợi để nhổ neo trong hai ngày nữa và mọi chi tiết đều phải hoàn hảo. Sự phân bổ dãy phòng kế cận phòng chủ nhân của hẵn làm hẵn lo ngại. Một bên là một cặp hẵn không biết, cả về nhân thân lẫn tên tuổi, và sự nghi ngờ mài sắc ánh mắt của hẵn khi hẵn nhìn chăm chăm vào những cái tên, Ryan và Fail Naterra. Họ có yêu cầu dãy phòng kế bên hẵn vì lý do đặc biệt nào không ? Hay họ chỉ đơn giản đòi hỏi một trong những dãy phòng trên

tầng thượng ? – hầu hết mọi người đều làm vậy – Và đơn giản là họ có đủ may mắn là người đầu tiên trong đám người ký hợp đồng ?

Frank không tin vào vận may. Hắn cũng không tin vào phỏng đoán rằng không có động cơ thầm kín nào trong việc yêu cầu dãy phòng đó. Mọi con người còn đang hít thở đều có động cơ thầm kín. Động cơ thầm kín đó có thể không dính líu gì đến cá nhân hắn, nhưng khả năng có-thể-xảy-ra vẫn luôn ở đó.

Bất kể cách nào, hắn không biết Ryan và Fail Naterra, và điều đó làm hắn bất an.

Đầu hắn nhức nhối. Nó đã luôn thế, một cách nhắc nhở đều đều, luôn hiện hữu rằng, chung cuộc, có những thứ hắn không thể nào đánh bại được. Trong giây lát, hắn xoa bóp thái dương, hắn biết điều đó không làm dịu cơn đau, nhưng hành động theo bản năng đến nỗi hắn không thể dừng bản thân lại được, hắn đã trở nên quá quen thuộc với cơn đau mà phần lớn thời gian, cho đến mới đây, hắn ít khi chú ý rằng nó có ở đó. Dù vậy, lúc gần đây, hắn dường như cảm nhận được một điểm nóng nhỏ bên trong đầu hắn giống như một con sâu đang ăn mòn óc hắn.

Nó có phải là ung thư ? Hẳn thật sự có thể cảm thấy khối u đang tăng trưởng chẳng? Bác sĩ của hẳn nói không, nhưng gã khốn đó có thể biết được gì ? Ông ta đã từng bị ung thư não sao ? Ông ta có từng phải sống – Yeah, trò chơi chữ vô cùng tệ hại. – với nhận thức rằng não của ông ta đang bị bệnh tật nhấm nháp mà không một điều gì ông ta hay một ai khác có thể làm dừng chúng lại ?

Tay bác sĩ cố giải thích rằng não của hẳn đang “bị ăn”, rằng căn bệnh đang thêm vào não những tế bào không có chức năng của tế bào thần kinh bình thường. Blah blah blah. Và điều đó làm nên sự khác biệt chết tiệt gì ? Bất luận cách nào, nó đang giết hẳn. Và hẳn vẫn có thể cảm thấy cái hạt nhân nóng bỏng đó. Hẳn có thể chịu được cơn đau, nó dai dẳng, nhưng không quá sức đau đớn. Thứ hẳn không thể chịu được là cơn bộc phát mất kiểm soát, là tình thế không thể tự lo liệu được. Well, chết tiệt điều đó. Hẳn sẽ không chết cuộn tròn như một trái banh, rên rỉ với cơn đau, và tè vào chính mình vì hẳn không thể kiểm soát được bàng quang của hẳn phút nào nữa. hẳn sẽ ra đi theo cách của hẳn, và nhờ Chúa, sẽ không một ai quên được Fank Larkin.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm đó, hoàn toàn không. Trước khi thời điểm đó đến, hẳn phải có nhiều thứ để sắp xếp.

“Tìm hiểu về Ryan và Fail Naterra này.” Hấn nói với Dean Mills, người đứng đầu bộ phận an ninh của hấn. “Tôi chưa bao giờ nghe về họ, và tôi không thích họ.”

Dean là một gã đậm người, chớm tuổi bốn mươi, với mái tóc vàng kim cắt sát và đôi mắt xanh sắc sảo. Tầm vóc chắc nịch che dấu hệ thống cơ bắp mạnh mẽ mà phần lớn người ta đánh giá quá thấp. Nhưng điều Larkin đánh giá cao về hấn không phải sức mạnh thể chất, mà là sự cực kỳ hữu dụng pha trộn giữa trí thông minh và sự thiếu đạo đức. Dean rất tàn nhẫn trong lúc thừa hành công việc, bất luận là công việc gì. Hấn nhìn lướt vào thông tin mà gia đình nhà Naterra đã cung cấp khi họ đặt vé, nói, “Sẽ thực hiện.” và đi khỏi để đào xới mọi mảnh thông tin mà hấn có thể tìm được về họ.

Larkin trở về với bản danh sách hành khách. Phần lớn những cái tên quen thuộc với hấn, cho dù hấn không quen biết họ. Những người có đủ khả năng cho chuyến hải hành này thuộc về một nhóm nhỏ siêu giàu có, có quan hệ mật thiết với nhau, có đủ tiền để tiêu cháy mọi thứ giống như chuyến hải hành từ thiện này, vì thế, việc tìm hiểu cận kề phần lớn bọn họ không có gì khó khăn, chỉ cần di chuyển trong những quỹ đạo tương tự. Tuy Larkin không cùng giới đó, nhưng hấn di chuyển trong quỹ đạo của những kẻ có thể lực, điều đó trùng hợp với họ trong những sự kiện mang tính xã hội.

Hắn sẽ khiến cho cuộc sống tốt đẹp chết tiệt biến khỏi những người này, vì thế, để khiến cho công việc tốt đẹp thì phải thân thiết với thật nhiều người. Ngay lúc này, hắn thu vét được nhiều tiền hơn dự tính trong những công ty và những chương trình “sáng kiến xanh” của hắn. Những kẻ ngốc giàu có cảm thấy có lỗi vì có quá nhiều tiền và hăng hái làm thứ gì đó để cứu vớt hành tinh. Tốt cho hắn. Hắn đã sung sướng hơn nhiều khi chiếm giữ tiền của họ và trồng một cái cây ngu ngốc ở đâu đó, y như cả đám những kẻ háms lợi khác, không tin vào vận số tốt đẹp của họ. Phần lớn những cái gọi là công nghiệp xanh không gì khác hơn trò lừa bịp – chỉ có những mối lợi xanh* là thứ được che dấu – nhưng nếu như nó khiến cho người ta cảm thấy tốt hơn, thì hắn thấy chẳng có lý do gì để hắn không nên thu lợi từ nó.

(*Mối lợi xanh : ám chỉ tiền dollar Mỹ.)

Tuy vậy, sự thu lợi dễ dàng đó đã làm gia tăng niềm khinh bỉ mãnh liệt của hắn đối với sự cả tin của rất nhiều người đã mua “sản phẩm” của hắn và trao cho hắn những mục tiêu nguỵ tạo. Nhìn chung, người Mỹ là những kẻ ngốc, tất cả đều đổ gục trước nỗi khao khát ngu xuẩn của họ để “cứu thế giới”, hoặc bất kỳ quan niệm viển vông nào có trong thiện ý về khoảnh khắc trao tặng. Một số người hâm mộ chủ nghĩa lý tưởng của họ, nhưng họ cũng là những kẻ ngốc. Người thông

minh nhìn thấy cách khiến cho tiền biến khỏi họ, và chộp lấy thời cơ ấy.

Hắn đã làm nên phần tiền của hắn, vận động chính sách công quyền để sắp đặt những điều khoản bên dưới, khiến hắn có thể vận hành tốt hơn trò lừa bịp của hắn, đến mức bây giờ hắn có nhiều tiền hơn hắn có thể sử dụng. Vẫn chưa có điều tốt đẹp nào xảy đến với hắn. Không số lượng tiền nào có thể cung cấp cho hắn một phương thức chữa bệnh, hoặc ngay cả một điều trị hợp lý để cho hắn sống nhiều hơn một tháng nữa, hoặc cũng bằng như vậy – nhưng dù sao thì hắn vẫn sẽ bệnh đến chết trong suốt thời gian đó, nên toàn bộ nỗ lực chỉ là sự lãng phí thời gian.

Dean gõ cửa nhanh trước khi trở vào văn phòng rộng lớn, làm cho Larkin nhận thức được rằng những ý nghĩ của hắn đang trôi dạt, đang phí phạm thời gian đã trở nên quý báu. Hắn đã từ chối việc đi ngủ cho đến khi hắn kiệt sức đến mức hắn không trì hoãn thêm nữa.

“Không có điều gì khả nghi.” Dean báo cáo. “Họ sống ở San Francisco, họ đã cưới nhau được gần sáu năm, chưa có con. Họ được thừa hưởng di sản từ bà mẹ kế, một người nhà Walton, bà ta không có con riêng và bà ta cưới cha của Naterra khi đứa trẻ mới lên ba, vì thế

anh ta giống như con của bà ấy. Anh ta nhúng tay vào vài thứ, bao gồm Microsoft.”

Không có điều gì khả nghi. Larkin đọc lướt qua dữ liệu Dean trao cho hắn, và thậm chí hắn không thể tìm thấy một chi tiết đơn giản nào làm hắn ngừng lại.

Nhưng sẽ có gì đây ? Không phải thứ ai đó sẽ làm trong một vỏ bọc thật sâu sao ? Hắn nghĩ đến cuộc họp mặt đã được sắp xếp ở Hawaii, nghĩ đến nhiều thể chế ở phía sau Bắc Triều Tiên như thế nào, và nói. “Đổi phòng. Hãy bố trí lại mọi người xung quanh.”

“Người ta lựa chọn...”

“Tôi không đưa ra cục cút gì về điều họ ‘lựa chọn’. Nó là chiếc tàu khốn kiếp của tôi, và tôi muốn mọi người đổi chỗ. Tôi không muốn bất kỳ ai ở kế bên tôi mà họ lại yêu cầu được ở đó. Hiểu chưa ? Nếu có ai phàn nàn, nói với họ rằng có một sự cố máy tính đáng tiếc, và quá trễ để thay đổi.” Vì không ai lên tàu trong bốn mươi tám giờ tới, chuyện nhảm nhí đã hoàn tất, nhưng họ sẽ không phát hiện ra cho đến khi họ thật sự ở trên tàu, thế nên lời bào chữa phải kìm lại. Và nếu nó không ... hắn không quan tâm. Nếu cái chết có một chút nào ích lợi, thì nó là điều giải thoát. Hắn hiếm khi tuân thủ luật lệ không phù hợp để hắn

tuân theo, nhưng bây giờ hẳn hoàn toàn tự do, vì không điều gì có ý nghĩa nữa.

Hắn nhìn trở lại vào bản danh sách hành khách. Trong khi phần lớn hành khách phân bổ trong boong của hắn đều đi theo cặp đã kết hôn – trẻ hay già, nhưng hầu hết luống tuổi vì họ có khuynh hướng làm ra phần lớn tiền – Có một “cặp” khác biệt với số còn lại : Sydney Hazlett và Jenner Redwine. Sydney là con gái của J. Michael Hazlett, người đã đặt chỗ cho chuyến hải hành vào lúc đầu, nhưng sau đó ông ta phải huỷ vì lý do kinh doanh, và gởi con gái làm đại diện cho gia đình thế vào đó. Redwine là một búp bê thuộc giới bình dân, trúng giải xổ số và quanh quẩn bên rìa xã hội Palm Beach, cố gắng để thích hợp với nó. Nhưng cô ta và Sydney là bạn tốt của nhau, và họ thuộc số người đã biết. Thậm chí không có đến một dấu hiệu đe dọa từ hai người đó.

“Để Hazlett và Redwine ở trong dãy phòng Nữ Hoàng Anne.” Hắn ra lệnh. “Và ... Albert và Ginger Winningham ở dãy buồng Neptune.” Phần lớn những con tàu đặt số cho những dãy phòng, không phải Silver Mist. Những dãy buồng ở tầng thấp hơn được gọi bằng số, nhưng trên tầng của hắn, mỗi dãy buồng có một cái tên kiêu hãnh khiến cho chúng có vẻ quan trọng hơn. Những dãy phòng đặc biệt đó ở mỗi bên dãy phòng của hắn.

Albert Winningham đã bốn mươi tám và bị lãng tai. Vợ ông ta, Ginger, bị chứng viêm khớp và đeo cặp mắt kính dày như đít chai Coke. Nếu Larkin ở trong tâm trạng vui vẻ, hẳn ắt phải thấy buồn cười. Hẳn sẽ tuyệt đối an toàn, len vào giữa hai đồ dầu dất cùng quý ông Điếc lòi và quý bà Mù dờ.

Dean đánh dấu vào sơ đồ phân bố. Hẳn chắc chắn khiến cho sự thay đổi được thực hiện. “Còn điều gì khác nữa không, thưa ngài?”

“Con tàu có trong tầm rà soát của những con bọ không?”

“Hai lần.”

Có thứ gì đó trong vẻ mặt vô cảm thận trọng của Dean cảnh báo Larkin rằng lẽ ra hẳn phải hỏi câu đó trước đây. Hẳn bóp trán. “Chúng ta không thể quá cẩn thận.” Hẳn lau bầu. “Ông có chắc chắn toàn bộ thủy thủ trên tàu đều là cựu chiến binh không?”

“Tất cả năm trăm hai mươi người đều có sự kiểm tra hoàn cảnh cá nhân tỉ mỉ, và được phỏng vấn hai lần, bởi Johnson, Tucker hoặc tôi.”

Thật đáng tiếc rằng một số lượng cự quân nhân lớn như thế là cần thiết, nhưng sự phục vụ trên một con tàu xa hoa phải do những con người hoàn hảo nhằm giải thích về mức giá cắt cổ, điều đó có nghĩa là những cự quân nhân phải có sẵn để xử lý bất kỳ tình huống có thể nào đó. Nhưng sự kiểm tra nhân thân có thể rộng đến cỡ nào ? Có ai thật sự tin tưởng vào thứ được tìm thấy qua mạng ? Theo quan niệm của Larkin, không có sự kiểm tra nào đủ tỉ mỉ. Hẳn biết thế, vì hẳn đã nguy tạo phần của hẳn như vậy.

Dean đã hài lòng với những cự quân nhân đã ở đúng vị trí, nên Larkin nghĩ sẽ phải làm như vậy. Nếu như có điều gì sai lầm ... Dean có thể phải hy sinh, mọi người khác cũng thế.

*****

“Chúng ta có một vấn đề.” Tiffany nói thẳng thừng. “Sanchez đã kiểm tra danh sách hành khách vào sáng nay. Các dãy phòng đã bị phân bố lại. Ryan và Fail không ở kế cạnh Larkin nữa.”

Cael ngồi bật dậy từ trên giường, Điện thoại di động áp vào tai. “Gã chó đẻ hoang tưởng.” Anh lầm bầm khi anh bật đèn, một quầng sáng dịu trải ngang qua sàn.

“Bây giờ ai ở trong hai dãy phòng đó?”

“Một cặp luống tuổi, Albert và Ginger Winningham, được sắp xếp trong dãy phòng Neptune. Đó là phòng mà Ryan và Fail đã chọn, và là vị trí hoàn hảo. Dãy phòng phía bên kia, phòng Nữ Hoàng Anne, bây giờ là của Sydney Hazlett và Jenner Redwine. Sơ đồ bố trí phòng khiến cho những dãy phòng đó khó hiểu hơn, nhưng chắc chắn là vậy (*do-able*).”

Cael đi ngang qua sàn đến computer của anh, làm nó hồi tỉnh khỏi trạng thái ngủ, rồi lôi ra sơ đồ phòng trong mục question. Tất cả những gì anh có là dãy phòng Platinum, dãy phòng của chủ tàu, nơi Larkin sẽ ở, và dãy phòng Neptune. Bố trí của phòng Neptune chính xác tương tự như phòng Platinum.

“Tôi không có số liệu về phòng Queen Anne.” Anh nói. “Có thể bán nó sang cho tôi không?”

“Giữ máy nhé.”

Anh nghe tiếng gõ bàn phím, rồi một âm thanh du dương trên computer của anh báo hiệu một thông điệp vừa được tải về. Anh bấm vào chúng, rồi mở FPD*, dẫn đến sơ đồ sàn của dãy phòng trong mục Question.

(*FPD – Flat Panel Display : Giao diện kết nối tốc độ cao hầu hết sử dụng trong laptop, màn hình LCD. Chẳng biết có phải là cái này hok nữa, vì thấy có vẻ không đúng lắm.)

“Tôi nhận ra ý anh rồi.”

Bức tường chung giữa hai dãy phòng có phòng ngủ bố trí bên trong. Không có vấn đề gì với phòng Queen Anne; nếu họ có thể sử dụng dãy phòng đó, phòng họ ở không quan trọng nữa, trừ những sợi quang theo dõi mà họ cài đặt có nhiều khả năng chuyển cho họ thông tin hữu ích nếu nó xâm nhập vào trong phòng sinh hoạt chung của Platinum, tốt hơn là phòng ngủ. Hơn nữa, khi Tiffany nói, nó chắc chắn là vậy. Khó khăn hơn, nhưng chắc chắn là vậy. Dù vậy, anh cần xâm nhập vào dãy phòng của Larkin thay vì chỉ lách sợi dây kim loại vào một lỗ nhỏ xíu ở giữa hai phòng. Công việc trở nên nguy hiểm hơn gấp bội lần.

Trí óc của anh chạy đua. Larkin nổi tiếng đa nghi đối với mọi người và mọi thứ, nhưng gần đây dường như hắn đã đẩy sự hoang tưởng của hắn lên một tầm cao mới. Thế nên, dù cho Cael không nghi ngờ sự xâm nhập này, anh cũng không thật sự ngạc nhiên. Anh chỉ ước chi anh đã nghĩ đến khả năng này sớm hơn để họ có một kế hoạch thay thế. Anh ghét phải ứng biến, vì sẽ làm gia tăng khả năng điều gì đó trở nên sai lầm.

“Hành khách trong các dãy phòng không thể thay đổi lần nữa.” Anh nói, suy nghĩ kỹ lưỡng. “Larkin sắp xếp họ ở đó là có lý do, và nếu chúng ta để Sanchez chuyển họ đi thì Larkin sẽ biết.” Một kế hoạch đã hình thành, đó là cài một người trong nhóm của anh ghép vào với một người của phòng Neptune hoặc phòng Queen Anne.

“Cặp đôi luống tuổi rất nổi tiếng. Bấy kỳ thứ gì dính líu đến họ sẽ thu hút nhiều sự chú ý, thêm nữa tôi đoán chừng họ không ở trong tình trạng sức khoẻ tốt.” Tiffany có lẽ không biết chính xác điều anh đang suy tính, nhưng cô ấy đủ sắc sảo để biết nó sẽ dính líu đến những hành khách hiện thời được ấn định cho một trong hai dãy phòng đó.

“Điều gì về hai chàng trai ?” Hai gã bóng, hiển nhiên rồi, Tiffany sẽ không hữu ích nhiều. Bản thân anh đã bắt cặp với Tiffany – vì nhiệm vụ

không phải cá nhân – vậy anh chắc chắn phải chuyển Matt vào vị trí hàng đầu trong công tác này. Cael có đôi chút lo lắng với điều đó. Matt đã làm rất tốt trong những công việc của anh ta, nhưng kỹ năng hành động của anh ta không mở rộng đến việc đóng vai một gã bóng đầy thuyết phục. Hơn nữa, Matt đã được thuê trong nhóm cừu chiến binh rồi, vì thế việc chuyển anh ta vào trong danh sách hành khách sẽ bật lên tất cả các loại tín hiệu đỏ. Không, anh phải tự mình làm điều này.

“Sai lầm lớn rồi” Tiffany nói, kéo thông tin có sẵn của họ trong computer của cô ra. “Họ là phụ nữ. Sydney – đánh vần với chữ ‘y’ dài thay vì chữ ‘i’ ngắn – là một nữ thừa kế. Jenner Redwine trúng giải xổ số bom tấn hàng triệu cách đây vài năm. Họ là bạn tốt của nhau, nhưng không phải đồng tính ái. Ít ra nếu họ là đồng tính ái, họ sẽ chìm sâu trong phòng để đồ khi họ mở những túi bọc quần áo.”

“Họ là vậy, hay không ?” Một dấu hiệu thiếu kiên nhẫn len lỏi trong giọng nói trầm sâu của anh. Mặc dù anh hiểu rõ giá trị của những túi đựng quần áo tương tự, nhưng anh không có thời gian cho sự hóm hỉnh.

“Hoàn toàn theo khuynh hướng tự nhiên... Không. Họ trung thực, và họ là người thay thế cho cha của Sydney, người đã hủy chuyến đi, Báo cáo của tôi cho thấy Sydney đã yêu cầu giữ lại chỗ của cha cô ấy,

và yêu cầu một người bạn đi cùng. Hmm. Dãy phòng được đặt ngay từ đầu là một phòng đôi, nhưng Queen Anne chỉ có một phòng ngủ.”

“Đó sẽ là vấn đề của họ.”

“Không. Nó ổn. Chiếc giường vua có thể tách đôi thành hai cái giống nhau. Hơn nữa,” Tiffany vặn lại. “Phụ nữ không có sự khó chịu tương tự về việc chia sẻ phòng như đàn ông thường làm, dù với thành viên của sex đồng giới.”

Anh lờ đi cú đâm thọc. Tiffany vẫn luôn cố gắng làm xù lông của anh lên – đó là bản tính tự nhiên của cô. Sự chu đáo và khả năng tập trung vào nhiệm vụ của anh là huyền thoại, vì thế dĩ nhiên cô phải cố gắng để đẩy bật anh ra khỏi những quỹ đạo tinh thần của anh.

Trở ngại đột ngột trong kế hoạch của họ thúc đẩy trí óc của anh hoạt động ở tốc độ cao. “Hãy tìm hiểu mọi thứ về Hazlett và Redwine. Tôi muốn kế hoạch du lịch của họ. Tôi muốn biết họ nghĩ gì và họ là loại người như thế nào.”

“Tôi sẽ thực hiện.”

“Ryan và Fail sẽ đến để hỗ trợ.” Anh nói. “Chúng ta không thể đổi chỗ của họ lần nữa. – Điều đó sẽ cảnh báo cho Larkin. Cô và tôi vẫn làm như lúc đầu.”

“Rõ.” Cô nghe có vẻ cực kỳ phấn khởi. Không điều gì làm Tiffany thích hơn là được ở trong tuyến đầu.

Sau khi gác máy, Cael tự mình làm một số nghiên cứu. Họ có rất ít thời gian để lập ra một kế hoạch thay thế, nên anh phải bày ra nhiều phương thức ngay lập tức, điều đó sẽ dính líu đến việc đánh thức vài người bất kể họ có hài lòng về thời gian hay không. Cục cút khô. Anh đã không ngủ, đang làm việc, nên họ cũng phải thức dậy. Anh không có thời gian cho việc giữ gìn ý tứ.

Trên chuyến hải hành từ thiện đặc biệt của tàu Silver Mist này, trước khi con tàu xa hoa đi vào công việc kinh doanh, anh đã chọn Ryan và Fail như những người đầu tiên, bởi vì họ thật sự di chuyển trong vài quỹ đạo tài chính vô cùng thừa thớt đó. Hoàn toàn tình cờ là cả hai người bọn họ đều có một sở thích phiêu lưu, và có kỹ năng tốt. Nếu Larkin không sắp xếp lại danh sách hành khách, họ đã có thể thực hiện tốt nhiệm vụ.

Cael nghiên cứu những gương mặt anh lấy ra trên màn hình Computer. Tiffany sẽ tìm hiểu sâu hơn về hai người phụ nữ, nhưng anh có một linh cảm về tính cách của họ. Hazlett xinh xắn hơn, với mái tóc vàng sậm và đường nét cổ điển, nhưng có đôi chút dịu dàng trong biểu hiện của cô. Redwine, ngược lại, sắc sảo hơn là xinh xắn, và bức ảnh trực diện của cô bộc lộ vài tính cách. Những hình ảnh anh tìm được cho thấy cô thay đổi màu tóc y như cô thay giày vậy. Điều đó cho biết cô có máu phiêu lưu mạo hiểm tiềm ẩn bên trong, có nghĩa là cô có thể trở thành một nguy cơ. Mặt khác, Hazlett có đủ nghị lực để làm điều sẽ phải làm không ?

Đó là một tín hiệu quyết định. Hazlett dễ bị tác động hơn, dễ bị ảnh hưởng hơn, nhưng khí phách của cô không thể đương đầu với nhiệm vụ được. Sự dũng cảm của Rượu-Vàng-Đỏ sẽ đương đầu tốt, nhưng cô sẽ thúc gót chân và gây trở ngại trong suốt thời gian.

Anh nhìn lâu hơn vào hình của Redwine. Tiffany sẽ phải đào xới thứ gì đó lên để làm thay đổi suy nghĩ của anh, nhưng anh không nghĩ thế. Nhiệm vụ là điều quan trọng, và việc vượt qua được những mưu đồ cần có nhiều gan góc, thứ anh không nghĩ là Hazlett sở hữu, vì vậy... Phải là Jenner Redwine. Nếu cô đẩy anh vào rắc rối, anh sẽ xử lý nó - và cả cô nữa.

“Chào mừng,” Anh nói êm ái, “Chúng ta sẽ trở thành người tình của nhau.”

CHƯƠNG TÁM

Vào buổi sáng, hôm chiếc tàu được biết sẽ khởi hành cho hải trình du lịch hai tuần, Sydney thức dậy rất sớm – Cô ghét sự vội vàng. Cô lúc nào cũng làm điều gì đó ngu ngốc khi cô vội vã, giống như lần cô mang hai chiếc giày của hai đôi khác nhau, hay khi cô quên không mang nữ trang trong một bữa tối trang trọng. Cô cố gắng để trấn tĩnh và có tổ chức, nhưng hiếm khi làm được. Lần này cô không muốn ở trong tâm trạng vội vã để rồi cô quên mang theo hành lý, hoặc để quên hộ chiếu. Với suy nghĩ đó, cô kiểm tra hai lần để chắc chắn là nó nằm yên trong túi xách của cô.

Tuần lễ vừa qua thật vui vẻ. Ngủ lơ mơ vì chơi bi-a 16 lỗ, đi mua sắm, tán dóc đến rạng đông. Sydney thật sự rất thích dùng thời gian với Caro. Chỉ có vài người, mà với họ Sydney có thể thật sự thư giãn, và Caro là một trong số đó. Nét đặc trưng của cô ấy là thoải mái, trung dung, và nhìn mọi thứ qua lăng kính hóm hỉnh. Sydney không thể không nhận ra hai người bạn tốt nhất của cô hoàn toàn khác biệt, dù vậy, cô yêu cả hai.

Well. Không **hoàn toàn** khác biệt. Jenner **đã** có khuynh hướng hài hước, mặc dù nó hướng đến sự mỉa mai tinh quái. Mặt khác, chẳng có điều gì về Jenner là thoải mái ; ngay cả khi cô đang thư giãn, cô dường như vẫn đang căng tràn năng lượng. Cô cảnh giác nhiều hơn thoải mái, có phần dễ cáu, và sự mãnh liệt đối với những thứ cô thích cũng ngang bằng với những thứ cô ghét.

Có lẽ đó là cảm nhận riêng của Syd về sự chông chênh đã làm cô chú ý đến Jenner khi họ ngồi cùng bàn trong một bữa tiệc tối từ thiện. Đối với người quan sát tình cờ, Jenner có vẻ trấn tĩnh, kiềm chế, mọi thứ về cô đầy dè dặt và tự chủ, từ chiếc đầm dạ hội, đến cách trang điểm, nữ trang. Syd, ngược lại, quá nhạy cảm trước những biểu hiện của người khác, tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nhạo báng hoặc chê bai nào, cô nhận ra một chút loé sáng thiếu tự tin trong đôi mắt Jenner khi cô ấy nhìn những món đồ bạc với ánh mắt hoang mang. Ngay lập tức

Sydney biết rằng Jenner đã ở ngoài tầm hiểu biết, rằng đây là bữa tối long trọng đầu tiên mà cô ấy có mặt, và rằng cô ấy không có ý niệm nào về cách xử lý với việc bày binh bố trận quá đáng của những cái nĩa và muỗng.

Thông thường, việc thực hiện hành vi đầu tiên, dù nó có phải là một cuộc nói chuyện làm quen hay thứ gì khác, cũng gây khổ sở cho Syd, và cô phải chuẩn bị tinh thần cho chính mình từ trước ; tuy nhiên, đêm hôm đó, điều cô đã làm thật quá đơn giản và dễ dàng như sự hít thở vậy, cô không phải suy nghĩ về nó chút nào hết. Cô bắt được sự chú ý của Jenner, khéo léo nhắc cái nĩa đứng lên, và có được một người bạn suốt đời.

Thoạt đầu, cô đã e ngại cha cô sẽ không thích Jenner. Ông là người không dễ qua mặt, và sau cuộc hứa hôn thảm họa của cô kết thúc, ông trở nên khắt khe trong việc chắc chắn không để cho ai khác chiếm giữ lợi thế của cô. Nền tảng của Jenner không thực sự tỏa sáng ; việc trúng giải xổ số không được lưu tâm cùng với ý nghĩa tôn trọng giống như sự làm việc hai mươi giờ một ngày và có những quyết định khôn ngoan ảnh hưởng đến hàng ngàn người, đặt hy vọng vào những điều tốt nhất. Chẳng có kỹ năng hay tài năng dính líu với việc trúng số; nó chỉ là may mắn bất ngờ. Và cô ấy mới đến Bắc Florida, nên không ai biết điều gì về cô khác hơn những thông tin hời hợt nhất. Điều làm cha Syd lo lắng là

không biết cô ấy có phải là người bạn trung nghĩa hay không, hay chỉ lợi dụng Syd như một phương tiện giúp cô ấy hoà nhập vào xã hội.

Trong sự ngạc nhiên của cô, hai người họ lại ăn ý với nhau. Jenner không bận tâm về xã hội, cô ấy chỉ là chính mình thôi, và điều đó bao gồm việc làm bạn của Syd – chỉ có vậy. Thật khó hiểu khi trở thành tâm đầu ý hợp với một người, cô nghĩ thế. Đôi khi, chỉ là tình cờ, và cô quá đổi vui mừng khi một trong những lần đó là với Jenner.

Thông thường, ý nghĩ về hai tuần lễ liên tục được lấp đầy với những sự kiện long trọng tiếp nối nhau sẽ gần như làm tê liệt Syd trong sự khiếp sợ, nhưng không biết bằng cách nào việc ở trên một con tàu lại tạo nên điều khác biệt. Toàn bộ bầu không khí dễ chịu hơn. Ở trên một con tàu nghĩa là ở trên một thế giới hoàn toàn khác, nơi thế giới bên ngoài không thể xâm nhập. Không có những cuộc điện thoại ngoài phạm vi, và người ta bận tâm đến việc thư giãn và vui vẻ hơn là việc họ hay bất kỳ ai khác trông như thế nào. Cô thích những chuyến du lịch tàu biển chung chung, và chuyến đi này không chỉ hứa hẹn được vui vẻ, mà còn vì nó quyên góp tiền cho vài mục đích rất tốt đẹp. Cô chỉ hy vọng Jenner cũng được vui vẻ ; Jenner đã ham mê kiểm soát đến thế - ít nhất khi ở trong tầm công việc, bởi vì cô ấy không ở trong tình trạng đó đối với việc gì khác – việc tránh xa khỏi tất cả công việc hoặc sẽ làm cho cô ấy hết sức khuây khỏa, hoặc gây ra thêm bứt rứt

cho cô ấy, và Syd không có cách nào biết được cô có thất bại hay không cho đến khi họ thật sự ở trên biển.

Nhưng, dù cho Jenn có cư xử khác thường vào lúc đầu, có lẽ rồi cô ấy sẽ thư giãn và họ có thể có những trò vui. Thế giới vẫn tốt mà không có cô ấy trong mười bốn ngày. Không có ai trên thế giới Syd thích thú cùng trải qua nhiều thời gian đến thế. Tính chiếm hữu của Jenner đối với thế giới mạnh mẽ đến nỗi trở thành vui nhộn. Jenner có vài đặc điểm mà Syd phải thừa nhận tuy cô không sở hữu : Mạnh mẽ, tự tin và những chuyện nhảm nhí để cô ấy nhìn cuộc đời bằng sự thận trọng và dám đương đầu với nó trong cái chớp mắt đầu tiên.

Syd buông một tiếng thở dài thật nhẹ. Bản thân cô không có chuyện nhảm nhí nào – không hề có, không ngay cả với những thứ bé như hạt đậu. Có lẽ một ngày nào đó...

Chiếc Limo trờ đến phía bên phải của Caro để đón cô đúng giờ. Trong lúc người tài xế có cái bảng tên mạ vàng mờ xỉn nói “Adam”, chất số lượng hành lý bao la của cô vào trong khoang hành lý; Sydney trao cho Caro một cái ôm chân thành, họ đã hứa rằng sẽ lại tụ họp cùng nhau lần nữa và chờ đợi cho đến lần gặp tới, rồi Sydney bước đến chiếc Limo. Cô ném một cái liếc nhanh, lo âu vào người tài xế. Cô **đã** có một số lượng hành lý khổng lồ, và cô muốn tạ lỗi, để thanh minh rằng

cô đã đóng gói hành lý ở cách xa nhà cho hai tuần và có rất nhiều sự kiện xã hội trên tàu, chiếc tàu và – Cô nén lại cả lời tạ lỗi lẫn lời thanh minh. Trước tiên, về sự tin cậy của anh ta, Adam không cau có, hoặc có vẻ thiếu kiên nhẫn, hoặc bất kỳ điều gì. Thứ hai, anh ta là một người đàn ông cao ráo, đẹp trai, lực lưỡng, loại người luôn gây ra cho cô nhận thức dần vật về những thiếu sót của riêng cô, một trong những điều đã thôi thúc cô tạ lỗi về mọi thứ.

Cô ổn định chỗ ngồi và đặt túi xách của cô kế bên cạnh cô, nghĩ đến lúc cô ký vào biên nhận thẻ tín dụng cho chiếc Limo, cô sẽ thêm vào một ít tiền thưởng cho dù nó đã được tính vào giá sẵn rồi. Bất kỳ ai xử lý số lượng hành lý đó mà không một lời phàn nàn đều đáng được khen thưởng hậu hĩ.

Khi chiếc Limo thoát ra khỏi lề đường, Sydney nhìn ra ngoài cửa sổ vào những ngọn đồi ngập nắng, và màu xanh của Thái Bình Dương xa xa phía bên phải cô. Thật là một ngày thú vị khác nữa; mọi ngày cô ở đây đều tuyệt vời, viễn cảnh về mười bốn ngày khác với thời tiết tuyệt đẹp hiện ra phía trước cô, làm cô mỉm cười.

Cô kiểm tra đồng hồ, một chiếc Cartier nam kim cương mà cha cô tặng nhân dịp sinh nhật mười tám. Cô sẽ là một trong những hành khách đầu tiên lên tàu, nhưng nếu chuyến bay của Jenner đúng giờ, và

xe Limo của cô ấy có được thời gian tốt đẹp xuyên qua giao thông đông đúc, rất có khả năng cô ấy đến cùng lúc. Syd sẽ yên tâm rằng cô ấy không muộn mất thời điểm này. Cô ấy biết cô có thói quen sợ hãi việc không đúng giờ., và cô ấy chắc chắn sẽ cố không đến trễ, nhưng cũng giống phần lớn những thứ khác, thời gian dường như ở cách xa tầm kiểm soát của cô. Cô chưa bao giờ có ý định đến trễ, đúng là điều trái ngược, nhưng...Cô cố làm tốt hơn, đặc biệt trong thời gian họ ở trong chuyến hải hành.

Cô đã không chú ý nhiều đến khoảnh sân vườn khi Adam lái với tốc độ ung dung xuyên qua một khu vực sang trọng bao quanh cộng đồng có cổng rào nơi Caro sống. Dù sao đi nữa cô không biết những con đường trong San Diego, vì thế cột mốc ranh giới chẳng có ý nghĩa gì với cô. Thay vì thế cô để trí óc của cô lan man khi cô nghĩ về những ngày sắp tới, tắm nắng trên ban công riêng của họ, những thức ăn tuyệt vời mà thật ra cô có thể không ăn nhưng sẽ vô cùng thích thú bởi vì mọi người đều biết số calories trong chuyến hải hành không thể tính được, có lẽ ngay cả thỉnh thoảng cô uống một ít cũng là quá nhiều, và khiêu vũ với một vũ công gốc Latin đẹp trai của phòng nhảy. Uh-huh, chắc chắn rồi. Cô không biết khả năng kèm hãm sự buông thả của cô, nên cô sẽ không uống quá nhiều – cô chưa bao giờ như thế - và cô đã học cách khiêu vũ đôi. Cô chắc chắn cũng không khiêu vũ với vũ công. Nhưng cô và Jenner sẽ thư giãn, thích thú với bản thân, có lẽ tán tỉnh

đôi chút cho dù chỉ là ai đó an toàn với lứa tuổi bảy mươi của ông ta, và có một kỳ nghỉ thật sự.

Với một cú giạt nhẹ, chiếc Limo dừng lại trước báo hiệu Stop, và những ổ khoá cửa kêu lách cách. Hoang mang, Sydney liếc nhìn người lái xe, vì tất cả những lần dừng lại khác êm ái như lụa, và tại sao những cánh cửa lại mở khoá lúc đang gài số ? Thông thường chúng đã tự động khoá lại ngay sau khi chiếc xe vào số tới.

Cửa hành khách phía bên kia của cô mở ra và một phụ nữ tóc đen trượt vào chỗ ngồi, rồi đóng cửa với một tiếng đập mạnh. Sydney nhích ra xa cô ta, quá hoảng hốt để có thể làm được nhiều hơn việc tạo ra vài âm thanh rời rạc. Chiếc xe khởi hành trở lại và một lần nữa khoá cửa lại kêu lách cách. Bối rối, cô nhận ra tiếng lách cách đầu tiên xảy ra khi họ mở khoá. Điều đó nghĩa là anh ta đã sang số trong công viên.

“Adam.” Cô bắt đầu, cảnh giác đẩy sang một bên sự ngỡ ngàng hoảng hốt của cô khi chiếc xe tăng tốc độ. Cô nhích sát cạnh chỗ ngồi, nắm chặt tay nắm cửa khi cô vươn tay gõ nhẹ vào vách ngăn tách rời họ. Dĩ nhiên cô nhận ra họ đã đón một vị khách không mong muốn. Anh ta sẽ phải kèm chế, quay lại và nói với người phụ nữ ...

“Chỉ cần ngồi yên. Quý cô Hazlett.” Người phụ nữ nói với một giọng điềm tĩnh. Cô ta lấy tay ra khỏi túi áo ấm làm lộ ra một khẩu súng màu đen xấu xí. “Nếu cô làm đúng như chúng tôi nói thì cô sẽ không bị đau.”

Chúng tôi.

Người lái xe đã biết trước rồi. Anh ta cố tình dừng lại để ổ khoá được giải thoát và người phụ nữ có thể vào trong. Mọi thứ đã được chuẩn bị từ trước; anh ta biết rằng cô ta sẽ ở đây.

Sau một lúc, khoảnh khắc choáng váng, Sydney nín thở, cô giữ chặt lấy túi xách của cô, bởi vì nó thực sự là tất cả những gì cô có thể nắm giữ. Việc bắt cóc vẫn luôn xảy ra khi người ta có tiền, và cha cô có rất nhiều tiền, nhưng sự an ninh trong giới của họ chủ yếu giới hạn trong những biện pháp an ninh tại nhà. Cô biết vài người dùng đội bảo vệ an ninh cá nhân, nhưng rất ít, bởi vì phần lớn con người muốn sống cuộc đời của họ như bình thường. Trong chừng mực cô biết, cha cô chưa từng nhận một lời đe dọa bắt cóc. Và lúc này, ở đây, cô ở trong một chiếc xe hơi bị khoá với hai kẻ lạ mặt, một trong họ chìa súng vào cô.

Đừng hoảng loạn. Đừng hoảng loạn. Cô tự nhủ với mình hết lần này đến lần khác. Nếu cô hoang mang cô sẽ mất kiểm soát, bắt đầu khóc và la hét, và dù sao thì cũng có vẻ không quan trọng để làm như vậy. Tất cả những gì cô nghĩ đến là cha cô sẽ đau khổ như thế nào nếu cô bị giết, vì vậy cô không nên làm điều gì ép buộc những kẻ này bắn cô.

Mọi thứ sẽ kết thúc, họ sẽ yêu cầu một món tiền chuộc, cha cô sẽ trả và họ sẽ để cô đi. Tất cả những điều này sẽ trải qua rất nhanh.

Cô đã nhìn thấy mặt họ. Đó không phải là dấu hiệu xấu sao ? Cô chẳng đã đọc ở đâu đó rằng những kẻ bắt cóc có ý định thả con tin sau khi chúng lấy tiền thì luôn che dấu khuôn mặt để không bị nhận dạng hay sao ? Nếu một tên bắt cóc không cố gắng che dấu nhân dạng của hắn ta hay chị ta, chúng thường không có ý định để con tin sống sót.

“Người ta đang mong đợi tôi.” Cô buột ra, liều lĩnh. “Tôi được cho rằng sẽ tham gia trên một chuyến du lịch biển bằng tàu. Tôi đang trên đường đến đó...” Nhưng họ đã biết điều đó, đúng không ? Sau rốt, “Adam” là tài xế của cô. Anh ta có nhiệm vụ đón cô đến bến tàu. Cô đổi sang chiến thuật khác. “Tôi có tiền. Tiền mặt...”

“Chúng tôi không muốn tiền của cô.” Người phụ nữ nói. Cô ta cao, với mái tóc sẫm màu cắt ngắn và có phần tao nhã, dù cô ta không đặc biệt xinh đẹp. Giọng cô ta không cay nghiệt hoặc hằn học, thứ Sydney nghĩ rằng đã chuyển qua cho khẩu súng trên tay cô ta.

“Nhưng... Tôi...” Giọng Sydney nhỏ dần, bởi vì trí óc của cô trở nên trống rỗng. Nếu họ không muốn tiền của cô. Họ muốn điều gì ?

“Hãy giữ bình tĩnh.” Người phụ nữ nói. “Làm chính xác như chúng tôi nói, và khi tất cả những điều này trôi qua, cô và bạn cô sẽ được phép đi khỏi, hoàn toàn bình yên vô sự. Nhưng nếu cô cố lôi kéo bất kỳ đồng phân John Wayne* nào, bạn cô sẽ phải trả giá cho điều đó. Hiểu không ?”

(*John Wayne : diễn viên, đạo diễn, nhà sản xuất film nổi tiếng của điện ảnh Mỹ khoảng giữa thế kỷ XX với những vai diễn anh hùng và cowboy.)

Suy nghĩ của Sydney vỡ tung thành từng mảnh lần nữa. Họ đã bắt giữ **Caro** ? Nếu họ không muốn tiền thì tại sao ? Và thậm chí còn rối rắm hơn nữa – John Wayne ? **Cô ấy?**

“Chúng tôi đã có cô Redwine rồi.” Người phụ nữ nói tiếp. “Trong một lúc nữa, chúng tôi sẽ sắp đặt để cô nói chuyện với cô ấy. Với cách đó mỗi người các cô sẽ biết người kia có ổn không – vào lúc này.”

Không phải Caro. *Jenner*.

Một chuỗi cười cuồng loạn trỗi lên trong cổ họng cô, đe dọa bóp nghẹn cô. Oh. Chúa ơi. Jenner là người mà họ phải sắp đặt để John Wayne nói chuyện, không phải cô.

“Yên nào.” Người phụ nữ nói gay gắt, quan sát nhanh sự kiểm soát của Sydney đã trở nên căng thẳng.

Sydney nắm túi xách của cô chặt đến nỗi khớp ngón tay cô trắng bệch, ngực cô phập phồng trước sức ép và nhịp độ của sự hít thở. Bờ môi cô có cảm giác tê cóng. “Các người muốn gì ?” Cô thì thầm, và những giọt lệ làm cay mắt cô. Nhanh chóng, cô lau chúng đi, không muốn tỏ ra yếu đuối, dù cho cô biết người phụ nữ đã nhìn thấy chúng và biết rất rõ chúng có ý nghĩa gì. Họ *muốn* làm cô run sợ. Họ muốn làm cô trở nên kinh hoàng đến mức làm mọi điều họ nói, mỗi khi họ nói điều đó. Tốt thôi, chúc mừng – Cô đã ở đây sẵn rồi.

“Sẵn sàng làm khi cô được bảo.” Là câu trả lời duy nhất cô có được. “Nếu cô hợp tác, cô sẽ được đối xử tốt. Kinh nghiệm này sẽ không trở thành khó chịu.”

Chiếc Limo đổi hướng êm ái. Phía trước, vài khách sạn hiện ra hai bên đường, một số cao hơn những cái khác, một số nghèo nàn và bình dân, những cái khác chào đón hơn. Sydney mù mịt nhìn vào chúng. Luôn có nhiều người ở quanh các khách sạn; có lẽ cô có thể thu hút sự chú ý của ai đó, dù cửa sổ của chiếc Limo có màu tối đến mức cô không nhìn thấy được bao nhiêu. Và sẽ ra sao nếu cô thấy rõ ? Điều gì sẽ xảy ra ? Người phụ nữ này có bắt cô không ?

“Chúng ta sẽ đi vào trong khách sạn.” Người phụ nữ nói bằng một giọng thấp, điềm tĩnh. “Không gây rắc rối, không dấu hiệu nào rằng chúng ta không ở tình trạng tốt nhất của những người bạn. Tôi nhắc lại : Làm như cô được bảo, cô và quý cô Redwine sẽ không bị đau đón. Chúng tôi sẽ ghi danh lấy phòng, và cô sẽ đưa thẻ tín dụng của cô và ký vào giấy đăng ký theo cách thức giống như chúng ta đã làm hàng trăm lần trước đây, rồi tất cả chúng ta sẽ đi lên bằng thang máy. Tôi sẽ trông chừng. Tôi sẽ nhận ra nếu cô làm điều gì khác, nếu cô cố viết nguệch ngoạc một thông điệp hoặc đảo mắt với tay nhân viên... bất kỳ điều gì. Nếu cô làm điều gì ra khỏi những điều bình thường, quý cô “Rượu-vang-đỏ” sẽ phải trả giá.”

Lời đe dọa đó làm đông cứng bất kỳ ý nghĩ nào của Sydney về việc cố chạy trốn, cố thực hiện một cuộc đào thoát nhanh. Sinh mạng của Jenner tùy thuộc vào cô, vào điều cô làm hoặc không làm. Oh. Chúa ơi. Cô chưa bao giờ có thể thực hiện một hành động hữu ích đáng nguyên rủa nào. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô không thể xoay sở điền vào phiếu thu thập thông tin của khách sạn mà không tỏ vẻ gì như là con chồn kể bên cô đang chĩa khẩu súng chết tiệt vào cô ? Cô không phải một diễn viên, cô không phải chiến binh, và cô cũng không có đến một cái xương dưng cảm nào trong cơ thể. Điều gì sẽ xảy ra nếu cô cứ khư khư ôm chặt những điều này ?

Cô không thể. Cô không thể làm Jenner thất vọng. Cô phải làm điều này cho đúng.

Chiếc Limo đổi hướng và đến một điểm dừng bên dưới một cổng chào hình vòng cung rộng lớn, nơi những người khách trọ đến và rời khỏi taxi, hoặc bỏ lại xe riêng của họ cho người phục vụ. Một người gác cửa khách sạn vạm vỡ trong bộ đồng phục màu rượu chát bước đến, và mở cửa hành khách. Người phụ nữ trượt ra khỏi xe và đứng đợi, gần chiếc xe đến mức người gác cửa không thể đóng nó lại được, trong lúc Adam ra ngoài và mở cánh cửa của Sydney. Cô quăng đôi chân ra ngoài và đứng lên, thận trọng không nhìn vào anh ta. Nếu người phụ nữ có

vũ khí, có đầy đủ lý do là anh ta cũng vậy, nếu không, người phụ nữ đã không ra khỏi xe và để lại cô ở bên trong. Adam đứng cách cô chỉ một chút xíu, không quá gần đến mức thu hút sự chú ý, nhưng đủ gần để cô không hy vọng gì lao nhanh khỏi anh ta, và kiếm được một cơ hội về điều đó. Nếu không vì Jenner, cô có lẽ sẽ cố gắng làm điều gì đó liều lĩnh giống như thế, nhưng họ đã dùng cô ấy cùng với lời đe dọa như một sự trói buộc hiệu quả cứ như thể họ thật sự sử dụng dây thừng để giam giữ cô.

Người phụ nữ đi vòng qua chiếc xe, mỉm cười, quàng cánh tay cô ta vào tay Sydney. “Vui lòng quan tâm đến tiền thưởng nhé, Adam.” Cô ta nói nhỏ nhẹ, dẫn Sydney đi vào bên trong khách sạn.

Không còn lựa chọn nào khác, Sydney hít một hơi thở sâu, giữ vững cặp đầu gối yếu ớt của cô, và làm chính xác điều mà người phụ nữ đã bảo cô làm. Trái tim cô đập dồn dập, mạnh và nhanh đến nỗi cô nghĩ cô có thể ngắt được, giọng cô nghe cao vút và chút chít trong chính tai cô, nhưng cô trình ra được thẻ tín dụng bạch kim, và ký tên, thu gom những thẻ chìa khoá – ba cái – theo lời chỉ dẫn thì thầm của người phụ nữ và giao lại cả ba cái cho cô ta. Khi nhân viên lễ tân hỏi cô về hành lý, người phụ nữ cười và nói, “Tài xế của chúng tôi sẽ mang chúng lên.” Và chỉ có vậy.

Họ đến nơi chờ thang máy, người phụ nữ ấn phím “up”, và làm như tình cờ nhìn xung quanh, xem xét mọi người và mọi thứ ở quanh họ. Thang máy đến cùng một âm thanh dễ chịu, cánh cửa êm ái mở ra, và họ bước vào trong, cùng với vài người khác nữa. Người phụ nữ ấn vào nút cho tầng thượng – tầng hai mươi lăm – và họ được nâng lên. Một phụ nữ già hơn ra khỏi thang máy ở tầng mười bốn, một người đàn ông trẻ ở tầng mười bảy. Khi anh ta đi khỏi và cửa đóng lại, Sydney buột miệng, “Làm sao tôi biết được là Jenner có ổn không?”

Người phụ nữ siết chặt cánh tay của Sydney và ngược nhìn vào chiếc camera trên góc buồng thang máy. Tuyệt vọng, Sydney quay người sao cho lưng cô đối diện với camera. “Trên tivi, không có âm thanh trong những cuốn băng giám sát thang máy.”

Người phụ nữ cười, một sự kéo giãn môi hoàn toàn không có vẻ gì đùa cợt, và thì thầm, “Đây không phải là tivi.”

Ở tầng hai mươi ba, một phụ nữ khác gia nhập với họ.

Họ đến tầng hai mươi lăm, thoát ra khỏi thang máy, người phụ nữ thứ hai dường như đi cùng với họ. Sydney bắn một cái nhìn hoảng sợ vào cô ta và bắt gặp một vẻ mặt lãnh đạm gây ra một cơn ớn lạnh dọc

theo xương sống của cô. Cô ta cùng nhóm với họ, vậy – “Họ” có thể là bất cứ ai.

Lặng lẽ, cô đi theo người phụ nữ đầu tiên, với người thứ hai làm nhiệm vụ canh gác. Họ rẽ phải, rồi tất cả cùng đi theo hành lang dài đến cánh cửa đôi cuối cùng. Một dãy phòng, ra vậy.

Người phụ nữ lấy ra một trong những thẻ chìa khoá, cà thẻ, và mở cửa. Một bàn tay kiên định đặt trên lưng Sydney đẩy cô vào bên trong phòng giải trí, rồi xoay cô qua trái, thẳng đến phòng khách. Ngay lập tức người phụ nữ đầu tiên đến bên cửa sổ và đóng màn cửa, trong lúc người kia, ở phía sau Sydney bật đèn, cô ta cũng bật điều hoà để nhiệt độ trong phòng mát mẻ hơn. Sydney đứng cạnh chiếc bàn ăn tối hình tròn và quan sát họ, chưa bao giờ cảm thấy bất lực đến thế trong suốt cuộc đời cô. Điều gì sẽ xảy ra ?

Người phụ nữ thứ hai có mái tóc màu nâu dài được cột lên cao theo kiểu đuôi ngựa. Cô ta xinh xắn hơn người phụ nữ đầu tiên, nhưng vóc dáng của cô ta y như kéo căng và cơ bắp. Cô ta cởi bỏ áo khoác ngoài và Sydney nhìn thấy một con dao có vỏ bọc giắt trên thắt lưng của cô ta. Một con dao! Gì vậy chứ, Những Thiên Thần Của Charlie* tiêu diệt kẻ xấu chẳng ?

(*Charlie's Angels : Bộ phim hành động hài của đạo diễn McG (Joseph McGinty Nichol) trình chiếu năm 2000 do Cameron Diaz, Drew Barrimore, Luci Liu diễn vai chính.)

Nhưng bất luận thế nào, dao đáng sợ hơn súng. Súng gây ra tiếng động và thu hút người ta chạy đến – nếu họ không giữ được yên lặng, ồ, cô nhận ra khẩu súng không ích gì nữa rồi – Một con dao thì không có tiếng động ; thân xác cô có thể không được tìm thấy trong nhiều ngày.

Cô thu hết can đảm, “Đến bây giờ cũng không ai nói với tôi điều gì sẽ xảy ra sao?” Cô cố gắng cứng rắn không để nỗi sợ hãi của cô lộ ra, nhưng cô nghe thấy giọng nói của mình run rẩy ở khoảng giữa của câu.

Người phụ nữ đầu tiên nói, “Cô không cần biết. Cô chỉ cần làm điều cô được bảo. Tên tôi là Dori, và đây là Kim. Vui lòng ngồi xuống trong lúc chúng ta đợi Adam.”

Sydney ngồi xuống. Cô cố gắng trấn tĩnh bản thân, nhưng điều đó không dễ dàng. Họ có cho cô biết tên khi họ có ý định để cô sống sót không ? Cô có thể mô tả họ, cô biết tên của họ. Dĩ nhiên, những cái tên có thể là giả, nhưng sự kiện rằng họ không làm một nỗ lực nào để che đậy gương mặt của họ thì vẫn không phải là điều tốt.

Sự tàn ác của tất cả những điều đó đột ngột đánh mạnh vào cô giống như một cái tát vào mặt. Cô nuốt nghẹn và cố gắng kiểm soát cơn run rẩy dữ dội đã chụp xuống cô, cố gắng ngừng tuôn những giọt lệ đã dâng đầy trong mắt cô, và chảy dài trên gương mặt cô, nhưng tất cả ý chí của cô đã trở nên vô dụng trước nỗi tuyệt vọng bất ngờ, và cô che dấu gương mặt của mình trong hai bàn tay, thốn thức. Cô khóc không chỉ cho chính mình. Cô khóc cho cha cô, người sẽ hoảng loạn và tự khiển trách bản thân, nếu những kẻ bắt cóc này tiếp tục thực hiện như cô đã nghi ngờ thì cô sẽ kết thúc bằng cái chết – hoặc tệ hơn, cô chỉ đơn giản biến mất và ông không bao giờ biết được điều gì xảy ra với cô. Và Jenner... cô ấy có đang bị giam giữ theo cách này không ? Cô có gặp những người khác của nhóm người này tại sân bay, và cũng bị giữ trong một khách sạn ở đâu đó chỉ có Chúa biết vì mục đích gì không ?

Dori và Kim để cô lại một mình trong dăm phút, rồi một bàn tay mềm mại nhưng mạnh mẽ nắm lấy cánh tay của Sydney, kéo cô đứng lên, trong một tư thế không vững vàng. Bàn tay đó vẫn giữ nguyên vị trí, thật sự chống đỡ cho cô.

“Điều quan trọng nhất cần phải giải quyết trước những điều quan trọng khác.” Dory nói, nhẹ nhàng cầm lấy chiếc túi xách mà cô vẫn tiếp tục giữ chặt. Cô ta mở chiếc túi và tìm kiếm những thứ chứa đựng bên

trong, lấy ra cả ipod lẫn cell phone của Syd, một cái dũa móng tay, hai cây viết chì, một cái kim băng, và bất kỳ thứ gì khác có đôi chút hữu ích. Trong một thoáng của thời điểm quyết định, chiếc điện thoại bắt đầu reo vang, Sydney giật mình, hoảng hốt bởi tiếng reo, và tự động vươn tay đến nó.

Dori im lặng cầm lấy chiếc điện thoại và trượt nó vào trong túi của cô ta.

Kim nắm vào cánh tay của Syd và dẫn cô trở lại phòng giải trí, vượt qua cánh cửa đôi thang đến phòng ngủ. “Một lúc nữa chúng ta sẽ gọi cho cô Redwine. Hãy dùng thời gian này để tự trấn tĩnh. Cô sẽ đưa cho cô Redwine những lời chỉ dẫn, và nếu cô ấy làm như cô ấy được bảo, và cô làm như cô được bảo thì mọi người đều không sao. Tôi trao cho cô lời hứa của tôi.”

Cô ta nghe có vẻ thành thật. Tất cả những gì Syd có thể làm là không cười vào mặt cô ta. Cô có thể tin tưởng được những người này sao ? Cô sẽ làm điều họ nói, bởi vì cô không có lựa chọn nào khác, nhưng “lời hứa” của họ thì không có ý nghĩa gì. Loại người ngu ngốc nào chấp nhận sự an ủi trong thế giới những kẻ tội phạm chứ ?

Họ bước vào bên trong một phòng ngủ kín đáo rộng rãi. Ánh sáng tràn ngập căn phòng được trang trí với màu xanh và màu be – chủ yếu là màu be. Có một cái giường cỡ lớn, một chiếc ghế thư giãn bên cửa sổ, và một phòng tắm riêng.

“Trong một hoặc hai ngày nữa, chúng tôi sẽ để cho cô gọi cho cha cô, vì có thể ông ấy sẽ nghe được rằng cô đã không ở trên tàu.”

Phải, Syd có thể hình dung về điều đang xảy ra. Một bức email, hoặc một cuộc điện thoại của ai đó trên tàu Silver Mist có thể gây ra tất cả các loại tình thế phức tạp.

“Cô sẽ nói với ông ấy là cô không được khoẻ để thực hiện chuyến du hành. Cô đã mắc phải một loại virus, nhưng cô đang cảm thấy tốt hơn, và cô sẽ ở lại San Diego thêm một thời gian nữa, với Caro, cho đến khi cô Redwine quay trở về từ chuyến hải hành.”

“Nếu như tôi tốt hơn, vậy thì tại sao tôi lại không bay đến Hawaii và cùng tham gia với chuyến hải hành ở đó ?” Sydney bắt bẻ.

Kim nhìn chằm chằm vào cô và trưng ra một cái nhún vai. “Cô đang cảm thấy tốt hơn nhưng virus vẫn còn chưa dứt.”

“Cô sẽ không ... yêu sách ông ấy về tiền sao ?” Họ đang giam giữ cô vì lý do gì khác nữa sao ?

“Không.” Kim nói ngắn gọn, và vẻ mặt của cô ta trở nên cứng rắn. “Tình huống ở ngay tại đây. Cô Hazlett. Cô sẽ nhận thấy căn phòng ngủ này không có bức tường chung nào với những phòng khác. Có hai bức tường phía bên ngoài, và vị trí thoát hiểm bên cạnh bức tường thứ ba. Chúng ta ở tầng thượng, thế nên, dĩ nhiên việc ngăn chặn một sự giao thông khẩn cấp bên trong lối thoát hiểm sẽ bị hạn chế.”

Đó là sự thực. Vài người chiếm giữ cầu thang như là điều hiển nhiên, để tập luyện, nhưng từ tầng thứ hai mươi lăm sao?

“Nếu cô thét lên để cầu cứu hoặc gõ vào bức tường,” Kim tiếp tục, “Không ai có thể nghe thấy cô trừ chúng tôi. Tuy nhiên chúng tôi hy vọng cô sẽ tiếp tục hợp tác. Cô không hoàn toàn bị giam cầm; những người phục vụ phòng sẽ đến đây và cô cần ở trong phòng khách với chúng tôi trong lúc họ ở đó. Chúng tôi sẽ đặt thức ăn qua người phục vụ phòng và cô sẽ dùng bữa chung với chúng tôi.”

Người phục vụ phòng đó sẽ được giao nhiệm vụ làm người vận chuyển bưu chính tốc hành cho người Mỹ (*American Express*) của cô, Sydney nghĩ một cách cay đắng. Điều đó thật sự chọc giận cô, rằng cô đang trở thành nguồn tài trợ cho những kẻ bắt cóc chính cô.

“Nếu chúng tôi nhận ra một chút dấu hiệu nào rằng cô không hợp tác đầy đủ, nếu cô làm điều gì đó đại dột như là cố gắng ra dấu hiệu cho một trong những cô hầu phòng, thì những người của chúng tôi đang giữ cô Redwine sẽ được thông báo.” Ánh mắt của cô ta chuyển thành lạnh lẽo. “Cô chắc chắn không muốn làm thế đâu.”

Trong lúc Sydney đứng đó, yếu đuối đến phát bực, Kim đi quanh phòng thu nhật cây viết chì và tập giấy viết ghi chú mà khách sạn cung cấp. Cô ta ngắt dây điện thoại, vẫn để chiếc điện thoại vô dụng nằm yên ở đó để những người hầu phòng không nhận ra nó đã bị thiếu mất, nhưng lấy sợi dây theo cùng cô ta. Cô ta đi vào phòng tắm và kiểm tra ở đó. Trong lúc cô ta khuất khỏi tầm nhìn, Sydney đứng ở đó, nhìn một cách tha thiết ra cửa, nhưng bị trói chân lại vì sự lo lắng dành cho Jenner.

Kim ra khỏi phòng tắm và gạt đầu hài lòng khi cô ta thấy Sydney vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ. “Lựa chọn tốt.” Cô ta nói, dĩ nhiên biết rõ

rằng việc bỏ chạy có được quan tâm đến. “Đặc biệt khi Dori đang đứng trong phòng giải trí và cô không tìm cách thoát ra ngoài.”

Vào lúc có một tiếng động trong phòng giải trí khi ai đó gõ mạnh vào cánh cửa đôi. Trái tim của Sydney nhảy lên, nhưng khi cô nghe thấy âm thanh của tiếng cửa đang mở ra, và Dori nói, “Lạy Chúa lòng lành, có đủ hành lý ở đó cho ba người.”

Gương mặt của Sydney đỏ bừng lên.

“Hãy làm phép tính đi.” Adam nói, một cách thích thú với một chất giọng sâu lắng. “Đây là một chuyến hải hành hai tuần. Hầu hết phụ nữ cần nhiều hơn hai bộ quần áo và ba lần thay đổi đồ lót trong suốt thời gian dài đó.

“Tôi sẽ giặt sạch đồ lót của tôi hàng đêm.” Dori nói, giọng của cô ta bực dọc trong khi giọng của Adam thích thú.

“Chỉ nói thôi. Cô không ở trong hoàn cảnh chính xác để có thể đánh giá số lượng hành lý này nhiều hay là không.”

Lời diều cợt vui vẻ của họ nói lên mối quan hệ lâu dài, nhưng đối với sự chăm chú lắng nghe của Sydney thì không có bất kỳ chuyện tình lãng mạn nào. Rồi Adam đi vào trong phòng ngủ, mang theo hai món hành lý nặng nhất của cô một cách dễ dàng. “Chúng tôi cần xem xét kỹ lưỡng mọi thứ để chắc chắn rằng cô không có thứ gì có thể gây rắc rối cho chúng tôi.” Anh nhắc bổng những món hành lý lên trên giường. “Cô xem xét hai cái này.” Anh nói với Kim. “Dori và tôi sẽ giải quyết những cái kia.” Anh búng nhẹ một cái nhìn nhanh, băng quơ vào Sydney, “Cô ấy đang chống đỡ thế nào ?”

“**Cô ấy** đang chống đỡ rất tốt.” Sydney cau kinh, tức điên lên rằng anh ta đang nói cứ như thể cô không ở đó vậy. Cô đang nói dối, dĩ nhiên rồi, bởi vì cô không phải đang chống đỡ tốt, nhưng ít ra cô không phải là một cục đất sét nhão mềm rũ trên sàn nhà.

“Khá đấy.” anh nói, mỉm cười với cô.

Cô tiếp nhận nụ cười với ánh mắt lạnh lùng. Đồ con hoang dám cười vào cô như vậy sao ?

Biểu hiện của anh vẫn vui vẻ, bởi vì dĩ nhiên anh không quan tâm cô có sụp đổ hay không, không quan tâm đến thứ cô thích hoặc không thích.

Quay người, anh bắt đầu đi vào phòng giải trí để giúp Dori tìm kiếm phần hành lý còn lại của Sydney nhưng anh ngừng lại tại khung cửa phòng ngủ, và kéo một món đồ nhỏ bé ra khỏi túi anh. Tung nhẹ ra một đầu tuốc nơ vít, anh vặn một cách nhẹ nhàng khi anh tháo bỏ ổ khoá gắn trên cánh cửa phòng ngủ.

Một cách hợp lý, dù cô biết ổ khoá mong manh đó không thể ngăn cản được họ, cô vẫn trông mong chút ít ảo tưởng về sự riêng tư. Bây giờ điều đó cũng không còn, tình cờ và dễ dàng như việc lấy một ly nước để uống.

Đầu gối của cô run lên lần nữa, nên cô ngồi xuống ghế và quan sát một cách mù mịt khi tất cả những đồ dùng cá nhân của cô được phân loại từ đầu đến cuối. Kim không cầu thả đối với những loại vải mỏng manh; cô ta tách riêng những lớp bọc ngoài quần áo, và để chúng sang một bên một cách ngăn nắp, nhưng cô ta cực kỳ kỹ lưỡng trong việc rà soát, thậm chí kiểm tra cả đến lớp vải lót của chiếc va li. Chúa nhân từ, họ nghĩ cô là thứ gì vậy, một điệp viên chăng ?

Cuối cùng, việc chán phèo đó cũng hoàn tất. Dừng ở cửa, Kim nói, “Chúng tôi sẽ mang đến cho cô điện thoại của cô trong một lúc, để cô có

thể gọi cho cô Redwine. Cho đến lúc đó, hãy làm bản thân thư giãn đi nhé.”

Thư giãn ư ? ***Thư giãn ?***

Sydney tin rằng điều đó có thể làm được, ít nhất về mặt thể chất. Phòng ngủ đủ tốt. Nơi này là một khách sạn sang trọng, phục vụ cho giới doanh nhân, nhưng nó đúng đắn. Dù vậy, cô có thể thư giãn như thế nào đây khi cô là một tù binh, khi Jenner cũng vậy, ở nơi nào đó – và cả hai người họ có khả năng chết trước khi chuyện này trôi qua ?

Và cô vẫn không biết điều quái quỷ gì mà những kẻ này muốn.

CHƯƠNG CHÍN

Jenner kiểm tra đồng hồ khi máy bay đáp xuống San Diego. Chuyến bay bị trễ gần hai giờ, và dù cho cô không lo lắng về việc lỡ tàu – nó sẽ không nhổ neo cho đến bốn giờ chiều – Sự trì hoãn ở Dallas vì

thời tiết gây ra cả bức dọc lẫn mỗi mặt. Bất chấp hoàn cảnh tài chính thay đổi, cô vẫn không hoàn toàn là một khách du lịch dày dạn. Chẳng hạn như cô chưa từng đến Châu Âu. Nhiều cư dân Palm Beach sẽ bay đến Thụy Sĩ vào mỗi mùa đông để chơi trượt tuyết, nhưng cô không thích thú với việc học cách trượt xuống sườn núi trên một cặp ván ốm yếu, nên cô chẳng có lý do gì để đi. Dịp nào đó, cô muốn đến Australia, có lẽ, và có vài quốc gia khác mà cô muốn thấy, nhưng cho đến lúc này, cô chỉ đơn giản là không đi du lịch nhiều.

Khi cô bay, nó là loại thượng hạng, nhưng cô không thuộc về câu lạc bộ hàng không nào và chắc chắn không nhận ra có nhiều sự khác nhau giữa các ghế ngồi. Chỗ ngồi không phải là điều cô quan tâm, cô đã quá bồn chồn, quá căng thẳng sau chuyến bay dài, nên cô đi dạo tại khu vực chờ của sân bay Dallas trong hai giờ, cố tập luyện đôi chút, nhưng việc luồn lách liên miên qua những người di chuyển chậm rãi hơn, hoặc tệ hơn, mắc kẹt lại với nhau, cũng dễ chịu ngang bằng với việc lái xe trong giao thông vào giờ cao điểm. Tuy thế, ít ra cô cũng còn di chuyển được.

Cô đã cố gọi cho Syd từ Dallas, để cô ấy biết việc cơn bão làm trì hoãn chuyến bay, nhưng cuộc gọi chuyển qua hộp thư thoại. Syd đã quá tỉ mỉ về việc tắt điện thoại của cô ấy khi ở trong nhà hàng hoặc trong những sự kiện xã hội khác, vì cô ấy quá nhạy cảm khi bị làm

phiền hoặc quấy rối, nhưng cô ấy thường quên mở phone trở lại khi chuyện đã xong xuôi. Jenner không lịch thiệp như thế, cô sẽ cài đặt điện thoại của cô ở chế độ rung thay vì đổ chuông, nhưng không bao giờ tắt nguồn. Thứ xưa kia là sự xa xỉ bây giờ là một vật tuyệt đối không thể thiếu được, giống như không khí, nước và giày Stuart Weitzman.

(*Stuart Weitzman : Công ty giày nổi tiếng thế giới, được bán trên 45 nước.)

Tuy vậy, dù sao đi nữa khi Jenner không xuất hiện đúng giờ, Syd sẽ phải nhớ ra để mở điện thoại và cố gắng liên lạc với cô. Khi máy bay chạy trên đường băng hướng đến nhà đón khách, Jenner bấm nút power trên điện thoại của cô và đợi cho hệ thống kết nối. Ở khắp nơi trong khoang hạng nhất, cô có thể nghe thấy nhiều loại âm thanh khác nhau cho thấy phần lớn những hành khách khác cũng đang làm điều tương tự.

Không có tin nhắn. Có lẽ việc tải tin nhắn từ hộp tin của cô phải mất vài phút, mặc dù chàng trai bên cạnh cô đang lắng nghe chăm chú tin nhắn của anh ta. Ngay trước lúc máy bay đến chỗ cầu thang nối, cô kiểm tra lần nữa. Vẫn không có tin nhắn nào.

Chắc chắn Syd sẽ gọi vào lúc này. Có lẽ tin nhắn của cô ấy đã bị thất lạc. Jenner bấm số điện thoại của Syd vào lúc một giọng nói cho biết hành khách đã có thể rời chỗ ngồi và mọi người bước ra lối đi để thu gom những túi hành lý của họ. Jenner đi theo sau người mặc chế phục, đeo những chiếc túi của cô trên vai anh ta và gật đầu thay lời cảm ơn người đàn ông đã bước lùi ra sau để cho cô gia nhập vào hàng người chen lấn và uốn lượn ở phía trước. Cô vẫn giữ điện thoại trên tai khi cô bước ra khỏi máy bay, lắng nghe khi tiếng chuông ngừng lại và cuộc gọi chuyển qua hộp thư thoại. Cô để lại một tin nhắn khác, rồi bấm nút off và trượt chiếc điện thoại trở vào bên trong túi xách của cô.

Cho dù Syd đến trễ, điều đó không làm Jenner ngạc nhiên, cô ấy cũng sẽ gọi điện. Jenner bắt đầu cảm thấy lo lắng.

Tuy vậy, mọi thứ có thể xảy ra. Điện thoại của Syd có thể hết pin, hoặc hoàn toàn ngưng hoạt động, và cô ấy cũng không phát hiện ra khả năng đó cho đến khi cô ấy đã ở trên tàu. Túi xách của cô ấy có thể bị ăn trộm. Hoặc cô ấy ở trên tàu, đang dựa trên lan can ban công của họ, và làm rớt điện thoại qua mạn tàu. Bất kỳ thứ gì trong những điều đó đều có thể xảy ra, tất cả những điều đó không chỉ có nhiều khả năng xảy ra mà còn tốt hơn những điều cô đã thật sự lo lắng rằng Syd có thể bị tai nạn và không thể gọi.

Jenner đã báo cho công ty xe limo việc chuyển bay của cô sẽ đến trễ, nhưng thời điểm thật sự đến của nó còn hay ho hơn nhiều so với ước đoán của mọi người, nên cô hy vọng không có hiểu lầm nào ở đây. Dù vậy, điều đầu tiên cô nhận ra khi cố đến khu vực nhận hành lý, một người đàn ông gốc Tây Ban Nha mặc đồng phục cầm một bảng tên, trên đó viết : “RED-WINE”. Cô ra hiệu cho anh ta và anh ta chen lên để thu gom hành lý cho cô, thứ đã tìm thấy giờ đến ngọt ngào riêng của nó. Trò kéo quân không bắt đầu trong đúng mười lăm phút, và trong khi một trong những kiện hành lý của cô có mặt gần như ngay tức thì, những kiện khác đã không xuất hiện cho đến lúc phần lớn những hành lý khác đã được lấy đi.

Mọi sự trì hoãn thêm ăn mòn sức chịu đựng của cô. Cô ghét bị trễ, dù chỉ một phút. Tính kỷ luật của việc đến chỗ làm đúng giờ, bấm thẻ, bị trừ tiền nếu cô đến trễ, và có khả năng bị sa thải nếu cô đi trễ nhiều hơn vài lần trong một năm, đã rèn luyện tính đúng giờ ăn sâu vào trong trí óc và thói quen của cô. Sự kiện rằng, không điều gì trong những sự chậm trễ này là do lỗi của cô, hoặc nằm trong sự kiểm soát của cô, phần lớn trở thành điều tồi tệ bởi vì có nghĩa là cô không thể kiểm soát được chúng. Cô phải đi theo dòng chảy, và dòng chảy bây giờ là chậm chạp.

“Đây là tất cả hành lý của cô ?” Người tài xế hỏi, kéo ra những tay nắm bị tháo rời của mỗi chiếc vali và túm chặt vào mỗi cái.

“Phải, đó là tất cả.” Sydney sẽ mang cả một núi hành lý, nhưng Jenner đã đóng gói lại vài lần, nên cô có thể thích hợp với mọi thứ chỉ trong hai vali. Dù vậy, chúng là những chiếc vali lớn, và nặng đến nỗi cô không thể nhấc nổi chúng lên được. Cô chỉ hy vọng cô không quên thứ gì quan trọng, bởi vì không giống như cô có thể chạy đi và kiếm mọi thứ, dù vậy, cô hình dung những con tàu du lịch biển nghiêm chỉnh sẽ có nguồn cung cấp tốt mọi thứ cần thiết có thể bị quên bởi những hành khách sơ suất. Chuyến hải hành đặc biệt này không bao gồm nhiều cảng dừng chân như phần lớn những chuyến hải hành khác đã thực hiện, tùy vào mục đích và bản chất của chúng, thế nên chắc chắn những gian hàng trên tàu sẽ mang theo một số lượng lớn đủ các thứ.

“Mất bao lâu để kiếm được con tàu du lịch?” Cô hỏi người tài xế, kiểm tra đồng hồ một lần nữa. Thời gian đang trượt khỏi cô. “Tôi không muốn con tàu nhỏ neo mà không có tôi.”

Anh ta cười toe toét, hàm răng trắng bóng loé sáng trên gương mặt sẫm màu. “Tôi sẽ đưa cô đến đó thừa thãi thời gian. Tôi hứa.”

Cám ơn Trời, giao thông được hợp tác bởi sự trì hoãn tự do, được giúp ích bởi sự kiện rằng giờ ăn trưa đã đến và đã trôi qua, còn giờ cao điểm buổi tối vẫn chưa bắt đầu. Sớm hơn cô mong đợi, chiếc Limo đi vào trong vùng chất hàng rộng lớn. Tàu Silver Mist hiện ra xa xa phía cuối cảng, nó phải cao ít nhất là ba hay bốn tầng. Jenner hít vào một hơi thở khi cô nhìn lần đầu tiên vào chiếc tàu. Dù cô biết nó không phải là con tàu đồ sộ, coi trọng sự xa hoa hơn là số lượng, kích thước của nó vẫn làm cho cô ngạc nhiên. Cô biết về những con tàu trong suốt thời gian ở nơi cô sống, nhưng cô chưa từng bước vào một con tàu nào trước đây.

Và tàu Silver Mist thật đẹp. Tất cả những con tàu du lịch cô đã thấy có màu trắng bóng, với cách bài trí và những phần đuôi tàu khác nhau, nhưng chiếc tàu này không chính xác màu trắng. Nó cũng không chính xác màu xám, nhưng ở đâu đó vào khoảng giữa. Màu sơn được chiếu sáng và lung linh, gần giống như... một đám sương mù màu bạc. Thật lạ.

Một bãi đậu xe khổng lồ phía bên kia đường, nhưng cô hình dung rất ít, nếu có, hành khách của chuyến hải hành này tự lái xe đến cảng. Những chiếc xe cô thấy chỉ là xe Limo. Tài xế của cô dừng lại trước khu vực hành lý, nơi một đám đông đàn ông đang dỡ hàng, buộc thẻ, và chất lại vào một núi hành lý. Cô đã in thẻ hành lý của cô từ địa chỉ

internet, và tấm thẻ liệt kê số dãy phòng, đó là cách mà hành lý sẽ được chuyển đến đúng phòng.

Ngay khi người gác cổng trông thấy thẻ hành lý của cô và nhìn vào công việc giấy tờ của cô, anh ta nói, “Có một sự lộn xộn trong việc phân bổ phòng của tầng này. Khi cô lên tàu, sẽ có một người mặc áo khoác màu đỏ đợi trong thang máy tiền sảnh để nói cho cô biết phòng nào là của cô. Hành lý của cô sẽ được đặt sang một bên cho đến khi chúng ta có số đúng.”

Mức độ lo lắng của cô được đẩy lên cao hơn nữa. Cô đã mệt, cô đã lo cho Syd, và cô không muốn phải đối phó với tình trạng lộn xộn. Cô không muốn hành lý của cô bị “đặt sang một bên”, bởi vì điều gì sẽ xảy ra nếu chiếc tàu nhỏ neo mà không có nó ? Nhưng đây là một trong những thứ cô không thể kiểm soát được, vì thế cô thầm xua tay và bỏ cuộc, “Tôi được cho rằng phải làm gì bây giờ ?” Cô hỏi người gác cổng. “Tôi chưa bao giờ đi du lịch bằng tàu trước đây.”

Anh ta cười, “Vậy cô sẽ có được một kinh nghiệm. Cô sẽ thích nó.” Anh ta chỉ về hướng cổng vào bến cảng. “Hãy đến đó, và theo cầu thang cuốn đi lên. Người giữ cửa sẽ quan tâm đến cô, để cô làm thủ tục đăng ký, và hướng dẫn cô lên tàu.”

Syd đã nói với cô rằng, hành khách đặt chỗ trên chuyến hải hành sẽ làm thủ tục riêng biệt, và ưu tiên hơn những người khác, nhưng trên chuyến hải hành đặc biệt này, mọi người đều là VIP (*very important person* – *nhân vật rất quan trọng*) , nên cô không có ý tưởng nào về thủ tục đăng ký sẽ được giải quyết ra sao. Mặt khác, phần lớn người ta ở trong những phòng đơn nhỏ hơn, nên những người đặt trước những dãy phòng cao giá nhất sẽ được đối xử nổi trội hơn. Có lẽ thế.

Cô đi theo hướng dẫn của người gác cổng, tìm kiếm sự phục vụ riêng tư cho từng người để làm thủ tục đăng ký, và được hộ tống đến khu an ninh, nơi ảnh của cô được chụp và được quét vào chương trình phần mềm nhận dạng khuôn mặt. Cô được trao thẻ chìa khoá và thẻ tàu của cô, thứ cô sẽ cần cho sự nhận dạng, ăn uống và bất kỳ thứ gì khác mà cô mua trong thời gian ở trên tàu, rồi cô đi khỏi cầu cảng đến tàu theo một lối đi có mái che. Một người phục vụ mặc áo khoác đỏ ở đó, làm nhiệm vụ xác nhận phòng và đưa cho người ta những hướng dẫn đúng. Khi anh ta nhìn thấy thẻ của Jenner, anh ta gọi điện và cảnh báo cho người nào đó về sự hiện diện của Jenner, rồi hướng dẫn cô đến đúng thang máy với sự đảm bảo rằng ai đó sẽ gặp cô khi cô rời khỏi thang máy ở căn hộ trên tầng thượng.

Tiền sảnh, hành lang – bất kỳ thứ gì chúng được gọi trên một con tàu – đầy rẫy những hoạt động khi người ta đi dạo quanh, reo mừng

hành lý được tìm thấy, những người quen dừng lại nói chuyện và đi theo những lối đi lớn hơn là những hành lang hẹp. Jenner nhận ra vài người, nhưng chỉ vẫy tay chào thay vì dừng lại tán dóc. Cô muốn nhận phòng và tìm Syd. Cô đến thang máy và nhấn nút “up” cho cả hai cái, rồi vào trong cái đến trước.

Một áo khoác đỏ khác đang đứng đợi cô khi cánh cửa đóng lại. “Cô Redwine ?” Người phụ nữ hỏi, mỉm cười. “Vui lòng đi với tôi. Tôi sẽ hộ tống cô đến phòng của cô. Tôi rất tiếc vì sự lộn xộn. Dây phòng mà cô đặt chỗ rất hay, nhưng tôi nghĩ cô sẽ rất hài lòng với dây phòng mà cô được phân bổ. Nó kế nên phòng chủ nhân. Người phục vụ của cô, Bridget, đang đợi cô.”

Người phục vụ bắt đầu đi nhanh xuống hành lang và Jenner đi theo sau; cô muốn hỏi thăm Syd đã đến chưa, nhưng vào nhịp bước mà người phụ nữ đang đi cô suy luận rằng dù sao đi nữa cô sẽ tự phát hiện ra trong khoảng năm giây. Họ đi qua một cặp cửa đôi nguy nga, đó phải là phòng của chủ nhân, rồi dừng lại tại cánh cửa kế cận ở cuối đường như thoả thuận khi người phụ nữ trẻ có thân hình rắn chắc với mái tóc màu đồng đỏ và đôi mắt xanh diễm tĩnh tiến đến. “Đây là Bridget.” Người hầu phòng nói, “Bridget, đây là cô Redwine. Tôi để cô lại với nhiệm vụ của cô.” Rồi cô ta vội vã đi trở lại theo đường cô đến, nói vào điện đàm của cô, rồi cô chạy đua để gặp những hành khách đang đến

nhều hơn, và dẫn đường cho họ đến không gian sống mới được phân bổ lại của họ.

“Tôi sẽ phục vụ cho cô và không gian sống của cô.”Bridget nói, quẹt thẻ khoá riêng của cô ta và mở khoá cửa. Cô ta giữ nó mở để Jenner bước vào. “Nếu cô cần thứ gì, đừng ngại gọi tôi.”

Jenner bước vào phòng sinh hoạt, một phần của dãy phòng. Trong bảy năm qua, cô đã trở nên quen thuộc với những căn nhà xa hoa, nhưng căn phòng này, với màu nhũ vàng và trắng, cho thấy sự trang nhã và nét quyến rũ của một thời xa xưa. Những bức tường được trang trí bằng những bức tranh sơn dầu, không phải bản sao chép, và khung tranh được trang trí hoa mỹ. Xa khỏi những tấm rèm treo từ tường này đến tường kia là một ban công ngập nắng đã mời gọi cô, dù cho họ vẫn chưa ra khơi.

“Sydney ?” Cô gọi, “Syd ?” Khi không có tiếng trả lời, cô quay sang Bridget, “Bạn của tôi, Sydney Hazlett, chưa đến sao ?”

“Chờ giây lát.” Bridget nói, lấy ra chiếc máy bộ đàm và nhấn vào một số. Nụ cười của cô ta vẫn điềm tĩnh và không bối rối. Có lẽ những hành khách đến trễ là một phần của miêu tả công việc. Một lát sau cô ngắt cuộc gọi mà không hề nói một từ.

Thật khó xử, Jenner nói, “Cô ở đây sao?” Từ ngữ chỉ vừa ra khỏi miệng cô khi điện thoại của cô reo vang. Nhặt nó ra khỏi túi, cô liếc vào tên người gọi, và thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Syd – Cuối cùng cũng gọi. “Đừng bận tâm. Cô ấy đây rồi.” Cô nói với Bridget, quay đi khi cô trả lời điện thoại. “Syd, tớ vừa đến đây. Cậu ở đâu ? Tớ đã để lại hai tin nhắn.”

Có một thoáng im lặng, rồi Syd nói với giọng ghen ngào. “Jen. Hãy làm điều họ nói.”

Jenner ngập ngừng, “Điều gì ?” Cô có một chút bối rối, bởi vì trong khi ngôn từ tạo nên ý nghĩa, bối cảnh lại không.

“Tớ ổn. Họ không làm đau tớ, nhưng cậu phải làm điều họ nói hoặc... hoặc họ sẽ làm thế.”

“Gì vậy.” Jenner nói mạnh mẽ hơn, thật sự lấy chiếc điện thoại ra khỏi tai cô và nhìn chăm chăm vào nó trong một giây trước khi đặt nó vào tai trở lại. “Cậu đang nói về điều gì vậy ? Làm điều gì ai nói ? Đây là một trò đùa chẳng?”

Một giọng đàn ông, sâu lắng và bất ngờ, ngắt lời. “Đây không phải là một trò đùa, cô Redwine. Hãy làm điều cô được bảo, và vào lúc kết thúc cuộc hải hành, cô và cô Hazlett sẽ được thả bình an vô sự. Gây ra bất kỳ rắc rối nào, cô sẽ không còn trông thấy bạn của cô lần nữa.”

Toàn thân cô dường như mất đi tất cả sức nóng. Choáng váng, đột ngột kinh hoàng, Jenner bắt đầu run rẩy. “Ai đó? Để Syd nghe điện thoại, ***ngay lập tức.***”

Thay vì vậy, sự im lặng chết chóc là tất cả những gì cô nghe được. Cô nhìn vào chiếc điện thoại lần nữa và nhận ra rằng cuộc gọi đã kết thúc.

Dịu dàng, Bridge tiến ra và lấy chiếc điện thoại ra khỏi những ngón tay không còn cảm giác của Jenner, trượt nó vào bên trong túi áo khoác của mình. “Đừng hoảng loạn.” Cô ta nói. “Chúng tôi không muốn làm hại cô đâu, nhưng chúng tôi sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết. Khi người đàn ông nói, hãy làm những gì cô được bảo, và cô sẽ không sao.”

CHƯƠNG MƯỜI.

Nếu có một điều Jenner không thích thì đó là việc một ai đó nói với cô rằng hãy làm điều cô được bảo. Cơn giận bắt đầu sôi lên trong huyết quản cô. Cô đã rời xa đường phố Chicago khắc nghiệt trong một thời gian dài, nhưng bản năng cũ vẫn còn. Đôi mắt cô nheo lại và cằm cô cúi thấp cùng lúc với việc lùi ra sau một bước để đánh giá kẻ thù của cô tốt hơn.

“Đừng cố làm điều gì.” Bridget nhẹ nhàng khuyên bảo, “Tôi có thể bắt giữ cô mà không đổ một giọt mồ hôi nào.”

Vì cô có một tầm quan sát tốt về cô ta, Jenner phải thừa nhận điều đó chắc chắn là sự thật. Cô có thể hình tốt, nhưng những bắp cơ rắn chắc của Bridget lộ rõ bên dưới bộ đồng phục gọn gàng. Jenner thường ao ước có bộ ngực lớn hơn, nhưng ngay lúc này, cô không ham muốn bộ ngực nữa, cô muốn có những cơ bắp lớn đi cùng với những lớp Judo mà cô đã học.

Điều tồi tệ là Bridget chắc chắn có được sự huấn luyện nhiều hơn vài lớp tự vệ căn bản. Và ngoài việc có nhiều cơ bắp, cô ta còn có một thứ khác : Sydney. Ngay ý tưởng về việc bạn cô đang bị bắt giữ bởi người của họ cũng đã đủ để bẹp phần lớn thôi thúc mãnh liệt về phản công nhanh, chiến đấu bắn, và la hét, đồng thời ra khỏi đầu cô.

Tuy vậy, cô gắng gượng lên tiếng, “Nếu Syd bị tổn thương theo bất kỳ cách nào, tôi sẽ săn đuổi cô đến tận cùng thế giới.” Có lẽ đó không phải là điều thông minh nhất để nói với kẻ nắm giữ tất cả các quân bài, nhưng cô có ý định đó, và sự thật tuyệt đối của điều đó lấp lánh trong mắt cô – dành cho tất cả những điều tốt đẹp mà nó có.

“Cô ấy có bị tổn thương hay không hoàn toàn tùy thuộc vào cô, và việc cô làm một diễn viên tốt thế nào.” Bridget đáp lại, thản nhiên.

Diễn viên? Họ nghĩ cô là một diễn viên sao ? Điều gì đang xảy ra ? Cô đã rơi vào hang ổ, Jenner nghĩ, nhìn quanh phòng để tìm thêm thông tin, bởi vì, một lần nữa, điều cô nghe được không gọi lên được chút ý nghĩa gì. “Tôi không phải là diễn viên.” Cô hoang mang nói. “Cô nhầm lẫn tôi với ai khác chẳng ?” Đó là việc khó có khả năng xảy ra, ngoại trừ các diễn viên thường có khuynh hướng tóc vàng và còm nhom, và cô có cả hai, còm nhom thường trực và tóc vàng tạm thời, thế

nên ít nhất khả năng xảy ra là có thể. “Tôi là Jenner Redwine. Tôi chưa bao giờ diễn xuất gì hết trong suốt cuộc đời tôi!”

“Vậy cô sẽ học nhanh thôi.” Bridget nói, “Và không có sự nhầm lẫn nào hết. Tôi ước chi chúng tôi đã không phải làm điều này, nhưng tình thế đã thay đổi.” Cô nhún vai như thể nói rằng **bạn có thể làm được gì nào?** – “Và chúng tôi ở đây. Để có một vị trí, cô Redwine, tôi sẽ nói cho cô biết chúng tôi muốn gì ở cô.”

Jenner không nhận ra cô có một lựa chọn, ngoại trừ việc phải làm theo hướng dẫn vẫn còn làm tổn thương tự ái của cô, điều đã được chứng minh rằng cô chưa bao giờ và sẽ không bao giờ là bất kỳ loại diễn viên nào, dù tốt hoặc xấu. Cô ngồi xuống chiếc ghế sofa thêu hoa mạ vàng cong cong, biểu hiện chống đối của cô và ánh mắt cô vẫn còn sáng rực mong muốn báo thù.

Bridget thở dài, “Cael tốt hơn tôi.” Cô ta lằm bằm, một nửa dưới hơi thở.

“Cái gì? Ai?” Jenner hỏi gặng, để hiểu được dù chỉ phân nửa điều đó.

Bridget cũng ngồi xuống, điều mà Jenner cho rằng chắc chắn chống lại tất cả các loại luật lệ của người phục vụ, nhưng quý thật, cô ta rõ ràng không phải là người phục vụ thực sự, cô ta dính líu tới vụ bắt cóc, thế nên tại sao cô ta lại phải quan tâm đến một luật lệ nhỏ nhoi là không được ngồi trong phòng của hành khách ? “Trước tiên.” Cô ta nói. “Có một số người của chúng tôi trên tàu, và, không, tôi sẽ không nói cho cô biết họ là ai. Cô sẽ gặp vài người trong số chúng tôi, nhưng chúng tôi đông hơn thế. Cô sẽ bị canh chừng mọi lúc mọi nơi.

Thông minh, cô nghĩ. Cô không có cách nào biết được đó có phải là sự thật hay không, nếu cô đang bị canh chừng bởi người không biết, hoặc Bridget đang nói là chỉ giữ cô trong giới hạn. Bất kỳ cách nào, cô sẽ phải giả bộ tuyển bố là thật, bởi vì mạng sống của Syd đang bị đe dọa.

Sự hoài nghi và tâm trạng thất vọng của cô phải lộ rõ trên gương mặt cô, bởi vì Bridget thở dài lần nữa, “Đừng suy nghĩ xa xôi, chỉ nghĩ đến những điều tôi nói với cô.”

“Phải rồi.” Jenner nói với sự châm biếm chất đầy. “Bởi vì cô đáng tin đến thế mà.”

Đôi môi của Bridget mím chặt hơn đôi chút nhưng giọng nói của cô ta vẫn điềm tĩnh. “Tôi có đáng tin hay không cũng chẳng thể làm được gì trong tình thế này.”

Thật thú vị, Jenner nghĩ. Một kẻ bắt cóc lại quan tâm đến việc con tin nghĩ gì về cô ta. Cô thầm gọt dưa mẩu tin lý thú đó. Ngay lúc này, Bridget và những kẻ bắt giữ cô có được ưu thế hơn, nhưng mọi mẩu thông tin Jenner chốt lọc được có thể cuối cùng cũng có ích. Cô có thể kích động một trong số họ chống lại những người khác. Nhưng điều gì sẽ xảy ra nếu cô làm như thế ? Điều đó sẽ làm thay đổi tình thế của Sydney như thế nào, ngoại trừ tệ hơn? Không được. Cô phải ghi nhớ điều đó, không để cơn giận và sự chống trả tự nhiên của cô dẫn dắt cô làm điều thiếu suy nghĩ. Cô phải nghĩ đến Sydney.

“Điện thoại trong phòng này đã bị vô hiệu.” Bridget nói, ra dấu về chiếc điện thoại trên tường. “Tương tự chiếc điện thoại trong phòng ngủ. Cứ tự do kiểm tra chúng nếu cô không tin tôi.”

Tin cô ta ? Ha. Nghĩ đến việc cô cảm thấy ngu ngốc như thế nào nếu cô không kiểm tra những chiếc điện thoại và phát hiện ra Bridget đã nói dối, Jenner ngay lập tức cất bước và kiểm tra cả hai. Chúng là những chiếc thoại có dây, hoặc chúng được cho là có, cả hai sợi dây đều biến mất, thế nên, phải, những chiếc điện thoại đã bị vô hiệu.

Bridget yên lặng đi theo sau cô vào trong phòng ngủ, đang quan sát cô. “Cô đúng.” Jenner đồng ý, tuyên bố rành mạch. “Không có điện thoại nào dùng được.” Họ sẽ gặp nhiều rắc rối để chắc chắn cô không được tiếp xúc với ai, bất chấp việc nắm giữ sự an toàn của Syd áp chế đầu óc của cô. Hoặc họ nghĩ cô có thể đủ ngu ngốc để làm điều sẽ gây nguy hiểm cho Syd, hoặc họ không để xảy ra bất kỳ cơ hội nào, chỉ vậy thôi.

Bridget nghiêng đầu thừa nhận, rồi nói. “Đây là điều sẽ xảy ra. Đêm đầu tiên ngoài khơi, không có tiệc tối long trọng bởi vì mọi người quá bận ổn định chỗ ở, nhưng nhà hàng và quán bar bình thường vẫn mở. Cô sẽ ra ngoài ăn tối một mình. Nếu có ai hỏi thăm, Cô Hazlett phải huỷ chuyến đi vào phút cuối cùng vì cô ấy bị nhiễm một loại virus da dày. Trong một ngày hoặc đại loại như vậy, cô ấy sẽ được cho phép để gọi cho cha của cô ấy để nói với ông ta điều tương tự, phòng trường hợp có ai đó trên tàu gửi một e-mail hoặc một đoạn tin nhắn đến cha của cô ấy để hỏi thăm.

Điều đó nghĩa là họ đã lập kế hoạch để Syd vẫn còn sống được vài ngày kể từ lúc này, Jenner nghĩ, và lạnh buốt khi nhận ra rằng điều ngược lại chính xác có thể dễ dàng trở thành sự thật đến mức nào.

“Sau khi cô ăn xong, hãy đến Fog Bank, đó là một quán bar phía đuôi tàu trên khoang Lido...”

“Đuôi tàu là ở đâu ?”

Bridget ngừng lại như thể cô ta không chắc Jenner có cố ghì chân cô hay là không.

“Nhìn đi” Jenner nói gắt gỏng. “Trước đây tôi chưa bao giờ ở trên một con tàu. Tôi dự định nhờ Sydney dẫn tôi đi vòng quanh cho đến khi tôi hiểu rõ mọi thứ, nhưng cô đã vít chặt điều đó rồi, vì thế nếu cô muốn tôi ở trong một nơi đặc biệt vào một lúc đặc biệt, cô có nhiệm vụ đưa tôi đến đó.”

“Đuôi tàu là phần phía cuối cùng của con tàu.” Bridget đáp với một sự kiên trì không lay chuyển. “Dãy phòng này ở cạnh bên trái, bên cảng bên cạnh kia của con tàu. Khi cô rời khỏi phòng, rẽ phải, và cô sẽ hướng về phía đuôi tàu.”

“Được rồi, quán bar ở đuôi tàu, khoang Lido. Khoang Lido ở đâu ?”

“Nút thang máy được ghi bằng tên, không phải bằng số, vì tôi chắc chắn cô có để ý khi cô lấy thang máy lên tầng này. Khoang Lido là một khoang vui chơi. Khoang trên đỉnh thường là khoang thể thao, và khoang thứ hai là Lido. Khoang Lido là nơi những trò chơi diễn ra...”

“Thích đáng làm sao !” Cô lẩm bẩm.

Hàm của Bridget siết lại thêm một chút nữa. Sự điềm tĩnh của cô bắt đầu lộ ra đôi chút rạn nứt. Tuy nhiên cô phớt lờ sự ngắt lời của Jenner và tiếp tục. “Có một cặp đôi sẽ cãi vã. Tên của họ là Cael và Tiffany. Họ đang chia sẻ một phòng, nhưng họ sẽ chia tay, rất công khai. Rồi anh ta sẽ tiến lại gần cô, và nó là tình yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên.”

“Không thể được. Tôi không phải kiểu người bốc đồng. Và tôi không biết cách tình cờ làm quen với kẻ thiếu đứng đắn.”

“Giả vờ.” Bridget nói ngắn gọn, dù rằng cô siết chặt.

“Rằng tôi thành linh biến mất tất cả cảm nhận và khẩu vị thông thường? Ooooookay.”

“Oh, jeez.” Bridget nói dưới hơi thở. Rồi nói lớn hơn, “Cael là một anh chàng đẹp trai, nên khẩu vị của cô sẽ không trở thành vấn đề. Anh ấy sẽ làm cô đổ nhào, và tất cả những gì cô phải làm là đóng vai say mê. Anh ấy sẽ vạch ra chi tiết, trở về đây cùng với cô, và kể từ lúc ấy, cô sẽ là vấn đề đau đầu của anh ấy. Tôi hy vọng thế.”

“Vì anh ta sẽ là vệ sĩ của tôi sao?” Cô hỏi, cảnh giác. Việc phải dựa vào lòng khoan dung của một người đàn ông khiến cho cô không thoải mái, như nó sẽ là như thế với bất kỳ phụ nữ nào có được một ounce ý thức chung.

Cuối cùng cô hỏi một câu hỏi có vẻ làm hài lòng Bridget, nếu nụ cười rộng mở, sáng chói, lừa gạt của cô ta là một dấu hiệu. “Anh ấy sẽ rất vui về điều đó. Anh ấy là ông chủ. Sức khỏe của bạn cô như thế nào toàn bộ tùy thuộc vào việc cô làm cho Cael hài lòng như thế nào.”

...

Chiếc tàu lớn chậm chậm rời khỏi vịnh, nhưng Jenner bỏ lỡ thời điểm xuất phát đầy phấn khích của chuyến hải hành đầu tiên trong đời

cô, bởi vì cô thực sự đang là con tin trong dây phòng của chính cô. Bridget đã có nhiệm vụ khác để thực thi, nhưng một phụ nữ khác đến thế chỗ cô ta. Cô gái này tự xưng là Fail. Có phải là tên thực của cô ấy hay không thì còn phải phỏng đoán. Cô ấy cao và mảnh dẻ, đáng yêu theo kiểu cổ điển giống như Syd, và có một phong thái tương tự - kiểu người cao sang từ trong trứng nước. Mái tóc nâu dày của cô buông lơi từng lọn hoàn hảo xuống lưng, và cách trang điểm kín đáo làm nổi bật đôi gò má cao và cặp mắt màu quả phỉ to tròn.

Trải qua nhiều năm, Jenner đã học cách nhận ra loại trang phục thời thượng, nên cô biết Fail đang mang sandal hiệu Roberto Cavalli có giá trên tám trăm dollar. Những viên kim cương lấp lánh trên vòng tay cô, và một viên lớn gắn trên chiếc nhẫn cưới là hàng thật. Cô đã ăn cắp chúng hay cô là người giàu có ? Và nếu như cô là người giàu có thì tại sao lại dính líu với những kẻ bắt cóc ?

Bất chấp vẻ xinh đẹp của Fail, sự tinh tế về trang phục và nữ trang của cô, cô cũng có vẻ ngoài rất rắn chắc mạnh mẽ cho thấy rằng cô tập luyện thể lực thường xuyên. Dù cho cô không phải người ngang hàng với Bridget trong lĩnh vực đấm đá, thì đã sao chứ ? Jenner vẫn bị đẩy vào hoàn cảnh khó khăn, vì Syd.

Syd phải bị kinh hoàng. Họ đang giữ cô ấy ở đâu ? Họ có làm tổn thương cô ấy, có đánh cô ấy để khiến cô làm điều họ muốn không ? Hình ảnh ai đó đánh vào Sydney ngọt ngào, nhạy cảm khiến Jenner run lên vì giận dữ. Syd chưa từng làm hại ai. Cô ấy chẳng có ý tưởng nào về việc phải đấu tranh ra sao, và một cách cảm động, cô ấy chẳng có sự chuẩn bị để chống lại bất kỳ loại bạo lực nào.

Jenner kéo giật suy nghĩ của cô ra khỏi Syd, bởi vì, nói cách khác, cô sẽ trở nên giận dữ đến mức cô không thể suy nghĩ cho đúng đắn, không phải là cô có cách nào khác. Suy nghĩ của cô xoay tròn, y như cô tự hỏi những câu tương tự hết lần này đến lần khác bất chấp việc hoàn toàn thiếu câu trả lời. Những người này là ai ? Họ muốn gì ? Rõ ràng không phải tiền, bởi vì họ không bắt Syd để đòi tiền chuộc. Thay vì thế, họ giữ cô ấy như một phương tiện để ép buộc Jenner phải làm ... điều gì đó? Hành động như thế cô ngay lập tức đổ nhào vào thềm muốn anh chàng Cael này ư ? Nhằm mục đích gì ?

Họ sắp tiến hành vài trò lừa đảo kéo dài sao ? Từ những kinh nghiệm cay đắng với cha cô, cô biết về những trò bịp, biết cách họ làm. Nếu đây là một trò bịp, nó không giống bất kỳ thứ gì cô đã từng nghe trước đây. Những trò bịp lôi kéo người ta vào sự hành xử theo những cách đại dột, chúng không dính líu tới kế hoạch bắt cóc tỉ mỉ - thứ sẽ dẫn trò bịp vào trong lĩnh vực tội phạm cấp liên bang.

Vậy nên, không có trò bịp nào ở đây. Để có được điều này, nhiều rắc rối và phí tổn, và có nhiều người dính líu vào âm mưu như họ đã có, chúng phải nghiêm trọng. Cô đã biết ít ra là bốn người trên chiếc tàu này – Bridget, Fail, và hai người chưa xác định được Cael và Tiffany – và cô đã nói qua điện thoại với một người đàn ông khác, người đang có Syd. Nghĩa là năm người, tối thiểu. Chắc chắn có nhiều hơn một người ở cùng Syd. Và nếu cô tin Bridget, có nhiều người trên tàu không để cô nhận dạng, nên cô không thể biết cô có đang bị canh chừng hay không.

Điều cô thấy lo lắng là họ để cô nhìn rõ gương mặt của họ, cho cô biết tên của họ. Những cái tên có thể là giả, nhưng gương mặt thì không. Nghĩa là họ không bận tâm đến những gì cô sẽ khai báo với nhà chức trách sau đó sao ? Có lẽ họ không có ý định để cô quay về sống sót sau chuyến hải hành này. Sau khi cô làm điều họ muốn, tất cả những gì cần làm là một món quà đơn giản qua thành ban công, và cô sẽ biến mất.

Nhưng còn những người khác trên tàu thì sao ? Có những người ở đây biết cô, biết Syd. Nếu cô được cho rằng đang mắc vào một cuộc tình cuồng nhiệt trên tàu với một người đàn ông cô chỉ vừa gặp gỡ, những người khác sẽ để ý. Cô sẽ phải giới thiệu anh ta với những người bắt gặp, nếu vậy thì nhiều người hơn sẽ có thể mô tả anh ta.

Không chỉ có vậy, anh ta đã lên tàu bằng cách thực hiện thủ tục an ninh tương tự những người khác. Ảnh của anh ta đã có trong chương trình nhận dạng khuôn mặt. Không cách nào anh ta có hy vọng thoát khỏi, trừ phi anh ta tiêu diệt toàn bộ con tàu và mọi người ở bên trong.

Nhận ra cô đã nghĩ lan man xa thế nào khỏi ven bờ hợp lý, Jenner thăm chèo trở lại vùng nước cạn. Những người này không ở trong một giáo phái tự sát. Họ có mục tiêu xác định, và họ cần cô để thực hiện điều đó.

Vậy ... Điều đó nghĩa là cô có một chút giá trị với họ. Họ cần cô. Họ tiến hành biện pháp mạnh bắt cóc Syd để sử dụng như một đòn bẩy chống lại cô, để chắc chắn cô làm điều họ muốn. Điều này chắc chắn có nghĩa là họ sẽ không làm tổn thương cô, nhưng Syd không có được điều bảo vệ đó.

Cô có thể nghĩ ra vài cách, bất kỳ cách nào, để cô có thể làm trở ngại cho họ, nhưng cuối cùng cô phải thừa nhận rằng cô vô dụng đến phát tức điên lên được. Jenner ghét việc trở nên vô dụng. Cô ghét việc cảm thấy dễ bị tấn công, không biết phải làm gì hoặc hướng về đâu. Cô ghét những người phụ nữ lạ mặt này ngồi trong dãy phòng của cô và đọc những quyển sách cô mua, dành cho cô sự chú ý không nhiều hơn

một con ruồi – không nhiều bằng, thậm chí như thế, bởi vì ít ra cô cũng có thể đập nát một con ruồi.

Cô quyết định thà bị đập nát con hơn bị gạt bỏ, Jenner đứng dậy và đi đến cửa ban công.

“Vui lòng ngồi xuống.” Fail nói, giọng cô ấy nhã nhặn y như cô ấy đang gọi cà phê hoặc trà.

“Tôi sẽ” Jenner đáp lại, “ra ngoài ban công.” Trái tim cô đập mạnh vì sợ hãi rằng họ có thể sẽ lấy thứ gì đó ra khỏi Syd – Có thể một ngón tay út bị cắt rời, hoặc tai, hoặc bất kỳ phần nào trên cơ thể, được chuyển đến cho cô ngoài khơi không ? – Nhưng điều này không gì khác hơn một cú thúc nhẹ để khám phá giới hạn của cô. Họ phải nhận ra rằng nếu họ thật sự làm tổn thương Syd, họ có nguy cơ thúc đẩy Jenner đến mức độ cô phản kháng lại. Đây là một hành động hoà giải mà tất cả bọn họ đều cùng tham dự, trong khi cả hai bên đều muốn xô nhau vào bất kỳ chứng sốt phát ban nào.

Không khí nóng, ẩm vây bọc quanh cô. Sự di chuyển của con tàu gây ra một làn gió nhẹ giữ cho nhiệt độ dễ chịu. Đi đến lan can, cô ghì chặt lấy nó, nghiêng người, nhìn về bên trái để ngắm bờ biển California và Mexico ngập nắng đang khuất dần khi tàu Silver Mist di chuyển

vững vàng theo hướng tây nam – hướng tây nhiều hơn hướng nam – hướng đến Hawaii. Việc nghiêng người dù chỉ đôi chút cũng đủ làm cho đầu cô choáng váng, vì vậy cô cô lùi vào ghế và ngồi xuống một chiếc xa cửa nhất, duỗi dài đôi chân và tựa đầu thư giãn vào lưng ghế cao.

Fail đi theo cô ra ban công, mang cuốn sách của cô theo cùng, và chọn chiếc ghế ở gần cửa nhất, vì thế Jenner sẽ phải vượt qua cô ấy nếu cô cố bỏ trốn. Điều đó đã nảy ra trong ý nghĩ của Jenner từ trước, nên cô đã thận trọng lựa chọn một điều mà cô vừa mới cam đoan lần nữa với người canh gác cô rằng cô sẽ không cố gắng làm việc đại đột nào.

Phía bên ngoài thật yên tĩnh, không có gì khác trừ mặt biển và bầu trời quanh họ. Cô tuột giày, cảm thấy đôi chút căng thẳng rời khỏi xương tuỷ. Sàn tàu làm bằng gỗ teak, với những khe nhỏ giữa những tấm ván để cho phép nước thoát đi. Trừ chấn song sắt trên tầng thượng, ban công chỉ gồm những tấm nhựa trong suốt không cản trở tầm nhìn. Những con mòng biển trắng đảo vòng tròn và bay liệng, kêu la inh ỏi như những gã khổng lồ bạc cười trên đỉnh những ngọn sóng đang cuộn xoáy với những sắc thái khác nhau của màu xanh da trời và xanh lục. Trong hoàn cảnh khác, những thứ này thật tuyệt vời.

Trong phạm vi cô có thể nói chuyện, không có ai trên những ban công khác, dù cô cho rằng luôn có thể có một ai đó đơn giản đang đọc

giống như Fail, hoặc chỉ chớp mắt. Những người người đến ngay từ lúc đầu, mặc dù, phần lớn mọi người có khả năng đang tham quan con tàu mới lộng lẫy, hoặc gặp gỡ bạn bè, hoặc cả hai.

“Hãy nói cho tôi biết về anh ta.” Cô gợi ý, về anh chàng mà cô được cho biết sẽ gặp mặt cùng.

Fail ngược lên từ quyển sách của cô, khẽ cau mày khi cô xem xét sơ lược cả hai phương diện trước khi lắc đầu từ chối. Dù cho cô có sự đánh giá về khả năng họ có thể bị nghe lén tương tự như Jenner đã làm, cô không muốn tạo ra cơ hội nào.

Cất cao giọng, Jenner la to “Xin chào, hàng xóm. Có ai ở đó không?”

Fail ngồi thẳng lên, có vẻ cảnh giác, như thể cô đang nghĩ đến việc ấn một tay qua miệng của Jenner và kéo cô vào bên trong. Nhưng không ai trả lời, không ai từ mỗi phòng bên cạnh, hoặc thậm chí phía bên trên, hoặc bên dưới, dù Jenner không nghĩ âm thanh truyền đi các hướng đó tốt. Từ những điều cô để ý cho đến lúc này, con tàu kín đáo hơn nhiều so với cô đã hình dung. Ngoài tiếng sóng vỗ, cô chỉ có thể nghe được tiếng rì rào trầm sâu không rõ ràng của động cơ.

Cô nhắc một bên vai trong một cái nhún vai lơ đãng. “Thấy không ? Không có ai ở đó. Cô có thể nói chuyện.”

“Không.” Fail nói, “Tôi không thể. Cô sẽ tìm ra sớm thôi mà.” Không điều gì Jenner nói có thể làm lay chuyển được người phụ nữ, dù vậy cô vẫn cố thử đủ mọi cách cho đến khi Fail đánh mất kiên nhẫn và quay lưng của cô ấy vào bên trong.

“Sớm thôi mà”, khi nó đến, là sau chín giờ đêm hôm đó một chút. Vào lúc bảy giờ, Fail đi cùng cô đến quán café ngoài trời trên khoang Lido, nơi cô được giới thiệu một cách tươi cười với một người đàn ông cao, có mái tóc màu sẫm, người cầm theo một cây gậy chống và có bước đi hơi khập khiễng, chồng của cô ấy, Ryan. Ryan bắt tay Jenner mà không tỏ ra bất kỳ dấu hiệu nào khác ngoài việc vui mừng được gặp cô, mặc dù dĩ nhiên anh ta là một người trong số họ. Okay, vậy cô đã biết được năm người.

Rồi Ryan và Fail bỏ lại cô ăn tối một mình. Cô đi qua dãy bàn đặt thức ăn của tiệc Buffet và có một đĩa đầy thức ăn mà cô lấy một cách tùy tiện, không quan tâm đến thứ mà cô lấy, rồi cô ngồi xuống một chiếc bàn nhỏ đặt gần lan can. Cô nhận thức sâu sắc rằng cô đang được giám sát, bởi ít nhất hai người. Những người khác nữa cũng đang quan sát cô, Bridget đã nói như vậy, và cô không biết họ là ai.

Tình trạng căng thẳng khiến cô không thể nuốt xuống nổi một chút thức ăn nào, nhưng cô cố duy trì cho dù cô không có lấy nổi một chút ngon miệng. Cô có thể trì hoãn việc đi đến quầy bar càng lâu càng tốt. Bất chấp điều cô đã hỏi Fail, cô không có một chút khao khát nào gặp người tên Cael, không muốn biết điều gì về anh ta. Nên cô cứ nấn ná bữa ăn tối, rồi lấy món tráng miệng, một món kem trứng vị chanh xộp nhẹ đến nỗi cô không mắc nghẹn khi nuốt nó. Trong những tình thế khác cô sẽ thích thú với nó, nhưng bây giờ nó chỉ là một chiến lược trì hoãn khác mà thôi.

Khi cô không thể trì hoãn thêm được nữa, cô hỏi thăm một trong những người phục vụ chỉ cho cô về quầy bar ở đuôi tàu, quán Fog Blank, thứ hoá ra chỉ cần đi qua bộ cửa đu đưa ngay phía sau lưng cô. Cô đi qua cặp cánh cửa đó và tìm thấy một sự sắp xếp tương tự quán café : Quầy bar ở bên dưới một mái vòm, nhưng phần lớn bàn được đặt trong một không gian mở. Một band nhạc đang chơi thể loại nhạc dance, nhưng không quá ồn ào đến mức người ta phải nói lớn trong khi trò chuyện, đây là một sự thay đổi rất tuyệt so với thông thường. Sàn khiêu vũ chật ních với những thân thể xoay tròn riêng lẻ hoặc thành từng cặp đang nhảy cùng với nhau.

Từ những tài liệu cô đã đọc về con tàu, cô biết có vài quầy bar, nhưng cái này đang sôi sục trong cuồng nhiệt. Có lẽ người ta bị kích động vì đêm đầu tiên ra khơi và không ai muốn ở bên trong phòng, điều này khiến cho khoang Lido trở thành chỗ tập trung. Những ngôi sao đang lấp lánh trên cao, sóng biển tối đen như mực làm những chữ cái mạ bạc sáng lên lập loè, và làn gió nhẹ trong lành đùa trên tóc và quần áo. Thậm chí căng thẳng như thế mà Jenner cũng cảm thấy được điều gì đó kỳ diệu đang xảy ra trên chiếc tàu rực sáng được bao quanh bởi đại dương mênh mông không bờ bến. Không có nguồn ánh sáng nào khác trong tầm nhìn dù ở bất kỳ hướng nào, càng nhấn mạnh rằng họ đã cô đơn như thế nào.

Có một chiếc ghế đơn bên cạnh quầy bar vừa trở nên trống, và Jenner chen vào đó. Có nhiều người ở xung quanh đến mức cô tự hỏi làm sao cô có thể nhận ra một cặp đặc biệt, nhất là khi cô không biết trông họ có vẻ như thế nào. Tốt thôi, đó là việc của họ. Họ biết cô là ai, vì thế họ có nhiệm vụ phải tiến đến đủ gần để thu hút sự chú ý của cô. Và có lẽ cô thậm chí còn làm cho chuyện đó khó khăn hơn bằng cách quay lưng của cô về phía đám đông.

Người pha chế rượu cười với cô, “Tôi có thể mang cho cô thứ gì đây?”

“Một teeter-totter.” Cô đáp.

“Cô đã thử qua Ghostwater chưa ? Đó là loại thức uống tiêu biểu của tàu.” Anh ta chỉ vào một thức uống mà một người pha chế khác trong bộ ba pha chế rượu đang trao cho một hành khách. Thức uống là một loại dung dịch pha chế có màu xám nhạt, và những dải mỏng của thứ gì đó giống như sương khói bốc lên từ chiếc ly thủy tinh cao, mảnh dẻ.

“Tôi sẽ thử qua Ghostwater nếu tôi là cô.” Người đàn ông bên trái cô gợi ý khi anh ta nghiêng bờ vai rộng trên quầy bar. “Họ đã sắp xếp một bữa tiệc rượu pân lớn, nhưng tôi sẽ lấy một ly.”

Jenner tự động ngược lên, bởi vì người đàn ông đã thật sự lấn chỗ của cô, và thấy bản thân chỉ cách vài inch với một đôi mắt rất xanh, rất chăm chú. Trong sự đông cứng thoáng qua rất nhanh, nhịp tim của cô đập mạnh mẽ bên trong lồng ngực, và dạ dày cô nhộn nhạo. Vội vàng, cô cụp mắt xuống, phá vỡ sự tiếp xúc bằng mắt. Anh ta ở gần đến mức cô có thể cảm nhận sức nóng của thân thể anh, gần đến mức bộ ngực rắn chắc của anh thật sự chạm vào vai cô, một tín hiệu cảnh báo muộn màng chạy dọc theo những đầu mút dây thần kinh của cô. Cô không muốn người lạ chạm vào cô, không thích cách cô bị chen lấn, đặc biệt bởi một người cao ráo, hình thể rắn chắc như người này. Cô cố nhích

ra, nhưng đám đông quanh cô quá dày đặc, cô không thể di chuyển mà không để vài bắp cơ xô đẩy vào ai đó.

“Một Teeter-totter và một Ghostwater, có ngay.” Người pha chế nói, quay đi để phối trộn thức uống.

Cô nhìn thẳng về phía trước, không sẵn lòng làm một cuộc giao tiếp bằng mắt lần nữa. Anh ta đang tán tỉnh cô, hay chỉ đang cố lấy thức uống tại một quầy bar đông đúc? Dù sao đi nữa cô cũng không thể để xao lãng. Bây giờ tầm nhìn của cô đã bị khoá trên cả hai hướng, nên cô không thể nhìn ngấm những thứ đang xảy ra quanh cô, và nhiều người đang nói chuyện đến mức cô không chắc cô có thể nói với bất kỳ ai đang tranh luận hay không nữa. Ngay khi cô lấy được đồ uống, cô sẽ di chuyển đến một góc biệt lập hơn.

“Em tự đến đây sao ?” Người đàn ông hỏi, và vì họ bị ép chặt vào nhau đến nỗi giọng anh gần như sát bên tai cô, hơi thở ấm áp, dễ chịu của anh lướt qua gó má cô.

“Không.” Cô nói, vì cô đã không như thế. Ít nhất có bốn người ở đây cùng với cô. Đang canh chừng cô, cho dù cô đang ngồi ở đây một mình. Cô vẫn không ngược nhìn vào anh lần nữa.

“Đáng tiếc thật.” Anh nói, “Tôi cũng không.”

Giọng của anh thấp, trầm sâu, ấm áp và thân mật đến nỗi, chống lại ý muốn của cô, đã mang ánh mắt của cô trở lại với anh. Dạ dày của cô cuộn lên lần nữa. Cô nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai, nhưng chết tiệt cô nếu như cô từng thấy người nào lộ rõ vẻ nam tính bằng anh ta. Điều gây hoang mang là không một khía cạnh nào về sự xuất hiện của anh là dành riêng cho anh. Anh cao, nhưng không quá khác thường; cơ bắp nhưng không phải loại vai u thịt bắp; mái tóc ngắn sẫm màu, mắt xanh, một dấu vết của năm giờ đổ bóng trên xương hàm mạnh mẽ của anh. Anh ăn mặc đơn giản, quần đen và áo sơ mi lụa màu trắng với ống tay áo xắn lên khuỷu tay, và anh nhìn vẫn lịch lãm hơn những người đàn ông khác, những người trông rất khá trong bộ lễ phục cắt may riêng của họ. Nhìn chung, anh đúng là một mối tốt, và có nhiều điều để làm với sự phát lộ tinh hoa quanh anh hơn với bất kỳ nét đặc điểm riêng biệt nào.

Người pha chế đặt đồ uống của họ ngay trước mặt họ. Nhẹ nhõm bởi sự gián đoạn, Jenner đưa ra tấm thẻ đi tàu của cô, nhưng người đàn ông nhanh hơn cô, trao thẻ của anh ta cho người pha chế và nói, “Cả hai ly.”

“Chắc chắn rồi.”

Bây giờ, cô ngược nhìn anh lần nữa, mặc dù cô chắc chắn, chắc chắn không muốn, cô hướng ánh mắt đến mũi anh, bởi vì đôi mắt xanh quá đáng lo ngại, “Cám ơn anh.” Cô cố giữ giọng cô trung lập.

“Đừng bận tâm.” Anh nói, với tay ngang qua cô để nhận tấm thẻ từ người pha chế. Ngay lúc đó, con tàu chao nhẹ qua bên trái, sự di chuyển thật sự đầu tiên cô cảm thấy, nhưng ngay cả nhẹ như thế cũng vẫn là nhiều đối với một vài người đã uống quá chén. Có một sự náo động phía bên phải, một giọng nói the thé, rồi người đàn ông bên cạnh cô đột ngột di chuyển, đưa hai cánh tay ôm chặt lấy cô dựa vào quầy bar giống như anh đang che chở cô bằng thân thể anh. Anh đã tạo nên một cảnh giá trị giống như ai đó đẩy vào anh, và trong giây lát anh xô vào cô, ngực anh áp vào lưng cô, đầu cô dựa vào vai anh.

“Xin lỗi.” Ai đó nói, ngay khi người đàn ông cũng nói, “Xin lỗi.” và đứng thẳng lên khỏi cô.

“Chết tiệt anh.” Giọng một phụ nữ, đang dầm dìa với nỗi khinh bỉ và cơn giận dữ chéch choáng say. “Tôi đã trông thấy điều đó. Anh thậm chí không lấy đồ uống mà không đặt tay của anh trên một người đàn bà khác.”

Lo lắng, Jenner nhìn quanh. Một người đàn bà ngăm đen có thân hình hấp dẫn với đôi mắt hình quả mận gai đẹp kỳ lạ đang đứng ngay phía sau họ. Cô ta quá chững diện trong một chiếc váy màu đỏ rượu chát bó sát, ngắn đến mức chỉ phủ qua mông của cô ta một vài inch, và cô ta lão đảo không vững trên đôi giày gót nhọn cao năm inch, dù có phải do sự di chuyển của con tàu hay lượng cồn trong máu của cô ta hay không thì cũng chẳng ai đoán ra được. Cô ta đang nhìn trừng trừng giận dữ vào họ, đôi hoa tai hình chúc đài lấp lánh khi đầu cô đang đưa.

Jenner cảm thấy anh thở dài, cảm thấy sự phập phồng của ngực anh. “Em đã say, và em đang tạo ra một trận tranh cãi.” Anh nói nhẹ nhàng, “Chúng ta cùng về bàn nào.”

Người đàn ông trượt chân lúc đầu nhìn quanh, chớp mắt giống như anh ta đang cố nhận định tình hình. Anh ta đủ tỉnh táo để nói, “Không, đó là lỗi của tôi...”

“Tôi biết tôi trông thấy điều gì mà.” Cô ta rít lên, gạt bỏ anh ta khi cô ta tiến lại gần người đàn ông hơn, người vừa cứu Jenner khỏi ngã nhào khỏi ghế của cô. “Tôi không biết tại sao anh lại yêu cầu tôi đi theo...”

“Tôi cũng không.” Giọng anh cứng rắn và đáng ngại, “Nhưng tôi đã hối tiếc về nó nhiều hơn vào mỗi phút đã qua.”

“Điều đó cũng dễ thu xếp thôi. Lấy quần áo của anh và biến đi, đồ con hoang nhà anh.” Giọng cô ta cất cao thành tiếng la hét lạnh mạ, và nước mắt bắt đầu làm tan lớp mascara thành những dòng màu đen chảy trên má cô ta. Càng lúc càng nhiều người rơi vào im lặng quay nhìn cảnh cãi cọ, và Jenner bắt đầu cảm thấy như thể bị kẹt trong một con tàu chìm không có cách nào trốn thoát. Cô tuyệt vọng nhìn quanh, hy vọng cô có thể thoát ra được.

Anh nghiêng đầu, biểu hiện của anh trở nên cứng rắn. “Tôi không tin cô có thể đá tôi ra khỏi phòng của chính tôi, Tiffany, nhưng tôi sẽ nói với cô điều này: Tôi sẽ để cô có căn phòng đó, bởi vì tôi thà ngủ trong chỗ giặt đồ còn hơn phí thêm giây phút nào khác với cô.”

Tiffany !

Ôi, Chúa ơi. Nhận thức kinh hoàng chảy qua Jenner giống như nước đá. Đây là Cael.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT.

Cuộc cãi vã càng lúc càng khó chịu, gương mặt của Tiffany chuyển thành màu đỏ bừng khi cô ta bắt đầu la hét và lắp bắp những lời lăng mạ không đầu vào đâu. Cael không phản ứng, anh không cần. Anh để cho biểu hiện của anh nói thay cho anh; cứ như anh đang nhìn vào một thứ côn trùng. Bên cạnh anh, Jenner Redwine đã đông cứng trên ghế quầy bar, biểu hiện của cô có cả sự sợ hãi lẫn kinh hoàng.

Trước khi anh gọi Tiffany bằng tên, Cô có một chút không thoải mái và hơi bối rối khi bị hút vào trận cãi vã một cách tình cờ. Anh đã chú ý cô chặt chẽ, dù vậy, và anh biết chính xác thời điểm cô có được sự liên hệ và nhận ra anh là ai. Cô chắc chắn không hoài nghi. Anh đã gọi để yêu cầu không huấn luyện cô về những thay đổi mà họ chuẩn bị cho kịch bản, bởi vì anh cho rằng hành vi của cô sẽ đáng tin hơn, nếu cô bị cuốn đi trong sự ngạc nhiên. Anh đã đúng.

Dù vậy, không chỉ mình Redwine bị cuốn đi trong sự ngạc nhiên.

Điều trớ trêu là việc nhìn thấy cô bằng con người thực lại có thể gây cho anh phản ứng hoàn toàn khác với điều anh mong đợi qua hình chụp. Nhìn cô qua những tấm ảnh, anh nghĩ cô có thể là một rắc rối, nhưng rồi anh sẽ bỏ qua cô. Nhìn cô qua con người thực, anh **biết** cô là một rắc rối, nhưng không có sự bỏ qua nào hết.

Cô không phải là một người cao ráo, chiều cao dưới mức trung bình một chút, và cô mảnh dẻ, nhưng với cô, điều đó có vẻ bình thường, không giống như cô đã bỏ đói chính mình. Vì một điều, dù cho ngực cô nhỏ, cô có bộ hông tròn trịa, xinh xắn. Nó không lớn, chỉ... tròn trịa. Anh thích tròn trịa. Trong trường hợp này, anh thích nó rất nhiều.

Cô không ăn diện quá lố. Fail đã báo cáo rằng cô không hề thay đổi quần áo gì hết, nhưng ngay cả trong chiếc quần dài màu yến mạch và chiếc áo không tay màu lục tươi đơn giản, cô nổi bật khỏi đám đông xung quanh. Phải, thật vậy, bởi vì anh luôn quan sát cô, nhưng dù đánh giá một cách khách quan, cô vẫn khác biệt : Cách người cô thẳng đứng, dè dặt ; cách cô nhìn vào mọi người khiến cho họ giật mình, âm thầm kiểm tra xem họ có để lộ điều gì về bản thân họ hay không. Có một sự gây hấn tinh tế tiềm ẩn trong mọi thứ cô làm, trong phong cách riêng

của cô, điều đó cho thấy Jenner Redwine sẽ chiến đấu cho những thứ cô muốn và Chúa cứu giúp cho bất kỳ ai cản đường cô.

Anh sẽ phải canh chừng cô mọi phút, bởi vì cô sẽ không bị dọa dẫm trở nên ngoan ngoãn làm theo điều cô được bảo. Sự nhận biết loé lên trong trí óc anh ngay khi cô trượt khỏi chỗ đứng và lách ra xa, chờ đợi tất cả thế giới nhìn cô như thể cô chỉ đang cố trốn thoát khỏi một trận cãi vã không dễ chịu.

Tiffany, cầu Chúa phù hộ cô ấy, cũng trông thấy điều đang xảy ra và hét lên, “Đừng cố chạy trốn giống như cô là một quý cô trong tầng nhỏ xinh. Tôi đã trông thấy cô tán tỉnh...”

“Tôi không biết cô,” Jenner ngắt lời. Cael bắt lấy cơ hội để di chuyển vị trí của anh, khéo léo khoá đường thoát của cô. Cô bắn vào anh một cái nhìn sắc lẹm từ đôi mắt màu xanh lá nheo lại. Cô có vẻ như thể rất vui lòng đập vỡ đầu của cả hai bọn họ. “Và tôi không biết anh, vì thế hãy loại tôi ra khỏi cơn tam bành nhỏ khó chịu của cô.” Rồi cô rõ ràng bắt gặp sự chú ý của một ai đó mà cô biết bởi vì cô trưng ra một cái nhún vai ‘bạn-có-thể-làm-gì-được’. Cô gái tuyệt vời; điều đó nhìn có vẻ hoàn toàn chân thực. Có lẽ cô là một diễn viên tốt hơn cô đã tiết lộ cho Bridget.

Trong vở tuồng, Fail tiến lại gần Tiffany, quàng tay cô quanh vai Tiff và nhỏ nhẹ nói chuyện với cô ấy. Tiffany bắt đầu khóc, những giọt nước mắt thật sự rơi xuống trên má cô – Cô ấy đã làm điều đó bằng cách quái quỷ nào thế nhỉ? – và cuối cùng Fail đưa cô ấy rời khỏi quầy bar. Sự yên lặng lan toả quanh họ, rồi Ryan khập khiễng tới bên Cael, mỗi quan tâm ánh lên trong mắt anh ấy. Ryan cũng là một quái kiệt về diễn xuất. Anh ta có tật khập khiễng, nhưng chỉ là thứ không đáng kể. Dù vậy, khi anh ta ở giữa công chúng, anh ta luôn thu hút sự chú ý vì điều đó là một phần tính cách của anh ta, và Cael chưa bao giờ, không, dù chỉ một lần, thấy anh ta bị lãng quên. “Ông thật tử tế đã để phòng cho cô ấy.” Ryan nói, chỉ vừa đủ lớn để cho mọi người ở quanh họ có thể nghe được điều anh ta nói.

Cael nhún vai, “Tôi vừa ném cô ta đi, đúng không?” Anh và Ryan tự động sắp đặt vị trí để chặn Jenner lại, không có cách nào lách qua họ được. Cô có vẻ thất vọng đến mức anh phải đấu tranh để kềm nén một nụ cười nhăn nhó.

“Có một tình trạng lộn xộn trong việc phân bố phòng của chúng tôi,” Ryan tiếp tục, “và chúng tôi có dãy phòng có đến hai phòng ngủ thay vì chỉ một. Ông được chào đón vào một phòng, nếu ông thích.”

“Cám ơn ông, nhưng trước tiên tôi sẽ kiểm tra xem còn buồng nào có sẵn không. Ông có nghe gì về việc chuyển tàu đã bán hết vé không?”

Ryan nhún vai. “Tôi không nghe gì, nhưng nếu không có phòng, ông hoàn toàn có thể ở với tôi. Tôi đã nói rõ với Faith rồi, vì thế đừng nghĩ là cô ấy sẽ phiền lòng.” Anh ta quay ánh mắt sang Jenner, mỉm cười. “Chuyển tàu khởi hành cách nào vậy?”

“Với một tiếng súng.” Cô nói hơi gay gắt, một lần nữa cố gắng lách qua họ.

Ryan vươn tay tới và nắm chặt khuỷu tay cô, giữ cô đứng yên tại chỗ “Hai người thực sự gặp nhau, hay chỉ vừa bị cuốn vào sự nổ bùng đó?”

“Không, chúng tôi không gặp gỡ.” Cael nói, trước khi Jenner phản ứng. Cô càng ít phải ứng biến thì càng tốt hơn.

“Điều đó làm cho toàn bộ cảnh tượng trở nên lố bịch nhiều hơn nữa, đúng không?” Ryan nói với một nụ cười nuối tiếc, giữa đàn ông với nhau. “Jenner Redwine, đây là Cael traylor.”

“Hân hạnh được gặp cô.” Cael nói, đưa bàn tay của anh ra. Một ánh chớp loé lên trong mắt cô cho biết cô thà chạm vào con rắn hổ chúa còn hơn, nhưng cô vẫn đưa tay ra và anh nắm lấy chúng, duy trì sự va chạm của anh một cách dịu dàng nhưng giữ nó một lúc lâu hơn anh có thể có. Những ngón tay của cô yếu ớt và lạnh lẽo, làn da mềm mại, và bất chấp mọi thứ, cô siết chặt tay anh trong sự trao đổi. Cô ngược nhìn vào anh, và trong một khoảnh khắc, ánh mắt họ khoá chặt vào nhau. Anh cố giữ cho vẻ mặt của anh không biểu hiện gì, nếu không một cái liếc sơ cũng đủ trông thấy sự phản kháng đang sôi sục trong cô. Anh cần đưa cô ra khỏi chỗ này, thật nhanh.

Anh và Ryan đã nói chuyện một lúc nữa, làm cho mọi thứ có vẻ bình thường, để những người vẫn còn đang đứng với đầu óc còn bối rối nghe được những điều đang được nói đến. Anh cảm ơn Ryan lần nữa cho dự định về căn phòng ngủ còn dư của họ. Cuối cùng anh quay người và tìm lại thức uống của Jenner trên quầy bar, cũng như ly Ghostwater mà anh đã gọi. Nó là một sự kết hợp có sức thuyết phục giữa rượu Vodka Grey Goose, rượu cây ngải đắng – một món xứng đáng với tên gọi – và đôi thứ khác. Anh sẽ không tiếp xúc với ai khác theo dự tính, nhưng hàng trăm người đang nhăm nháp thứ đồ uống mù sương đó như thể chúng là nước lã.

Anh nhìn vào ly Ghostwater, nhắm mắt, đặt nó sang một bên. “Cái đó là của Tiffany,” Anh nói với Jenner, “Cô ấy đã uống một ly rồi, và cứ khẳng khẳng nài thêm một ly khác nữa. Đó là cách tôi biết chúng tác động mạnh và nhanh như thế nào.”

Cô gật đầu nhưng không đáp. Điều đó thật tốt. Lúc này cô càng ít nói bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Tất cả những gì anh cần là để cô đi theo sự dẫn dắt của anh.

Anh liếc quanh quầy bar. Nhạc đã trỗi lên lại, và phần lớn người ta đã quay trở về với những cuộc phiếm luận của riêng họ. Anh gật đầu với một đôi người anh nhận ra, rồi nói, “Chúng ta hãy rời khỏi đám đông này và đi dạo, tôi có thể tập luyện đôi chút.”

“Hai người cứ tiếp tục đi.” Ryan nói, “Tôi sẽ tìm hiểu xem Faith đang làm cách nào để xoa dịu Tiffany.”

Khoang Lido quá đông đúc cho bất kỳ cuộc đi dạo nào, thêm vào đó chủ yếu là anh muốn để Jenner một mình, vì thế họ lên cầu thang. Với một chỉ thị ngắn, Jenner thấy mình đang tản bộ bên cạnh Cael trên khoang thể thao, nó gần như trống vắng. Họ không nói chuyện. Cô nhìn thẳng về phía trước y như cô đang điều hành, như thể cô ở trong quân đội và đang phải cuộc bộ cùng một nụ cười mười lăm phút.

Anh nắm lấy cánh tay cô và kéo lại để bước chân cô chậm hơn, “Em có vẻ như đang cố chạy khỏi tôi vậy.”

“Cứ ngỡ thế đi.” Cô nói một cách mỉa mai. Oh, phải rồi. Cô có một cái miệng chống lại cô. Điều tệ hại là, mỗi khi anh nhìn cô, anh thích cái miệng đó càng lúc càng nhiều hơn.

“Hãy nghĩ đến bạn em.” Anh đáp, không vòng vo, nhưng hạ thấp giọng của anh xuống thêm một chút. Âm thanh hoà lẫn vào trong tiếng gió, và ở trên đây, làn gió gây ra bởi sự chuyển động của con tàu càng lồng lộng hơn. Nó thổi tung tóc cô và dính sát quần áo vào thân thể cô. Gió thật tốt, anh nghĩ, ngắm nhìn gương mặt hình dáng bộ ngực nhỏ bé của cô. Cô rùng mình, chà sát bàn tay trên cánh tay trần và che chắn cho bộ ngực đó khỏi tầm nhìn của anh một cách trùng hợp.

“Tôi đang nghĩ về cô ấy,” Cô cúi kính, “Đó là lý do duy nhất khiến tôi không đẩy anh ra khỏi mạn tàu.”

“Vậy tốt hơn em nên suy nghĩ chăm chỉ hơn, vì em đang làm việc ngược ngịch là bán rẻ ý tưởng rằng chúng tôi sẽ để cho một thứ ra đi.”

“Tôi bán nó cho ai? Không có ai ở trên đây hết.” Cô bắt bẻ, và điều đó hầu như là sự thật. Có vài người đang đi dạo, một cặp, và một người đàn ông đang đứng một mình hút thuốc. Cael nhận ra hắn là Dean Mills, người đứng đầu đội an ninh riêng của Larkin. Hắn chỉ lên đây để hút thuốc hay Larkin phái hắn đến? Dù thế nào, điều này phải trông có vẻ thật.

“Tôi quyết định khi nào em cần bán chứ không phải em, và bây giờ tôi nói em bán.” Anh xoay cô đối diện với anh, không hoàn toàn chạm vào cô nhưng đủ gần. Giật mình, cô ngược nhìn anh, và thứ gì đó trong anh tràn ngập ham muốn, đóng băng, giống như trong một phần giây anh hình dung sự ngược nhìn của cô vào anh theo cách này khi anh ghì chặt cô bên dưới anh. Không thương xót, anh đẩy ý tưởng đó ra khỏi đầu anh. Không có chỗ cho những thứ giống như vậy trong nhiệm vụ này. Tuy nhiên, họ phải làm cho điều này có vẻ như thật.

Anh nhìn xuống cô một lúc lâu, rồi đặt tay anh trên eo cô và kéo cô dựa hoàn toàn vào anh. “Hãy hôn tôi giống như em có ý định như vậy.” Anh ra lệnh và cúi đầu anh xuống cô.

Cô không làm, cô đứng cứng nhắc như búp bê trưng bày hàng mẫu, cánh tay cô ép chặt hai bên sườn, đôi môi cô đóng chặt ương ngạnh.

“Bán nó đi.” Anh gầm gừ sát miệng cô, ép nụ hôn mạnh thêm, đặt nghiêng miệng anh trên miệng cô, đẩy lưỡi anh vào bên trong để thưởng thức cô. Cô rùng mình, rồi nhấc cánh tay lên và quấn chúng quanh cổ anh.

Tuy vậy, cô vẫn giữ thân hình cô cách xa khỏi anh, và điều đó không thể được, không, khi người của Larkin đang quan sát. Cael siết chặt vòng tay ôm của anh, kéo cô dựa sát vào anh, ngực, hông và đùi. Sự tiếp xúc đánh mạnh vào anh từ bên trong, và anh cảm thấy sự cương cứng bắt đầu khuấy động. Anh đã giữ chặt cô ở đó, biết rằng cô cảm nhận được nó, dùng phản ứng tự động của anh như một thứ vũ khí mang cô ra ngoài giới hạn. Cô không biết anh có ý định làm tổn thương cô hoặc Sydney Hazlett hay không, và ơn Chúa, anh muốn giữ kín điều đó, bởi vì sự hoảng sợ là cách thức duy nhất của anh để giữ được cô ở trong giới hạn.

“Đừng mà.” Cô rên rỉ, và sự kiện rằng cô đã nài xin nói cho anh biết cô đã hoảng sợ như thế nào. Anh có thể cảm nhận trái tim cô đang dội thành thạch bên trong ngực cô, và anh đẩy đi bản năng muốn an ủi cô.

“VẬY HÃY HÀNH ĐỘNG GIỐNG NHƯ EM MUỐN NHƯ VẬY.” ANH NÓI LẦN NỮA, VÀ HÔN CÔ LẦN THỨ HAI.

Cô lưỡng lự trong một phần giây, rồi làm như anh ra lệnh. Có lẽ nỗi sợ hãi không phải là phản ứng tự nhiên của cô, bởi vì bây giờ, tất cả những gì anh cảm thấy là sự tức giận, rền rĩ xuyên qua cô như một dòng điện. Cô dán chặt thân thể mảnh dẻ vào anh, và hôn anh như thể cô đang cố thiêu cháy anh bằng miệng cô. Sự cương cứng của anh đã trỗi ra với đầy đủ sự chú ý, và anh đẩy cô dựa vào thành lan can, giữ chặt cô ở đó với tất cả sức nặng của anh, khi anh tụ họp tính dữ dội của cô vào cùng tính dữ dội của riêng anh.

CỨT THẬT. ĐIỀU NÀY CÒN THẬT HƠN ANH DỰ TÍNH NỮA.

....

GIỐNG NHƯ MỌI NGƯỜI KHÁC TẠI QUÁN FOG BLANK, FRANK LARKIN QUAN SÁT CUỘC CÃI VÃ ẦM Ỉ KHÓ CHỊU DIỄN RA TẠI QUẦY BAR. HẮN NHẬN RA JENNER REDWINE VÌ HẮN ĐÃ NGHIÊN CỨU HÌNH CỦA CÔ KHI HẮN CHỌN CÔ VÀ CÔ NÀNG HAZLETT PHÂN BỐ VÀO DÂY PHÒNG BÊN CẠNH HẮN, NHƯNG HẮN KHÔNG BIẾT VỀ CẶP ĐÔI ĐANG CÃI CỌ.

“Đó là ai vậy?” Hắn hỏi Keith Gazley, một nhà tư bản công nghiệp ở Seattle. Gazley là một người đàn ông tinh tường, người ở đây với cô vợ chiến lợi phẩm thứ ba; bọn họ ngày càng trẻ hơn và người gần đây nhất còn trẻ hơn cả con của ông ta nữa – ít nhất là ba tuổi, con của người vợ đầu tiên. Ông ta có một gia đình thứ hai, một con gái và một con trai, với người vợ thứ hai – người vợ chiến lợi phẩm đầu tiên – người trẻ hơn ông ta mười lăm tuổi – Một số người bị ông ta chiếm đoạt trở thành người dọn sạch, và mối quan hệ của họ thật cay đắng, sau điều đó ông ta trở nên đủ thông minh để làm hợp đồng tiền hôn nhân.

“Tôi không biết.” Gazley đáp, chăm chú nhìn bộ ngực của người phụ nữ đang la hét, thứ lộ rõ ra từ chiếc váy đỏ bó sát của cô ta. “Nhưng tôi thích họ.”

Rõ ràng là cuộc hôn nhân lần thứ tư đã có rắc rối. Frank che dấu sự khinh miệt của hắn về Gazley và quay người ra dấu cho Dean Mills, hắn nói một từ vắn tắt với người thủ lĩnh an ninh của hắn, rồi quay lại quan sát phần còn lại của vở diễn trong khi Dean làm theo chỉ thị của hắn.

Người phụ nữ tóc đen đã say và quá đáng, không lắng nghe điều gì từ bất kỳ ai. Người đàn ông mà cô ta đang thét vào nhìn cô ta với

một vẻ khinh miệt, xa cách trên gương mặt của anh ta, điều đó cho thấy anh ta đã kết thúc, bất kể những lời xin lỗi mà cô ta có thể đưa ra vào ngày hôm sau. Một người đàn ông khác đang cố thanh minh rằng toàn bộ sự cố bất ngờ là do lỗi của anh ta, trong khi Jenner Redwine có vẻ khó chịu một cách sâu sắc và cố gắng thoát ra, nhưng bị đám đông ngăn cản, thứ càng dày đặc hơn quanh vụ cãi vã.

Dean quay trở lại, giọng hần hạ thấp khi hần báo cáo thông tin Frank đã yêu cầu. Người đàn ông là Cael Traylor, ở Bắc California; anh ta làm chủ một chuỗi nhà hàng, tiệm rửa xe hơi và cửa hàng giặt tự động. Người phụ nữ là Tiffany Masters, người rõ ràng không là gì khác ngoài làm điểm để kiếm kế sinh nhai.

Dean không tỉ mỉ trong bản tường thuật của hần; hần không cần phải làm thế. Cả hai bọn họ đều biết những việc kinh doanh như của Traylor là một cái vỏ ngoài tuyệt hảo cho việc rửa tiền, vì thế anh ta chắc chắn dơ bẩn. Frank cảm thấy yên tâm. Một người đàn ông có điều gì đó để che giấu, thì không thể nào chõ mũi của anh ta vào bí mật của người khác.

Đầu của Frank đang nhức nhối, cơn đau mãnh liệt hơn thường lệ. Âm nhạc khiến cho sự rung động tồi tệ hơn, thậm chí tầm nhìn của hần dường như cũng đang rung động. Hần phải đến cho có mặt đêm nay,

đêm đầu tiên, thế nên hắn cố đẩy cơn đau đi khỏi. Không ai được biết một điều sai lầm nào về hắn, hoặc những con kền kền sẽ nhặt xương của hắn trước khi hắn chết. Tất cả bọn chúng đều là những con kền kền, những con kền kền giàu có cho rằng tiền của chúng khiến chúng tốt hơn những kẻ khác. Hắn sẽ dẫn dắt họ. Dứt khoát là thế, hắn sẽ chỉ cho họ thấy thế giới mà bọn họ đã ở ngu ngốc như thế nào, rằng hắn luôn thông minh hơn và cười vào bọn họ khi hắn lấy tiền của họ ra sao.

Một người khác có gương mặt hắn nhận ra được di chuyển vào trận cãi cọ ở quầy bar : Fail Nattera. Cô ta và chồng cô ta, Ryan, người lúc đầu đã đặt chỗ cho dãy phòng tiếp giáp phòng Frank. Hắn quan sát khi cô ta tiến đến gần cô nàng Masters, đặt tay quanh vai cô ả và dẫn cô ả rời khỏi.

Điều này còn tốt hơn vở kịch thường kỳ trên truyền hình, và đúng là ngu ngốc. Bây giờ Ryan Naterra đến bên Traylor và đang nói chuyện với anh ta, rõ ràng đang giới thiệu anh ta với Jenner Redwine vì hai người bắt tay nhau. Hắn quay lại Dean. “Hãy xem điều gì đang xảy ra.” Hắn lầm bầm và Dean lẩn vào trong đám đông. Ngay sau đó, Traylor và cô nàng Redwine rời khỏi quầy bar, với Dean kín đáo theo sau.

Frank nghi ngờ hắn vừa trông thấy Traylor nắm lấy cơ hội vứt bỏ người phụ nữ rắc rối hơn cô ta đáng giá, và bắt đầu theo đuổi một

người đáng giá vài trăm triệu. Điều đó tốt cho anh ta, dù sao đi nữa hai người họ sẽ không chung sống được lâu hơn.

CHƯƠNG MƯỜI HAI.

Jenner gần như thở quá sâu với nỗi kinh hoàng vào lúc họ đến dãy phòng của cô. Cô càng hoảng sợ thì cô càng trở nên giận dữ hơn. Không quan trọng cô đã phải hôn anh trước công chúng theo cách thông thường hay sâu sắc thế nào, cô sẽ bị nguyên rửa nếu điều đó có nghĩa là cô sẽ để cho anh làm mọi thứ anh muốn trong sự riêng tư. Sự tự nguyện của cô được chạm vào anh, và bị chạm bởi anh, phải dừng lại trước cửa.

Anh là một tay diễn viên giỏi chết tiệt, và điều đó thậm chí còn làm cô sợ hãi nhiều hơn, vì nó đặt cô vào một tình huống bất lợi hơn. Làm sao cô biết được phải tin tưởng vào điều gì, và không tin tưởng

vào điều gì? Anh có sức thuyết phục trong vai diễn đến mức nếu cô không biết nhiều hơn, trái tim của cô sẽ bị xuyên đúng trung tâm vì quá nhiều sự dữ dội nam tính. Anh không bông đùa, anh không cho cô thời gian để tìm hiểu về anh nhiều hơn; mọi cử chỉ anh thực hiện, mọi cái nhìn anh trao cho cô là của người đàn ông làm những cách của anh ta trên người phụ nữ anh ta muốn.

Trong cuộc sống thực, Jenner sẽ chạy biến nếu như có người đàn ông nào cố trở thành vượt trội so với cô như vậy. Cô không thích những gã hống hách và không chịu đựng được họ. Cael còn nhiều hơn cả hống hách, anh ta tàn nhẫn thẳng thừng, và nhận thức làm cô sợ đến mức rằng cô gần như va vào nhau lập cập.

Anh cầm lấy chiếc túi đeo vai bằng da màu đỏ của cô và mở nó, lấy ra chiếc thẻ khoá cửa. Cô đứng lặng thinh, nghiêng rằng để cố giữ chặt chiếc túi xách. Không ai biết về cô lại có thể tin, dù chỉ trong một phút, rằng cô sẽ để cho một người đàn ông thoát được với hành vi cậy quyền như thế, nhưng ai đó, bên cạnh Syd, có thật sự biết về cô không? Cô và Syd quả thực là đôi bạn thân thiết, bởi vì cả hai đều không thích hợp với phần còn lại của đám đông.

Ai đó đang đi xuống hành lang về hướng của họ. Jenner thận trọng không nhìn xem đó là ai, thay vì thế cô cúi đầu xuống và để ánh

mắt tập trung vào tay anh khi anh chèn tấm thẻ vào ổ khoá và một ánh đèn nhỏ loé lên màu xanh. Chúng là đôi tay lớn, nhưng hình dáng đẹp và rắn chắc, cô nhận ra với một cái nhìn và cảm nhận. Anh đã tập luyện, lâu dài và thường xuyên, và anh có sự huấn luyện võ thuật. Vài miếng võ Judo nhỏ nhoi của cô là thứ vô dụng để chống lại anh.

Di chuyển tấm thẻ, anh mở cửa và đưa cô vào bên trong, lòng bàn tay có những vết chai của anh ấm áp trên tấm lưng mảnh mai của cô.

Ngay khi họ vào bên trong và cánh cửa đóng lại phía sau họ, dù vậy, Jenner lao lên tránh khỏi anh, đôi má cô đỏ bừng trong tâm trạng giận dữ, cô phun trào. “Tôi sẽ **không** cho phép anh cưỡng hiếp tôi, có hiểu không?”

“Hãy kèm giọng của em xuống.” Giữ chặt một tay ngay trên khuỷu tay cô, anh ép cô vào bên trong phòng, cách xa cánh cửa, rồi anh dừng lại, anh mắt lạnh lẽo của anh rà soát cô, chiếc túi xách đỏ vẫn nằm trong tay anh. “Cứ chỉnh sửa nếu tôi sai, nhưng tôi cho rằng định nghĩa về cưỡng hiếp không có bất kỳ sự “cho phép” nào dính líu vào. Tuy vậy, em có thể thoải mái nghỉ ngơi, tôi không hứng thú.”

“Phải. Tôi đã cảm thấy anh không hứng thú như thế nào.” Cô cắt ngang, rồi ước chi cô đã không, bởi vì cô chắc chắn là không muốn thảo

luận về tình trạng đồ nghề đàn ông của anh. Sự cam đoan của anh đã thất bại về ý định của nó, bởi vì cô không hề cảm thấy yên lòng chút nào. Cô thực ra vẫn giật mình hoảng hốt trong trạng thái căng thẳng, và phản ứng mang tính bản năng của cô là chiến đấu.

Anh có vẻ thích thú, “Em không biết nhiều về đàn ông, đúng không?”

“Đủ nhiều. Cám ơn. **Này!**” Từ cuối cùng vút cao khi anh kéo cô đi qua cánh cửa phòng ngủ phía bên trái. Dạ dày cô cuộn lên và, giống y như vậy, cơn hoảng loạn tràn qua cô như một cơn sóng thủy triều, xóa mờ mọi suy nghĩ. Cô nổ bùng thành cơn mưa hành động, chiến đấu với anh bằng tất cả những gì cô có. Cô thụi vào anh bằng bàn tay tự do, lùi ra sau thật mạnh trong nỗ lực phá vỡ sự nắm giữ của anh trên cánh tay cô, vặn người, cố gắng dậm mạnh và bàn chân anh, thúc khuỷu tay vào bụng, húc đầu vào đầu anh – bất kỳ thứ gì và mọi thứ cô có thể làm, không có kế hoạch nào trong óc cô ngoại trừ cơn mù quáng cần chiến đấu. Anh càu nhàu khi cú đánh đầu tiên giáng vào hàm anh, rồi anh ngăn chặn phần lớn những nỗ lực của cô đơn giản bằng cách xoay người, để cô trượt khỏi mục tiêu, ngoại trừ vai và lưng anh. Sự nắm giữ của anh chưa một lần nói lỏng. Bị tức điên, bị hoảng sợ, cô sử dụng thứ vũ khí duy nhất cô đã bỏ quên để tấn công anh, ấn sâu răng cô vào phía sau cánh tay trên của anh.

“Cút thật.” Anh nói qua kẽ răng, và với một cú vặn của cơ thể anh, cô bay lên không trung, trôi ngang mặt đất với một cú nảy bật trên giường khiến răng khua lách cách. Tuyệt vọng, cô xoay người, cố gắng giành lại sự thăng bằng của cô và di chuyển sang cạnh khác của chiếc giường, nhưng anh lao đến với sự nhanh nhẹn của một con rắn đang tấn công, đánh bật cú đánh bằng cổ tay của cô và kéo lê cô bằng vũ lực rời khỏi chiếc giường để ném mạnh cô vào trong chiếc ghế bên cạnh.

Tốc độ mãnh liệt của sự di chuyển bỏ lại cô nằm sổng soài trên ghế, mất phương hướng và choáng váng, không thể động đậy được trong vài giây quý báu. Anh kéo từ trong túi áo một dải nhựa và trượt nó vào tay cô, sau đó bằng hai cái gạt mạnh buộc chặt cô vào chiếc ghế. Vươn thẳng người, anh nhìn xuống cô, đôi mắt xanh da trời của anh lạnh và lấp lánh.

“Bridget nói em là một cái nhọt ở mông” Anh lầu bầu, “Nhưng cô ấy quên đề cập là em cũng còn điên khùng nữa.”

Hít thở khó khăn, cô gắng khiến đầu mình ngừng quay cuồng để cô có thể nhận thức được tình thế, Jenner nín lặng ngược nhìn vào anh. Cái gì là ...? Anh đã không ...?

“Tôi nghĩ anh là ...” Cô bắt đầu, rồi ngập ngừng nửa chừng.

“Đừng nghĩ.” Anh khuyên, với giọng nói thân thiện của một con rắn, “Em không làm tốt điều đó đâu.” Anh lấy điện thoại và bấm hai chữ số. “Hãy mang đến một xô đá.” Anh nói, trong một giọng ngắn và nhanh, cho thấy tâm trạng giận dữ của anh đã suy tàn. “Còn chồn nhỏ cắn tôi.” Ngay cả từ nơi cô đang ngồi, Jenner cũng có thể nghe được tiếng cười của ai đó vang qua điện thoại.

Thật kỳ lạ, việc bị cười cợt dường như không làm phiền anh, miệng anh uốn cong trong một nụ cười nửa miệng khi anh lắng nghe. “Cô đã đúng về điều đó.” Và đóng nắp điện thoại kết thúc cuộc gọi.

“Tôi không phải một con chồn.” Cô nói, cảm thấy phải bênh vực bản thân, giọng cô run run gây lúng túng. “Tôi bị hoảng sợ.”

Anh phớt lờ cô. Đi đến chiếc giường, anh mở chiếc túi của cô và dựng đứng nó lên, đổ những thứ chứa bên trong ra thành đống. Không có gì nhiều; chiếc túi quá nhỏ. Một thỏi son môi, một thẻ đi tàu, kẹo bạc hà, bằng lái xe và hộ chiếu, một thẻ tín dụng, và một ít tiền lẻ, tất cả nằm rải rác trên tấm phủ giường. Không có điện thoại vì Bridget đã lấy đi rồi.

Anh xem xét những ngăn nhỏ có khoá kéo của chiếc túi nhưng nó trống rỗng. Cô không có những thứ như cái dũa hay kèm bấm móng tay. Fail đã xem xét chiếc túi nặng cô mang lên tàu và lấy đi mọi thứ có thể xem như một vũ khí hay dụng cụ. Jenner ao ước lúc này cô có những chiếc kèm bấm móng tay đó, vì chúng có thể cắt đứt dải nhựa buộc chặt cô vào ghế. Cô không thể đi đâu hoặc làm gì trong hoàn cảnh này, vì Syd, nhưng cô thích cho anh thấy cô nghĩ gì về những sợi dây nhựa nhỏ bé kém chất lượng của anh.

Cô cũng thích đâm anh bằng cái dũa móng tay, nhưng thậm chí nếu cô có cái dũa trong tay thì nó cũng chẳng làm được điều gì tốt, bởi vì những giới hạn của hãng hàng không ngăn cấm những cái dũa kim loại. Những cái dũa của cô được chế tạo từ nhựa mềm, nghĩa là chúng hoàn toàn vô dụng ngoại trừ làm lảng những vết thô nhám trên những cái móng tay. Cô tự hỏi không biết cô có nên kiện ban An Ninh Quốc Gia về việc tước bỏ mất của cô một loại vũ khí, không có đến một cái dũa móng tay bằng kim loại, khi cô cần.

Anh di chuyển đến tủ quần áo nằm bên một cạnh của phòng ngủ, bức tường phía hành lang. Qua cánh cửa mở, cô có thể thấy hành lý của cô đã bị tháo tung, điều đó có nghĩa là Bridget đã trở lại phòng. Cael xem xét mọi bao gói quần áo, nhìn vào mọi cái túi, mọi đôi giày, mọi chiếc túi xách, dù cho Bridget đã làm những thứ tương tự trong lúc cô

chưa mở hành lý. Sự kiện anh xem xét mọi thứ một lần nữa, có thể nghĩa là, hoặc anh không tin tưởng Bridget, hoặc sự kiểm tra hai lần mọi chi tiết là một việc quan trọng với họ. Cô hy vọng nó càng đến sớm thì sự hoài nghi đến càng trễ. Tới mức độ, những người này có một kết quả kinh khủng.

Bridget gõ cửa, mang lên một xô đá. Cael bỏ lại Jenner bị giam giữ trên ghế và đến để đưa Bridget vào trong. Cô nghe Bridget nói, “Tôi mang đá đến như ngài đã yêu cầu, thưa ngài.”

“Cám ơn. Vui lòng đặt nó lên bàn.”

“Vâng, thưa ngài.”

Sự trang trọng của họ hiển nhiên để phòng hờ có ai đó trong hành lang tình cờ nghe được. Cánh cửa đóng lại, rồi Bridget xuất hiện ở cửa phòng ngủ, cười nhảu nhở y như kẻ dằn khi cô ta thấy Jenner bị cột chặt trên ghế. Cael vượt qua cô ta và đem theo một chiếc khăn tay từ phòng tắm, rồi quay lại phòng khách, Bridget rút lui mà không nói điều gì, mặc dù ánh mắt cô ta sáng lên thích thú. Điều cô ta thấy thú vị nhất, Jenner đánh Cael hay Cael trói Jenner vào ghế, treo lơ lửng trong không khí.

“Ồi.” Bridget nói một giây sau đó, “Cái đó sẽ để lại một vết bầm. Đây nữa, cúi xuống nào.”

Từ chỗ chiếc ghế đặt trong phòng ngủ, cô không thể thấy dù chỉ một mảnh của khu vực sinh hoạt chung, nhưng cô có thể nghe thấy họ rất dễ dàng, và biết là họ sẽ điều chỉnh cho phù hợp đúng như những tiếng ồn cô đã gây ra. Cô nhím chăm chăm vào dải plastic giữ chặt cô vào chiếc ghế. Cô có thể làm nó tự do, chỉ còn một tay bị giam giữ, nhưng cô sẽ đạt được điều gì khác hơn sự thoả mãn trong việc làm ngăn trở anh? Cô không thể đi đâu, cô không thể kêu gọi sự giúp đỡ. Cô không thể làm điều gì gây nguy hiểm cho Syd. Cô phải ngồi đúng nơi cô đã ngồi.

Ít nhất cô có thể dùng thời gian để phục hồi cả thể xác lẫn tinh thần từ cuộc chiến của cô. Cô cảm thấy như thể cô vừa trải qua một buổi rèn luyện thể lực siêu nghiêm ngặt, sau đó bị ép buộc chạy năm dặm. Hơi thở của cô vẫn còn quá nhanh, trái tim cô vẫn đang đập quá mạnh. Sự thiêu đốt Adrenalin bỏ cô lại trong cảm giác yếu ớt và mệt mỏi, nhưng guồng máy tinh thần của cô đang bắt đầu quay lại.

Đầu tiên và trước nhất, cô phải thừa nhận rằng, dù khoẻ mạnh hay yếu ớt, cô đã ở trong tay họ. Họ có Syd. Cô, vì thế, phải làm mọi thứ cô có thể để chắc chắn rằng họ thành công với những kế hoạch của họ,

vì đó là cách duy nhất cô có thể làm điều tốt đẹp cho Syd. Làm điều họ muốn trước công chúng, không có nghĩa là cô sẽ không gây ra địa ngục bằng bất kỳ phương cách nào cô có thể khi họ ở riêng, nhưng nếu họ muốn cô hành động như thể cô yêu điên cuồng gã con hoang, thì cô sẽ trao cho họ một cuộc biểu diễn xứng đáng nhận giải Oscar.

Một sự nhức nhối trong cánh tay cô cuối cùng cũng thu hút sự chú ý của cô, và cô nhìn xuống, tìm thấy đường nét của những ngón tay anh hằn rõ ràng trên da thịt cô, nơi anh nắm chặt cô trong lúc cô cố gắng chiến đấu. Anh không phải là người duy nhất bị những vết bầm, cô nghĩ, rồi nhận ra thêm vài chỗ khác nữa.

“Này,” Cô gọi, “tôi cũng cần một ít đá.”

“Đồ cứng đầu.” Cael đáp, rõ ràng không có ý chia sẻ đá của anh cho cô.

“Một chiếc áo sơ mi sẽ che dấu vết bầm của anh” Cô cúi kính, “Tôi không có thứ gì có tay dài để che cánh tay của tôi và những người trên chiếc tàu này biết tôi sẽ nghĩ tôi bị đem trình diễn cùng sự ngược đãi chỉ trong một phút. Thế nên, anh tốt hơn nên mang cho tôi một ít đá, để giúp làm tan những vết bầm này.”

Cả Cael và Bridget cùng xuất hiện. Anh không mặc áo sơ mi, giữ một túi đá trong bàn tay anh. Jenner không muốn thấy những bắp cơ đó, vì thế cô nhanh chóng quay mắt khỏi vùng ngực rộng phủ đầy lông của anh, di chuyển ánh nhìn vào Bridget khi cô ta nhấc cánh tay của cô lên để xem xét những vết hằn đỏ ửng.

“Tôi sẽ lấy đá.” Bridget nói, trở về khu vực sinh hoạt chung và quay lại sau vài giây với xô đá. Cô ta mang nó vào phòng tắm, nơi cô ta cất cao giọng với một câu hỏi nhỏ. “Hai người đã làm gì vậy, một cuộc chiến tay không hề phổ biến ngay khi vừa bước qua cửa sao?”

“Là cô ấy.” Cael lẩm bẩm. “Tất cả những gì tôi làm là ném cặp móng của cô ấy vào ghế và cột cô ấy ở đó.”

Điều đó là sự thật, Jenner nhận ra. Anh không trả đũa, không tấn công cô, và thật ra việc cột cô vào ghế chỉ xảy ra sau khi cô đánh anh. Nhưng nếu anh nghĩ anh ghi điểm tốt cho điều đó, thì anh đã sai lầm nghiêm trọng. “Tôi không nợ anh một lời xin lỗi.” Cô nói dứt dõ, “Những kẻ bắt cóc không tìm kiếm lời xin lỗi, bởi vì họ xứng đáng với thứ họ nhận được.” Tuy vậy, anh chắc chắn không làm đau cô. Việc làm cô kinh hoàng lấy mất mười năm cuộc đời cô, phải, nhưng trong sự hồi tưởng lại, cô thừa nhận điều đó hầu như không có chủ tâm.

Vài thứ đã xảy ra ở đây, vài thứ vượt xa hơn sự rõ ràng, nhưng đã sao nào?

Bridget rời khỏi nhà tắm với những viên đá được bọc trong một cái khăn khác, thứ cô bao phủ quanh cánh tay của Jenner. Sự giá lạnh đột ngột bắt đầu làm dịu đi cơn đau đang gây nhức nhối.

“Anh có mọi thứ anh cần chưa?” Cô ấy hỏi Cael, “Tôi phải trở về, trong trường hợp một ai khác muốn thứ gì đó.”

“Nếu mọi thứ trong danh sách của tôi đều ở đây, tôi phải tiến hành.” Anh đáp.

“Nó ở đây. Tôi đã kiểm tra hai lần rồi.”

“Tôi sẽ bắt đầu. Gọi cho tôi nếu hấn đi về phòng.”

Bridget gật đầu và rời khỏi.

Ai là “hấn”? Jenner tự hỏi. Bởi vì cô không thể tìm ra được điều gì trừ phi cô hỏi, cô nói, “Anh đang nói về ai? Ai là “hấn”?”

“Không phải việc của em.” Anh đáp. Lấy một cái túi bằng vải len thô ra khỏi tủ. Cô chưa bao giờ nhìn thấy cái túi này trước đó, nên hẳn là Bridget đã đặt nó ở đó.

“Thứ lỗi cho tôi, nhưng tất cả những dấu hiệu cho biết hẳn là ai là công việc của tôi.” Cô nói, chỉ vào sợi dây plastic bằng một cái vẩy tay. Cô ước chi anh mặc vào một chiếc áo sơ mi bởi vì cô đang trở nên mệt mỏi với việc tránh nhìn thẳng vào anh.

“Im đi hoặc tôi sẽ bịt miệng em lại.”

Anh cũng có thể làm việc đó lắm chứ, cô nghĩ, quên mất rằng cô không muốn nhìn anh và nhìn trừng trừng giận dữ, điều đó thật vô ích vì anh không nhìn cô. Anh lấy những thứ chứa trong chiếc túi ra ngoài và đặt mọi thứ trên giường. Có một dãy ngăn nắp các thiết bị điện tử, cô không thể đoán được tính năng của chúng, những sợi dây kim loại, những món đồ điện tử nho nhỏ, và những dụng cụ, những thứ có vẻ giống...

“Đó có phải là cái khoan? Tại sao anh cần một cái khoan? Anh định khoan cái gì à?”

“Những cái lỗ để bắt vít đóng nắp quan tài của em.” Anh lầu bầu, “Im đi.”

Oh, sự thoả nguyện lan toả bên dưới da cô. Đáp ứng anh là việc nên làm. Cô chờ một lúc, đợi cho đến khi anh trông có vẻ như thể đang chìm sâu vào trong sự tập trung, rồi mới sừng sĩa nói. “Tôi cần đi tiểu.”

Đầu anh gục xuống và anh nhắm mắt lại.

“Tôi không thể ngăn được điều đó. Ai cũng cần đi tiểu. Ngay cả Darth Vader* cũng cần đi tiểu. Mặc dù tôi không biết anh xoay sở bằng cách nào mà không cởi bỏ bộ trang phục sống còn của anh ra. Nếu anh không làm cho tôi uống ly teeter-totter đó thì bây giờ tôi không cần đi tiểu, vậy nên đó là lỗi của anh.” Nếu cô có thể nghĩ ra được điều kỳ quặc nào khác để nói thì cô đã nói rồi, bởi vì cô muốn – cô cần – thấy điều mà anh sẽ làm khi anh bị thúc ép, anh sẽ đi xa đến thế nào.

(*Darth Valder : Là biệt danh của Anakin Skywalker trong bộ phim Star War – chiến tranh giữa các vì sao nổi tiếng, nhân vật chính quyền năng với chiếc mặt nạ sắt.)

Một cách dứt khoát, không nói một lời, anh nhặt cái kèm cắt dây kim loại từ những đồ dụng cụ trên giường, và cắt dải plastic đã buộc chặt cô với cái ghế. Ngay lúc đó, cô nhận ra rằng anh có thể cột cô chặt

hơn nhiều so với anh đã làm, bởi vì anh có thể dễ dàng trượt chiếc kèm cắt vào giữa da cô và dải plastic.

Bằng bàn tay mới được tự do, cô giữ chiếc khăn bọc đá trên cánh tay cô khi anh đi kèm cô đến phòng tắm. Cô không biết tại sao anh nghĩ rằng cô cần một người đi kèm, bởi vì không có đường nào ra khỏi nhà tắm khác hơn trở lại phòng ngủ. Từ cuộc thăm viếng lần trước, khi Fail đang canh gác cô, cô đã biết không có gì trong nhà tắm có thể sử dụng như một vũ khí trừ phi cô thuyết phục anh dẫm phải một bánh xà phòng, trượt và đập mạnh đầu anh khi anh ngã.

“Đừng khoá cửa.” Anh ra lệnh.

Jenner quan tâm đến việc cô muốn thúc ép anh đi xa đến đâu, và quyết định rằng vào ngay lúc này cô đã đi đủ xa. Những biện pháp trẻ con. Sau rốt, cô không có ý tưởng xác đáng nào về việc anh sẽ phản ứng ra sao nếu cô thật sự thử tính kiên nhẫn của anh. Cô không biết anh, không biết gì về năng lực của anh. Cô không muốn tình cờ nhấn phải nút sai lầm và làm Syd bị tổn hại, chỉ vì cô muốn đặt nền tảng và sự thăm dò những giới hạn của cô. Vì thế cô không khoá cửa, và cô đi tiểu, phòng hồ anh đang lắng nghe.

Khi cô rửa tay, cô nhìn vào chính mình trong gương.

Một gương mặt nhợt nhạt, kiệt sức nhìn trở lại cô. Chúa ơi, đã mấy giờ rồi? Nhìn vào đồng hồ đeo tay, cô nhận ra có một lý do rất tốt cho việc tại sao cô có vẻ kiệt sức. Cô đã thức dậy từ trước bình minh, giờ miền Đông, và bây giờ là hai giờ sáng, giờ miền Tây, mười một giờ tối, giờ Thái bình Dương – gần hai mươi bốn giờ.

Anh mở cửa. “Đủ lâu rồi. Ra ngoài đi.”

Cô kết thúc việc làm khô tay, xem xét vùng da ửng đỏ trên cánh tay, nơi cô đang chườm lạnh, và quyết định rằng cô không cần chườm thêm nữa. Cô mở chiếc khăn và rảy đá vào trong thau, rồi khéo léo treo chiếc khăn trên giá cho khô. Khi cô rời khỏi nhà tắm, anh quay người để đi trước cô, giữ bản thân anh ở giữa cô và cánh cửa, và cô nhìn vào dấu vết sưng phồng, đỏ tía, nơi cô cắn anh chỗ bắp thịt cánh tay trên. Anh cần chườm đá nhiều hơn cô. Trừ phi anh bơi, dù vậy, anh không nên cởi áo sơ mi.

Cô nhìn vào lưng anh, vào rãnh sâu của xương sống chia đôi tất cả những bắp cơ đó, và hết sức ước ao rằng anh sẽ mặc một cái áo sơ mi vào *ngay*.

“Tôi kiệt sức rồi.” Cô nói, giật trí óc của cô ra khỏi sức hút nam tính ngay trước mặt. Chỉ một lần vào nhiều năm trước đây, cô để vẻ đẹp trai cuốn hút cô theo cách đã xảy ra với Dylan, khi cô vừa hai mươi ba, và sự đam mê đã không kéo dài. Giờ đây, cô đã trở thành người mạnh mẽ. “Bất luận anh đang làm gì, hãy đợi cho đến ngày mai. Khóa tôi vào đây, hay ngủ ngời dựa vào cánh cửa, tôi không quan tâm, chỉ cần để tôi ngủ một chút.

“Việc tôi đang làm không thể đợi đến ngày mai được.” Anh đáp ngắn gọn. “Em càng cản trở tôi bao nhiêu thì càng mất thời gian bấy nhiêu. Vì thế hãy ngồi xuống và im đi, được không?”

Cô làm theo lời anh. Nếu cô không làm thì việc anh đẩy cô vào một cái ghế tương tự, và tròng vào tay cô một cặp còng tay, khóa chặt cô vào chiếc ghế, sẽ bắt cô phải quan tâm.

Cô nhìn xuống cái còng tay bằng kim loại nơi cổ tay cô. Dù sao thì thứ này có vẻ đáng sợ hơn nhiều so với dải cột bằng nhựa. Thứ này là những cái còng tay thật sự, và bất luận những kẻ này đang làm gì, chúng phải quan trọng giống như một cuộc tấn công trọng điểm vậy.

CHƯƠNG MƯỜI BA.

Cael ép sát dạ dày của anh trên sàn phòng ngủ, đang khoan một lỗ nhỏ ở chân tường ngăn giữa phòng này và phòng của Larkin. Larkin có thể quay về phòng của hắn vào bất cứ lúc nào, mặc dù nhiệm vụ là người tổ chức cuộc hải hành của hắn kiến hắn bận rộn trong một giờ hoặc lâu hơn, tùy thuộc vào kẻ muốn nói chuyện với hắn. Nếu Cael không làm xong điều này trước khi Larkin quay về, họ sẽ bị mù và điếc trong đêm đầu tiên ra khơi. Anh không thích điều đó, vì vậy anh không để ý đến điều gì khác nữa và tập trung vào điều anh đang làm. Anh chỉ muốn đặt những thiết bị thăm dò trong dãy phòng đó, không ngoài điều gì khác.

Bình thường, sự tập trung không phải là vấn đề. Tuy nhiên, bình thường anh không có một người phụ nữ với thái độ không ngừng phàn nàn với anh.

Anh đã đúng về việc cô có những khí phách phù hợp với những hoạt động anh cần. Anh cũng đúng về việc cô sẽ gây rắc rối. Chỉ một lần, anh ước chi anh đã sai. Điều này sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu cô giống Sydney Hazlett hơn, người đã bị hoảng sợ và khóc lóc nhưng không tỏ ra dấu hiệu đấu tranh nào. Cô ấy được bảo điều tương tự như Redwine được bảo, rằng sự an toàn của bạn cô tùy thuộc vào điều cô làm, rằng người này là một con tin cho người kia. Điều khác nhau là, theo những người của anh đang giữ Hazlett, cô ấy yên lặng, Redwine làm bất kỳ thứ gì trừ yên lặng.

Anh chửi thầm Larkin là đồ chó đẻ hoang tưởng và chuyển hướng những nhiệm vụ xoay quanh trong thời gian qua, cho đến khi kế hoạch đủ đơn giản. Từ gian phòng mà Ryan và Fail được bố trí lúc ban đầu, bên cạnh phòng của Larkin, họ có thể lắp đặt tất cả những sự giám sát cần thiết để thu thập thông tin : những cuộc điện thoại, những cuộc hẹn trên tàu, khách viếng thăm. Nếu Ryan và Fail ở đúng chỗ, không điều nào trong trò đánh đố phức tạp này là điều cần thiết, việc bắt cóc cũng không cần. Những thiết bị theo dõi đã được lắp đặt và kiểm tra rồi, và họ không bị ép buộc phải dàn xếp, như trong lúc này, đặt những con mắt và những cái tai trong phòng ngủ thay vì phòng sinh hoạt – và anh không buộc phải nghe những lời bình luận không ngừng về điều anh đang làm.

“Anh là thứ gì vậy, một kẻ cắp sao? Anh đang làm gì thế ? Đó có phải là camera không?” Anh có thể nghe thấy cô di chuyển vòng quanh chiếc ghế, cố gắng tìm kiếm tầm nhìn tốt hơn vào những thiết bị được xếp bên cạnh anh trên sàn nhà, cũng như điều anh đang làm. “Anh sẽ gặp rắc rối nghiêm trọng về việc làm đòi truy tầm thường đó cho xem.”

Cael ngừng khoan và kiểm tra tiến trình của anh. Việc khoan xuyên qua tường trên một con tàu không hoàn toàn giống với việc khoan xuyên qua tường của một căn nhà. Những yêu cầu về tính ổn định và sự giảm bớt tiếng ồn khác nhau, hệ thống dây điện khác nhau, cách làm khác nhau.

Phòng của Larkin là một căn phòng lớn, khoảng một trăm mười ba feet vuông, với phòng sinh hoạt bên một cạnh khác, sát ngay phòng mà Ryan và Fail đã đặt chỗ từ trước, chính giữa là phòng ăn và ở cạnh phía bên này là phòng ngủ. Những thiết bị anh đang dùng đủ nhạy để thu thập mọi thứ được nói trong phòng ngủ, và một phần những thứ được nói trong phòng ăn. Không cách nào thu được âm thanh từ phòng sinh hoạt. Họ sẽ phải cài một con bọ vào điện thoại của hắn, và nếu Larkin mang theo một computer, họ cũng phải truy cập vào chúng. Họ phải làm điều đó bằng bất kỳ cách nào, nhưng sự thiết kế của căn phòng sẽ loại bỏ phần lớn vấn đề của anh – và vấn đề lớn nhất cần phải được loại trừ là đặt những chiếc còng tay vào chiếc ghế phía sau anh.

Nếu họ vượt qua được điều này mà không bị thổi bay toàn bộ kế hoạch với cái miệng rộng của cô, thì đó là một điều kỳ diệu. Anh sẽ phải chặn dắt cô mọi phút trong ngày để giữ được cô trong sự kiểm soát, anh không dám chắc người nào khác của anh có thể làm được điều đó.

Cô đã khiến Bridget sồn gai ốc, làm Fail bối rối. Tiffany... không điều gì tác động được Tiffany, nhưng với những cảnh tượng mà họ đã sắp đặt, không một ai có thể tin rằng Tiffany và Redwine có thể trở thành bạn bè, dù cho Tiffany có tốn bao nhiêu thời gian với cô đi nữa. Matt không thể làm điều đó, vì vỏ bọc là nhân viên trên tàu cũng không để anh vào trong phòng của cô được. Còn Ryan, anh ấy thật tốt vì là người đàn ông đã kết hôn, anh ấy và Fail được biết đến như là một đôi hạnh phúc, vậy thì vì lý do gì anh ấy ở trong phòng của Redwine? Hơn nữa, Larkin đã quá hoang tưởng về Ryan và Fail, người đã đặt dây phòng sát nách hần từ lúc ban đầu, nay lại đột ngột bỏ nhiều thời gian ở trong căn phòng bên cạnh khác của hần, hần lại nổi cơn điên ngay.

Chỉ còn lại Cael. **Chúa giúp con.** Anh điều cốt nghĩ.

“Bất luận kế hoạch của anh là gì, nó sẽ không suông sẻ đâu. Không ai tin tôi và anh là một cặp. Tôi quen biết một số hành khách trên

chuyến hải hành này, và anh không phải kiểu người ưa thích của tôi, hơn nữa, họ sẽ không bao giờ tin tôi đưa anh về phòng của mình ngay sau đêm anh đổ vỡ với bạn gái.”

Nếu cô tiếp tục hôn anh theo cách cô đã hôn anh trên khoang thể thao thì họ sẽ tin thôi. Anh kèm chế ký ức đặc biệt đó trước khi nó có thể hình thành đầy đủ, bởi vì điều cuối cùng anh muốn ngay lúc này là nhớ lại điều đó. Anh tập trung vào công việc của anh, luồn lách hai sợi dây cáp cực kỳ mỏng manh, một sợi với đầu tai nghe bé xíu, một sợi với đầu camera cực nhỏ, xuyên qua cái lỗ mà anh đã khoan vào trong phòng ngủ của Larkin. Theo sơ đồ phòng mà Bridget đã trao cho anh, và kích thước thật mà anh đã sử dụng để xác định vị trí khoan lỗ, chiếc camera và micro phải ở bên cạnh một cây trồng lớn được đặt vào một chỗ trống trong một góc của phòng ngủ.

Anh có thể đã phải dùng một dây cáp đơn kết hợp cả audio và video, nhưng theo đánh giá của anh, chúng không nhạy bằng từng cái với chức năng riêng biệt, nên thay vì thế, anh di chuyển chúng xuyên qua một chỗ trống. Chiếc camera đã sẵn sàng hoạt động, được chèn vào khoảng một inch hơn, và anh dùng video thu được từ chúng để dẫn đường cho cáp audio đi vào một lỗ nhỏ trên bức tường đối diện. Ngay khi sợi audio vào đúng chỗ, anh cột sợi cáp để nó không di chuyển được và bắt đầu làm tương tự với sợi cáp video. Vấn đề nghiêm trọng

nhất là, chỉ một cái chạm thật nhẹ cũng có thể làm sợi cáp audio rơi ra khỏi vị trí.

Đó chính xác là điều đã xảy ra. Ngay khi sợi cáp video chạm vào sợi audio, sợi cáp audio rơi sang một bên. Thầm nguyên rửa, anh bắt đầu lại tất cả một lần nữa. Anh đã toát mồ hôi vào lúc cả hai sợi cáp được đặt vững chắc đúng vị trí, nhưng chỉ vừa vặn nằm trong lỗ để chúng không dễ bị phát hiện. Anh kiểm tra số liệu đọc được trên màn hình, nín thở khi anh điều chỉnh camera cho đến khi anh hài lòng với góc quay, rồi buông ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm thầm lặng khi cả hai sợi cáp vẫn nằm nguyên vị trí. Cẩn thận, anh dán băng keo cố định cả hai sợi cáp trên sàn và tường.

“Tên gì mà lại là Cael chứ. Anh được đặt tên phỏng theo thực vật sao?”

Lúc này anh đã làm xong, anh nhìn cô lạnh lẽo. “Nó được đánh vần là C-A-E-L, và phải, nó được phát âm giống như Kale (*cải xoăn*). Em không có lý do gì để nói đâu. Tên gì mà lại là Jenner chứ?”

Cô nhún vai, “Theo lời ba tôi, mẹ tôi cực kỳ say mê Bruce Jenner*. Bà không thể gọi tôi là Bruce, vì thế bà đặt tên tôi là Jenner. Dĩ nhiên, với ba tôi thì câu chuyện ắt phải được thêm mắm dặm muối vào rồi.”

(*Bruce Jenner : Cầu thủ bóng đá giải nghệ vì chấn thương gối, vô địch thể vận hội Olympic mùa hè mười môn Decathlon 1976, diễn viên điện ảnh, nhân vật truyền hình nổi tiếng, làm chủ công ty hàng không cùng tên.)

Bằng cách nào mà cô có thể tiếp tục miệng lưỡi như thế chứ? Cô đã kiệt sức; gương mặt cô không có màu sắc gì trừ viền đen trên mắt cô. Anh nghi ngờ cô vẫn còn đấu tranh bên trong cô, dù vậy, cùng lúc đó anh cũng nghi ngờ anh có thể kèm giữ sức mạnh đầy đủ của sự chiến đấu đó khi cô nhận ra họ sẽ qua đêm cùng nhau như thế nào.

Dù vậy, điều tối quan trọng phải giải quyết trước những điều quan trọng khác. Lấy điện thoại, anh gọi Bridget. “Mọi thứ đã cài đặt và đang hoạt động. Hãy nghỉ ngơi đi.”

“Chúc mừng.” Cô ta đáp. “Tù nhân sao rồi?”

“Huyênh hoang”

Cô ta cười. “Yeah. Không dọa được cô ấy à. Hãy gọi nếu anh cần giúp đỡ nhé.”

Vui đấy. Anh không muốn chiến tranh với Redwine, anh chỉ muốn ngủ một chút. Anh xoay vai, làm vài thao tác lắc cổ, cảm thấy đau nhức trên bắp tay, nơi cô cắn anh. Cô thực sự khóa hàm giống như một con chó sục tóc vàng gầy nhom. Cô đã gặp may mắn là anh đã không bóp chết cô bởi vì sự thôi thúc làm điều đó chắc chắn đã có.

Anh đi vào phòng tắm và làm dịu bản thân, rồi khóa nước lạnh lên mặt. Anh nhìn vào vòi sen, ước chi anh có thể mạo hiểm làm điều đó, nhưng anh không dám quay lưng lại Redwine lâu đến thế. Dù cho cô bị khóa chặt vào chiếc ghế và không thể tự mình rời khỏi nó, cô có thể mạnh mẽ hơn cô tỏ ra đến mức có thể nhổ chiếc ghế lên và mang nó đi. Anh không nghĩ thế, bởi vì bàn ghế trên tàu nặng nề hơn bàn ghế bình thường và cô thì gầy nhom, nhưng anh không dám đánh cá toàn bộ vốn liếng cho điều đó.

Cô chắc phải quá mệt mỏi để thử làm điều đó, vì khi anh ra khỏi nhà tắm, cô vẫn ngồi nguyên chỗ cũ. Nếu như cô không giống cái nhọt ở mông đến thế, anh có lẽ cảm thấy đồng cảm với cô.

Thay vì thế, anh quăng mình vào một cuộc chiến mới.

“Tốt rồi, Mike Tyson*, chúng ta hãy đi ngủ nào.”

(*Mike Tyson : Vô địch quyền anh hạng nặng của Mỹ, đã từng thua Evander Holyfield năm 1996, trong trận đấu lịch sử năm 1997 và thua lần thứ hai, anh ta đã cắn đứt tai Holyfield vì tức giận, trở thành truyện cười cho làng thể thao thế giới)

Jenner đã kiệt sức đến mức trong một thoáng từ ngữ không được ghi nhận. **Mike Tyson** ư? Rồi cô nhận ra anh đang ám chỉ việc cô cắn anh, điều khiến cho cô khao khát đến mất trí được cười, nhưng việc hiểu ra phần còn lại của câu anh nói làm cho nỗi khao khát được cười đó hoàn toàn tiêu tan.

Cô bật mạnh chân cô, điều ít nhất cô còn làm được trong lúc bị còng vào chiếc ghế. “Anh có ý gì khi nói **chúng ta đi ngủ**? Tôi không ngủ cùng anh đâu. Anh có thể ngủ trên chiếc ghế dài chết dẫm ở ngoài kia. Không có cánh cửa riêng nào bên ngoài phòng ngủ, thế nên chẳng có lý do gì...”

“Lựa chọn duy nhất của em, dù muốn hay không, là mặc bộ pajamas mà tôi thấy trong tủ hoặc ngủ trần.” Anh cắt ngang.

Ngủ trần là một yêu cầu quá xa vời, chắc chắn không phải là một điều để lựa chọn rồi. Anh cũng biết thế, bởi vì anh cười tự mãn khi anh nói xong và giải thoát cô khỏi chiếc còng. Sự giam giữ của kim loại ngay lập tức được thay thế bằng sự giam giữ của tay anh khi anh đẩy cô tiến về chiếc tủ. “Tiến lên và thay quần áo đi.”

Cô ngần ngừ trước chiếc tủ và chọn ngẫu nhiên một cặp pajamas, rồi đi vào phòng tắm trong lúc anh canh chừng ở bên ngoài. Sự độc đoán của anh khiến cô giận đến mức cô chỉ suy nghĩ được đôi chút. Hoàn toàn chẳng có lý do gì cho điều này ngoài việc chứng tỏ với cô ai là người chỉ huy, cứ như cô đã không biết rồi ấy.

Cô nhanh chóng cởi đồ và rửa lớp trang điểm, vì cô không để cho anh làm như lúc trước bằng việc kéo giạt cánh cửa mở ra bất kỳ lúc nào. Dù vậy sau khi cô mặc bộ pajamas, cô còn phải đánh răng như cô vẫn luôn làm thế. Cô đáng lẽ phải đánh răng nhanh hơn nữa, vì anh mở cửa mà không báo trước và bắt gặp cô với cái miệng đầy bọt.

Cô gần chết nghẹn với kem đánh răng, bởi vì cánh cửa mở tiết lộ về anh nhiều hơn những gì cô muốn thấy. Anh đã dùng thời gian để tháo bỏ giày và quần dài và chỉ đang mặc quần lót màu đen bọc lộ những bắp cơ mạnh mẽ và nhiều thứ khác nữa. Sau cái nhìn hoảng hốt

đầu tiên, cô quay đi và nhổ kem đánh răng vào thau. “Tôi sẽ đi đâu?” Cô cúi kính, “Chui xuống một ống cống chẳng?”

“Em cũng đủ mảnh mai đấy.” Anh đáp trả.

Cô lờ đi thôi thúc phủ nhận điều đó, và nói gắt gỏng thay vào đó, “Hãy gọi Bridget mang pajamas đến cho anh đi.”

Anh có vẻ thích thú. “Tôi không có bộ nào hết.”

“Vậy hãy mặc quần áo của anh vào đi.” Đã đủ tệ khi phải nhìn anh không áo sơ mi hàng giờ. Bây giờ, anh gần như khỏa thân, và nỗi đe dọa cố hữu khiến da cô nổi gai ốc như thể cô bị che phủ đầy kiến.

“Tôi không ngủ mặc quần áo đâu. Nếu em có đức hạnh, nó được an toàn với tôi. Vì thế, hãy ngừng cư xử giống như nữ hoàng đồng trinh đi.”

“Tôi cho rằng tôi có nhiều đức hạnh hơn anh, xét đến việc ai là kẻ bắt cóc ở đây.” Cô bắn lại.

“Được rồi, được rồi, đến đây, Cujo*, ngừng trì hoãn và lau khô nước dãi khỏi miệng em đi. Tôi đuổi sức rồi.”

(*Cujo : Một bộ film kinh dị, dựa theo truyện của tác giả Stephen King, đạo diễn Lewis Taegue, về một con chó giống Bernard tên Cujo bị cắn bởi một con dơi bị bệnh dại, bị biến đổi và gây kinh hoàng cho cư dân địa phương.)

Jenner liếc nhìn vào gương và thấy kem đánh răng vẫn còn nổi bọt trên môi cô. Ngượng ngùng không thể tưởng được, cô súc miệng và nhổ ra thật nhanh và lau khô miệng cô trước khi nhào trở lại vào cuộc tranh cãi. “Ít ra thì anh cũng mặc quần dài vào chứ. Bằng cách đó, tôi không phải trắng tròng mắt nếu như cái ding-dong nhỏ bé của anh tình cờ rơi ra ngoài.”

“Em và tròng mắt của em vẫn sống sót không quan trọng cái ding-dong của tôi có làm gì” Giọng anh dứt khoát và không nhượng bộ. Mắt anh lấp lánh đôi chút, nhưng cô không dám chắc anh muốn cười hay muốn đập cô.

Anh nắm cánh tay cô và kéo cô ra khỏi phòng tắm. Trong lúc cô ở trong đó thay quần áo, anh không chỉ cởi bỏ quần dài, anh đã tắt tất cả đèn trừ đèn cạnh giường, và anh cũng đã dọn giường. Toàn bộ cơ thể cô khao khát tấm trải giường trắng tinh mượt mà đó. Giá như anh

không ở đây, cô có thể rên rỉ với niềm vui sướng với ý nghĩ được thực sự nằm xuống nghỉ ngơi.

“Vào giường đi.” Anh ra lệnh, dẫn cô tiến đến phía cạnh bên kia của chiếc giường, xa khỏi cánh cửa dẫn vào phòng sinh hoạt chung. Cô đã quá mệt không còn tranh cãi nổi nữa. Ý chí của cô vẫn muốn, nhưng thân thể cô cho biết nếu cô không tìm thấy giấc ngủ ngay cô sẽ bị ngã quỵ. Cô yên lặng trườn vào giữa tấm trải và kéo tấm đắp lên trên cô. Anh xoay chiếc đèn bên cạnh giường cô rồi đi quanh đến cạnh khác của chiếc giường và nằm vào bên cạnh cô.

Đôi mắt cô đóng lại ngay, bất chấp nỗ lực tốt nhất của cô là liếc nhìn anh. Chúng thành linh mở ra khi bàn tay anh phủ trên tay cô. Chiếc còng sắt lạnh lẽo khóa lách tách quanh cổ tay phải của cô, rồi anh yên lặng khóa chiếc còng còn lại vào cổ tay trái của anh, rồi vươn cánh tay phải xoay chiếc đèn phía bên anh.

Bóng tối bao phủ họ, và Jenner nhìn lên trong kinh hoàng. Chết tiệt anh, Anh đã còng cô chung với anh, để làm gì chứ?

CHƯƠNG MƯỜI BỐN.

Jenner quá mệt vì thiếu ngủ, nhưng cô không ngủ ngon giấc. Việc bị còng chung với một ai khác không phải là điều dễ chịu, đặc biệt khi người đó nặng hơn cô cả trăm pound, và mọi lúc anh di chuyển, anh đều kéo cô theo anh, dù vậy, khi cô di chuyển thì không giống như thế chút nào, chủ yếu vì cả trăm pound đó, cô không thể làm anh nhúc nhích.

Trong giấc ngủ lơ mơ bất an, điều tốt nhất cô có thể xoay sở được, cô thả nhận thức trôi dạt. Thỉnh thoảng cô lạc vào cơn mơ, thấy mình ngồi bên quầy bar lần nữa, trong giây phút trước khi cô nhận ra anh là ai, cảm nhận hơi nóng của cơ thể anh khi anh dựa sát vào cô, cảm nhận sự căng thẳng cuộn lên và thắt gút sâu thẳm trong lòng cô khi lần đầu tiên cô ngược nhìn vào đôi mắt xanh thăm thẳm đó. Cô đã không để đàn ông tác động đến cô trong một khoảng thời gian dài, nhưng có điều gì đó trong giọng nói trầm sâu, êm dịu của anh và ánh nhìn của đôi mắt đó đã cuốn hút cô.

Phải thừa nhận rằng việc cô bị cuốn hút đủ gây bức bối để đánh thức cô. Cô nằm yên ở đó trong vài phút, chớp mắt vào trần phòng. Anh nằm cách cô chỉ vài inch và cô có thể cảm nhận được hơi ấm từ thân thể anh; cô ghét phải thừa nhận điều này, nhưng hơi ấm đó có cảm giác thật tuyệt. Bằng cách nào đó, chăn và tấm phủ đã bị đá đi mất. Bằng cách nào vậy? Làm như có nhiều hơn một ứng cử viên cho việc đá tấm chăn ra khỏi giường ấy? Trong thế giới của cô, những cái mền là để cuốn tròn trong đó, không phải để đá đi. Dù cho cô đang mặc pajamas và được che phủ bởi khăn trải, cô vẫn thấy lạnh. Vì một điều, cái áo dây để cánh tay cô hoàn toàn trần trụi – và những cánh tay trần đó không được che phủ.

Gắt gỏng, tỉnh thức đôi chút, cô cố gắng kéo mạnh tấm đắp lên tới cổ, nhưng tấm vải bị đè dưới cánh tay hộ pháp của anh và không hề nhúc nhích chút nào. Sự bức bối làm cô tỉnh dậy hoàn toàn, và cô xoay đầu để trừng mắt vào anh, với bao điều tốt đẹp đó, căn phòng tối thui.

Cô đang nằm ngửa, cánh tay phải của cô nâng lên cao và nhấp nhô, với bàn tay gần như nhét vào bên dưới cằm anh, bởi vì đó là nơi bàn tay trái của anh đang ở. Và bàn tay trái của anh di chuyển đến đâu thì bàn tay phải của cô cũng ở đó, bất kể cô có muốn hay không. Dù bức bối nhiều hơn nữa, cô vẫn cảm thấy luồng hơi ấm áp từ sự hít thở của anh mơn man trên bàn tay cô.

Cô mất vài giây để tự định hướng. Những rèm treo nặng nề gần như che kín ánh sáng ở xung quanh đó, nên phòng ngủ rất tối. Chỉ một luồng sáng làm giảm bớt bóng tối ở về bên phải nơi cánh cửa mở ra phòng sinh hoạt. Hơi thở của anh chậm và sâu; anh đang ngon giấc, chết tiệt anh. Sau mọi thứ anh bắt cô phải chịu, thật không đúng khi anh có thể ngủ ngon còn cô thì không, đặc biệt khi đó là lỗi của anh khiến cô không thể ngủ. Dù vậy, nghĩ đến điều đó, cô thấy thà anh ngủ còn tốt hơn thức.

Nhưng – chết tiệt, vai cô đau nhức với cánh tay xoắn lại nhấp nhô trong vị trí đó. Cô nhích một chút sang bên phải, cố nói lỏng sự kéo căng, đồng thời không tiến sát vào anh, nhưng việc đó làm tấm đắp của cô tuột thêm xuống dưới và cô không thể dùng tay phải để kéo nó lên trở lại. Vụng về cô sờ soạng bằng bàn tay trái, nhưng góc đó không đúng và cô cần nối dài thêm cánh tay để kéo tấm đắp đến nơi cô muốn.

Thật là tiến thoái lưỡng nan : Hoặc cô bị tê cứng, hoặc cô phải đánh thức anh dậy.

Là lỗi của anh mà cô bị tê cứng. Là lỗi của anh mà vai cô đau nhức. Nhưng nếu anh ngủ, thì cô không bị anh dọa cho sợ chết khiếp và phải ráng sức chiến đấu đến cùng để anh không nhận ra điều đó.

Cô ghét phải chiến đấu nhưng cô đã làm. Cô sợ hãi cho cả Sydney và bản thân, vì cô không biết điều gì sẽ xảy ra, và cô thậm chí còn sợ hơn nếu cô có thể biết được. Vì vậy, cô đã làm mọi thứ họ muốn cô làm – bất kể là điều gì – không có nghĩa là khi kết thúc việc này cô và Syd được thả đi bình an vô sự. Cứ làm như bọn họ là những kẻ hoàn toàn ngu đần, và cho đến lúc này, không ai trong bọn họ gây cho cô ấn tượng gì giống như thế hết.

Nếu cô biết được điều sắp xảy ra, điều họ muốn, có lẽ cô có thể thương thảo với họ. Họ không theo đuổi tiền – cả cô và Sydney đều giàu có – và nếu tiền là mục đích thì họ không cần đến cô, họ chỉ đơn giản bắt Syd rồi yêu cầu tiền chuộc. Thật ra thì việc thêm cô vào có thể làm tăng số tiền lên gấp đôi, nhưng cô không có gia đình để thỏa thuận về tiền chuộc. Cô không biết Jerry ở đâu, không nghe gì về ông từ bảy năm trước khi ông lấy cắp hai mươi lăm ngàn từ cô, và dù cho ông có ở trong hoàn cảnh trả tiền chuộc cho cô ... may mắn là tất cả những gì cô có thể nói. Cô nghi ngờ cha cô thanh toán dù chỉ một trăm bạc để giữ cô sống sót.

Vậy... tiền không phải là yếu tố, đặc biệt khi tính đến những thứ cô đã làm đêm nay, sau khi Cael đưa cô trở về phòng. Anh đã khoan một cái lỗ trên tường, lách những sợi dây điện qua lỗ, kiểm soát màn hình và vài dụng cụ thu âm. Và anh lờ cô đi trong suốt thời gian làm việc, bất kể cô nói gì. Sự tập trung của anh vào nhiệm vụ gây cho cô ấn tượng sâu sắc, bởi vì cô rất chăm chỉ trong việc trêu tức anh.

Họ có phải là những điệp viên? Dù có phải là điệp viên phản gián hay gián điệp công nghiệp, Cael chắc chắn đang làm vài thứ do thám.

Cô cảm thấy da đầu cô nhói nhói với sự cảnh giác. Mọi thứ có vẻ theo trường phái James Bond*, nhưng họ phải như thế thôi. Không điều gì khác có ý nghĩa nữa. Họ đông người và quá nhiều tài tháo vát không thể chối cãi được. Câu hỏi thích đáng là : Họ làm việc cho ai, đang thăm dò về ai, họ muốn điều gì, và câu hỏi thích đáng hơn tất cả là : Họ có thể nào giết ai đó cản đường của họ, hoặc đe dọa sự thành công trong hoạt động của họ không?

(*James Bond : Tên của điệp viên bí danh 007 của sở mật vụ Anh trong loạt phim và truyện nổi tiếng. Được viết đầu tiên bởi nhà văn Ian Flemming, sau khi Flemming chết năm 1964, những nhà văn khác bao gồm Kingsley Amis, John Pearson, John Gardner, Raymond Benson, Sebastien Faulks vẫn tiếp tục sáng tác tiếp và được dựng film, phần thứ 22 của loạt film này hiện nay vẫn còn đang sản xuất.)

Nếu cô biết ai đang ở phòng kế bên, ít ra một trong những câu hỏi đó đã có câu trả lời. Nhưng chắc chắn việc biết ai đã thuê những anh chàng này sẽ nói cho cô biết nhiều hơn về việc họ có thể đi xa đến mức nào. Cho đến bây giờ, những người cô gặp đều là người Mỹ hoặc được huấn luyện đủ rộng để vượt qua người khác. Nếu họ là điệp viên của Chính Phủ, điều đó nghĩa là có khả năng họ sẽ không giết cô cũng như Syd... Cô hy vọng. Mặc dù nhiều công ty tài chính khác nhau đã sử dụng gián điệp công nghiệp, làm như tiền để sẵn trên bàn, vì cô nghi ngờ họ được trả tiền nếu họ không hoàn thành sứ mạng. Hãy đặt đủ tiền trước mặt người ta, và ranh giới đạo đức mà họ cố tỏ ra sẽ bị tan chảy ngay

thôi. Dù sao đi nữa, chắc chắn không ai đang kinh doanh lại thuê gián điệp công nghiệp nếu như ranh giới đạo đức của ông ta kiên định.

Tình thế bắt đầu rõ ràng hơn với cô. Được rồi, họ là gián điệp. Họ theo đuổi điều gì đó – chắc chắn là thông tin, xét đến việc họ gặp rắc rối như thế nào để luồn được sợi dây qua phòng bên cạnh, và họ cần cô để ... có được vỏ bọc. Đúng là điều đó rồi! Cô không có thứ gì trừ vỏ bọc cho họ! Họ chắc chắn đã đặt chỗ trước cho căn phòng này, nhưng khi sự chuyển đổi hỗn loạn xảy ra và những căn phòng chuyển chủ loanh quanh, họ cần một lý do để ở trong căn phòng này mà không gây nghi ngờ. Nhưng bằng cách nào mà họ biết được đủ sớm về toàn bộ trò sắp xếp ngớ ngẩn này chứ?

Thật dễ đoán, bởi vì, hiển nhiên họ có người đang làm việc như những thành viên của thủy thủ đoàn trong những vai trò khác nhau. Bridget là một. Jenner không có ý tưởng nào về việc một người phục vụ bằng cách nào có thể phát hiện từ rất sớm ai ở trong phòng nào, hoặc khi nào thì người phục vụ được cho phép lên tàu. Cô phải tìm ra, hay cũng có thể là một ai khác nữa. Có lẽ một trong những sỹ quan của con tàu là người của họ. Vấn đề là đưa ra đủ tiền, và bất cứ điều gì đều có thể.

Trong một hành trình dài, ngoại trừ việc xác nhận rằng họ có người canh chừng cô mà cô không biết là ai, việc họ làm cách nào phát hiện ra sự tái phân bổ các phòng không còn quan trọng. Cô và Syd là những kẻ không may mắn được bố trí trong căn phòng này, và Cael vạch ra kế hoạch bắt Syd và giữ cô ấy làm con tin với ý định ép Jenner cư xử như họ là tình nhân, để anh có thể lấy được thông tin.

Cô có thể sai lầm hoàn toàn với giả thiết này, nhưng cô không nghĩ vậy. Mọi thứ đều thích hợp. Họ đã **cần** cô, và bây giờ nỗi sợ hãi của cô đã ổn định lại, cô đã có thể suy nghĩ. Cô nhận ra rằng cô có đôi chút quyền lực. Không nhiều, cô không thể khiến họ thả Syd, và miễn là họ còn giữ Syd, thì cô không thể báo cho an ninh tàu hay thậm chí đá móng Cael khỏi phòng cô. Nhưng có một thứ rất quan trọng cô có thể làm được. Cô phải thận trọng, vì cho đến khi cô có được bằng chứng ngược lại, cô phải thừa nhận rằng có những chàng trai xấu xa, nhưng sự kiện rằng Cael không đàn áp cô gây cho cô nhiều hơn một chút tin cậy so với trước đây.

Vì cô có thể đánh mất sự tin tưởng đó nếu cô chờ đợi, và vì cô ghét cảm giác bất lực và lo ngại, cô đẩy vào vai anh. “Này.” Cô nói, không hoàn toàn lớn tiếng nhưng tuyệt đối cao giọng.

Anh không bật dậy rõ ràng, điều sẽ làm cô hết sức mãn nguyện, nhưng cô thành công trong việc phát hiện anh thức dậy ngay sau lời cảnh báo mà không do dự hay bối rối vì anh lau bầu, “Điều này còn tốt hơn cả tốt.”

“Theo quan điểm của tôi, không có điều gì là tốt hết.” Cô bắn trả, “Tôi lạnh. Anh đã đá cái mền đi mất rồi, anh để tấm trải giường bị giữ chặt như nhà tù ấy, anh còn kéo vắn tay tôi đến nỗi vai tôi muốn trật khớp, và anh *đang thở* vào tôi.”

“Chúa cấm tôi thở cơ đấy.” Anh lầm bầm.

“Có gì đáng ngạc nhiên đâu. Chúa và tôi đồng ý.” Cô kéo mạnh cánh tay phải. “Hãy cùng tôi vào giường hoặc thứ gì khác. Như thế này thật lố bịch.”

“Nhìn vào chiếc giường đi, không cột trụ, không một cái khoen bằng sắt nhỏ hữu ích nào. Đây là thứ tốt nhất có thể làm. Chỉ còn một lựa chọn khác là tôi quăng em ra khỏi tàu.”

Jenner kiên trì, lờ đi điều anh nói bởi vì cô muốn làm cho xong trước khi cô mất hết can đảm. “Và thêm nữa, Tôi phải nói chuyện với

Syd mỗi ngày, hoặc tôi sẽ không hợp tác với anh chút nào nữa hết. Thừa nhận đi.”

Im lặng, anh kéo bản thân ngồi dậy và bật đèn lên. Cô bị lóa mắt và che mặt cô theo bản năng bằng bàn tay trái cho đến khi cô quen với ánh sáng, thứ có vẻ sáng quá mức đối với một cái đèn nhỏ như thế. Sau đó, vì cô không thích việc anh ngồi lên mà cô thì không, cô vùng vẫy để vươn dậy. Quá trễ, cô sực nhớ cô không mặc áo nịt ngực; khi cô thay bộ pajamas, cô đã quá mệt để nghĩ đến việc giữ lại chiếc áo nịt ngực bên dưới chiếc áo dây. Chiếc áo dệt kim mỏng manh, và cô lạnh đến mức núm vú của cô gần như xuyên thủng lớp vải. Well. Mạnh mẽ lên nào. Cô sẽ bị nguyên rửa nếu cô kêu ré lên và giật lấy đồ che phủ giống như những cô gái nhỏ bị hoảng hốt.

Anh cọ tay vào mặt, râu anh quẹt vào lòng bàn tay với âm thanh thô ráp. Anh có vẻ mệt mỏi, mắt anh hơi sưng vì giấc ngủ, mái tóc sẫm của anh rối bời, nhưng giọng anh lạnh và dứt khoát. “Em không ở trong vị trí đề xuất tối hậu thư.”

“Tôi không thể ngủ, nên tôi suy nghĩ thay vào đó.” Cô đáp ngay một cách dứt khoát. “Tôi đã quyết định rằng tôi chính xác ở trong vị trí đó. Anh cần tôi để tạo cho anh một vỏ bọc ở đây, trong dãy phòng này. Tôi không biết tại sao, tôi cũng không cần biết tại sao, tôi chỉ biết điều

tôi làm. Tốt thôi. Sự hợp tác của tôi tùy vào việc tôi có được nói chuyện với Syd mỗi ngày hay không và điều cô ấy nói với tôi. Nếu cô ấy ổn. Tôi sẽ giả vờ tốt nhất trong khả năng của tôi. Nếu cô ấy bị tổn thương bằng bất kỳ cách nào, thỏa thuận chấm dứt. Đó là điều không thể thương lượng.”

“Chỉ cần tôi giữ cô ấy, em sẽ phải giả vờ, bất chấp thế nào.”

“Anh biết gì không? Sự đe dọa đó chỉ có hiệu quả miễn là tôi tin tưởng anh không làm tổn thương Syd, và tôi phải nói với anh rằng không có sự tin tưởng nào được đưa ra bàn luận. Chỉ một cách để tôi biết chắc chắn cô ấy vẫn còn sống và không bị tổn thương là tôi có nói chuyện được với chính cô ấy hay là không – mỗi ngày.” Sự liều lĩnh cô đang làm kinh khủng đến nỗi cô cảm thấy nhột nhạt, nhưng đồng thời cô biết cô không thể rút lui được nữa. Đây là cách duy nhất cô có thể giữ cho Sydney an toàn, vũ khí duy nhất cô có, nên thật ngu ngốc nếu cô không sử dụng nó.

Anh quan sát cô, đôi mắt anh bị che khuất. Cô nín thở. Ít ra anh cũng đang nghĩ về điều đó, xem xét tất cả góc độ. Anh không có gì để mất – trừ phi Syd đã chết. Oh, Lạy Chúa, nếu anh từ chối, điều đó nghĩa là gì? Rằng họ đã giết Syd ngay sau cuộc gọi ban đầu?

Ý tưởng đó như một mũi dao đâm vào ngực cô. Cô sẽ làm gì nếu mất Syd? Không có ai ngọt ngào hơn, tử tế hơn trên thế giới này, cô ấy không đáng phải chịu những điều này, nhưng nghĩ đến việc cô ấy có thể bị giết – không! Jenner nâng đầu gối cô lên, đôi môi cô run rẩy và những giọt lệ làm cay mắt cô, “Đồ chết tiệt.” Cô nói ghen ngào, hỗn hển “Nếu anh làm tổn thương cô ấy...”

Nhanh như tia chớp, anh nắm lấy cánh tay trái của cô trước cả khi cô nghĩ đến việc vùng nó lên. “Yên nào.” Anh nói mạnh mẽ, và để chắc chắn hơn, anh ép chặt cánh tay cô đến nỗi cô thét lên và nửa ngã nửa ngồi một cách vụng về trên tấm nệm. Sức ép ngay lập tức được dịu đi nhưng anh vẫn giữ tay cô. “Đừng cản tôi lần nữa, vì Chúa, em sẽ không thoát được lần thứ hai đâu. Cô ấy ổn mà.”

“Vậy hãy để tôi nói chuyện với cô ấy.” Jenner cố nài, những giọt lệ đáng nguyên rửa chan chứa trong mắt cô, và chảy tràn trên đôi gò má. “Bây giờ. Hãy để tôi nói chuyện với cô ấy bây giờ. Làm ơn đi mà.” Cô không quan tâm cô đang cầu xin. Cô không van nài cho bản thân, nhưng cô van nài cho Syd. Vì anh vẫn còn nắm giữ tay trái của cô nên cô đưa bàn tay phải để lau nước mắt, bàn tay anh bị kéo theo và đánh vào trán cô. “Ow!” Hoảng hốt, cô giật lùi và nhìn anh qua làn nước mắt.

Chậm rãi, không rời mắt khỏi cô, anh lắc đầu hoài nghi. “Nếu tôi là một tín đồ đạo Thiên Chúa, tôi sẽ bị gọi là phù thủy.” Anh lầm bầm, “Chúng ta đã bị còng lại với nhau! Em cho rằng điều quái quỷ gì đã xảy ra chứ?”

“Không giống anh, tôi không có nhiều kinh nghiệm với những cái còng tay.” Cô sụt sịt và nhấc tay lên lần nữa để lau mắt, nhưng lần này chậm hơn nhiều.

Anh buông một hơi thở nặng nề, ngửa đầu ra sau nhìn lên trần nhà. “Em có biết giờ là mấy giờ rồi không vậy?”

Cô đã tháo đồng hồ đeo tay trước khi rửa mặt, nên nó vẫn còn nằm bên trong phòng tắm. Nghiêng người, cô cố nhìn vào chiếc đồng hồ điện tử trên bàn bên cạnh anh. “Ba giờ hai mươi sáu phút. Thì sao?”

“Vì đó cũng là giờ Califonia.”

“Vậy sao? Anh nghĩ tôi quan tâm đến đám khủng bố nhà anh có được ngon giấc hay không à?”

“Em sẽ phải như vậy.” Anh đáp dứt khoát, “Vì lẽ họ là người đang chăm sóc bạn em. Em không muốn họ cáu kỉnh đâu.”

“Anh là người chỉ huy bọn họ. Hãy nói họ xử sự cho đẹp đi.”

Anh nhắm mắt lại trong giây lát. Anh nói. “Chết tiệt.” rồi mở mắt ra lại, “Nếu tôi sắp đặt cuộc gọi.” anh chán nản nói, “Thì em sẽ nằm xuống và im miệng chứ? Tôi không quan tâm em có ngủ hay không, chỉ cần im miệng.”

“Tôi sẽ nằm xuống.” Cô hứa hẹn. “Còn có im miệng hay không thì tùy thuộc vào việc anh có để cho tôi đắp mền hay không, và việc anh có ngừng thở vào tôi hay không. Tôi có cảm giác như mình đang ở trong một bộ phim kinh dị.”

Anh buông cánh tay cô ra, và làm bầm dưới hơi thở những từ ngữ nghe giống như “ám ảnh” và “ăn sống nuốt tươi” và vài từ khác nữa cô không nắm bắt được, anh chớp lấy chiếc điện thoại từ chiếc bàn cạnh giường và bấm số gọi nhanh. Sự kết nối lâu hơn bình thường; họ đã ra khơi gần mười hai giờ nên đã cách bờ biển hàng trăm dặm, cuộc gọi chắc chắn phải qua một hay hai vệ tinh. Cuối cùng anh nói, “Hãy đánh thức cô Hazlett. Cô Redwine muốn nói chuyện với cô ấy. Phải, tôi biết giờ là mấy giờ chứ, tôi cũng muốn ngủ, nhưng không thể cho đến khi

cô ấy nói chuyện được với cô Hazlett. Hãy đưa cô ấy ra và tiết kiệm lời cần nhằn đi, trừ phi ông muốn đổi chỗ với tôi.” Anh ngừng lời, lắng nghe, “Đừng nghĩ vậy. Tôi hình dung Bridget đã thử rồi.” ngừng lần nữa. Anh véo vào giữa hai mắt. “Phải, cô ấy đã cắn. Chết tiệt. Để cô Hazlett nghe điện thoại đi.”

Một cách dứt khoát, anh đặt chiếc điện thoại vào loa và trao nó cho Jenner. Cô chớp lấy nó và nói tha thiết. “Syd?”

Một giọng nam, giống như giọng nam đã nói với cô trước đó, nói. “Giữ máy một phút nhé.” Cô nghe thấy âm thanh mơ hồ, giống như tiếng gõ cửa, rồi tiếng thì thào hoảng sợ, những từ ngữ rối bời chắc chắn là giọng của Syd. Syd không thức dậy ngay như Cael; Jenner ghét âm thanh hoảng sợ, nhưng sự bối rối ngái ngủ giống Syd đến mức cô phải bật cười.

“Jenn” Syd nói, có vẻ hoảng loạn. “Cậu ổn không? Có gì sai không? Họ có làm cậu đau không?”

“Không, tớ ổn.” Jenner nói và bắt đầu khóc. Cô cố không để nước mắt lẫn trong giọng nói của cô vì nó sẽ làm Syd sợ hãi hơn và cô không muốn như thế. “Tớ chỉ quá lo lắng cho cậu nên phải chắc chắn rằng cậu không sao.”

“Tớ ổn, và cậu cũng không sao. Tốt quá.” Syd đột ngột cười nhe nhào, như thể cô ấy cũng đang đấu tranh với những giọt nước mắt. “Điều đó nghe giống như một lớp học tự nhận thức ngu ngốc. Nhưng đây là một ý tưởng tốt. Chúng ta sẽ nói chuyện mỗi ngày, đúng không?”

“Phải, chúng ta sẽ.” Cô trao cho Cael một cái nhìn đầy ý nghĩa, và hình dung ở một nơi nào đó trong Califonia, Syd cũng đang làm chính xác điều tương tự với người canh giữ cô ấy.

“Được rồi, Vậy là đủ.” Cael nói, lấy điện thoại khỏi cô. “Bây giờ hãy cố ngủ đi.” Anh đóng điện thoại và để trở lại trên chiếc bàn cạnh giường. Vươn một cánh tay rắn chắc, anh tóm lấy chiếc mền và khăn phủ từ trên sàn và tung chúng trên giường. “Đó.” Anh càu nhàu. Sự càu nhàu dường như là một thói quen của anh. Có lẽ anh là một con gấu trong kiếp trước.

Im lặng, Jenner vươn cánh tay trái của cô, thu gom những tấm đắp và cố lôi tất cả chúng về phía cạnh giường của cô, rồi cô trải chúng ra và kéo chúng phủ lên trên cô.

Thở dài, Cael xoay đèn và nằm xuống bên cạnh cô, anh kéo chiếc mền lên quanh cô chắc chắn hơn, nhét chúng vào trong. “Đó. Em hài lòng chưa?”

“Chân tôi vẫn còn lạnh, nhưng tôi đã cảm thấy tốt hơn.” Cô miễn cưỡng nói thêm. “Cám ơn anh đã để tôi nói chuyện với Syd.” Cô rõ ràng cảm thấy tốt hơn. Biết được Syd vẫn còn sống, nỗi hoảng loạn đột ngột của cô đã không còn, một sự khuây khỏa khiến cô cảm thấy mềm rũ ra. Cuộn bên dưới tấm đắp lụa và chiếc mền ấm áp dễ chịu, cô quyết định không nói gì nữa cho dù anh có thở vào cô hay không.

Cô đã quá mệt. Phản ứng của cô đối với sự ấm áp, sự khuây khỏa, tác động lên cô như một cơn sóng thủy triều. Cô thực sự cảm thấy bản thân bị hút vào trong giấc ngủ.

Ngay khi cô vươn tới sự lãng quên, cô cảm thấy đôi chân to lớn, ấm áp rúc vào đôi chân lạnh lẽo của cô.

CHƯƠNG MƯỜI LĂM

Thông thường, Jenner nhảy bật khỏi giường khi vừa tỉnh giấc, điều chắc chắn là phản xạ hơn bản tính tự nhiên. Cho đến cách đây bảy năm, cô chưa từng có giấc ngủ xa xỉ trễ như cô muốn, lười biếng nằm nướng trong giường dù đã thức tỉnh. Ngay cả khi cô còn là một đứa trẻ, việc thức dậy và đến trường là nhiệm vụ của cô, vì Jerry hiếm khi dậy sớm, và thậm chí thỉnh thoảng vắng nhà. Việc thức giấc và khởi động sai chân đã ăn sâu vào cô đến nỗi cô thậm chí vẫn làm khi cô không cần thiết phải làm như thế nữa. Bây giờ buổi sáng của cô chẳng bao gồm điều gì khác hơn việc ngồi trên ban công đọc báo trong lúc nhàn nhã uống cà phê, nhưng, chết tiệt, cô có quyền làm như thế.

Sáng hôm nay, tuy nhiên, ngay cả sau khi thức giấc, cô không thể khiến bản thân đứng dậy ngay được. Thay vì thế cô duy trì giấc ngủ lơ mơ, được ru ngủ bởi bóng tối và sự đu đưa nhẹ nhàng của con tàu. Dần dần cô nhận ra rằng bóng tối đã không còn hàng giờ rồi, nhưng cô đã kéo tấm đắp lên quá đầu. Cô được giữ ấm từ đầu cho đến tận ngón chân. Cô thấy dễ chịu, và... không bị còng.

Kích động, cô vươn thẳng dậy khỏi cái kén che phủ.

Hy vọng mãnh liệt đầu tiên của cô là cô chỉ có một mình trong phòng, rằng cô không chỉ nằm mơ một giấc mơ dữ dội kiểu Dallas, cũng không phải một đêm bị giám sát riêng để cho họ có những thông tin mà họ muốn và họ đã biến mất dưới mặt biển hoặc thứ gì đó. Hy vọng đó ngay lập tức vỡ tan thành từng mảnh, vì Cael đang ngồi trên ghế cạnh giường, nơi anh đã cùng cô đêm trước.

Anh đeo một tai nghe, nhưng khi cô nhảy lên ở chính giữa giường, anh nhìn lên và nói cộc lốc. “Lại sôi sục rồi.”

Nhụt chí, cô ngồi xuống với vẻ ép buộc hơn là lịch sự. “Làm sao anh tháo còng được mà không đánh thức tôi?”

“Em ngủ như bá tước Darcula* vào giữa trưa ấy. Tôi định tạt nước lạnh vào em, nhưng tôi hiểu rõ giá trị của hòa bình và sự yên tĩnh.”

(*Darcula : Tên nhân vật chính trong bộ tiểu thuyết kinh dị cùng tên viết về ma cà rồng của tác giả Bram Stoker người Ireland phát hành năm 1897.)

Anh đã cạo râu, cô nhận ra; vùng tối đã rời khỏi hàm anh. Điều đó nghĩa là anh đã tắm, để lại cô một mình trong phòng ngủ. Có lẽ để thử

thách sự hợp tác của cô chẳng? Đó có phải là thử thách không khi Bridget đợi bên ngoài cánh cửa bên phải để canh chừng xem cô có cố thử làm điều gì không? Hoặc anh chẳng bày trò gì và Bridget ở đây, trong phòng, đang quan sát cô? Chắc chắn là cái sau vì cô không thấy anh có khả năng nào, nếu như điều mà họ đang làm đủ quan trọng để xứng với tất cả rắc rối này. Cô biết cô sẽ không liều, nếu cô ở vào vị trí của anh.

Anh cũng đã thay bộ quần áo khác, quần kaki và chiếc áo sơ mi lụa màu xanh hoàng gia làm thắm màu xanh của đôi mắt anh khiến chúng hấp dẫn hơn. Bridget chắc đã mang quần áo cho anh từ căn buồng anh chia sẻ với Tiffany. Jenner không tin cô đã ngủ ngon lành như thế, với tất cả những hoạt động đã xảy ra đó.

Rồi cô nhận ra một thứ khác nữa, thứ đã đánh cắp hơi thở ra khỏi phổi cô: Anh đang quan sát chuyển động của bầu ngực cô bên dưới lớp áo dây mỏng manh.

Cô không dễ dàng ngưng ngừng, nhưng sức nóng đổ tràn trên gương mặt cô. Vào đêm trước, cô không để tâm đến việc cô có mặc áo lót hay không, vì cô đi ngủ ngay từ lúc đó, rõ ràng thế, và hơn nữa cô ngủ cùng anh. Dù cho cô có được bao bọc như cái kén trong những tấm đắp, anh gần như khóa thân, và thân hình lực lưỡng của anh không

phải là thứ cô dễ dàng quên được, dù cô có ý định lờ nó đi trong mức độ tốt nhất của cô.

Hoặc có lẽ không. Cô thấy mình ép chặt ngón tay vào anh. “Đừng nghĩ tôi trở thành hội chứng Stockholm. Anh hiểu không?”

(Hội chứng Stockholm : được nói đến từ năm 1974, giải thích về tình trạng kỳ lạ khi con tin trở nên thông cảm và bênh vực kẻ bắt cóc mình. Theo các nhà tâm lý học, đó là cơ chế tự vệ tự giác hoặc tự phát của người bắt cóc nhằm đương đầu với tình huống và tránh nguy hiểm. Thậm chí, “Hội chứng Stockholm” còn được xem có liên quan đến hiện tượng tẩy não.)

“Chúa cứu con.” Anh quay lưng. “Nhưng nếu em không muốn đàn ông nhìn, thì đừng nhún lên nhún xuống trước mặt anh ta. Không phải của em đủ lớn để nảy lên, nhưng chúng đừng đưa chút ít.”

“Chúng làm gì không phải là việc của anh. Chỉ cần giữ mắt anh chính trực.” Dường như không còn cách nào để cô tiến xa hơn, vì thế cô chuyển hướng sang chủ đề khác. “Tôi sẽ đi tắm và gội đầu, nên tôi sẽ mất một lúc.”

“Đừng làm quá lâu.” Anh khuyên, liếc nhìn đồng hồ. “Em có bốn mươi phút.”

Điều đó ghi dấu vào cô, bởi vì cô không đặt giới hạn cho thời gian ở trong phòng tắm của anh. Vai cô cứng lại, cô đi đều bước đến tủ và lấy ra số quần áo cô sẽ mặc. Dù vậy, cô không thể tìm các vật dụng vệ sinh của cô, và bắt đầu bới tung tất cả các ngăn kéo liền tường trong nỗi thất vọng.

“Em đang làm gì vậy?”

“Tìm dầu gội và những thứ khác của tôi.”

“Mọi thứ đã ở sẵn trong phòng tắm rồi. Đêm qua em không để ý khi em rửa mặt sao?”

Đêm qua cô gần như phờ phạc, vậy nên, không, cô đã không để tâm đến bất cứ điều gì. Cô thậm chí đánh răng mà không thắp mắc bàn chải và kem đánh răng của cô làm sao lại đặt trong phòng tắm. Quay người, cô cầm đồ đạc của cô vào phòng tắm và đẩy cửa đóng lại.

Dầu gội của cô đang nằm trên kệ bên dưới bồn rửa mặt.

Bốn mươi phút sao? Cô nghĩ đến việc khóa cửa, nhưng không muốn chọc tức anh – anh sẽ trả đũa bằng cách bắt cô để cửa mở suốt

thời gian, và cô không muốn điều đó. Khi cô ở trong phòng tắm thì đó là thời gian duy nhất cô được ở một mình. Giới hạn thời gian nghĩa là không không được ngâm mình lâu trong bồn tắm mát xa, dù sao thì cô cũng không phải là loại thích ngâm mình. Thói quen thường nhật của cô là lao vào vòi sen và nhảy trở ra nhanh nhất có thể. Thế nên đó là điều cô sẽ làm. Cô được đề nghị một lời thách thức, và cô đối đầu trực tiếp với nó.

Phòng tắm được trang bị đồ dùng, có một máy sấy tóc và nó là thứ tốt. Tóc cô khá ngắn, nên việc sấy khô không mất nhiều thời gian, và kiểu tóc hiện thời của cô giống bị gió thổi hơn là mượt mà. Đồ trang điểm suốt ngày của cô không phải thứ gì ghê gớm: chỉ là phấn mắt, mascara, son bóng, để không tốn nhiều thời gian. Cô ra khỏi phòng tắm trước giới hạn thời gian của anh.

Anh nhướn một bên mày, thứ làm bực mình chết đi được, vì cô không thể điều khiển đôi mày của cô theo cách đó, và nhăm nháp cà phê một cách ung dung.

Cà phê. Sự chú ý của cô tập trung vào đó giống như chú gấu đối với mật ong. Cô đã có những khởi nguồn rắc rối cho thấy tốt hơn cô nên có ít cà phê ngay, bất kỳ hình thái nào. “Còn nhiều cà phê không?”

Cà phê cũng có nghĩa là thức ăn. Cô đã không ăn nhiều vào đêm qua, và giờ ăn điểm tâm thông thường của cô đã trôi qua vài giờ. Một cái liếc vào đồng hồ cho thấy ngay cả giờ ăn trưa bình thường của cô cũng đã trôi qua.

“Em có lẽ đủ thời gian cho một tách.” Anh nói và đứng dậy. Anh liếc vào thiết bị theo dõi, hiển nhiên để bảo đảm với bản thân rằng nó vẫn đang hoạt động, rồi tháp tùng cô vào phòng sinh hoạt. Hốc tường nhỏ bố trí bàn ăn ở bên phải, được dấu kín trong một góc yên tĩnh gần cửa. Một cái khay đựng bình cà phê, một cái tách khác, một số viên đường và kem được đặt chính giữa chiếc bàn tròn. “Ngồi đi.” Anh nói, sau khi cô làm theo, anh khéo léo còng cô vào chân bàn.

Cô thầm đảo tròn đôi mắt, nhưng bình cà phê thu hút sự chú ý của cô nhiều hơn. Không có thức ăn trong tầm nhìn, nhưng ngay lúc này, cà phê là ưu tiên số một của cô. Ít ra lúc này anh còng tay trái của cô thay vì tay phải. Lật cái tách sạch lên, cô rót cà phê và nhấm nháp hộp đầu tiên với vẻ biết ơn.

Cô chính xác nhấm nháp được bốn hộp khi có tiếng gõ cửa, và nửa giây sau Bridget mở khóa bước vào trong phòng, thông báo đầy quả quyết khi cô đóng cửa, “Diễn tập xuống cứu sinh, năm phút.” Cô thêm vào.

Vậy ra đó là lý do anh giới hạn thời gian, mặc dù anh có thể giải thích. Jenner liếc nhìn khi anh lấy chiếc chìa khóa còng từ trong túi áo và giải thoát cô khỏi sự giam giữ.

“Chưa đến nửa tách cà phê. Điều đó có đáng với rắc rối của những cái còng không?” Cô cúi kính.

“Việc giữ em trong kiểm soát đáng giá với bất kỳ rắc rối nào. Bây giờ cư xử đàng hoàng đi.” Anh ra lệnh, trao cho cô một cái nhìn nói rằng anh có ý định nghiêm túc.

“Cứ đánh tôi đi.” Cô đáp trả khi cô đứng lên.

Bridget ho, nhưng âm thanh nghe giống tiếng cười một cách khả nghi.

Mắt anh nheo lại. “Nếu tôi là em, tôi sẽ không đề cập đến từ ‘đánh’” Anh khuyen khi anh nắm lấy cánh tay cô.

Bridget đi vào phòng ngủ và quay trở lại với một cặp áo phao màu cam được cất trong tủ đồ. Cô ấy nói, “Khi tiếng còi hiệu vang lên,

hãy lấy PFDs và báo cáo với trạm tập hợp số ba. Những lời hướng dẫn ở trên lưng cửa.”

Jenner không uống đủ cà phê và cô cảm thấy đói. Cô thà gọi phục vụ phòng yêu cầu một ít thức ăn thay vì báo cáo với bất kỳ trạm tập hợp nào. “Chúng ta có thể trốn học không?”

“Không.” Bridget đáp. “Diễn tập xuống cứu sinh trên biển là điều quan trọng. Họ đã chọn địa điểm trong khoảng hai mươi bốn giờ ra khơi. Sẽ có điểm danh và bất kỳ ai bỏ lỡ sẽ bị lần theo dấu vết để được chỉ dẫn khai báo với trạm tập trung thích hợp.”

“Và chúng ta sẽ không gây ra bất kỳ điều gì lôi kéo sự chú ý đến dãy phòng này, hiểu không?” Cael hỏi bằng một giọng không thể chịu đựng được của một người trưởng thành ra lệnh cho một đứa trẻ ương ngạnh.

“Điều gì xảy ra nếu có ai đó đến đây dọn phòng và tìm thấy những đồ chơi của anh?” Cô chế nhạo.

“Họ sẽ không.” Bridget nói. “Phòng này là nhiệm vụ của tôi. Hãy dành sự chú ý cho việc cô đang làm, và để yên công việc của tôi cho tôi.” Cael bắt được lưu ý của cô, cô gật đầu nhẹ và rời khỏi.

“Đó là về cái gì vậy?” Jenner hỏi.

“Không có điều gì em cần phải biết.”

“Tôi cần biết PFDs là gì? Nghe cứ như bệnh truyền nhiễm qua đường tình dục ấy.”

(STDs : sexually transmitted diseases)

“Personal Flotation Devices. Dụng cụ cứu sinh cá nhân trên biển.” Anh hất đầu về chiếc áo phao màu cam. “Khi cuộc diễn tập bắt đầu, đừng có bất kỳ ý tưởng nào ... về bất kỳ điều gì. Tất cả luật lệ vẫn được áp dụng và chúng vẫn sẽ như thế cho đến khi chúng ta trở về San Diego. Em phải làm chính xác những gì tôi nói và khi tôi nói.”

“Phải rồi, phải rồi.” Cô nói.

Lời cảnh báo kết thúc cuộc trao đổi đặc biệt đó, và tiếp theo sau bởi một âm thanh điềm tĩnh qua mạng liên lạc nội bộ của tàu. Cael nhặt những chiếc áo phao lên – PFDs – mà Bridget đã đặt trên ghế, và tung một cái cho Jenner. Anh ngừng lại để nhìn qua loa vào bản đồ trên lưng cửa, nơi có chỉ dẫn đơn giản đến trạm tập trung số ba.

“Cười lên nào, em yêu.” Anh nói khi anh nắm cánh tay Jenner và dẫn cô ra ngoài hành lang, nơi họ ngay lập tức lọt vào giữa hai quý bà luống tuổi đang cười hồ hởi khi họ thoát ra khỏi phòng và bắt chéo qua họ. Rõ ràng buổi diễn tập cứu hộ trên biển có nhiều hứng thú đối với một số người, Jenner nghĩ. Về mặt cá nhân, Jenner thà tán gẫu vào bữa điểm tâm – hoặc bữa trưa – Cô đã đói đến mức cô không quan tâm đến thứ gì nữa.

Những quý bà mặc y phục du lịch biển bình thường, gồm nón rơm, quần short, giày thấp, và PFDs màu cam sáng chói của họ. Một người cao và gầy gơ xương, người kia thấp và chắc nịch. Cùng nhau, họ mang số lượng kim cương đủ để mở một cửa hàng nữ trang riêng của họ.

“Chúng tôi đang đến trạm tập trung số ba.” Người cao nói. “Tôi cho rằng hai người cũng đi về hướng tương tự?”

“Đúng vậy.” Cael nói, cười với họ. Jenner muốn đá anh, vì nụ cười đó ấm áp và chân thật và khiến anh hoàn toàn có vẻ quá con người.

“Tôi là Linda Vale” Quý bà cao nói.

“Nyna Phillips” Quý bà kia thêm vào, nụ cười của bà ấy có một chút bền lễn. Bà ấy có một gương mặt thật sự ngọt ngào.

“Tôi là Cael Traylor, và đây là bạn tôi, Jenner Redwine.”

“Rất vui được gặp hai bạn.” Linda Vale nói. “Chúng tôi đã ở trong quán bar Fog Bank đêm qua. Điều đó chắc đã làm hai bạn rất buồn. Tôi rất vui vì mọi chuyện đã kết thúc.”

Nyna nháy mắt với Jenner. “Nếu tôi trẻ hơn hai mươi tuổi, tôi cũng sẽ lao vào bạn như thế.”

“Lao khỏi ấy chứ.” Jenner phấn khích nói.

Hai quý bà đều cười, cho rằng cô đang đùa. Cael siết chặt cánh tay cô, trao cho cô một thông điệp thăm lặng phải cư xử tử tế, hoặc gì khác.

Cô trao cho anh một nụ cười sáng chói. “Chỉ đùa thôi mà. Anh là một hạt ngọc, một người đàn ông trong đám đàn ông, một phần thưởng xứng đáng. Anh đã lọt vào bẫy của em, và bây giờ anh là của em. Không trốn thoát được đâu.”

Cả ba người phụ nữ cùng cười. Cael nghiêng một cái nhìn xuống cô hứa hẹn một cuộc trả thù.

“Chúng ta sẽ cùng ăn tối vào một đêm nào đó.” Linda gợi ý.

“Tôi rất thích.” Jenner nói, quá nồng nhiệt. Cael siết chặt tay cô lần nữa, cô hiểu điều đó có nghĩa là cô không ở đây để kết giao bạn mới hoặc hòa nhập xã hội. Trong chừng mực quan tâm của anh, cô ở đây vì một điều, và chỉ một điều, đó là cung cấp cho anh một vỏ bọc. Nếu anh cho rằng anh có thể giữ cô bằng cách khóa cô trong phòng toàn bộ thời gian thì anh đã bị thức tỉnh đột ngột.

“Thưa các quý bà, Chúng ta phải đi thôi.” Cael nhắc nhở, vì cả Jenner lẫn hai người phụ nữ dường như không có khuynh hướng nào khác hơn là đứng đó và nói chuyện.

“Chúng ta đi bên trái chứ?” Linda hỏi, biểu hiện của bà bối rối khi bà nhìn thấy con đường đầu tiên rồi một đường khác nữa dẫn vào hành lang.

“Vâng, thưa bà, lối đó.” Anh nói, đưa tay ra dấu mời họ đi trước.

“Em chấp nhận lời của anh về điều đó.” Cô nói khi họ bắt đầu bước xuống sảnh. “Em thường có cảm nhận về phương hướng rất tốt, nhưng cho đến lúc này, con tàu này đã làm em hoàn toàn bị xáo trộn. Nếu chúng ta thật sự cần một chiếc thuyền cứu hộ, thì tốt hơn em nên có một thiên thần trên vai để thì thầm vào tai và nói cho em biết cách đến được đó, hoặc em sẽ không bao giờ hoàn thành được.”

Phía sau họ, một cánh cửa khác mở ra. Cael nhìn thoáng qua vai anh về hướng tiếng động và Jenner cũng làm tương tự, bị chi phối bởi không gì khác hơn tính hiếu kỳ. hai người đàn ông rời khỏi dãy buồng có cánh cửa đôi, PFDs trên tay, và theo sau họ xuống hành lang. Có vẻ như tất cả bọn họ đều đến cùng trạm tập trung.

Một trong hai người đàn ông phía sau họ nhìn như một cái thùng sắt có não. Ông ta cao trung bình, nhưng tầm vóc mạnh mẽ đến nỗi trông ông ta có vẻ có bề rộng nhiều hơn bề cao. Tóc ông ta vàng nhạt gần như trắng và mọc rậm rì trên đầu. Ông ta có đôi mắt láo liên

tục đảo qua đảo lại, chú ý đến bất kỳ thứ gì và mọi thứ ở xung quanh. Kẻ đánh thuê, Jenner nghĩ, nhưng là kẻ đánh thuê thông minh.

Vậy mục tiêu do thám của Cael phải là người kia. Ông ta tầm năm mươi, với mái tóc xám nhưng điệu nghệ và phù hợp, sắc diện rám nắng đặc biệt cho thấy đó là sự rám nắng tốt nhất mà tiền mua được. Cô không có nhiều thời gian để quan sát vì Cael thúc cô tiến tới với tốc độ cao hơn là sự khích lệ.

“Nhanh lên nào.” Anh nói, “Chúng ta sẽ đến trễ mất.” Linda Vale và Nyna Phillips ngoan ngoãn tăng tốc độ, dù Jenner chắc chắn không thú vị gì, anh cũng không nói chuyện với những quý bà lớn tuổi.

Anh không muốn cô ở gần người đàn ông đó, Jenner nhận ra. Cô vẫn không biết ông ta là ai, nhưng ít ra cô đã biết ông ta trông như thế nào.

“Vậy.” Cô thì thào nói chuyện. “Đó là ông ta?”

“Không liên quan gì đến em.”

“Anh đã khiến nó trở thành mối quan tâm của em rồi, chàng công tử bột lạnh lùng à.”

Anh nghiêng ánh mắt xanh rực rỡ xuống cô. “Sẽ là một điều kỳ diệu nếu chúng ta đến được Hawaii mà em vẫn không bị ném qua mạn tàu.”

Buổi diễn tập cứu hộ không gây hứng thú. Tất cả những gì Jenner học được về việc thoát khỏi một con tàu chìm là làm sao để mặc PFD của cô vào, và nơi nào để đi trong trường hợp khẩn cấp, mặc dù cô tin rằng đó là tất cả những thứ cơ bản cô cần phải biết. Cô thích quan sát một con thuyền cứu hộ thật sự được bung ra, nhưng khi cô nghĩ về nó, nhận ra sự khó khăn để cuộn tròn trên đáy con thuyền cứu hộ cho đúng vị trí, xét đến việc chúng được buộc chặt trên con tàu cao ít nhất hai tầng cách mặt nước, có lẽ còn nhiều hơn thế, và con tàu cắt xuyên qua đại dương với tốc độ khá nhanh. Việc bị giam hãm trong một vòng cao su khi chúng bung ra chắc chắn cũng là một cuộc vượt biển. Cô hy vọng cô không bao giờ cần một thứ gì như thế.

Người đàn ông ở trong phòng có cánh cửa đôi đang ngồi cách họ hai bàn tại trạm tập trung Muster Station, nơi thật ra là một quán café trong nhà. Cael đã cố sắp xếp ghế của anh để khóa tầm nhìn của cô, nhưng anh bị Nyna Phillips làm trở ngại, bà ấy chỉ thẳng vào người đàn ông và nói. “Đó là một trong những người đồng sở hữu con tàu này. Ông ta đã tổ chức chuyến hải hành từ thiện, nên chúng ta chắc chắn sẽ gặp ông ta nhiều hơn là người chỉ huy.”

“Thật sao?” Jenner hỏi, thích thú với lời thổ lộ này. “Tôi không có khái niệm nào về ông ta. Tên ông ta là gì?”

Nyna nghĩ một lát. “Tôi chắc chắn đã có nghe nhưng tôi không nhớ. Bạn biết đấy, khi đã có tuổi, trí nhớ là điều thứ hai dễ mất.”

“Điều gì là đầu tiên?” Linda Vale hỏi, ngả người tới trước với một nụ cười toe toét cho thấy bà mong đợi thứ gì đó tục tũ.

“Tôi không nhớ.” Nyna nói, hoàn toàn vô cảm, và cả hai người vỡ tung với tiếng cười.

Ngay khi buổi tập huấn kết thúc, người đàn ông tóc xám và vệ sĩ của ông ta biến mất. Jenner chặn trước việc bị đẩy trở lại phòng và bị

còng vào bàn hoặc ghế bằng cách rên rỉ cô đã đói như thế nào, và mời cả Linda và Nyna cùng ăn trưa với họ trên khoang Lido, trong một quán café ngoài trời. Cả hai người phụ nữ đều đồng ý với sự thích thú, và Cael không có lựa chọn nào khác ngoại trừ đi theo, dù vậy, tia nhìn của anh trao cho Jenner khi hai người phụ nữ không để ý cho thấy anh không chịu đựng điều này một cách nhẹ nhàng. Anh kéo điện thoại ra khỏi túi, gọi cho ai đó, và nói rất ngắn gọn trước khi đóng điện thoại.

Quán café ngoài trời có tiệc đứng, nên bữa trưa rất tự nhiên, Jenner uống nhiều café, ăn đủ để bù đắp cho bữa điểm tâm đã bỏ lỡ, và làm mọi thứ cô có thể để trì hoãn việc trở về phòng. Tuy nhiên, Linda và Nyna cáo lỗi sớm vì vài lớp học họ đã đăng ký gia nhập. Jenner nhìn họ đi khỏi, thở dài tiếc nuối, cô ước chi họ có thể ở lại lâu hơn, không chỉ vì họ có trái tim nhân hậu chân thực, mà còn vì bây giờ cô lại một lần nữa ở một mình với Cael.

Bất chấp sự miễn cưỡng của anh về bữa trưa, bây giờ điều đó đã trôi qua, anh không tỏ vẻ vội vã trở lại phòng. Anh dựa người uể oải trên ghế, bằng cách nào đó kiểm soát vẻ tao nhã, biếng nhác, và nguy hiểm cùng một lúc. Trong tất cả vẻ nguy tạo bề ngoài của anh, có điều gì đó đáng sợ ẩn bên dưới lớp bọc hào nhoáng. Anh là loại đàn ông khiến đàn bà chú ý, cô nghĩ lần nữa, nhưng không chỉ phụ nữ, cô đã bắt gặp vài người đàn ông, dĩ nhiên có sự nhận thức hơn những người

khác, đã trao cho anh đôi chút cảnh giác, những cái liếc xiên như thể họ muốn chắc chắn biết được anh đang ở đâu.

Đột ngột cô hiểu ra. Anh muốn được trông thấy. Đặc biệt anh muốn được trông thấy với cô. Anh đã gắn bó với ý tưởng họ là một cặp và cô đã hứa hẹn hợp tác hoàn toàn.

“Chúng ta cùng đi dạo nào.” Cô nói, đứng lên và đưa tay cho anh. “Em cần dẫn gân cốt đôi chút sau sự mệt mỏi sáng nay.”

Đôi mắt xanh chiếu vào cô khi anh nắm lấy tay cô và đứng dậy, rồi trượt một tay khác quanh eo cô và xoay cô hướng thẳng đến lan can tàu. “Em đang sống với nguy hiểm, Redwine.” Anh thì thào, âm thanh chỉ vừa đủ cho cô nghe được.

Cô cười, quay gương mặt cô hướng lên anh như thể anh đang tán tỉnh cô. “Thư giãn đi, anh chàng to xác.” Cô giữ giọng cô thấp như của anh, “Anh vẫn giữ những quân bài, ngoại trừ một. Chúng ra sẽ có một cuộc đi dạo đơn giản, và anh có thể tận dụng thời cơ để trình diễn cho mọi người thấy chúng ta đã say mê nhau như thế nào.”

Cánh tay anh vẫn quàng quanh eo cô khi họ tản bộ dọc theo lan can tàu. Jenner ngược mặt về phía mặt trời, cố gắng tự ép buộc trí óc cô đóng lại và thư giãn trong giây lát. Đây hoàn toàn là ngày đầu tiên trong hai tuần du hành; cô phải ở cùng Cael, dưới sự kiểm soát của anh, trong mười ba ngày còn lại, nếu cô không tìm ra cách đối phó với stress, cô sẽ vỡ vụn trong căng thẳng. Cô sẽ nói chuyện với Syd mỗi ngày, và cách đó làm cho cả hai đều yên tâm rằng người kia vẫn còn sống, nhưng cô cũng cần nghỉ ngơi khỏi sự lo lắng triền miên vào hoàn cảnh giống như con chó đói đang gặm xương.

Cô ép mình nhìn quanh con tàu, từ giây phút cô ngồi ăn lần đầu tiên trên boong vào chiều hôm qua, cô đã quá lo lắng nên không chú ý đến môi trường xung quanh. Tàu Silver Mist được biết là một thứ đặc biệt, trong chùng mực những con tàu cùng loại, và cô muốn được xem xét nó.

Như Bridget đã nói, khoang Lido là khoang vui chơi. Người ta tụ thành từng đám quanh đó và trong bể bơi, và những chiếc ghế dài bằng gỗ teak có vẻ phủ kín từng inch vuông. Vài trò chơi ngắn đang diễn ra ở một trong những bể bơi, và hệ thống âm thanh được người dẫn chương trình tăng lên đến mức độ gần như gây tổn thương. Cael nhăn mặt và quay Jenner đi về hướng ngược lại, và lần này cô vui mừng tuân theo chỉ thị không lời của anh.

Nếu không có sự hiện diện của Cael, cô nghĩ, Syd đã đúng : Cô sẽ thích chuyển hải hành. Cô đã yêu biển cả, cô đã trở nên quen thuộc với sự hiện diện của nó trong bảy năm qua, nhưng Đại Tây Dương xanh xám không có điều gì giống với sắc màu rực rỡ của Thái Bình Dương. Nước sâu thẳm một màu xanh hải quân lộng lẫy, nhưng mọi ánh sáng thay đổi quá thường xuyên đến mức cô thoáng nghĩ đến nước và ngọc lam. Không có đất liền trong tầm mắt, cảm giác như chỉ có một mình ta trên thế giới – nếu việc ở cùng hàng ngàn người khác có thể được gọi là “một mình ta” – trên một thành phố nổi sáng chói và nguyên khôi.

Cô có thể cảm nhận được mùi mới mẻ của con tàu, cô nhận ra. Đó là mọi thứ: nước sơn, thảm trải, lớp bọc bàn ghế, thậm chí mùi gỗ của sàn tàu. Mọi thứ đều tươi mới, và dưới hoàn cảnh khác cô ắt sẽ yêu chúng.

Cánh tay của Cael vẫn quàng quanh eo cô, sức nặng của chúng là một nhắc nhở kiên định về việc phải cư xử tử tế. Đối với bất kỳ ai đang quan sát, dĩ nhiên, họ có vẻ như một đôi tình nhân mới, say mê thám hiểm điều mới lạ, hứng thú với mối quan hệ mà họ tìm thấy. Chỉ mình Jenner biết vòng tay của anh quá chặt, và cô buông một tiếng thở dài thất vọng. Anh nghĩ cô sẽ chạy đến chỗ quái quỷ nào được chứ? Họ đang ở trên một con tàu, vì Chúa. Cô không thể nào ăn cắp một chiếc xe

và trốn thoát. Hơn nữa, như anh vẫn thường nhắc nhở cô, còn có Syd nữa.

Anh chắc chắn nghe được tiếng thở dài, bởi vì anh kéo cô lại gần hơn và cúi đầu xuống hôn vào thái dương cô, rồi đặt miệng anh gần tai cô, “Hãy làm cho tốt.”

Cô quay đầu, hạ thấp cằm cô xuống. “Tôi đã quá hoang mang.” Cô nói, để đôi chút rên rỉ trong giọng cô và xoay sở để không khịt mũi. Cô đã bị hoảng sợ... nhưng không phải bây giờ. Thật kỳ quặc. Có lẽ thân thể và trí óc đối phó với sự hoảng sợ chỉ trong một lúc, rồi một phần kết cấu tường bị phá bung và giữ sự hoảng sợ trong một khoảng cách.

Anh khịt mũi. “Có mà phân bò ấy. Em không hoảng sợ một chút nào. Thế nên, hãy cư xử như thể em yêu tôi, cưng à, nếu không thì em chẳng có lý do gì ở ngoài đây và tôi sẽ kéo em trở về phòng. Em có muốn thời gian còn lại của chuyến hải hành bị khóa vào ghế không?”

Cô dứt khoát là không muốn, thế nên cô nghiêng vai vào anh và cười với anh. Chỉ mình anh có thể thấy, nên cô đóng đưa hàng mi của cô vào anh hết như một kẻ dần bị áp đảo bởi kích thích tố sinh dục nam (*testosterone*) của anh. Anh cần cô ở ngoài này, cô nghĩ. Có lẽ anh có thể giải thích về sự vắng mặt của cô đối với nhiều hoạt động trên tàu

mà phần lớn hành khách sẵn sàng chộp lấy, và có lẽ không ai sẽ nghĩ gì nếu cô không hiện diện trong bất kỳ bữa tối long trọng nào hoặc những buổi đấu giá, những sự kiện là toàn bộ mục đích của chuyến hải hành từ thiện này. Có lẽ anh có thể khiến cho những người này tin rằng cô đã quăng tất cả ý thức vào trong gió để kết giao với anh, mặc dù cô không biết đến những chuyện yêu đương đại đột, thiếu thận trọng.

Phần lớn người trên tàu không biết cô, nhưng tất nhiên họ sẽ để ý, anh không thể khiến cô gần như biến mất trong hai tuần mà không một câu hỏi nào được đặt ra. Anh phải để cô ra khỏi phòng, anh phải để cho người khác trông thấy cô, nói chuyện với cô. Cô phải hiện diện trong những sự kiện đã được lên kế hoạch từ trước.

Quá tệ là cô không nghĩ ra được cách để tận dụng lợi thế của cô. Cô được bao quanh bởi những người khác, nhưng nếu cô thét lên tìm sự giúp đỡ... Thì sao nào? Cô sẽ có vẻ điên khùng, bởi vì Cael không làm gì trước mặt ai khác để khiến họ nhìn anh với sự ngờ vực. Anh đã làm cho Linda và Nyna mê mẩn, ân cần với cô, và theo cách anh đang nhìn xuống cô, những kẻ quan sát tình cờ sẽ nghĩ anh hoàn toàn mê đắm.

Và nếu cô hét lên xin giúp đỡ, điều gì sẽ xảy ra cho Syd?

Vì cô không tìm được cách nào thoát khỏi tình thế này, cô xoay chuyển suy nghĩ của cô về những lý do. Anh đã vướng phải nhiều rắc rối cho việc nhìn và nghe lén phòng của ai đó. Cô không biết tên người đàn ông trong dãy phòng kế bên, nhưng nếu ông ta là đồng sở hữu chiếc tàu thì ông ta phải rất giàu có, vì chiếc tàu này đáng giá hàng tỉ dollar cho việc xây lắp và trang trí. Trong thế giới thực, sự giàu sang sánh ngang với thế lực. Ông ta là ai? Họ đang cố gắng tìm ra điều gì về ông ta? Có lẽ ông ta có một lối sống bất thường và họ đang cố kiếm những bức ảnh cho vài loại âm mưu tổng tiền. Viễn cảnh đó phần nào tác động đến cô, trừ cách thức họ đang tiến hành. Việc có một nhóm người liên kết với nhau trên chiếc tàu du lịch như thế này phải tốn một gia tài nhỏ, lại còn thêm vào phí tổn của đội bắt cóc Syd nữa.

Điều đó dẫn cô trở về với giả thiết gián điệp. Hoạt động gián điệp công nghiệp. Nhưng hoạt động đó thường dính líu đến hành vi ăn cắp dữ liệu, hay thậm chí những sản phẩm thực sự khó. Vậy, điều họ đang tốn quá nhiều thời gian ở đây để theo dõi người đàn ông trong dãy phòng đó là gì?

Bất kể góc độ nào cô nghĩ đến, những thứ này vẫn không tạo nên nhận thức cho cô. Dù cho Cael và người của anh đang có kế hoạch gì, thì nó tốt hơn nên được hoàn thành, mặc dù từ những gì cô quan sát,

họ tổ chức tốt đến mức nếu như có cách nào tốt hơn cô có thể hình dung thì họ ắt sẽ tìm ra. Vậy thì, điều quái quỷ gì đang diễn ra?

Việc đe dọa Syd trói buộc cô một cách hiệu quả, hạn chế những gì cô có thể và không thể thực hiện. Không phải là Cael sẽ để cô lại không có sự giám sát hoặc không trói buộc cô, nhưng anh ***có thể***, và cô không thể làm điều chết tiệt gì để chiếm ưu thế giành lấy tự do, vì Syd. Một cuộc gọi từ Cael hoặc bất kỳ người nào của anh, và Syd có thể gặp rắc rối. Bất kể điều gì, Jenner nghĩ, cô phải giả vờ, vì Syd.

Cô khiến Cael ngạc nhiên khi thoát khỏi vòng tay anh, dựa lưng vào lan can tàu và đối mặt với anh với dáng đứng kiên quyết. Ánh mắt cô hẹp lại và chăm chú. “Cho tôi biết nhiệm vụ của anh là gì?”

“Không.” Câu trả lời của anh ngay lập tức và dứt khoát, không có chỗ cho thương lượng, không suy nghĩ về điều đó.

“Tôi có thể đoán ra...”

“Em không phải suy đoán bất kỳ điều gì, em phải làm như tôi bảo, và giữ miệng em đóng chặt.” Anh trượt bàn tay anh trên cánh tay cô.

Động tác đó giống như sự vuốt ve, ngoại trừ cách những ngón tay anh kèm chặt quanh khuỷu tay cô. “Đủ thời gian đối phó rồi. Ta đi thôi.”

“Tôi chưa sẵn sàng đi” Cô muốn đứng đó và tranh luận với anh, có lẽ đào bới được một hoặc hai chi tiết ra khỏi bức tường đá đó.

Anh nghiêng xuống, quá gần, quá ấm áp, quá to lớn. Miệng anh di chuyển trên má cô. “Thề có Chúa, tôi sẽ ném em lên vai và mang em trở về phòng, và hãy nghĩ xem sự trình diễn đó sẽ gây cho khách mời điều gì. Rồi tôi sẽ khóa tay và chân em vào ghế, và em sẽ không được ra khỏi phòng lần nữa cho đến khi hải trình kết thúc. Tôi có thể làm điều này mà không có em. Redwine.”

Trái tim cô đập dồn dập, cô không thể hít thở sâu, và tuy vậy, cô nhận ra sự thực, biết điều đó tận sâu trong xương tủy. “Không, anh không thể. Nếu anh có thể, anh sẽ không bao giờ dính líu với tôi.”

“Nhìn đi.” Anh quàng cánh tay quanh eo cô lần nữa, kéo cô rời khỏi lan can, bắt đầu nhấc cô lên.

“Đợi đã,” Giả bộ là một chuyện, nhưng thu hút sự chú ý là một chuyện khác. Và anh sẽ làm điều đó; anh sẽ thật sự ném cô lên vai và

mang cô đi, và phần lớn người ta sẽ cười cợt, cho rằng họ biết chính xác điều gì sẽ xảy ra khi anh đem cô đến một chỗ riêng tư.

Anh ngừng lại. Thân thể cô dựa vào anh nhưng không bị chèn ép. Bất kỳ ai đang quan sát sẽ nghĩ đó là một cái ôm siết của những kẻ yêu nhau, hơn là sự đe dọa, nhưng cô có thể nhìn vào đôi mắt xanh lạnh lẽo đó và biết anh đã không lừa gạt.

Nhịp tim của cô trở nên nhanh hơn, mạnh hơn. Thứ gì đó trong đôi mắt xanh của anh lôi cuốn cô, hút cô vào nhận thức về anh tăng cao hơn mức độ tự nhiên. Cô đấu tranh để giữ vẻ mặt của cô trống rỗng, không để anh biết rằng anh đã tác động đến cô. Chết tiệt, cô không nên bị ảnh hưởng bởi sự động chạm của anh, bởi việc bị ép sát vào thân thể cao ráo cường tráng đó, nhưng cô đã như thế. Anh ắt phải ghê tởm cô, và sự việc rằng điều trái ngược là sự thật cho cô biết cô phải chống lại điều đó nhiều hơn nữa, dựng nên một bức tường thậm chí cao hơn nữa.

Anh đang đợi cô nói, và cô kéo giạt suy nghĩ trở về trật tự. Điều gì nhỉ...? Oh, phải rồi. Cô đã nói anh đợi.

Cô hít một hơi thở sâu. “Anh không nên mang tôi đi.” Cô nói, “Tôi sẽ đi trong hòa bình, ngài Marshal*.”

(*Mr. Marshal : nhân vật ngoại giao Mỹ đến thăm Tây Ban Nha để thực hiện kế hoạch Marshall trong bộ film hài nổi tiếng 'Chào mừng ngài Marshall' của đạo diễn Luis Garcia Berlanga năm 1953.)

Một góc miệng anh nhếch lên. “Tốt” Anh nói lỏng cô xuống và lùi lại chút ít nhưng không buông cô ra.

Gió thổi tung những lọn tóc ngang qua mắt cô, và cô đẩy chúng ra sau khi cô ngược nhìn anh. “Nhưng có lẽ anh nên ban cho tôi một ân huệ và dịu đi một chút. Trong trường hợp anh không để ý, chúng ta đang ở trên một con tàu, giữa Thái Bình Dương. Tôi không có nơi nào để đi ngoại trừ ở trên tàu, và tôi không điên khùng. Tôi không muốn làm điều gì khiến Syd bị tổn hại. Chỉ cần anh có cô ấy, tôi sẽ phải giả vờ. Có lẽ anh cảm thấy có sự kiểm soát nhiều hơn khi kèm chặt cánh tay tôi, nhưng điều đó không cần thiết. Nếu tôi là một phần của việc này, tôi sẽ thực hiện tốt hơn nếu tôi không có vẻ giống như một tù nhân.”

Anh bỏ ra một giây để cân nhắc, rồi nói, “Điều đó nghe có vẻ hợp lý.” Ngay khi Jenner bắt đầu thư giãn, anh nói thêm, “Nhưng đây là điều **em** đang nói đến, vì thế “sự hợp lý” khiến tôi nghi ngờ.”

Vỡ mộng, cô nhón chân và đặt môi cô vào tai anh. Anh lập tức căng thẳng và siết chặt eo cô bằng cả hai tay như thể anh sẵn sàng quăng cô qua mạn tàu nếu cô cắn anh lần nữa. Anh ắt sẽ làm như thế. Cô day dái tai của anh rất nhẹ nhàng bằng răng cô rồi buông ra, “Anh chắc chắn là một gã ngốc.” Cô thì thầm hết sức âu yếm, “Bằng cách nào đó, vào ngày nào đó, tôi sẽ bắt anh phải trả giá cho điều này.”

Anh trượt một bàn tay xuống dưới và vỗ nhẹ vào mông cô, “Tôi không nghi ngờ điều đó dù chỉ một phút.”

CHƯƠNG MƯỜI SÁU.

Cael tự cho mình là người điềm tĩnh, người luôn duy trì sự lãnh đạm, người dẫn đầu. Điều đó cho thấy, Jenner Redwine đã gặp may vì anh đã không bóp chết cô trong giấc ngủ trước khi chuyển hải hành kết thúc. Anh sẽ phải yêu cầu tiền lương quân nhân, xét cho cùng, anh đã bị thương, chứng tỏ anh đã lâm vào một cuộc chiến.

Cô là người phụ nữ quấy nhiễu, dễ cáu giận, khó khăn,... buồn cười... nhất anh từng thấy. Anh không muốn nghĩ cô buồn cười, dù phân nửa những thứ cô nói khiến anh phải cắn chặt hai má để kềm chế nụ cười. Anh muốn ném cô qua mạn tàu và kết thúc. Cô quá gầy, sẽ không có đến một tiếng bắn tóe nước. Anh có một phút thích thú với viễn cảnh của cú rơi tòm nhỏ nhoi cô đã tạo ra khi cô chạm vào mặt nước, mặc dù cô chắc chắn sẽ hậm hực một lát bằng cách xỉa những ngón tay vào anh trước khi cô chìm nghỉm. Những phụ nữ giống như cô nên được dán nhãn “gây rối” trên trán để cho người ta biết mà đề phòng. Nếu anh biết trước những điều bây giờ anh biết, anh đã chọn đối phó với Sydney Hazlett, nước mắt và tất cả, và coi như phúc lành của anh, trong lúc Redwine sẽ ở California đang say mê săn đuổi những người khác.

Nhưng anh đã không biết, và bây giờ anh mắc kẹt với cô. Anh đã cao tay hơn và anh có ý định duy trì điều đó, nhưng cô đã chiến đấu với mỗi ounce sức mạnh cô có, dù cô lâm vào tình huống khó khăn. Anh có lợi thế trong việc biết điều gì sẽ xảy ra, biết rằng với lực lượng con người và sức mạnh làm hậu thuẫn cho anh, anh không thể thất bại, bất chấp điều gì xảy ra.

Ngay cả trong trường hợp xấu nhất, cô không thể gây cho anh những rắc rối về mặt pháp lý. Cô và Sydney Hazlett sẽ được thả bình an

vô sự, không món tiền chuộc nào được đòi hỏi, và dù về mặt pháp lý, anh và đội của anh có thể ghim chặt sự bắt giữ phi pháp, cô quá thông minh để sắp xếp những lời cáo buộc. Bản thân cô sẽ gây nhiều rắc rối để thuyết phục mọi người xung quanh tin rằng họ là một đôi tình nhân, vì vậy, bất kỳ lời phàn nàn nào mà cô đưa ra sau đó đều được xem như cô đang chọc tức nên chúng sẽ bị bẻ gãy. Cô không thể thắng, nhưng cô không biết luật của trò chơi, vì thế cô vẫn giữ lối xử sự cứng rắn như cô đã làm. Anh cảm thấy tiếc cho cô... Cảm giác thương tiếc dành cho nỗi thống khổ giữa một con lửng và một đồng phân bò.

Sau khi hộ tống cô trở lại phòng, anh để cô lại dưới sự giám sát của Bridget khi anh đi xuống căn buồng mà anh được cho là chia sẻ với Tiffany trước khi mọi thứ rồi bời quanh họ.

Bất kỳ căn phòng nào mà Tiffany cư ngụ lâu hơn một giờ luôn nhìn như thể có bom tàn phá, và căn buồng này không ngoại lệ. Một số lượng lớn nữ trang và giày cao gót đến điên rồ mà cô cứ khăng khăng là cần thiết cho công việc đang nằm rải rác mọi nơi, hành lý được mở ra, những chiếc quần ngắn vứt bừa bãi. Cô sắc sảo và quyến rũ và gây chết người như quý, và cô cũng là một người nhếch nhác tầm cỡ thế giới.

Cô ngồi trên giường, đôi chân dài bắt chéo và một chiếc giày cao gót đang dùng đưa trên ngón chân cô. Toàn bộ sự chú ý của cô đặt vào công việc khi cô tháo rời một cái xuyên ồn ào có nhiều lớp và lấy ra một mẫu có vẻ khả nghi – bất kỳ sự canh gác an ninh nào cũng xứng tầm với những dụng cụ đắt cắt cổ của anh. Cô ngược nhìn anh, một biểu hiện bận tâm trong đôi mắt màu quả mận gai của cô. “Việc giữ Redwine thế nào rồi?”

“Tốt” anh đáp, không kể với cô, hay bất kỳ ai trong nhóm, về tất cả cách Redwine tìm ra là một nỗi đau vương giả trên mông. Họ đã có quá nhiều thích thú với tình huống này rồi. Hơn nữa, một cách thành thật, anh không thể chỉ trích Redwine về tất cả những việc cô thực hiện để làm vỡ hãm anh. Anh hết sức chắc chắn sẽ không gỡ bỏ sự dối trá thói tha này xuống nếu anh ở vị trí của cô.

Tiffany không có tính kiên trì của anh, thứ không nói lên nhiều. Anh không hề kiên nhẫn chút nào, nhưng anh có sự kiểm soát bằng thép, một thứ khác hoàn toàn. Tiffany nói, “Nếu cô ấy bắt đầu suy sụp, chúng ta có thể đánh thuốc và giữ cô ấy theo cách đó trong phần còn lại của hành trình. Có lẽ sẽ dễ dàng hơn cho anh.”

Dễ dàng hơn cho anh, chắc chắn rồi, nhưng Redwine nói đúng. Sự vắng mặt hoàn toàn của cô trong những sự kiện xã hội của chuyến hải

hành sẽ gây ra những rắc rối không cần thiết. “Cho đến lúc này vẫn chưa cần đến điều đó, nhưng tôi sẽ lưu ý.”

Tiffany trao cho anh một hạt carema. Trong một hoàn cảnh khác, với một nhiệm vụ khác, cô sẽ thu thập súng ống. Tuy nhiên, việc mang vũ khí, dù chỉ là một khẩu Glock, lên một chiếc tàu du lịch là một việc khó khăn đến nỗi anh quyết định không thử. Có vẻ như họ không cần vũ khí cho nhiệm vụ này vì nó chỉ là theo dõi. Tuy vậy, anh vẫn cảm thấy gần như trần trụi khi không có sức nặng quen thuộc của khẩu Sig Sauer 9 ly nằm sát thận phải của anh.

Khi Tiffany sắp xếp lại nữ trang với nhau, không còn hạt camera, cô nhìn lên Cael, “Tìm được thứ gì của Larkin chưa?”

“Chưa.” Cho đến lúc này, gã đó vô tội y như ba tuần trước, khi một đội khác phát hiện ra hắn. Việc duy trì sự chú ý Larkin sát sao đến thế khi hắn ở ngoài khơi chắc chắn không cần thiết, nhưng ngược lại, còn nơi nào để sắp xếp một thỏa thuận với Bắc Triều Tiên tốt hơn giữa Thái Bình Dương? “Chúng ta hy vọng Matt hoặc Bridget vào được phòng của Larkin hôm nay, ngày mai là trễ nhất, để gài những con mồi vào phòng khách.” Sẽ dễ dàng hơn nhiều nếu Larkin chấp nhận Bridget như một người phục vụ phòng của hắn, nhưng hắn đã mang theo người phục vụ riêng, đồ khốn đa nghi.

Cael không có tất cả chi tiết, nhưng Larkin đã bị nghi ngờ là người trung gian giữa một nhà thầu quân sự phản bội và Bắc Triều Tiên. Họ không biết loại thông tin nào đang được bán, nhưng chính phủ rõ ràng tin rằng nó đủ quan trọng để tiến hành một loạt nỗ lực nhằm dập tắt thỏa thuận. Họ không chỉ muốn Larkin, họ muốn những cuộc tiếp xúc của hắn qua những mục đích của thỏa thuận, cũng như những chi tiết dựa trên bất kể thông tin nào đã được thông qua. Điều đó cho thấy họ phải có được những bức hình của tất cả những người mà Larkin nói chuyện cùng, đó là lý do tại sao anh có quá nhiều người trên tàu : Việc có cùng một người lảng vảng mọi lúc sẽ khiến ai đó nghi ngờ, với Larkin lại càng không nên. Họ phải trao đổi bên ngoài thời gian và vị trí, họ phải dùng thiết bị theo dõi tại chỗ trong phòng của hắn. Hắn phải được bám theo, ngay cả trên tàu. Cho đến lúc này, hắn đã làm cho mọi thứ dễ dàng hơn họ mong đợi, vì hắn tiêu tốn nhiều thời gian ở trong phòng.

Có một tiếng gõ cửa nhẹ, và Tiffany buông chân xuống, lập tức cảnh giác. Đến bên cửa, cô nhìn qua lỗ nhỏ trên cửa, rồi kéo cửa mở ra.

Fail bước vào phòng, với Ryan theo sau. Họ đều không nói gì cho đến khi Tiffany đóng cửa. Căn phòng được an toàn – tất cả những

phòng của họ, bao gồm cả phòng của Redwine, được quét bởi những con rệp ghi âm – nhưng họ không chắc chắn phía ngoài hành lang.

Ryan có thể chuyển hạt camera cho Cael bằng một cái bắt tay, nhưng Cael thích để người của anh gặp gỡ thường xuyên. Họ có thể truyền đạt thông tin bằng điện thoại được bảo mật, dù vậy việc sử dụng phương pháp đó với Bridget và Matt thì khó khăn hơn vì công việc của họ, nhưng việc đích thân mọi người hội họp gây ra một sự mạnh mẽ hơn việc nói qua điện thoại. Có lẽ vì có thể đọc được biểu hiện của nhau, có lẽ chỉ đơn giản là sự hiểu biết lẫn nhau trong nhóm, để từ đó ý thức đồng đội được nâng cao, nhưng anh thường nhận ra những vấn đề được giải quyết cùng với nhau như một nhóm chỉ mất vài phút đơn giản, sau khi họ đã làm việc trong nhiều ngày qua e-mail và điện thoại.

Họ đã có một kế hoạch khá tốt để có thời gian cùng nhau, trừ Bridget và Matt. Với công việc của họ, họ phải có lý do để nói chuyện với hành khách, nhưng họ không thể cùng ngồi uống trà. Mặt khác, họ có lý do hoàn hảo để đến phòng của Redwine bất cứ lúc nào, vì Bridget là người hầu phòng, trong khi Matt có thể phân bổ phục vụ phòng, hơn nữa họ có thể nói chuyện với cậu trên boong giống như cậu đang bố trí những chiếc ghế hoặc bất cứ thứ gì.

Họ không thể tụ họp mọi người trong phòng của Redwine, nơi Larkin hoặc những thiết bị an ninh của hắn có thể thấy được họ đến hoặc đi và, tùy thuộc vào người đã chứng kiến cảnh trình diễn của Tiffany đêm trước, tự hỏi vì lý do quái nào cô lại trở nên thân thiết với họ. Thêm nữa Ryan và Fail từ ban đầu đã đặt chỗ căn phòng phía bên cạnh kia của phòng Larkin, vì vậy Cael không muốn họ ở bất cứ nơi nào gần đó. Mặt khác, phòng của Tiffany ở khoang bên dưới, họ có thể đến và đi mà không ai để ý. Ngoại trừ khu vực công cộng, con tàu riêng tư hơn phần lớn mọi người nhận biết. Một phần do thiết kế, với những nhóm phòng tách biệt khác nhau được phục vụ bằng những cầu thang khác nhau, vì thế không có hiện tượng lưu thông chằng chéo nhau. Anh chỉ đi ngang qua chính xác một người trong nhóm phòng này trên đường đến phòng của Tiffany, ngay sau khi ra khỏi thang máy. Về cơ bản không ai chú ý đến ai.

Căn phòng mà Ryan và Fail được tái phân bố ở trên cạnh đối diện phòng của Larkin, vẫn trên cùng một khoang, nên họ chắc chắn có thể gặp nhau không có rắc rối gì. Phòng của Tiffany an toàn hơn nhiều.

“Chương trình mã hóa có được cài không?” Cael hỏi Fail, chuyên gia máy tính của nhóm, quý thật, cô ấy là một hacker, và cô ấy giỏi cực kỳ.

“Không phải.” Fail đáp quả quyết. “Bất kỳ thứ gì Larkin gõ trên laptop của hắn, chúng ta sẽ thu thập được. Tôi có một máy tính cài đặt để chuyển thông tin bất cứ khi nào hắn đăng nhập vào internet và trong khoảng thời gian mười lăm phút sau đó.”

“Cô biết không.” Cael sửng sốt, “Tôi đã từng thích thú việc sử dụng máy tính trước khi tôi phát hiện ra điều mà những hacker giống như cô có thể làm từ những tiện nghi trong phòng riêng của họ.” Anh thấy vui mừng vì Fail là đồng đội của anh thay vì hoạt động chống lại anh.

Nhiều hành khách mang theo laptop của họ, vì vậy chẳng có gì đáng nghi ngờ khi Fail có máy tính của cô – một chiếc hiệu Dell màu hồng lỗ lã, được dán vài hoa văn trang trí kỳ quái với những đồng sequin bạc. Tàu Silver Mist được trang bị một tháp thu phát sóng, nên sóng internet được truyền khắp tàu, và không ai ở ngoài vùng tiếp xúc, dù họ không muốn. Ngoại trừ những đồng sequin, máy tính của Fail có vẻ thông thường, hoàn toàn lừa bịp. Nó không bình thường, và cô cũng không.

Họ lập một kế hoạch nhanh cho buổi tối, để biết chắc chắn Larkin sẽ ở đâu khi không ở trong phòng riêng, một hoặc nhiều người của họ sẽ ở gần hắn. Mọi thành viên trong nhóm đều được trang bị những

camera siêu nhỏ để thu hình tư liệu những kẻ Larkin gặp, trong trường hợp một hoặc nhiều hơn những cuộc tiếp xúc của hắn thực hiện trên tàu. Điều kỳ lạ là những việc kinh doanh đã được thực hiện không tiến hành trong phòng của Larkin, nhưng họ phải chuẩn bị cho bất kỳ điều gì. Bridget hoặc Matt sẽ làm tăng thêm khả năng truy cập trong phòng khách của dãy phòng Larkin ngay khi có thể, và sau đó chúng sẽ được cài đặt.

Tiffany làm bộ mặt chanh chua. “Tối nay, Tôi sẽ chung diện và cố thử dùng sự quyến rũ nữ tính của tôi trên Larkin. Chúa ơi. Tôi hy vọng hắn không cắn.” Cô dùng từ với ý nghĩa cô hy vọng ông ta không quấy nhiễu, nhưng Cael có thể nhận ra một chuyển động nhẹ trên môi cô khi cô chiến đấu để kềm chế một nụ cười. Fail nhìn lên trần, giả bộ như cô không nghe thấy điều gì. Ryan cười toe toét một cách công khai.

“Ha ha.” Cael nói. Anh không bao giờ quên được Redwine đã xoay sở để cắn ngập răng vào anh. Nếu anh không cố chịu đựng như thế để không làm tổn thương cô, anh có thể đàn áp cô trong đúng một giây; sự bực mình này là điều anh mắc phải khi là một quý ông.

“Hắn đáng sờn gai ốc.” Tiffany tiếp tục. Cô không điên rồ với ý tưởng bỏ thời gian với Larkin, nhưng nó là phương án khả thi khác để thu thập thông tin. Hắn có phải là người ba hoa không? Hắn có cố gây

ấn tượng với phụ nữ để kể với họ rằng hắn quan trọng như thế nào, và để miếng mồi thoát được? Không có vẻ gì phù hợp, nhưng không quan trọng, Cael không yêu cầu người của anh có sex với người mà họ không muốn, nhưng nếu cô có thể lọt vào trong phòng của Larkin, và cài một số thiết bị do thám, thì quá tốt.

“Sau khi nhìn thấy những thứ thích hợp mà cô mặc tối nay, hắn chắc chắn sẽ chạy thật xa và thật nhanh nếu cô đến bên hắn.” Ryan nói nhẹ nhàng, rồi làm hỏng hiệu quả đó bởi việc cười toe toét lần nữa. “Tôi biết tôi sẽ như thế.”

Cô trao cho anh một nụ cười tự mãn kiểu “anh có muốn cá không?”. Nhiều người đàn ông ao ước được trải qua nhiều thời gian với một phụ nữ giống như Tiffany.

“Bluetooth sniffer ? *(Thiết bị theo dõi không dây dựa trên tần số vô tuyến)*” Anh nhắc nhở, đưa cuộc thảo luận trở về đúng hướng.

“Đang tiến hành.” Fail đáp. “Chúng ta phải kiểm soát hắn thật tích cực. Chúng ta thiếu người ở cùng phòng với hắn.”

Họ xem xét tỉ mỉ những khía cạnh khác nhau của các biện pháp theo dõi. Nếu Larkin có sự nghi ngờ và muốn phòng của hắn có sự rà soát những con rệp theo dõi, Cael sẽ phải dùng một remode để ngắt pin. Nếu rệp không hoạt động, thiết bị rà soát không thể tìm ra. Đối với những con rệp có chức năng liên kết với máy tính mà anh đã lách qua phòng ngủ của Larkin, anh có thể kéo chúng ra một cách đơn giản. Những thiết bị liên kết với máy tính đáng tin cậy và khó phát hiện hơn, nhưng đôi lúc họ không có lựa chọn nào ngoài đường truyền wireless. Phần lớn nhiệm vụ, tương tự nhiệm vụ này, anh phải kết hợp cả hai.

Anh nhìn đồng hồ; Bridget đã canh gác được một giờ, đó là một khoảng thời gian dài cô lo là công việc hầu phòng. “Tôi phải đổi phiên cho Bridget.” Anh nói, tự hỏi không biết Redwine đã bày những trò tinh quái nào trong một giờ đó. Bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra. Anh phải ở đó để tìm hiểu xem Birdget có còng và bịt miệng cô ấy không, điều làm anh băn khoăn. Anh không lo lắng về việc Redwine chạy trốn, vì Bidget sẽ bắt giữ cô với một tay bẻ ngoặt ra sau lưng, nhưng điều đó không có nghĩa là cô không bày trò gây rối. Cô quá hiếu kỳ về những điều họ đang làm và điều sắp xảy ra, anh có thể thông cảm cho cô, nhưng cô biết càng ít càng tốt, vì cô không thể để lộ điều cô không biết.

Khi anh quẹt thẻ khóa để mở cửa, anh nín thở cho đến khi anh thấy Bridget ngồi bình thản trên ghế dài, laptop đặt trên bàn cà phê

trước mặt cô ấy, tai nghe nằm đúng vị trí, tận dụng thời gian để thực hiện công việc ghi lại audio/video thật tốt, tránh bốt rắc rối cho anh.

Redwine không ở trong tầm nhìn. Cael cảm giác ‘bì’ của anh teo lại, như thể cô sẽ tấn công anh từ phía sau vào bất kỳ giây nào. “Cô ấy đâu?” Anh hỏi, giọng khiếp đảm.

Bridget ngược lên, “Cô ấy đang chớp mắt một lát.” Cô nói, cứ như đó là điều bình thường nhất trên thế giới.

Không thể tin được, Cael đảo tròn mắt lên trời, lắc đầu rầu rĩ. “Tại sao cô ấy chưa từng làm điều đó khi tôi ở đây?” Anh hỏi, không mang tính cá nhân.

Y như tín hiệu, cô xuất hiện ở khung cửa phòng ngủ, mắt cô có vẻ ngái ngủ và mái tóc rối bời. Ánh mắt cô chiếu thẳng vào anh như một tia laser. “Oh, là **anh** à!” Cô nói với giọng điệu miễn cưỡng, trước khi trao cho anh một nụ cười tuyệt hảo hoàn toàn lừa gạt, nhìn giống một con hổ đang gầm gừ nhiều hơn, “Chào mừng trở lại, người yêu dấu.”

CHƯƠNG MƯỜI BẢY.

Larkin phải đến sông bạc sớm với sự kiện từ thiện đầu tiên được tổ chức trong chuyến hải hành. Tất cả tiền thu được từ sông bạc – thật ra từ toàn bộ chuyến hải hành – được tặng cho tổ chức từ thiện, nhưng có quá nhiều hành khách, tất cả cùng một lúc sẽ chật kín casino, vì vậy ban tổ chức phải phân chia họ thành từng nhóm, dựa trên tên khoang và số phòng, và một trăm người một lần được cho phép vào casino trong một giờ. Người chiến thắng với số tiền cao nhất trong một thời gian dài sẽ chiếm được giải thưởng. Frank không biết giải thưởng là thứ gì, và cũng không quan tâm. Nó phải là một thứ đắt tiền – dĩ nhiên rồi – đám đông này không mong đợi một thứ vô giá trị.

Hắn chợt nảy ra ý nghĩ chiếc tàu này, chuyến hải hành này, sẽ trở thành huyền thoại, giống như tàu Titanic. Mọi hành khách tham dự, âm nhạc họ nghe, y phục họ mặc, sẽ được nghiên cứu và phân tích, như thể tất cả đều quan trọng, khi thực tế nó không có vẻ như thế.

Hắn không thấy thèm ăn, nhưng khi hắn ăn, hắn thích ăn một mình hơn. Thỉnh thoảng, hắn không thể xoay sở cúi xuống đĩa thức ăn, vì thế sự riêng tư trở nên quan trọng. Việc dùng bữa ăn chính cùng

những hành khách khác nằm ngoài yêu cầu; hắn không muốn ai nhận ra hắn không ăn được nhiều và thỉnh thoảng mắc nghẹn với thức ăn. Không ai biết hắn bệnh, ngoài bác sĩ của hắn, và hắn muốn giữ nguyên điều đó. Hắn có thể đặt sandwich – salad cá ngừ trên bánh sừng bò, bởi vì Chúa cấm những thứ đơn giản như bánh mì thông thường được phục vụ trên con tàu này – một ít trái cây và nước, và hắn phải làm điều hắn có thể để nuốt nghẹn trước khi hắn buộc phải xuất hiện trong casino.

Khối u trong não hắn đã lấy đi quá nhiều niềm vui thích của cuộc sống. Nỗi đau đầu dai dẳng khiến hắn bồn chồn không yên, và có những lúc cơn đau trở nên tệ hơn. Hắn không dám dùng nhiều thuốc giảm đau không theo toa bác sĩ, vì chúng sẽ che mờ trí óc hắn. Hắn có tất cả trừ việc mất hứng thú với thức ăn, dù vậy, hắn biết hắn cần phải ăn, và bỏ qua việc thưởng thức thức ăn ngon. Sex là một khao khát khác mà hắn đánh mất. Cơ thể hắn nổi loạn chống lại hắn, lấy đi tất cả những điều vui thú trong cuộc sống, và điều đó làm hắn tức đến phát điên. Đã không đủ tệ khi hắn sắp tận số sao? Chứng ung thư chết tiệt không tước đoạt mọi mảnh khả năng về những thú vui và sự thỏa mãn sao? Hắn sẽ bị nguyên rửa nếu hắn cho phép chúng làm như thế.

Người hầu phòng riêng của hắn, Isaac, quan tâm đến phần lớn nhu cầu của hắn trong suốt chuyến hải hành. Larkin không muốn một

người lạ ở gần bên hắn, không, khi điều hắn đang làm quá có tính quyết định. Isaac là một người giúp việc trung thành trong nhiều năm, ông ta luôn làm mọi thứ hắn yêu cầu mà không phàn nàn, bất kể chúng có bị mất phẩm giá như thế nào. Bất cứ khi nào ông ta có vẻ ngán ngẩm và gần như bỏ việc, Larkin sẽ ném cho ông ta một khúc xương : tăng lương, quà tặng, ngay cả một kỳ nghỉ. Isaac sẽ trôi qua những ngày cuối cùng của ông ta để ngủ trong không gian tù túng của thủy thủ và làm như hắn bảo. Ông ta sẽ chết ở đây, trung thành đến phút cuối cùng.

Lẽ ra hắn phải cảm thấy tiếc cho Isaac già tốt bụng, Larkin nghĩ, rồi buông một tiếng cười khinh bỉ. Nếu như Isaac có chút nào tinh nhanh, thì hắn đã loại ông ta từ lâu rồi. Tại sao hắn phải cảm thấy tiếc cho một kẻ ngu ngốc chứ?

Dù vậy, Isaac không thể đảm nhận mọi thứ, như phục vụ phòng chẳng hạn, sẽ tốn thời gian gấp đôi nếu như Isaac đến bếp và mang thức ăn về, nên ông ta sẽ được giảm bớt nhiệm vụ đó và Larkin chấp nhận nhân viên phục vụ phòng. Hiển nhiên hắn ở trong phòng khi hắn gọi phục vụ, nên không như thế ai đó sẽ đến khi hắn không ở đó.

Một người thanh niên trẻ - thẻ tên của cậu ta ghi “Matt” – mang đến bữa tối cho Larkin. Larkin ghét cậu ngay khi nhìn thấy. Cậu không chỉ đẹp trai như một vận động viên nhà nghề tennis hoặc lướt sóng với

mái tóc vàng loăn xoăn và đôi mắt trong sáng của kẻ ngốc vô phương cứu chữa, mà còn có vóc dáng khỏe mạnh như Larkin đã luôn có. Hắn ghét chàng trai vì sự khỏe mạnh của cậu, về việc cậu hoàn toàn không nhận thức đối với cái chết sắp đến của chính mình. Điều gì giống với việc không nhận ra bạn sắp chết? Mọi người đều phải chết, nhưng phần lớn người ta ở trong sự không nhận biết đầy hạnh phúc. Larkin đã không còn điều xa xỉ đó nữa rồi, và sự bất công khiến hắn muốn tát vào gương mặt ngu ngốc, xinh đẹp của chàng trai.

“Buổi tối tốt lành, thưa ngài.” Gã ngốc nói đầy phấn khởi, “Ngài muốn dùng bữa tối ở đâu?”

Nhét vào mông mày ấy. Larkin nghĩ, nhưng không nói ra. Thay vào đó hắn chỉ vào cái bàn nhỏ ở gần cánh cửa mở ra ban công. “Đặt ở đó.”

Chàng trai dỡ những thứ đặt trong khay ra, nói, “Còn điều gì khác tôi có thể làm cho ngài nữa không, thưa ngài?”

“Không, biến ngay đi.” Larkin nói, nắm tay hắn siết chặt khi cơn đau giống như một cái đinh đóng xuyên qua đầu hắn. Thỉnh thoảng nó như thế, cơn đau đầu kinh niên trở nên nóng và bén nhọn trước khi giảm xuống lại. Một đợt nhọn nhọn theo sát gót cơn đau.

Chàng trai có vẻ hoảng hốt trước sự thô lỗ của Larkin. “Ồ... Vâng, thưa ngài.” Cậu nói, vội vã đi về phía cửa. Cậu vội vàng đến mức vấp phải chính bàn chân to lớn của mình và té ngã, nện đầu gối xuống đất. Cậu làm rớt chiếc khay và nó xoay tròn với một tiếng loảng xoảng inh tai nhức óc và lăn ra xa, vào cú xoay cuối cùng, tiếng ầm ĩ hãm lại dựa vào một cây trồng nhân tạo cao, xum xuê được đặt ở cạnh tường gần cửa.

“Tôi xin lỗi.” Chàng trai thốt lên, trườn đi bằng chân của cậu. Cậu bất ngờ bật lên, vươn tay tới chiếc khay, và chết tiệt, nếu cậu không trượt chân lần nữa, vừa kịp chop lấy cái chậu đựng cây, gần như lật nó đổ nhào. Cậu chop lấy cái cây, nhưng lại làm rớt cái khay lần nữa.

“Xin lỗi.” Cậu nói the thé.

“Ôi, Vì Chúa.” Larkin la lên vượt cả tiếng ầm ĩ. “Biến đi ngay.”

“Vâng, thưa ngài. Xin lỗi, thưa ngài. Tôi rất tiếc.” Chàng trai đi lảo đảo về hướng chiếc khay, chụp lấy nó, và lần này xoay sở được để ra khỏi cửa mà không bị ngã nữa. Cậu thậm chí còn tập trung bản thân đủ

để nói, “Chúc Ngài ngon miệng, thưa ngài.” khi cậu ném bản thân vào hành lang.

Sau khi cánh cửa đóng lại, Larkin đứng đó, thở khó nhọc, Đôi mắt hấn nhắm nghiền khi hấn đợi cho cơn nhộn nhạo lắng xuống. Khi nó trôi qua, hấn nhìn vào thức ăn với nỗi chán ghét. Ngon miệng ư? “Ước chi tôi có thể.”

Phía ngoài hành lang, Matt cố nén thôi thúc muốn huýt sáo. Mọi thứ thật buồn tẻ.

Với cách thức mà buổi tối được lên kế hoạch, với nhóm hành khách riêng biệt lần lượt được phép vào bên trong casino cho trò cá cược từ thiện khổng lồ, có những lúc không ai trong đội thực sự ở trong khu vực casino để duy trì sự theo dõi Larkin. Cael làm bữa nguyện rửa, rồi chấp nhận tình thế và điều chỉnh bản thân thật tốt.

Anh và Jenner ở trong nhóm đầu tiên, nhóm của Larkin. Buổi tối bắt đầu tiến hành với nhà tổ chức của hội từ thiện, một phụ nữ đầy đà, người sáng chói, lấp lánh và phô bày nhiều răng, giới thiệu về Larkin là nhà tài trợ cho chuyến hải hành, và cảm ơn hấn không ngớt về mọi thứ hấn làm, blah blah blah. Cael cảm thấy sự chú ý của Jenner sôi nổi lên khi Larkin được giới thiệu, và anh thầm đảo tròn mắt. Tuyệt. Bây giờ cô đã có một cái tên, và người mà cô chắc chắn sẽ nhận ra nếu cô dành chút ít chú ý về chính trị. Tuy nhiên, cuối cùng cô sẽ phải bận rộn để nghiên cứu tên của hấn ta, vì thế nó chắc chắn không có gì ghê gớm lắm.

Larkin đến bàn Blackjack*, nơi hấn bắt đầu thắng đậm mặc dù hấn không tỏ vẻ gì thích thú với cuộc chơi. Jenner nhìn hấn trong một phút, rồi tiến đến bàn Blackjack. Cael chụp lấy cánh tay cô, quay cô trở lại. “Đừng chống lại cuộc sống của em.” Anh thì thào, xoay cô hướng về một máy đánh bạc đồng xu ở gần đó.

(*Blackjack : Tương tự chơi bài xì dách hay xì lác của mình. Tính điểm quân bài trên tay giới hạn cao nhất là 21, ít nhất là 17.)

“Nhưng em muốn chơi Blackjack.”

“Vây à. Hãy chơi trò Double Diamont thay vào đó, và hãy cử xử giống như em đang thích thú.” Không cách nào anh để cô đến bàn Larkin. Cô nheo mắt nhìn anh nhưng bắt đầu nghiêm túc bấm những cái nút và kéo cần đòn bẩy, thắng một ít và thua nhiều hơn, trong lúc anh bí mật quan sát Larkin.

Larkin là nhà tài trợ của chuyến hải hành, nhưng đối với một nhà tài trợ, hắn không có vẻ gì muốn hòa đồng, dù hắn nặn ra một nụ cười hết cỡ khi hắn được giới thiệu. Sau lúc đó hắn chỉ chào hỏi chút ít đối với phần lớn khách mời. Đối với Cael, có vẻ như hắn không thích những hành khách cùng hội cùng thuyền với hắn cho lắm, nếu sự khinh rẻ được che dấu là thứ anh quan sát được.

Điều đó thật đáng ngạc nhiên, bởi vì những người trên tàu đã đến và bắt tay vì quyền lợi riêng của họ, với tiền của làm hậu thuẫn cho họ. Nếu Larkin chọc tức họ đủ, họ có thể báo về Washington cho những người mà họ có ảnh hưởng, và Larkin sẽ ngay lập tức thấy chính mình bị đá ra ngoài, nhìn vào quỹ đạo quyền lực mà hắn đã một lần được thuộc về. Nếu Larkin không thấy thoải mái khi làm nhà tài trợ cho chuyến hải hành này, hắn có thể chuyển giao nhiệm vụ cho người khác, một trong những người đồng sở hữu khác. Tại sao phải mất hai tuần trên tàu Silver Mist nếu công việc làm nhà tài trợ cho chuyến hải hành là một việc chán phèo đến thế?

Ngay cả đích đến, Hawaii, và khả năng gặp gỡ với Bắc Triều Tiên cũng không giải thích được lý do tại sao hắn đặt bản thân trải qua những sự kiện mà hắn không thích thú. Quý thật. Hắn có thể thuê máy bay riêng và bay đến Hawaii, rồi trở về vào hôm sau. Phải có một lý do khác nữa về việc tại sao hắn có mặt trên chiếc tàu này, bởi vì anh hết sức chắc chắn hắn không có vẻ gì thích thú.

Họ đã tìm hiểu thông tin về mọi hành khách trên tàu Silver Mist, và vào lần kiểm tra sơ khởi đầu tiên, không ai có thể là một gián điệp công nghiệp hay một mật vụ của Bắc Triều Tiên, nhưng về bề ngoài và những thông tin cơ bản có thể đánh lừa, anh và đội của anh là bằng chứng cho điều đó. Cho đến lúc này, Larkin tiếp xúc với rất ít người, gần như chỉ nói chuyện với trưởng ban an ninh của hắn, Dean Mills, nhưng đối với những người hắn đã nói chuyện cùng, họ sẽ truy cứu lại và xem xét tỉ mỉ một lần nữa, xem có chi tiết nào bị bỏ qua không. Có lẽ sự đầu tư là một đòn đặc biệt khó khăn, có lẽ có vài tấm hình chụp mà ai đó muốn che dấu. Nhưng đã không có điều gì hết, và tâm trạng thất vọng ăn mòn Cael, bản năng mách bảo anh rằng anh đã bỏ qua điều gì đó.

Larkin vẫn chưa bật laptop, vì thế chương trình xâm nhập của Fail vẫn chưa thu được kết quả, thích nghi hoặc phải tìm cách khác. Tuy vậy, vẫn còn quá sớm.

Sau thời gian quy định cho nhóm của họ trôi qua, họ phải rời casino. Có vài người thắng lớn. Nhưng Jenner không phải là một trong số họ; thực ra, anh hiếm khi thấy ai thua một cách kiên định như cô. Ryan và Fail ở trong nhóm kế tiếp, nên Cael tin rằng Larkin vẫn ở trong tầm kiểm soát. Có một lỗ hổng, không có ai trong nhóm thứ ba hoặc thứ tư – hai giờ mà không có ai trong khu vực casino để theo dõi hẳn. Nhưng một số người đang đứng bên ngoài casino, quan sát trò chơi, la ó động viên hoặc rên rĩ thất vọng khi bạn của họ thua hoặc thắng, và anh có ý định tham gia cùng họ. Anh có thể chụp hình người mà Larkin nói chuyện, dù cho anh không đủ gần để nắm bắt được điều họ thực sự đang nói.

Với Ryan và Fail thay thế nhiệm vụ, anh quàng tay quanh eo Jenner và xoay cô hướng về quầy bar bên cạnh casino. “Muốn uống thứ gì không?”

“Không, cảm ơn.” Cô nói, chắc chắn vì anh đã hỏi cô có muốn thứ gì đó không. Nếu anh không hỏi, anh không nghi ngờ là cô sẽ yêu cầu một ly.

“Vậy một ít kem thì sao?” Có một quầy kem phục vụ suốt hai mươi bốn giờ, và nó chắc chắn là một trong những nơi được ưa chuộng nhất trên tàu.

“Cám ơn, nhưng em không đói.”

Phát cáu, anh nói. “Cũng phải. Chỉ cần em ăn một miếng nhỏ, em chắc chắn sẽ làm bung mọi đường may của chiếc váy đó ra.”

“Chắc chắn.” Cô đồng ý. Chết tiệt. Có điều gì không đúng với cô vậy? Anh đã ở cùng cô trong hai mươi bốn giờ qua, và anh đã biết cô phỏng đoán rất tốt. Nhưng dường như cô có đôi chút rối trí, khiến anh tự hỏi cô đang nghĩ gì. Bất kể là gì, không có gì là điều tốt.

Anh tìm ra hai chỗ bên một cái bàn nhỏ và để cô ngồi xuống. Một người phục vụ cocktail ngay lập tức xuất hiện, và không cần hỏi anh gọi một ly teeter-totter cho cô, và một bia cho anh. Anh có thể uống vài thứ mạnh hơn nhưng anh muốn đầu anh sáng suốt. Khi anh nhìn vào Jenner, anh nhận thấy cô đang ngả người tới trước để nhìn qua anh giống như cô đang quan sát hoạt động trong casino. Cô không có vẻ

thích thú như vậy khi cô thật sự ở trong đó, nên anh nhìn quanh để xem điều gì làm cô thích thú.

Một cơn ớn lạnh đổ tràn xuống anh, khi anh nhận ra cô đang quan sát Larkin. Quỷ tha ma bắt, cô phù thủy nhỏ bé đã trở nên quá quan tâm đến việc họ đang làm, và chỉ Chúa mới biết được cô có thể làm gì để thỏa mãn tính hiếu kỳ của cô. Tại sao cô không ở trong tình trạng hoảng sợ một cách dễ thương, cách mà lúc đầu cô đã có... trong khoảng, ít nhất là... năm phút? Sau lúc đó, cô không là gì khác ngoài rắc rối.

Anh di chuyển ghế của anh để khóa tầm nhìn của cô, và cũng để giữ Larkin không thể nhận ra Jenner đang nhìn chăm chăm vào hân như thể hân là một vật triển lãm. Điều cuối cùng anh muốn là khiến gã khốn đó trở nên cảnh giác.

Jenner trao cho anh một nụ cười ngời sáng, “Anh biết không, anh có thể để em ở lại Hawaii.” Cô nói, nghiêng người về phía trước, thế nên giọng trầm của cô gần như bay mất giữa tiếng la hét khó chịu và tiếng chuông reng trầm bổng của những chiếc máy đánh bạc đồng xu sát ngay quầy bar. “Em hứa sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì anh đang làm. Em sẽ lấy một phòng khách sạn, trải qua một tuần trên bãi biển,

và em sẽ tha cho anh, anh có thể để Syd đi, cô ấy có thể sát nhập với em, và chúng ta đều vui vẻ. Cách giải quyết hoàn hảo.”

Anh bắt chước cử chỉ của cô, nghiêng người gần cô hơn. Chết tiệt. Cô có mùi rất tuyệt, và từ góc độ này, đường xẻ thấp của chiếc váy màu xanh thẫm của cô gây chú ý – và điều đó thật dịu dàng. Cô không có bộ ngực phô trương, nhưng nó khiến ruột anh thắt lại, hạ xuống và cứng lên. Anh nên tránh xa cô. Anh **cần** tránh xa cô, nhưng nhiệm vụ giữ anh ở đây, trên chiến tuyến, bằng cách thức tai hại. “Tại sao anh phải để em đi?” Anh hỏi, thì sát vào tai cô, “Cuộc trình diễn vênh vang đơn độc xứng đáng với rủi ro gây đau đớn và tổn thương sao.”

Tia lấp lánh xanh thẫm trong mắt cô hứa hẹn sự trả thù, nhưng một lần nữa cô cự tuyệt để vượt khỏi cám dỗ của anh, thứ chẳng hại gì. Điều cuối cùng anh muốn là để cô hạ anh đo ván ở nơi công cộng.

Cũng nhiều như anh muốn thả cô, vì cả hai mục đích, anh cần ở đúng nơi cô đã ở, để cung cấp cho anh một vỏ bọc. Không có cô ở đó, anh không có lý do gì để ở trong dãy phòng đó – và chính sách thông thường của một chiếc tàu du lịch là hành khách không được tự ý đổi phòng. Hành khách có thể hủy bỏ nhưng việc chuyển nhượng phòng cho người khác là vượt quá quy tắc của chuyến hải hành. Anh không

thể chấp nhận rủi ro rằng anh có thể không được phép ở lại đây phòng đó.

Cô phải bị cuốn vào cùng anh.

Đêm đã dần tàn. Larkin chào hỏi mọi nhóm, rồi rút lui về bàn blackjack, nơi hắn tiếp tục thắng đậm. Vì tất cả niềm phấn khích hoặc sự sống còn trên vẻ mặt của hắn, hắn phải bị giám sát bí mật hơn.

Khi nhóm của Tiffany được phép vào casino, cô đến bên cạnh Larkin và cố lôi kéo sự chú ý của hắn, không có đến một dấu hiệu thành công, Frank Larkin đã từng thắp từng vài người phụ nữ xinh đẹp trong quá khứ, có vài danh tiếng về lĩnh vực đó, nhưng thậm chí vẻ đẹp kỳ lạ dễ gây chú ý của Tiffany cũng chẳng lôi kéo được nhiều hơn một cái liếc đáng ghét của hắn. Có lẽ pha biểu diễn trước đó của cô đã xua đuổi hắn, vì Cael biết hắn đã quan sát. Có lẽ cô ấy chỉ không phải kiểu người hắn ưa thích. Việc cô gần gũi hắn sẽ là một phần thưởng, nhưng nó không xảy ra.

Ở quá gần Larkin có thể làm hắn ngờ vực – bất kỳ điều gì cũng có thể khiến gã khốn hoang tưởng nghi ngờ - nên Tiffany bỏ đi và bắt đầu ve vãn một gã có bà vợ đang thắng lớn trong trò súc sắc, không phải vì

cô muốn một gã già xác đã có vợ nhưng vì điều đó tạo cho cô một góc tốt để chụp hình người mà Larkin đang nói chuyện.

Ngay khi thời gian của nhóm cuối cùng đã hết, Larkin quăng những lá bài của hắn lên mặt bọc nỉ xanh của chiếc bàn, và rời khỏi, bỏ lại giải thưởng của hắn ở đó cũng như tất cả tiền thu được cho hội từ thiện. Họ không thể đồng loạt theo sau hắn, thế nên Tiffany chào tạm biệt người bạn mới và theo sau Larkin một khoảng cách, đi xuyên qua đám đông một cách yên ả và tự nhiên. Cuộc tản bộ của cô lôi kéo nhiều hơn một cái nhìn tán thưởng của vài người đàn ông và cái nhìn giận dữ của những người phụ nữ đi cùng những người đàn ông đó, nhưng trên một con tàu đầy những người xinh đẹp cô vẫn thích hợp một cách hoàn hảo. Ryan và Fail ngồi ở chiếc bàn gần đấy, giống như Cael và Jenner.

Một giọng nói êm ái truyền đến con rệp trong tai mà Cael mang, nói.

“Ghostwater bar.” Khi Tiffany thông báo với tất cả nhóm về đích đến của Larkin. Đàn ông đã say nhưng không vượt quá giới hạn. Đêm trước anh đã giới hạn bản thân ở mức hai ly, và cũng không uống dù Ghostwater ở khắp nơi. Anh thích uống scotch, nguyên chất. Anh chưa có sự ổn định thường lệ - đây mới chỉ là đêm thứ hai - nên họ cũng chưa có ý tưởng nào về điều được mong đợi.

“Hắn đang đi” Giọng của Tiffany đến sau đó ít phút. “Tôi không biết tại sao hắn lại đến đây, vì hắn không lấy đồ uống. Hắn đi trở lại về phía casino. Người nào đó muốn kiếm hắn.”

Tất cả nhóm đều ở trong trạng thái cảnh giác, Larkin tái xuất hiện rất ngắn, vẻ mặt hắn trống rỗng, nhưng Cael nhận ra đôi mắt hắn có đôi chút mơ màng. Hắn nghiện thuốc sao? Hắn đi với sự chủ định, dù vậy, có chút gì đó thiếu tự nhiên.

“Đi nào” Cael nói với Jenner, thúc giục cô đứng lên. Có thể Larkin định về phòng, cũng có thể không. Có Chúa biết đã đủ trễ rồi và hắn đã trải qua thời gian dài trong casino. Bất chấp, anh muốn giữ Larkin trong tầm mắt. Nếu hắn không về phòng, Ryan và Fail sẽ theo hắn, cảnh báo cho Cael đích đến của hắn.

Anh nắm chặt khuỷu tay của Jenner khi cô nhìn quanh với sự thích thú, cố phát hiện điều gì đã kích thích anh hành động. Cô nhận ra Larkin chỉ trong vài giây, và sự chú ý của cô tập trung vào hắn, biểu hiện của cô gợi cho anh hình ảnh một con chó săn trong một cuộc đuổi bắt.

Để làm cô sao lãng, anh nói, “Cười lên nào.”

Cô phô bày một nụ cười toe toét cực kỳ rộng, cực kỳ giả tạo, khiến anh nghĩ đến một con cá mập.

Anh thở dài khi anh gia tăng nhịp bước. “Đừng bao giờ quên nhé. Witchiepoo.”

(Wilhelmina W. Witchiepoo : mụ phù thủy canh giữ chiếc tàu ma thuật trong bộ phim trẻ em 17 tập rất nổi tiếng của Mỹ : H.R. Pufnstuf trình chiếu năm 1969, nhân vật chính là cậu bé Jimmy bị đắm tàu và con rồng Pufnstuf canh giữ đảo Sự Sống bảo vệ cậu chống lại Witchiepoo và tìm cách chiếm con tàu ma thuật)

“Witchie là ai?”

“Nhìn lên đi” Anh nói.

Larkin đi đến thang máy, và vào buồng thang bên trái trước khi họ bắt kịp. Cael lấy điện thoại và gọi một tin nhanh cho Bridget, cảnh báo với cô ấy rằng Larkin đang trên đường lên. Nhịp mạch của anh bị đẩy lên mức cao. Nếu Larkin không đi đến phòng của hắn, họ sẽ phải xác định vị trí của hắn. Anh không thích mục tiêu của anh thoát khỏi tầm mắt, dù chỉ trong một thời gian ngắn.

Anh đứng cùng Jenner đợi chiếc thang kế tiếp, và trước khi nó đến, điện thoại của anh có tín hiệu một tin nhắn. Ngay lập tức, anh kiểm tra nó, và thở phào một hơi nhẹ nhõm. Larkin đã bước vào phòng của hắn. Mọi thứ đã được kiểm soát.

Một vài người vội vã đến và cùng chờ thang máy với họ, vì thế anh và Jenner không nói chuyện, nhưng anh biết cô đang sôi sục với những thắc mắc. Ngay khi anh mở khóa phòng và đẩy cô vào bên trong, cô quay người đối diện với anh, dịch lùi khi anh tiến thẳng tới trước. “Thế nào. Tại sao anh do thám Frank Larkin?” Cô hỏi.

“Hãy rời khỏi cửa” Anh nói, và nhanh chóng quay người để đóng cửa và kiểm tra xem liệu có ai ngoài hành lang có thể nghe được lời cô nói hay không. Hành lang trống trơn. Lắc đầu anh đóng rồi khóa cửa và cài dây xích.

Jenner vẫn còn đứng nguyên ở đó, đôi mày cô nhướng cao khi cô chờ đợi câu trả lời của anh.

“Sao nào?” Cô thúc giục.

“Không phải việc của em. Hãy sẵn sàng để đi ngủ trong khi tôi kiểm tra sự hoạt động của mọi thứ.”

Anh muốn làm nhiều hơn. Anh muốn biết Larkin có điện đàm với ai không hay cuối cùng hắn có thiêu cháy laptop của hắn không. Jenner trao cho anh một cái nhìn thất vọng, nhưng túm lấy một cặp pajamas và biến mất trong phòng tắm, điều đó có nghĩa là anh có được vài phút yên bình. Đặt con rệp theo dõi đúng vị trí, anh quan sát Larkin sẵn sàng đi ngủ. Khi ánh sáng tan dần trong cánh cửa phòng ngủ kế bên, Cael tháo tai nghe. Cho đến lúc này, họ vẫn không có tiến triển gì.

Jenner vẫn ở trong phòng tắm, vì vậy anh tận dụng cơ hội để cởi quần áo của mình. Anh có chiếc còng sẵn sàng khi cô xuất hiện, gương mặt sáng ngời sạch sẽ, và mặc một cặp pajamas khác với một trong những chiếc áo dây mỏng tang đó – cái này màu hồng và có những ngôi sao lấp lánh trên đó – không nói một từ, anh chỉ vào chiếc ghế.

Cô nhìn anh trừng trừng khi cô ngồi, và anh khóa cô vào ghế. Bị chọc tức, cô giật chiếc còng. “Điều này không cần thiết. Chỉ cần anh còn giữ Syd, tôi sẽ không làm bất cứ điều gì. Anh làm điều này chỉ để chứng tỏ với tôi anh là ông chủ.”

“Phải.” Anh đồng ý, đi vào phòng tắm và mang chiếc khóa còng theo cùng.

Có một thoáng yên lặng sừng sờ, rồi cô gần như thét lên. “Anh có ý nói anh thừa nhận điều đó?”

“Tôi thấy thỏa lòng về chúng.” Cười với chính mình, anh quan tâm đến việc phải làm, đánh răng và ra khỏi phòng tắm để rồi thấy cô vẫn còn đang bốc khói. Oh, phải. Sự thật là chân lý.

Cô đá anh ngay khi anh ở trong tầm với. Anh lùi lại tránh, cười, mặc dù anh sẽ không thấy thú vị gì nếu chân cô đặt đúng chỗ mà cô nhắm vào.

“Anh không dám cười đâu!” Cô phun phì phì, đá anh lần nữa. Anh bắt lấy chân cô, rồi một chân nữa, rồi khéo léo giật cô ra khỏi ghế xuống sàn nhà. Anh giữ cô đủ để cô không ngã mạnh, nhưng cú xóc khiến cô chú ý.

“Ồ ồ ồ!Ồ ồ ồ về.”

Trong lúc cô kiệt sức, anh thả cô khỏi chiếc ghế, và ngay lập tức khóa cô vào cổ tay trái của anh. Anh đẩy cô đứng lên và nửa đặt, nửa thả cô trên giường. “Đừng cư xử dở hơi nữa.” Anh nói khi anh thả chiếc chìa khóa vào ngăn kéo của chiếc bàn cạnh giường, rồi leo vào bên cạnh cô và tắt đèn.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Jenner thức giấc, và ở trong bóng tối một lúc – một lúc hạnh phúc – Cô quên mất cô ở đâu. Rồi cô di chuyển và chiếc còng cắn vào cổ tay cô, thực tại tràn về đè nghiêng lấy cô. Thực ra thì thực tại không đáng sợ như hai mươi bốn giờ trước, nhưng nó cũng không phải một buổi dã ngoại. Vì một điều, bậc đại trượng phu kia (*Mancho Man*) vì lý do nào đó đã không chịu thừa nhận rằng cô không sẽ chạy đến thuyền trưởng của

con tàu, cô sẽ không trốn khỏi anh, cô sẽ không làm điều gì gây nguy hiểm cho Syd. Cô không biết nơi Syd bị giam giữ, kẻ giữ cô ấy có thể là loại người ngớ ngẩn háo hức làm tổn thương người ta và đang giam giữ cô ấy trong tầm kiểm soát để bảo đảm cô cư xử cho đúng mực.

Thật ra, cô nghĩ, bậc đại trượng phu kia đã biết rằng cô sẽ không làm những điều đó, nhưng anh ta đơn giản nói ra sự thật rằng anh ta thích ra oai với cô. Là như thế, hoặc anh ta đã quyết định không muốn mạo hiểm, rằng mọi thứ họ đang làm quá quan trọng, hoặc phí tổn quá lớn, đến nỗi, theo nghĩa đen, không điều gì được để lại cho sự may rủi, bất chấp sự khác biệt nhỏ như thế nào.

Cô quay người đủ để nhìn vào đồng hồ. Cô đã ngủ liên tục trong hai giờ, điều đó khá tốt, xét đến việc cô bị còng và không thể di chuyển mà không xoắn vặn cánh tay cô như chiếc bánh dây thừng. Tuy nhiên, vào lúc này, nhờ sự giúp đỡ của ly teeter-totter, cô cần đi tiểu.

Cô cố lờ nó đi. Cael không bị đánh thức khi cô chuyển động, và cô không muốn anh thức. Anh đã cởi bỏ quần áo, lẫn nữa, và nằm đó không mặc gì ngoài quần đùi. Thậm chí trong ánh sáng mờ phản chiếu từ phòng sinh hoạt chung, anh có vẻ to lớn và đáng sợ.

Cô thở dài. Đây sẽ là hai tuần dài nhất trong cuộc đời cô. Co tròn lại bên phía giường cô, cô xoay qua xoay lại tìm sự thoải mái, rồi ép mình nằm yên một lần nữa. Cô bị lạnh và cô **thật sự** cần đi tiểu. Tìm kiếm sự thoải mái là quan trọng, bị lạnh mà không thể kéo tấm đắp lên, và một bàng quang đầy ứ, cả ba điều đó đều quy tội cho anh – anh không quan tâm đến điều đó. Anh chắc chắn thích thú với việc bắt cô ở trên giường hơn là cho phép cô vào phòng tắm.

Chiếc chìa khóa còng nằm ngay ở đó, trong ngăn kéo của chiếc bàn cạnh giường. Anh nghĩ cô không để ý đến nơi anh đặt nó, trong phạm vi dễ dàng với tới nếu anh cần thức dậy vào giữa đêm phòng khi cô, nói đại, đốt tóc anh sao? Cô thật sự, thật sự muốn chiếc chìa khóa đó. Anh thậm chí không cố giấu diếm nơi anh đặt nó như thể anh không xem cô như một mối đe dọa tiềm tàng – hoặc như thể anh đang thách thức cô thử làm.

Cả hai viễn cảnh đều gây bức bối. Cô không thích là kẻ vô dụng, và không thích bị xóa sổ như một kẻ vô dụng. Thậm chí điều tệ nhất là ý tưởng anh có thể đang mong cô lấy cắp chiếc chìa khóa, để thử xem cô có gây rắc rối hay không.

Tốt thôi. Quý thật. Cô không muốn gây rắc rối, ít nhất thì không phải kiểu có thể làm tổn hại cho Syd. Cô cũng không muốn hỏi anh để

được cho phép đi tiểu. Điều cô thật sự muốn làm là lấy chiếc chìa khóa đó, mở khóa còng và đi vào phòng tắm, rồi trượt trở lại vào giường và để anh phát hiện vào sáng hôm sau rằng cô đã tự do trong nhiều giờ và đã không tận dụng thời cơ để chạy ra hành lang, thét lên tìm sự giúp đỡ. Theo sự hợp lý, điều đó là một cách tốt để chứng tỏ rằng cô sẽ không làm điều dại dột, và cũng theo sự hợp lý, cô sẽ được tự do hơn. Vấn đề là, cô không chắc gã ngốc đó có hưởng ứng với sự hợp lý hay không.

Thêm nữa, cô thực sự, thực sự rất muốn được chế nhạo anh, muốn tỏ cho anh thấy rằng anh không phải là ông chủ như anh nghĩ. Việc cô có thể đi vào nhà tắm mà không cần xin phép có thật sự là một đòi hỏi lớn lao không? Việc cô có được giây lát thật sự riêng tư mà không có anh chàng nào đứng bên ngoài cánh cửa lắng nghe sự đi tiểu của cô?

Chiếc chìa khóa ở trong tầm với. Vấn đề là làm sao vươn tới nó mà không đánh thức anh.

Cô di chuyển trôi chảy, dễ dàng, lắng nghe cẩn thận sự hít thở của anh, phòng khi nhịp thở thay đổi. Căn phòng quá tối khiến cô không thể thấy được biểu hiện của anh, tuy vậy, cô vẫn quan sát những dấu hiệu xem cô có đang quấy rầy anh hay không. Cô không hoàn toàn tĩnh

lặng vào ban đêm, nên theo tiềm thức, anh có lẽ đã phải nếm trải những chuyển động của cô rồi. Anh chắc đã quen với việc ngủ cùng ai đó; Tiffany vụt đến trong trí nhớ. Rốt cuộc, anh đã chia sẻ phòng với cô ấy trước khi anh bị ép buộc theo phương án chiếm cứ phòng của cô.

Chầm chậm cô nhắc khuỷu tay lên. Anh không lay động, không càu nhàu. Anh cũng không ngáy, và cô ước chi anh có, vì cô sẽ biết một cách chắc chắn là anh đã ngủ. Cô giữ thẳng bằng trên khuỷu tay khoảng mười lăm phút, để anh có thời gian chìm sâu vào giấc ngủ nếu cô có gây ảnh hưởng tới anh.

Chậm rãi, cẩn thận để không chạm vào anh, cô vươn tay ngang qua bộ ngực trần của anh, ngón tay cô duỗi thẳng đến tay nắm ngăn kéo. Cứng thật. Cô chưa đủ gần.

Cô di chuyển vị trí, đặt đầu gối bên dưới cô để giữ thẳng bằng, nhắc cô lên cao hơn. Trong toàn bộ thời gian, cô cố gắng để không giật mạnh chiếc còng, vì điều đó chắc chắn sẽ đánh thức anh. Hay anh đã? Nếu anh đã thức giấc vào lúc cô thay đổi vị trí, anh sẽ không nói gì.

Lơ lửng trên anh, cô vươn tới nhiều hơn. Cô gần như với tới ngăn kéo. Sự nôn nóng thúc vào cô nhưng cô cưỡng lại. Kiểm soát trong yên lặng là chìa khóa dẫn đến một cuộc chạy trốn vào nhà tắm đầy thẳng

lợi. Rất chậm, cô nhồm dậm trên chân, dù vậy, cô vẫn phải khom người để tránh làm căng thẳng cho cánh tay bị còng. Ngay khi cô chầm chậm đặt một bàn chân vào khoảng giữa hai cẳng chân xoãi rộng của anh để giữ thăng bằng tốt hơn, ý nghĩ về việc có thể bị đá nếu anh thức giấc trong lúc cô ở vị trí này khiến cô có một thoáng vui sướng tội lỗi, và cô gần như hy vọng anh sẽ.

Cô đợi thêm một lúc. Cảm ơn Trời đất về tất cả những bài luyện tập thể lực và những lớp Yoga. Sức khỏe thật sự quan trọng khi vặn xoắn thân thể con người vào những vị trí phi tự nhiên vì mục đích bí mật.

Lúc này, nếu cô trượt, cô sẽ ngã thẳng xuống trên một Cael bán khóa thân, và không muốn biết người đàn ông như anh sẽ phản ứng thế nào khi bị đánh thức theo cách đó. Anh không phải một chàng trai bình thường, tầm vóc của anh là một minh chứng cho điều đó. Cô đã thấy nhiều bắp cơ do tập thể hình, và những bắp cơ của anh không giống như thế. Chúng đáng kể hơn, nhiều sức mạnh hơn, và cô đã thấy những vết sẹo không phải từ những cuộc tranh chấp với những thằng ranh ở mức độ trường lớp. Anh mạnh mẽ và giỏi giang, và sức mạnh tràn đầy trong mọi hành động anh thực hiện.

Cô ở quá gần anh trong vị trí này. Cô có thể cảm nhận sức nóng của thân thể anh phả trên da thịt cô, thậm chí nghe được tiếng thở của anh. Trong giây lát cô gần như mất hết nghị lực, gần như trở lui để nằm lại bên cạnh anh. Nhưng cô vẫn phải đi tiểu. Cô sẽ phải đánh thức anh để yêu cầu sự cho phép.

Không, vì Chúa, cô sẽ không. Tay nắm ngăn kéo đã quá gần. Cô không thể bỏ cuộc. Hơn nữa... Vậy là đủ rồi.

Không chỉ vì cô muốn đi vào nhà tắm mà không yêu cầu sự cho phép của anh; cô muốn, cô cần, chứng tỏ với anh rằng cô có thể qua được sự phòng thủ lỗ bịch của anh. Sau rốt, cô muốn quăng vào mặt anh sự việc rằng anh không phải là đồng phân nóng bỏng đến thế. **Ông chủ** ư, chủ cái mông cô ấy.

Cô túm lấy tay nắm và nín thở khi cô chậm chậm kéo ngăn kéo mở ra. Góc độ này quá tệ, và những bắp cơ của cô đã bắt đầu run do quá căng thẳng trong khoảng thời gian dài. Nếu cô có thể kéo ngăn kéo về phía cô, sẽ dễ dàng hơn nhiều, nhưng cô phải từ từ di chuyển nó sang một bên khiến cánh tay cô bị vọp bẻ.

Ở đó, đã đủ xa. Cô đông cứng, để chắc chắn âm thanh thấp của việc trượt chiếc ngăn kéo không đánh thức Cael. Anh đã ngủ, và cần

thận, cô vươn tay chạm vào chiếc chìa khóa nhỏ nằm trên tập giấy ghi chú. Cô không tự do, cô vẫn còn những chiếc còng cần mở khóa mà không đánh thức anh, nhưng cảm giác ngọt ngào, thuần khiết của chiến thắng xuyên thẳng qua cô. Rõ chưa. Đồ ngốc!

Anh vươn dậy đột ngột mà không báo hiệu, túm lấy cô bằng cánh tay bị còng, búng vào lưng cô, rồi thân thể nặng nề của anh đè lên của cô và họ cùng nảy lên. Trước khi cô có thể rít lên nhiều hơn, anh dễ dàng cạy chiếc chìa khóa ra khỏi nắm tay đang cuộn chặt của cô. Quái quỷ gì vậy? Hơi thở của anh không thay đổi. Anh không cho cô manh mối gì về việc anh đã thức. Điều đó không ngay thẳng, không trung thực.

“Định đi đâu vậy?” Anh hỏi bằng một giọng hơi lạo xạo.

Nỗi tuyệt vọng thật sự khiến cô xô vào vai anh một cách điên cuồng. Ôi, Chúa ơi, anh chèn ép cô – “Tối sắp tè lên người anh rồi.” Cô la lên.

Anh đông cứng trong một giây, rồi nói với một giọng trầm ngâm. “Tôi không nghĩ tôi từng bị đe dọa như vậy trước đây.”

“Đó không phải lời đe dọa.” Cô xô anh lần nữa. “Hãy để tôi lên trên.”

Cuối cùng anh có vẻ nhận ra cô không đùa, và anh gần như nhảy ra khỏi cô và đứng bên cạnh giường, dĩ nhiên kéo cô lên cùng anh. Nghiến răng, cô đấu tranh để kiểm soát. “Ngừng nhún nhảy đi, anh chàng to xác, và mở chiếc còng này.”

Nhanh chóng, anh bật đèn và mở khóa còng. Ngay khi được tự do, cô lao vào phòng tắm và đóng sầm cửa. Cô thực hiện điều đó, vì cô bảo đảm là anh đã tỉnh thức và chắc chắn đi theo cô và đang đợi cô ngay bên ngoài cánh cửa.

Vài phút sau, nghĩ về tình thế đã qua, cô đẩy cửa mở ra và đóng lại, ra ngoài, lửa giận bùng bùng trong mắt cô. Y như cô đoán, anh đang đứng ngay đó và cô cào anh trước khi anh làm được nhiều hơn việc đặt tay anh quanh eo cô. Cô nghiêng vai và xô chúng vào giữa ngực anh, không phải cô nghiêng chúng quá xa, và không phải điều đó tốt đẹp nhiều, nhưng ít ra anh loạng choạng lùi lại một bước trước khi lấy được thăng bằng.

“Tất cả là lỗi của anh.” Cô điên tiết nói, quá giận dữ và ngượng ngùng đến mức cô gần như nhảy lên nhảy xuống. “Tôi không muốn

uống gì hết, nhưng không, anh nghĩ tôi cần một ly teeter-totter để khiến cho mọi thứ trông có vẻ tốt, nên dĩ nhiên, tôi phải mắc tiểu. Rồi anh còng tôi lại đến nỗi tôi không thể đi vào phòng tắm. Tôi thề nếu anh làm điều đó với tôi lần nữa, tôi sẽ tè lên anh ngay khi tôi thức dậy, tiết kiệm cho bản thân những lời nguyện rửa và nước mắt.”

Một nụ cười chậm chậm vặn xoắn miệng anh.

“Không được cười.” Cô cảnh cáo anh, hất cằm lên và cuộn chặt nắm đấm. “Anh còn dám cười ư.”

Anh vươn tay và bắt lấy nắm đấm của cô trước khi cô vung nó lên, và, chết tiệt anh đi, đóng tách cái còng đáng ghét đó vào cổ tay cô. Giận sôi gan, cô để anh dẫn cô trở lại giường. Nếu anh bỡn cợt về điều đó cô sẽ giết anh bằng bàn tay trần của cô.

Anh không ngưng cười nhưng ít ra anh đủ khôn ngoan để không nói gì. Cô trườn vào giường và anh tung tấm đắp khỏi sàn đến nơi cô có thể vươn tới được. Anh tắt đèn và nằm xuống cạnh cô. Cả hai đều nằm yên trước khi anh hỏi. “Tại sao em không đánh thức tôi ngay?” Có lẽ phải mất một khoảng thời gian lâu trước khi anh đặt được giọng anh dưới sự kiểm soát.

“Bởi vì một phụ nữ đã trưởng thành không cần yêu cầu để được phép đi vào phòng tắm.” Cô bắn trả. Cô không ở gần với việc lảng dui, và với cách cô cảm nhận lúc này, một đôi tháng sẽ đến rồi đi trước khi cơn giận của cô nguội đi.

“Dưới hoàn cảnh này, vào lúc này, một phụ nữ trưởng thành hầu như chắc chắn phải làm điều đó.” Sự khiêu khích râm ran trong giọng anh. “Em thật sự nghĩ rằng em có thể làm rung chuyển chiếc giường, trườn bên trên tôi và lấy cặp chìa khóa mà không làm tôi thức giấc sao? Chỉ cần lay vai tôi sẽ nhanh hơn nhiều, ít hơn nhiều, uh, nguy hiểm ấy.”

“Tôi không muốn chạm vào anh, đồ đần Ạ.”

“Em đã kết thúc bằng việc chạm vào tôi khá nhiều đấy, vì vậy tôi cho rằng kế hoạch của em không khả thi.”

Cô không muốn nhớ đến giây phút đó, khi anh đè cô xuống nệm, thân thể rắn chắc và gần như trần trụi trên cơ thể cô, một tư thế nhục dục tuyệt hảo. Thậm chí đôi chân cô còn choãi rộng, và trong vài giây con tim muốn ngừng đập, chỗ phòng lên cứng ngắc của anh bị đẩy ra khỏi háng anh.

Điều đó cho thấy anh đã không tận dụng thời cơ. Cô không lo lắng anh sẽ làm thế, cô nhận ra. Cô không hề lo lắng chút nào hết. Thỉnh thoảng trong suốt những ngày qua, cô đã ngừng sợ anh.

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN.

Jenner vẫn thức dậy trong tâm trạng tồi tệ. Vào ngày thứ hai trong chuỗi ngày bị cầm tù, cô ở một mình trên giường, và cô vẫn ngủ suốt lúc được tháo còng, trong khi cô thậm chí còn không thể lấy được chiếc chìa khóa mà không đánh thức Cael. Anh dường như thích thú để chứng tỏ với cô thêm một lần nữa rằng cô sẽ không giành quyền kiểm soát được ngay cả với điều nhỏ nhất, rằng cô hoàn toàn vô dụng. Đã là một khoảng thời gian rất dài từ khi cô còn tùy thuộc vào một ai đó về bất kỳ điều gì, và cô không thích điều đó một chút nào. Nhưng, dù thích hay không, Cael đang ép cô tùy thuộc vào anh về mọi thứ cho đến khi chuyến hải hành kết thúc và cô rời khỏi con tàu chết tiệt này.

Gã đàn chắc chắn đang ngồi bên ngoài phòng khách, ì ạch với tách cà phê cuối cùng và ăn miếng bánh sừng trâu cuối cùng, hơn là đánh thức cô để cô có thể cùng ăn. Nếu anh không ở đây, thì một trong những người khác sẽ thay thế, để chắc chắn rằng cô không thò mũi ra ngoài phòng vì không có người canh gác bên cạnh cô. Cô hy vọng anh đã đi khỏi, vì ngay lúc này, đối phó với Fail hay Bridget sẽ dễ dàng hơn với anh.

Cô bỏ thời gian bày biện, rồi mặc một trong những bộ đồ ưa thích của cô, một chiếc quần lửng màu mòng két pha trộn giữa cotton và lụa và một chiếc áo màu trắng ôm sát trang trí màu mòng két tương tự. Đôi sandal nhỏ có giá nhiều hơn tiền tiêu vặt của cô trong hai tuần, được thiết kế riêng cho chân cô. Từ hộp nữ trang, cô lấy ra một đôi bông tai bạch kim, một đôi vòng tay, và một chiếc nhẫn ngón chân nhỏ xiu đính kim cương. Bộ trang phục tạo cho cô sự tự tin vì cô biết cô nhìn rất tuyệt với nó. **Anh** không biết điều đó, nhưng cách cô ăn mặc phần nào đánh vào anh. Cô đáng bị nguyên rửa nếu cô bỏ cuộc, bị nguyên rửa nếu cô cố mờ nhạt trong hậu trường, bị nguyên rửa nếu cô trở thành quý cô Dễ Bảo và Dịu Dàng (*Miss Meek & Mild*) Oh, cô sẽ giả vờ với anh nơi công cộng, bởi vì cô phải – **nhớ đến Syd**, cô nhắc nhở bản thân – nhưng ở nơi riêng tư... lại là điều hoàn toàn khác.

Cô lướt ra khỏi phòng ngủ và thấy Cael đang ngồi tại bàn ăn tối, một chiếc bàn tròn với bốn chiếc ghế bọc nệm xếp xung quanh. Một khay thức ăn hình chữ nhật lớn đặt trên bàn, được lấp kín với bình café và hai nắp vung. Một chiếc đĩa trống nằm bên trái của anh và một tách café phía bên phải, ngay trước mặt anh là chiếc laptop, và tai nghe đúng vị trí.

Anh nhìn lên khi cô bước vào, gõ một lệnh trên laptop và tháo tai nghe. “Bữa điểm tâm.” Anh nói, chỉ hai chiếc nắp tròn trên khay. “Vẫn còn khá nóng. Nó vừa được chuyển đến khi em tắm.”

Cô không biết điều gì tệ nhất, không có bữa điểm tâm hay có bữa điểm tâm anh đã đặt mà không thêm hỏi han cô. Café trước tiên, cô lật chiếc tách sứ tráng men màu kem – không có đồ nhựa polystyrene nào trên tàu Silver Mist – và đổ đầy café. Anh quan sát trong yên lặng khi cô nhấp từng hớp tán thưởng trước khi nhắc những chiếc nắp đầy để kiểm tra thức ăn.

Tính thông thường của thức ăn gây ra đôi chút thất vọng : bánh mì lúa mạch, trứng bác, khoai tây, thịt xông khói. Cô đã mong đợi những thứ kinh tởm, chẳng hạn như cháo bột yến mạch lạnh, trứng luộc lòng đào. Cháo yến mạch cũng ổn khi dùng nóng, nhưng không thứ gì từng tác động đến cô như trứng luộc lòng đào, bất kể đồ dùng

nhỏ xíu dùng để đập vỡ vỏ trứng và để múc từng muỗng ra khỏi vỏ trứng xinh xắn như thế nào. Cô sẽ không tin rằng anh đủ khả năng chòng chát lên cô cả cháo lúa mạch lạnh và trứng luộc lòng đào, nhưng anh đã gây ngạc nhiên cho cô. Bữa điểm tâm cổ điển đơn giản gần như là ... một đề nghị hòa bình chẳng?

“Ngồi đi.” Anh mời thân ái, đứng lên và kéo ghế cho cô. Cô trao cho anh một cái nhìn ngạc nhiên khi cô ngồi xuống. Cô đã quen với cách xử sự hào hiệp, nhưng cô không mong đợi vẻ lịch thiệp đến từ anh. Mặt khác, có thứ gì đó ... mang dáng vẻ lục địa về anh, nhỏ thôi nhưng rất khác biệt, chẳng hạn quần áo của anh. Chẳng khác gì anh, cuộc sống của cô đầy rẫy những người ăn mặc đẹp, và đắt tiền, nhưng nó không như thế. Đó là cách cắt may, mềm mại và xếp nếp, điều đó cho thấy... có thể là Italy chẳng? Ngữ giọng của anh hoàn toàn Mỹ, nhưng cô không xác định được vùng nào. Giống như anh đã du lịch quá nhiều đến nỗi trọng âm nguyên thủy của anh đã dần tiến hóa thành đồng nhất nhiều hơn.

“Anh từ đâu đến?” Cô hỏi khi cô trét bơ lên bánh mì.

Anh không trả lời, chỉ cười mỉm như thể cho rằng cô đang nỗ lực đào xới thông tin khỏi anh.

“Không phải nơi anh đang sống bây giờ đâu.” Cô thanh minh, “Là nguồn gốc ấy.” Cô định nói thêm ý cô là vùng nào của đất nước, nhưng vào giây cuối cùng, sự xúc cảm bản năng khiến cô nói “Nước nào?”

Đôi mắt xanh của anh nhướng lên, và nụ cười biến mất. **Bingo!** Cô vừa kịp che dấu sự mãn nguyện đột ngột của cô. Một sự công kích mù đã đánh trúng đích.

“Ý em là gì?” Anh hỏi nhẹ nhàng.

Cô chợt nảy ra ý nghĩ Cael có thể là người rất nguy hiểm, rằng do thám vào việc của anh không phải là điều thông minh để làm. Cô đang trêu ngươi một kẻ hung bạo, chỉ chứng tỏ cho anh thấy cô không phải con tin ngu ngốc đi đây đó với ý định của anh. Ít nhất cô không ngu ngốc, bởi vì ngay lúc này cô rõ ràng là một con tin.

Ra vẻ tình cờ, cô cắn một miếng bánh mì nướng. “Trọng âm của anh. Có chút gì đó về...”

“Đừng để cho trí tưởng tượng của em đi quá xa về tôi.” Anh nói, ngả lưng dựa vào ghế, “Tôi là người Mỹ.”

Vậy sao, Chắc chắn rồi.

Để chủ đề đó buông xuôi, cô tập trung vào bữa điểm tâm. Bất chấp nắp đậy trên thức ăn, trứng đã quá lạnh để cô có thể nuốt được, đặc biệt khi anh đang ngồi đó quan sát cô. Thịt xông khói và bánh mì nướng có thể chịu đựng được, vì thịt xông khói lạnh và bánh mì nướng cũng khá tuyệt, nhưng việc anh ngồi đó quan sát mọi hành động cô làm, mỗi miếng ăn trở nên khó khăn, và càng khó khăn hơn để nuốt xuống. Cuối cùng cô buông lát bánh mì trên đĩa và nói. “Hãy ngưng nhìn chăm chăm vào tôi! Tôi không phải là con khỉ trong sở thú.”

Miệng anh uốn cong. “Vậy không có ý tưởng gì cho tôi về những con vẹt sao?”

“Tôi không có ý như thế.” Thật sự thì cô muốn kiếm thứ gì đó để ném vào anh. “Chỉ... ngừng quan sát tôi. Anh không có điều gì quan trọng hơn để làm sao?”

“Không.”

Có lẽ việc theo đuổi chiếc chìa khóa đêm qua không phải là ý tưởng tốt, vì anh không có vẻ có khuynh hướng cắt cô thành từng lát. Dù vậy, việc tiếp tục ăn là điều không thể, vì thế cô lau bầu. “Cuộc trình diễn kết thúc” và đứng lên. Cô rót thêm café vào tách và cầm chúng ra ngoài ban công, không nhìn lại để xem anh có đi theo hay không, nhưng chắc chắn anh sẽ làm như thế.

Cô ngồi vào một trong những chiếc ghế, khao khát được ở một mình, khoảng thời gian quý báu để có thể hít một hơi thở sâu và trấn tĩnh lại, nhưng anh dường như kiên quyết không cho phép cô một chút thời gian nào được ở một mình trừ phi tắm và mặc quần áo, giải quyết nhu cầu tự nhiên. Thời gian ở trong phòng tắm quan trọng, nhưng cô không muốn mất cả giờ ở đó. Cô lo ngại rằng nếu cô nấn ná trong phòng tắm quá lâu, anh sẽ nghĩ cô bày trò gì đó và đi vào bên trong để kiểm tra cô hòng chắc chắn rằng cô không tìm ra cách chế tạo độc dược từ mascara và dầu gội hoặc thứ gì khác ghê gớm hơn.

Cô không biết nên đánh giá thế nào về Cael, và điều đó làm cô phiền muộn. Bình thường cô có những linh cảm về con người khá tốt, nhưng cô không thể sắp xếp trí óc cô đối với những chuyện liên quan đến anh. Anh và cộng sự rõ ràng đang theo dõi quý ông Larkin, người

cô đã không quan tâm đến ngay cái nhìn đầu tiên, ngoại trừ hẳn là một trong những người đó, những người biết tận dụng sự quen biết. Câu hỏi quan trọng là : Ai là kẻ xấu, Cael hay quý ông Larkin? Hoặc không hề có ai tốt đẹp, có lẽ là xấu và xấu hơn.

Phát hiện đêm qua thậm chí làm cô hoang mang nhiều hơn. Cael khó chịu, phiền nhiễu và hống hách, kiên định, ngạo mạn, và anh bắt cóc Syd – thậm chí có thể nói anh cũng bắt cóc cả cô nữa. – Nhưng cô không sợ anh như bất kỳ người phụ nữ chân thật nào sẽ làm. Cô đã bị hoảng hốt vào lúc đầu, nhưng qua diễn biến của hai đêm, cô đã mất đi sự sợ hãi đó. Nếu cô thật sự lo lắng, cô sẽ không bao giờ thực hiện việc lấy cắp chiếc chìa khóa, cô sẽ không thể nào ngủ được khi anh nằm bên cạnh cô. Nhưng ngược lại, quá khứ của cô nào có hoàn thiện ở những nơi có đàn ông dính líu vào đâu cơ chứ. Có những lần trong cuộc đời cô, hormone đã đánh ngã ý thức chung và bản năng tốt đẹp bị bỏ qua. Điều đã xảy ra trước đây và bây giờ có thể xảy ra lần nữa, dù chưa ai vượt qua được sự phòng thủ của cô kể từ cuộc tình ngắn ngủi với Dylan. Bây giờ cô đã lớn hơn, thận trọng hơn. Cô hẳn đã mất trí, hoặc bản năng của cô mách bảo rằng Cael là một chàng trai tốt – hay ít ra cũng không phải xấu nhất?

Cô thở dài khi cô ngắm nhìn làn nước xanh thẳm, mong ước biết được điều sắp xảy ra, hy vọng Syd không bị dọa chết khiếp, mong ước

Cael sẽ rớt khỏi tàu, hy vọng cô có cơ hội cứu anh qua lan can tàu... mong ước và hy vọng, giống như trong một bài hát xưa.

Ban công khá riêng tư, hoặc ít ra cũng tạo nên một ảo tưởng về sự riêng tư vì những vách tường kín từ sàn đến trần ngăn giữa ban công này và những ban công của phòng khác. Trong tình cảnh khác, cô hẳn đã tìm thấy trong cảnh tượng và bầu không khí tươi mát một niềm vui thích thực sự, nhưng tình thế này không có chỗ cho ngay cả một sự hài lòng đơn giản nhất.

Chuyến hải hành đầu tiên của cô, và chết tiệt, cũng là chuyến cuối cùng của cô. Không cách nào có thể khiến cô tự nguyện đặt chân lên tàu một lần nữa. Cô ghét ở trong vị trí mà, theo nghĩa đen, cô không có nơi nào để đi.

Cô không ngạc nhiên khi cô nghe tiếng cánh cửa mở, và Cael bước ra. Anh ngồi vào một chiếc ghế vững chãi khác, duỗi thẳng đôi chân dài của anh, hóp một ngụm café, anh ngắm nhìn đại dương giống như cô. Nếu cô không biết tốt hơn, cô sẽ cho là anh đang thư giãn. Không, anh thư giãn nhưng anh vẫn cảnh giác. Cô tự hỏi không biết có bao giờ anh thật sự bỏ đi sự phòng thủ của anh không, có phần việc nào của anh không luôn luôn đi kèm trách nhiệm không. Ngay lúc này, trên ban công được bảo vệ, không có gì khác ngoài đại dương, anh vẫn

đầy cảnh giác y như thể anh lo ngại một cuộc tấn công có thể xảy đến bất kỳ lúc nào.

Sau một lúc, cô nhận ra anh mong chờ một cuộc tấn công – từ cô. Ý tưởng đó khiến cô vui vẻ đến mức tâm trạng của cô nhẹ nhõm hẳn. Anh cho rằng cô có thể làm được gì? Cách duy nhất để cô có thể ném anh ra khỏi tàu là anh phải trèo lên trên thành lan can trước. Cô đã học Judo, đúng vậy, nhưng cô không nghĩ Cael sẽ đứng yên ở đó trong khi cô cố gắng nhớ ra cách quật ngã anh, rồi thực hành với vị trí và sự thăng bằng của cô. Không phải chuyên môn của cô.

Tuy vậy cô thấy khá thích thú trong việc tưởng tượng đẩy anh qua lan can tàu. Anh sẽ tạo nên một cú bắn tóe nước lớn, tuyệt đẹp.

“Uống cho xong café của em đi và vào trong.” Anh nói cứ như thể anh đọc được suy nghĩ của cô. Cô đã không cố kiềm chế biểu hiện của cô, nên có lẽ cô trông có vẻ vui sướng một cách đột ngột.

Hiển nhiên anh không tin cô ngay cả việc ngồi ngoài ban công một mình, dù việc cô có thể làm gì hoặc đi đâu là một điều viễn vông.

Sức mạnh giữa cô và Cael quá chênh lệch – Anh, sau rốt, có tất cả sức mạnh – Thật đáng ngạc nhiên nếu cô có thể làm trầy da anh được chút nào. Anh có thể nghiền nát cô như nghiền một con rệp, và cô sẽ phải để cho anh làm. Bất kể điều anh muốn làm với cô là gì, cô không có cách nào để ngăn anh lại. Cô không thể làm tổn thương anh, không thể tố cáo anh với chỉ huy tàu, không thể hủy hoại kế hoạch bí ẩn của anh.

Dù vậy, cô có thể chọc tức anh, và cô thích thú làm như thế - nhưng không phải ở ngoài đây. Cô không biết liệu Larkin có ra ngoài ban công của hắn, ngồi lặng thinh, thưởng thức tách café buổi sang hoặc ly Ghostwater, đang lắng nghe mọi từ họ nói hay không. Cô không biết âm thanh truyền đi ở ngoài ban công tốt như thế nào. Trừ một thoáng vào ngày đầu tiên, ngay sau khi khởi hành, cô đã không ra ngoài đây.

Cô nhấp một hớp café nhỏ nhưng không nuốt xuống. Trong thực tế, tách café này có lẽ là tách cuối cùng cho đến giờ ăn trưa. Một cách duyên dáng, cô hỏi, “Chương trình của chúng ta hôm nay là gì? Có điều gì đặc biệt khiến anh thích thú không?”

Anh đặt tách café của anh xuống và nhìn chăm chú vào cô như thể cô biến thành người ngoài hành tinh. Jenner hết sức hài lòng trong việc

ra dấu về hướng ban công của Larkin. Trong tinh thần hợp tác, cô tiếp tục, “Thời tiết rất tuyệt, tuy vậy, việc ở lại đây suốt cả ngày cũng rất lôi cuốn.”

Giọng nói sâu lắng mượt mà của Cael chạm vào da thịt cô êm như nhung. “Có vài thứ luôn khiến anh thích thú, em yêu, và ban công thật tuyệt với anh.”

....

Sydney cố gắng hết sức để nguôi ngoai, việc ở trong một tình trạng âu lo liên miên đang ăn mòn cô đến tình trạng cô chỉ có thể ăn ngủ được đôi chút. Lên cơn đau tim vào lúc này sẽ không đáp ứng được bất kỳ mục đích nào. Thực ra, nó sẽ làm tiêu tan mục đích được sống sót.

Cô đứng bên cánh cửa phòng ngủ, nhìn ra phong cảnh bên ngoài. San Diego là một thành phố xinh đẹp, và cô hy vọng sẽ không bao giờ

thấy nó lần nữa. Cô sẽ không bao giờ đến thăm Caro lần nữa, giả sử như cô sống sót, Caro có thể đến Nam Florida để thăm cô.

Cho đến lúc này, những kẻ bắt giam cô chưa hề tỏ ra dấu hiệu bạo lực nào - ờ, ngoại trừ chĩa nòng súng vào sườn cô trong xe Limo. Vũ khí vẫn còn nguyên, luôn dễ dàng nhận ra trừ phi một cô hầu phòng hoặc người phục vụ vào trong phòng. Những kẻ bắt cóc không bao giờ cho phép cô ở một mình trong phòng với bất kỳ nhân viên khách sạn nào. Khi người hầu phòng đến, Syd bị đẩy về phía khác của dãy phòng, và cô luôn ở trong phòng ngủ với một trong những người bắt cóc khi thức ăn được đem đến phòng khách.

Ngoại trừ việc cô bị bắt cóc và bị hoảng sợ nằm ngoài hiểu biết của cô, những kẻ bắt cóc dường như bận tâm đến việc làm sao cho cô thấy thoải mái nhất, điều này quá trái ngược với điều cô mong đợi đến nỗi cô không biết phải nghĩ gì : Chỉ cần cô không gây cho họ rắc rối thì Jenner sẽ không bị tổn hại. Họ không muốn tiền, cô không có ý tưởng nào về thứ quái quỷ mà họ muốn.

Ngày hôm qua cô đã nói chuyện với cha cô để giải thích về việc cô đã bỏ lỡ chuyến du hành vì một thứ vi trùng đường ruột cấp tính đặc biệt. Sau khi làm ông an lòng rằng bệnh của cô không trầm trọng, ông đề nghị cô bay đến Hawaii và gia nhập với Jenner ở đó khi tàu Silver

Mist neo giữa các đảo trong tuần sau đó.Syd nói với ông đó là một ý tưởng hay, nếu cô hết bệnh cô sẽ nghĩ về điều đó. Cô cũng phải cam đoan với ông rằng căn bệnh của cô không nguy hiểm. Đó là một phương cách tốt để thuyết phục cha cô rằng cô quá ốm để tham dự cuộc hải hành nhưng không ốm đến mức cần ông bay đến San Diego cũng như cô không cần phải nhập viện và ông cũng không cần phải gọi người đến để chăm sóc cô. Trong suốt thời gian cô nói chuyện với ông, Kim quan sát và lắng nghe chăm chú để chắc chắn Syd không cố gắng gọi đi bất kỳ thông điệp hoặc thứ gì được mã hóa.

Y như họ biết cách gọi đi mọi thông điệp được mã hóa.

Sự thiếu khả năng làm được điều gì trong hoàn cảnh này của cô gây nản chí. Cô biết cách giả vờ trong những sự kiện nghi thức, biết cách phối hợp các loại trang phục, biết cách đánh tráo một ngàn và một nghĩa vụ xã hội. Tuy nhiên, trừ việc lái xe hơi, cô không có đến một kỹ năng đơn giản có thể được coi là hữu dụng – và thậm chí nếu như cô có, cô chắc chắn không đủ can đảm để làm điều gì, cho nên vấn đề chỉ nêu lên để bàn luận.

Việc có thể được nói chuyện với Jenner giúp làm vững thần kinh cô. Hai cuộc đàm thoại của họ đã không kéo dài, chỉ đủ thời gian để họ làm vững lòng nhau, nhưng việc nghe được giọng nói của Jenner và

biết cô ấy không sao đã cho cô hy vọng rằng cả hai sẽ qua khỏi việc này sống sót và khỏe mạnh. Kẻ giam giữ Jenner đã để cho cô ấy gọi điện thoại, vào một thời điểm khuya lơ khuya lắc, điều đó chắc chắn có ý nghĩa là Jenner đã không ngừng quấy rầy họ và cuối cùng họ đã nhượng bộ. Cô thích viễn cảnh đó vì nó cho thấy Jenner đã chiến thắng, dù chỉ là một chiến thắng nhỏ nhoi.

Thậm chí Syd có thể hình dung được Jenner thuyết phục họ như thế nào để cho cô ấy gọi điện thoại. Jenner không thật sự dễ đối phó; chỉ vì họ nói với cô ấy rằng Syd ổn không có nghĩa là Jenn sẽ tin họ, và cô ấy có chiều hướng bảo thủ cực kỳ và từ chối hợp tác trừ phi họ chứng minh điều đó mỗi ngày.

Đó là Jenn : Không thô bạo, nhưng chắc chắn đầy gai nhọn. Cô ấy sẽ bị hoảng sợ, nhưng cô ấy sẽ xoay sở và chiến đấu bằng mọi cách. Nói cách khác, gần như đối lập hoàn toàn với Syd, người chưa từng đấu tranh vì bất cứ điều gì trong cuộc đời.

Cô đột ngột hổ thẹn về bản thân. Cô có tất cả những thuận lợi mà một cuộc sống tiện nghi có thể cung cấp. Cô chưa từng làm việc, chưa từng bị đe dọa, chưa từng bị đói khát – trừ phi cô ăn kiêng, và cứ thế, cô để cho cuộc đời trôi qua dần. Cô đã có một ước hẹn tan vỡ, vì cô phát hiện ra thứ gọi là tình yêu của đời cô thích thú với tiền của cô hơn

bản thân cô. Chỉ thế thôi. Cuộc đời của Jenner khắc nghiệt hơn, và cô ấy đã không để cho chúng dày xéo cô. Thay vì thế cô ấy vươn lên và vượt qua sự xoay vần của số phận.

Phía bên ngoài phòng khách, cô nghe thấy tiếng gõ cửa và một giọng nói ngân nga, “Phục vụ phòng đây!”

Tức khắc, Kim lướt vào trong phòng ngủ với cô và đóng cửa phòng lại. Syd chỉ nhìn được chút ít vào cửa sổ từ tư thế của cô. Dù cho cô có dũng khí, cô cũng sẽ không thể đưa ra lời cảnh báo vì những gì mà người đang giữ Jenner có thể làm với cô ấy. Đó là một lý do tốt để không phải tỏ ra can đảm, nhưng nó cũng là sự thật.

Kim đứng lắng nghe cho đến khi chàng trai phục vụ phòng rời khỏi, rồi cô ta nói. “Bữa trưa đã sẵn sàng.”

“Tôi nghe được mà.” Cô nói thẳng thừng, không đến nỗi cáu kỉnh nhưng cũng gần như vậy. “Cô đã gọi món gì cho tôi?”

“Một BLT (*Bacon, Lettuce, Tomato* : một loại bánh mì thịt xông khói).” Kim ngập ngừng, “Nếu cô muốn thứ gì khác, chỉ cần yêu cầu. Chúng ta có

thể gọi piza, hoặc đồ ăn Tàu, hoặc món Mexico – bất cứ thứ gì cô muốn.”

Họ đang thỏa hiệp sao? Tù nhân được lựa chọn thức ăn. Cô nhìn xuống đôi tay khi ý nghĩ đó lóe lên trong cô. Thật vậy, phải, họ đang thỏa hiệp. Tất cả những tù nhân trên thế giới nên được đặt thức ăn họ muốn. Tại sao những người bắt giữ cô lại tử tế như thế? Tại sao những kẻ bắt giữ Jenner lại để cho cô ấy gọi cô mỗi ngày?

Bởi vì họ cần cô ấy. Câu trả lời như vỗ vào mặt cô. Nó hiển nhiên đến thế ư? Họ cần Jenner, và họ dùng sự an toàn của Syd để ép buộc cô ấy thực hiện điều họ muốn. Jenn, dĩ nhiên, đã nhận ra điều đó, và lợi dụng việc họ cần cô ấy để đòi hỏi những yêu cầu của riêng cô ấy.

Điều đó ảnh hưởng đến cả hai hướng, đúng không? Jenner sẽ không làm điều họ muốn trừ phi cô chắc chắn Syd ổn... Điều gì sẽ xảy ra nếu cô, Syd, từ chối nói chuyện với Jenner trừ phi cô cũng có được vài sự nhượng bộ? Họ muốn cô được vui vẻ, để cô tiếp tục nói chuyện và giữ Jenner trong tầm kiểm soát.

Vấn đề là, cô không biết tình thế nào cô và Jenn sẽ gây rắc rối nhiều hơn họ đáng phải có.

Cô sẽ phải cẩn thận. Cô sẽ không yêu cầu điều gì quá đáng. Cô biết cô không thể đi khỏi phòng khi cô muốn, nhưng, chết tiệt, cô sẽ không co rúm trong phòng giống như một cô nàng ngốc nghếch.

“Tôi muốn vài cuốn sách để đọc.” Cô nói. Cô mang theo một cuốn, nghĩ rằng cô và Jenner sẽ quá bận rộn với những hoạt động trên tàu nên không có nhiều thời gian đọc sách. Nhưng cô đã đọc xong trong ngày đầu tiên.

“Okay, hay đấy.” Kim nói, “Chúng ta sẽ lấy một số.”

“Và tôi sẽ không bị dấu trong phòng ngủ thêm nữa.” Syd tiếp tục. “Jenn sẽ không làm điều các người muốn trừ phi cô ấy nói chuyện với tôi mỗi ngày. Và nếu cô không nhượng bộ, tôi sẽ không nói chuyện với cô ấy.”

Nói xong điều đó, cô đi vào nhà tắm để rửa tay trước khi ăn. Kim nhìn theo cô một lát, khoanh khắc bối rối, rồi ra ngoài phòng khách nơi Adam và Dori đang đợi. “Cút thật.” Cô nói nhỏ, không muốn Syd nghe thấy. “Cô ấy đã bắt thóp được tụi mình.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI.

Vào đêm thứ ba, trong bữa tiệc cocktail của thuyền trưởng, nơi vị chỉ huy của con tàu tự coi mình như một hành khách, Jenner xoay người và thấy mình đối mặt với Frank Larkin.

Cô đang đứng với Fail và Cael, nói chuyện phiếm đủ để gây ấn tượng rằng cô và Fail ít nhất cũng là người thân thiết, cười với Cael đủ để gây một ấn tượng hoàn toàn khác. Trong một lần, Cael buông vòng ôm chết chóc khỏi khuỷu tay cô, chủ yếu vì anh buộc phải thả cô ra để bắt tay người Fail giới thiệu với anh. Sau đó cô vòng cánh tay cô qua anh để anh khỏi bị lo lắng, và khỏi việc tranh đấu của anh với sự thật – thật ra là thiếu hoàn toàn việc đó. Cô ngả người dựa vào anh rất nhẹ nhàng, ngược đầu lên cười với anh, ghì chặt cánh tay anh vào ngực cô. Nói tóm lại, cô hành động giống như một kẻ ngốc mê đắm.

Viên thuyền trưởng, Emilio Lamberti, đang thực hiện một bài diễn văn nhỏ vui nhộn với một giọng Italian duyên dáng, và họ đang lắng nghe ông. Nửa lắng nghe, bất luận thế nào. Ở chừng mực phần lớn

người tham dự bữa tiệc cocktail, âm thanh của những cuộc phiếm luận tắt dần ngay khi ông bắt đầu nói.

Rồi, với một trong những rủi ro đã xảy ra trong đám đông, Jenner nghe thấy một tiếng cười lớn ở phía sau cô và tự động quay lại để nhìn xem điều gì đang xảy ra, cùng lúc Fank Larkin đột ngột quyết định rời khỏi vị trí không xa nơi hắn đã ở cả buổi tối, đó là lý do tại sao cô, Cael và Fail phải chôn chân ở chỗ họ đang đứng, dù chỉ có Fail quay người để cô có thể quan sát hắn. Hắn đã bước sang bên cạnh để giọng nói vô tình của người nào đó ra khỏi tầm của hắn. Jenner quay người, và cả hai ngừng lại đột ngột để tránh va vào nhau.

Cô cảm thấy sự căng thẳng bất ngờ trên cánh tay của Cael khi anh cũng quay người, nhưng anh không thể đẩy cô đi khỏi mà không gây chú ý. Không lưỡng lự, cô cười, tiến lại gần và đưa tay ra. “Chào ông Larkin. Tôi rất vui được gặp ông. Tôi là Jenner Redwine. Chúng ta đã có lần lướt qua nhau vì tôi ở phòng bên cạnh phòng của ông. Cảm ơn ông rất nhiều về việc tổ chức chuyến hải hành này. Nó hết sức tuyệt diệu, và dĩ nhiên, giúp ích rất nhiều cho quỹ từ thiện. Silver Mist là một con tàu đáng tự hào. Ông có luôn thấy thích thú với những con tàu và những chuyến ra khơi không?” Nếu có điều gì cô học được qua việc chuyển đến Palm Beach, thì đó là cách thức để nói chuyện phiếm với những thứ tốt nhất của họ.

Larkin nắm lấy tay cô và lắc nhẹ, siết chặt bàn tay hần trên tay cô như thể để giữ cho nó ở nguyên vị trí. Một nụ cười được tập luyện nở trên gương mặt hần. “Không. Tôi chưa từng là người đi biển.” Hần nói một cách thân ái, “Con tàu là một sự đầu tư, nhưng nó là một con tàu xinh đẹp.”

Bàn tay hần lạnh và ẩm ướt, Jenner lưu ý. Và... có điều gì đó xấu xa trong mắt của hần. Không, khi cô nhìn lần nữa, cô không thấy điều gì khác, vì vậy nó có lẽ là sự phản chiếu từ những ngọn đèn pha lê treo trên cao. Nói cách khác, không có gì để nghi ngờ trong biểu hiện của hần, và cô không thích điều đó.

Nhẹ nhàng, cô rút tay ra dưới chiêu bài giới thiệu, khi cô ra dấu về Fail. “Ông đã gặp Fail Naterra chưa?”

“Chúng tôi đã thoáng gặp nhau rồi.” Fail nói, nở nụ cười đáng yêu, quyến rũ của cô, và chìa tay “Nhưng thật vui được gặp lại.”

“Và đây là bạn tôi, Cael Traylor.” Jenner nói, bởi vì thật hết sức kỳ quặc nếu cô không giới thiệu anh khi anh đứng ngay ở đó. Hai người

đàn ông bắt tay nhau, nói vài điều xã giao, rồi Cael trượt tay anh quanh eo cô.

“Em đã sẵn sàng đi chưa, em yêu?”

Có một dấu hiệu cảnh cáo trong mắt anh khi anh cười với cô, nhưng điều đó không cần thiết. Cô không có ý định làm điều gì gây nguy hiểm cho những việc anh đang làm. “Vâng, làm ơn.”

“Tôi cũng định đi.” Larkin nói, nhưng trước khi hắn nói thêm điều gì khác, viên thuyền trưởng đã kết thúc bài diễn văn nhỏ bằng việc nhắc đến Larkin, hướng bàn tay của ông về người tổ chức, Larkin phải mỉm cười và chấp thuận bất cứ lời ngợi khen nào mà viên thuyền trưởng trao tặng, và Cael lợi dụng tình thế để hướng Jenner ra khỏi phòng trà, tay anh rời khỏi eo cô để nắm lấy khuỷu tay cô như lệ thường.

Cô đã quá mệt mỏi với việc bị lôi đi vòng quanh như một đứa trẻ ương ngạnh. Vào cơ hội đầu tiên, cô nghiêng thân hình cô để không ai thấy điều cô đang làm, rồi cô kéo giật cánh tay của cô ra khi cô khom người giả bộ như cô đang nhặt thứ gì đó dưới sàn. Cael phải buông cánh tay cô ra hoặc vặn xoắn nó khỏi vị trí, không khác gì khiến nó rõ ràng cho những người ở phía sau là anh đã làm một cái siết chết chóc

với cô. Khi cô đứng thẳng lên, với một nụ cười thích đáng, cô nắm lấy bàn tay anh và đan những ngón tay của họ vào cùng nhau.

Anh nghiêng một cái liếc cảnh cáo khác xuống cô, nhưng một cặp đôi khác đang theo sau họ đến thang máy nên anh không thể nói được điều gì. Thay vì thế, anh nhấc đôi tay đang lồng vào nhau của họ lên và lướt một nụ hôn vào khớp ngón tay của cô, vô cùng nhẹ nhàng.

Cô nôn nao với sự va chạm từ khuôn miệng ấm áp của anh.

Cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương sống cô. Cô biết cảm giác đó, biết điều đó nghĩa là gì. Chết tiệt, cô sẽ không lâm vào sự ngu ngốc kinh khủng đó. Kẻ bị giam đở gục trước kẻ bắt giam thì quá sức sáo rỗng, một điều quá sức khờ dại để làm. Không phải cô nghĩ cô đã vương vấn tình yêu với anh, nhưng ham muốn là một điều khác, và nó khiến phụ nữ hành động y như kẻ xuẩn ngốc.

Cô đã tiếp xúc thường xuyên với anh kể từ đêm đầu tiên trên tàu. Cô chiến đấu với anh, hôn anh, ngủ bên cạnh anh. Một lần, cô đọc được rằng những chất pheromone (*chất dẫn dụ tình yêu tự nhiên của động vật*) của phụ nữ được dẫn truyền trong không khí, nhưng của người đàn ông lại được truyền đi bằng sự va chạm, trong trường hợp này, cô hẳn đã bị tác động bởi pheromone của Cael Traylor, quấy rầy suy nghĩ của cô và

khiến cô ham muốn anh, vì vậy, có lẽ anh đã chuyển đi nhiều pheromone hơn.

“Mình cần đi tắm.” Cô thì thầm với bản thân.

“Hắn là đồ nhóp nhúa.” Cael tán thành một cách lơ đãng khi họ vào trong thang máy. Anh giữ cửa cho cặp đôi đang tiến vào và bấm nút đến khoang của họ.

Tạ ơn Chúa, anh không hay biết gì về điều cô nghĩ. Rồi cô thầm ngừng lại và quay suy nghĩ trở về. Đó là điều đầu tiên họ buột miệng về Larkin, tuy nó không cho biết lý do tại sao họ theo dõi hắn, trừ lời bình luận đang được nói đến. Cael nghĩ Larkin là một kẻ nhóp nhúa.

Thật lạ lùng, cô cũng không thích hắn. Cô cũng không đặc biệt ghét hắn, tuy rằng cô có khuynh hướng trung lập nhiều hơn, hơn nữa, hắn không làm điều gì tổn hại đến cô. Điều đó có nghĩa là có thứ gì đó rất mong manh về hắn khiến cho cô muốn tránh xa hắn.

Có nhiều ngụ ý hơn trong câu chỉ có vài từ đơn giản đó, rằng cô nên bọc trí óc của cô lại ngay lập tức. Điều đầu tiên, kỳ lạ nhất, nếu Cael nghĩ Larkin là một kẻ nhóp nhúa, thì anh cho rằng mình là một anh

chàng tốt bất kể kịch bản mà họ đang thực hiện. Điều thứ hai là, những anh chàng tốt không giết con tin vô tội.

Có lẽ.

...

Một trong những lợi thế của vỏ bọc là không ai để tâm nếu như anh và Jenner “rút lui” sớm trong buổi tối.

Đặt tai nghe đúng chỗ, Cael quan sát màn hình và lắng nghe. Hạt camera mà Matt dán vào chậu hoa cho anh một góc nhìn tốt về phòng khách, nơi Larkin đang đứng một mình bây giờ. Hắn quay về phòng không lâu sau khi Cael đưa Jenner trở về. Cho đến lúc đó, Fail và Ryan đã thực hiện đúng giao ước về việc theo sát hắn. Chết tiệt, anh ước chi Jenner đã không đụng phải Larkin, vì anh không muốn trở nên quá nổi bật trước radar của gã con hoang đó, nhưng sự gặp gỡ là tình cờ và không thể tránh được.

Cô đã tự mình đối phó rất tốt, trôi chảy còn hơn anh mong đợi. Nếu như anh mong đợi điều gì thì đó là việc cô tìm kiếm cơ hội để đâm vỡ hàm anh. Nhưng cô đã cực kỳ tuyệt vời trong việc ứng phó. Cô khiến anh hết sức ngạc nhiên và cũng dọa anh sợ chết khiếp. Bất kỳ lúc nào Jenner ứng xử, bản năng của anh gào thét anh phải coi chừng.

Trong lúc anh quan sát và lắng nghe, thỉnh thoảng anh liếc nhìn Jenner. Cô đang cố gắng tìm sự thoải mái trên ghế, nơi cô bị còng vào hiện thời, nhưng điều đó không dễ dàng gì. Chết tiệt. Anh đã cố để cô vào giường không bị kèm chế - ít ra cho đến khi anh quay người - nghĩ rằng anh có thể trông chừng cô và làm công việc của anh, nhưng chết tiệt, cô cứ đi lên đi xuống, di chuyển loanh quanh trong phòng tắm, vào phòng khách tìm một cuốn sách, buộc anh phải dừng công việc đang làm và đi theo cô. Cô đọc chừng năm phút, rồi lại trở dậy lần nữa, sắp xếp quần áo trong tủ và bất kỳ thứ quái quỷ gì khác mà cô có thể làm để lôi kéo sự chú ý của anh ra khỏi công việc. Cuối cùng, anh tóm lấy cô, đẩy cặp mông nhỏ bé gầy nhom của cô vào ghế, và khóa cô vào đó. Anh không muốn bị xao lãng.

Không phải rằng cô không đủ làm xao lãng.

Cô có vẻ đủ tốt để ăn sống - về cả hai mặt ý nghĩa của từ ngữ - đêm nay, trong chiếc váy hồng với những thứ lấp lánh dính trên nó,

được nâng đỡ bằng hai sợi dây nhỏ mà anh có thể thả rơi với một ngón tay. Đó là thứ đã bắt giữ ý nghĩ của anh : Rằng thật dễ dàng làm sao để tháo bỏ chúng và tuột xuống dưới để lộ trần bộ ngực nhỏ xinh xắn đó, thứ đã kiên trì quấy rầy anh bên dưới chiếc áo dây hở hang mà cô đã mặc như một thứ đồ ngủ.

Đêm vừa qua là một sai lầm. Quãng cô xuống và nằm đè bên trên cô là một tính toán sai, trong khoảnh khắc khi chỉ có bản năng quan trọng hơn trí khôn đã bị nguội lạnh. Trái tim anh gần như ngừng đập khi đôi chân cô tách ra, và tình trạng cương cứng của anh bị đè nén một cách khốn khổ nhằm chống lại sự lôi cuốn mềm mại từ háng cô. Nếu cô không có lớp áo ngủ bao phủ, anh đã vào bên trong cô mà không suy nghĩ đến hai lần, và đó là phần tệ nhất, rằng anh không thể nghĩ được hai lần, hay thậm chí chỉ một.

Từ lúc đó, anh chỉ vừa vặn lôi kéo trí óc của anh ra khỏi chủ đề đó. Anh đã nhận ra ngay từ đầu rằng cô có khả năng nắm được anh, ở mức độ hoàn toàn thể xác, không điều gì giống như anh đã từng nếm trải trước đó, nhưng có một hố ngăn cách sâu và rộng giữa họ mà anh không thể cho phép bản thân vượt qua. Mặt tâm lý trong tình thế của họ cho thấy rằng cô không có sức mạnh nào hết, vì vậy, bất kỳ sự thân mật nào giữa họ, cho dù tốt thế nào, là sự áp bức. Cô cũng đã nhận ra điều đó, nếu không cô đã không nói về hội chứng Stockholm. Anh

không phải kẻ cưỡng dâm, chấm hết. Không có lý do ngộ ngậy nào ở đây.

Nhưng, Chúa ơi, anh muốn cô bên dưới anh, anh muốn thấy cô trần truồng, anh muốn cô hôn anh theo cách cô đã làm vào đêm đầu tiên, khi cô quá nóng nảy và giận dữ, cô gần như thiêu cháy anh. Sự mãnh liệt của cách anh khao khát cô khiến anh cảm thấy mình giống như một kẻ vũ phu, không có ý định nào khác ngoài việc chộp lấy hông cô và giữ cô đứng yên để đi vào trong sự ôm giữ nóng bỏng của thân thể cô.

Sẽ không xảy ra được. Anh không thể - không nên - để bản thân làm điều đó.

Trên màn hình laptop, Larkin bấm số điện thoại của hắn và bước ra ban công. Cael giật trí óc khỏi Jenner và tập trung vào công việc ngay. Quan sát Larkin, anh ngả người ra phía trước và trở nên bồn chồn, thốt ra một lời cầu nguyện nho nhỏ. Nếu Larkin đi ra ngoài, họ sẽ phải cầu may để nắm bắt được mọi từ của hắn. Gió, kết hợp với khoảng cách từ micro, sẽ chơi xấu sự tiếp nhận của họ. Thật may mắn, Larkin không đi qua cửa mà đứng ở đó, bấm số; rồi hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào bóng tối xuyên qua lớp cửa kính.

Anh đã không đặt một con rệp vào chiếc điện thoại đó để có thể nghe được cả hai chiều của cuộc điện đàm, Cael nghĩ. Nhưng họ thậm chí không thể bắt được cuộc gọi vì điện thoại của Larkin cũng đã mã hóa y như của họ. Anh đã lưu ý về thời gian. Có thể những đối tác của anh ít ra cũng có thể lấy được số điện thoại mà Larkin đã gọi, nếu Fail không thể lấy chúng được.

“Tôi gọi ông về kế hoạch của tôi, không phải của ông.” Larkin nói một cách lạnh nhạt vào điện thoại. “Tôi có thông tin ông cần để tiến hành việc thanh toán.” Hắn đọc một mạch một dãy số dài từ trí nhớ, rõ ràng là một tài khoản ngân hàng và số routing của ngân hàng đó.

Sau đó, hắn im lặng vài giây. Ai là kẻ đối thoại với hắn qua điện thoại? Chỉ là một đối tác kinh doanh, hay đầu mối mà họ đang tìm kiếm?

“Ở Hilo, như thỏa thuận.” Larkin nói thận trọng, như thể hắn không mấy tin tưởng vào sự mã hóa của chiếc điện thoại và trở nên cảnh giác trước việc đưa ra quá nhiều chi tiết. “Đừng vội vàng, tất cả mọi thứ đều tốt.” Hắn lắng nghe một lúc nữa, rồi kết thúc cuộc gọi mà không nói lời chào tạm biệt. Điều đó có nghĩa là hắn đặt bản thân hắn cao hơn người hắn đang nói chuyện chẳng, hay người kia ngắt kết nối trước?

Larkin đóng điện thoại và đặt nó sang một bên. Hắn cởi cravat và tiến thẳng đến phòng ngủ, tắt đèn khi hắn đi. Khi hắn vào trong phòng ngủ, camera và máy phát mà Cael đã lén vào vách bắt đầu hoạt động. Góc quay từ sàn chia ngược lên trên.

Cám ơn Chúa, Larkin không ở trần ngủ.

Cael quan sát khi Larkin xoa nắn thái dương của hắn, nhắm mắt sâu sắc trước khi lằm bằm nguyên rửa không vì lý do rõ ràng nào. Hắn bị bệnh chăng? Căng thẳng? Việc phản bội tổ quốc hắn phải gây ra cho người đàn ông chứng đau đầu. Với cách nghĩ của Cael, sự kiện Larkin là một công dân nhập tịch thậm chí còn khiến cho việc bội phản trở nên ghê tởm hơn, vì hắn không phải là một công dân ngẫu nhiên sinh ra trên đất nước này, hắn đã chọn lựa tích cực để trở thành một trong số họ, hắn đã thề nguyện một lời tuyên thệ trung thành với đất nước.

Larkin đi vào phòng tắm, nơi mà, may mắn thay, Cael không thể nhìn thấy hắn, dù những con bọ thu tín hiệu vẫn thu được tiếng đánh răng, và tiếng xối nước toilet. Hắn ra khỏi phòng tắm và bước đến tủ, nơi hắn thay đổi quần áo và mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa màu xám, tỏa sáng lung linh dưới ánh đèn. Rồi hắn vào giường và tắt đèn, nhấn chìm căn phòng vào trong bóng tối.

Khi tất cả chìm trong yên lặng được vài phút. Cael tháo tai nghe. Bất kỳ âm thanh nào cũng sẽ được ghi lại, phòng khi có điều gì đó bất ngờ xảy ra trong suốt đêm, nhưng cho đến bây giờ, một khi Larkin đã đi ngủ, hắn sẽ ở đó cho đến sáng.

Cael hướng thẳng đến Jenner, “Em cũng nên ngủ đi. Tôi còn vài cuộc gọi cần thực hiện.”

Cô trao cho anh một cái nhìn có thể hút cạn máu. “Anh nghĩ tôi có thể ngủ trên chiếc ghế này hay sao?”

“Tôi đã cho em cơ hội để ngủ trên giường trong lúc tôi làm việc.” Anh chỉ ra, “Nhưng không, em phải nhảy quanh phòng giống như một con Chihuahua hưng phấn ấy. Đi lên đi xuống, đi ra đi vào. Em không ngồi yên lấy hai phút. Bị khóa vào chiếc ghế là do lỗi của em.”

Cô nhắc chiếc còng. “Vậy bây giờ hãy cởi nó ra cho tôi đi, và tôi sẽ đi ngủ.”

Cô hắn đã không thoải mái và mệt mỏi, nhưng anh không cảm thấy bức rứt; đây là công việc của anh, và chết tiệt, anh sẽ làm bất kỳ

điều gì cần thiết phải làm. Điều đó cho thấy anh hiểu lý do tại sao anh không phải người ưa thích trong bộ lễ phục của cô, đó là điều tốt. Anh không muốn cô thân thiết với anh.

Mặt khác, anh cũng không muốn hoàn toàn xa lánh cô. Anh thật sự không thể nói nhiều với cô, nhưng anh có thể đưa cho cô vài lời dễ dàng. “Nhìn đi, tôi đã làm điều tốt nhất có thể để khiến mọi thứ dễ dàng hơn cho em, trừ việc để em đánh vỡ mặt tôi. Bạn em sẽ tốt. Cô ấy sẽ tiếp tục tốt miễn là mọi thứ đều tốt, và khi em trở lại San Diego, em sẽ” - anh nhắc tay lên trong một cử chỉ tùy tiện – “ra ngoài ăn trưa, sắm vài viên kim cương mới, chăm sóc móng tay – bất kỳ thứ gì em làm để phục hồi khỏi trải nghiệm phiền toái nhẹ nhàng này.”

“Phiền toái **nhẹ nhàng?**” Giọng cô gần như một tiếng thét, nhưng nó rõ ràng đã trở nên quen thuộc.

“Phải, **nhẹ nhàng.**” Lúc này đã có góc cạnh trong giọng anh. Công việc này như một cuộc đi dạo trong công viên, thậm chí đối với cô. Cô không bị tổn thương, cô có thức ăn ngon, được ngủ trong một cái giường thật sự vào ban đêm. Cô không biết hoàn cảnh gian khổ thực sự là gì.

Cô trừng mắt nhìn anh, với một sức mạnh trong ánh mắt, một quyền uy thuần khiết đáng ao ước, anh đã luôn kinh ngạc khi nhìn vào đôi mắt cô. Chúng là đôi mắt tuyệt đẹp, màu xanh quả phỉ, thông minh và sắc sảo. Anh cố gắng hình dung việc trải qua kinh nghiệm này với bất kỳ ai trong những phụ nữ anh đã gặp trong chuyến hải hành, nhưng không thể. Một phụ nữ bình thường chắc chắn sẽ kinh hoàng đối với việc này, và có thể khóc thét lên. Khá nhiều. Giống như phần lớn đàn ông, những phụ nữ khóc lóc cuốn trôi say đắm khỏi anh. Jenner không khóc. Và khi cô hoảng sợ, cô điên lên. Đêm đó không thật sự là sự phản ứng dễ chịu gì với anh, nhưng anh hết sức chắc chắn đã không thấy phiền lòng.

Cô giống như một cái nhọt trên mông, nhưng anh sẽ khuất phục cô bất kỳ khả năng nào, bất kỳ lúc nào.

Anh bỏ cô ở lại đó, trong phòng ngủ, bị còng tay và bọc bột, và đi vào phòng khách. Anh nhấn số anh lưu trong ký ức, và khi kết nối của anh được trả lời, Cael nói, “Hilo.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT.

Họ ngồi bên chiếc bàn cạnh bể bơi, Jenner vui sướng được ra khỏi phòng đến nỗi cô tự mình cư xử đàng hoàng, ngay cả khi Cael đặt cánh tay quàng quanh vai cô khi họ ra khỏi thang máy về hướng bể bơi. Cô ở thật gần như anh chỉ dẫn, và không làm điều gì lôi kéo sự chú ý đến hướng của họ - trừ đôi chút chú ý mà anh muốn. Không phải cô không thích thú gây khó khăn cho anh với mọi cơ hội cô có, nhưng đó là những khoảng thời gian riêng tư. Có lẽ, sau đêm qua, anh đã hiểu ra rằng cô sẽ không bán đứng họ cho Larkin, hay bất kỳ ai khác. Cô đã nghi ngờ việc Syd ở trong bất kỳ mối nguy hiểm thật sự nào, nhưng vì không biết chắc, nên cô phải cư xử dè dặt. Nếu Syd không ở trong tình trạng thăng bằng... Ai mà biết được chứ? Có thể có, có thể không.

Cô vẫn không biết ai là người tốt, ai là kẻ xấu, nhưng lời bình luận “nhóp nhúa” của Cael đã cho cô một dấu hiệu đáng tin cậy. Có thể nào kẻ xấu cảm thấy tốt hơn về mặt đạo đức so với người tốt không? Họ có thể cảm thấy thông minh hơn, mạnh mẽ hơn, v.v... nhưng khía cạnh đạo đức có khi nào chột lóe lên với một gã xấu xa không?

Nhưng ngược lại, cô đã nghe về những kẻ sát nhân, những gã trộm cắp, những tên lừa đảo trong tù thật sự ghét bỏ những kẻ xâm hại trẻ em, vậy điều đó có ý nghĩa gì ngoài việc những kẻ xâm hại trẻ em ti tiện nhất trong đám ti tiện? Liệu cô có thể cho rằng ý thức của tên sát nhân về mặt đạo đức được đặt cao hơn không? Một lần nữa – có thể có, cũng có thể không.

Cô đã chắc chắn về một điều : cô không quan tâm đến Frank Larkin, và đó là một bản năng hoàn toàn cá nhân. Vài thứ về hắn khiến hệ-thống-dò-tìm-Jerry của cô kêu lọc xọc như điên khùng. Cô không biết điều gì về hắn, một cách chính xác, nhưng bài học đầu đời mà cô học được là lắng nghe khi radar của cô phát tín hiệu cảnh báo. Có lẽ cô bắt được vài biểu hiện mong manh thoáng qua nhắc cô nhớ đến người cha già thân thương khi ông định lừa ai đó về thứ gì đó, có lẽ đó chỉ là sự liên tưởng và không gì khác, nhưng về phần cô, cô đã được cảnh báo chính thức về Larkin.

Họ ngồi bên chiếc bàn một lúc, quan sát những người tắm nắng, sự lèn chặt như cá mòi trong hồ bơi, và những người khác, giống như họ, đã lựa chọn ngồi trong chiếc bàn có dù che. Một thủy thủ khá trẻ với mái tóc vàng loăn xoăn mang cho họ trà đá và khăn tắm. Thẻ ghi tên cho biết cậu tên Matt. Khi cậu nghiêng người để đặt những ly trà trên bàn, có điều gì đó trong cách cậu và Cael nhìn nhau – một cái liếc

nhẹ nhưng mang nhiều ý nghĩa – điều đó khiến Jenner băn khoăn không biết Matt có phải là một người khác nữa trong số họ không.

Trái lại, cũng có thể Matt là gay, và giống như nhiều người khác ở hồ bơi, cậu đang ngưỡng mộ một cảnh tượng có giá trị. Một Cael mặc quần soóc bơi chắc chắn đáng để chiêm ngưỡng. Làn da màu olive nhẹ của anh rám nắng một cách mượt mà, và, quý thật, dù là một lốc sáu lon đi nữa cũng có đáng để nhìn chăm chăm như thế không chứ? Cảnh tượng giống như cô đã thấy vào ban đêm khi họ vào giường, và nó vẫn còn khiến tim cô đập dồn dập.

Sau khi Matt đi khỏi, Jenner nhấm nháp trà đá và nói, “Anh ta làm việc cùng anh à?”

“Ai?” Cael hỏi, vói tay lên đỉnh đầu anh và trượt cặp kính mát vào đúng chỗ khi anh liếc nhìn vào hồ bơi.

“Matt” Cô nói, mà không giải thích “Matt” là ai. Nếu một chi tiết giống như điều đó bị Cael Traylor trốn tránh thì cô là cha chú của khi ấy chứ.

Một nụ cười nhả nhỏ chậm chậm dần ra trên gương mặt anh, “Em mắc chứng hoang tưởng, đúng không?” Họ giữ cho tiếng nói thấp, nhưng tiếng ầm ĩ ở khu vực hồ bơi lớn đến mức họ có thể dùng giọng nói bình thường mà vẫn không lo có ai nghe được. Một band nhạc sống đang nổ tung với âm nhạc của Jimmy Buffett vào những người tắm nắng, những người đang la hét, cười đùa, nói huyền thuyên. Cael đã chọn một bàn xa ban nhạc nhất có thể nhưng mức độ ồn ào vẫn còn cao.

“Tôi sẽ xem điều đó như câu trả lời có.” Cô nói, và nhìn đi chỗ khác, vì nụ cười tươi tắn của anh khiến dạ dày cô khuấy đảo. Còn bao nhiêu ngày cho đến khi họ trở về San Diego? Họ thậm chí còn chưa đến Hawaii. Cô không biết liệu cô có chịu đựng được áp lực của việc quá gần gũi anh hay không, bởi vì chưa chi cô đã cảm thấy như cô mất hết hồn vía rồi.

Cô xoa nắn phía sau cổ cô, cảm thấy vã mồ hôi. Khí hậu rất nóng – hoặc **cô** rất nóng – vì vậy cô đá bật đôi dép xỏ ngón đi ngoài bãi biển của cô ra và đứng dậy. Cael uể oải vươn tay ra chạm vào cổ tay cô. “Em định đi đâu?”

“Bơi.” Cô ra dấu về bộ đồ tắm của cô, một chiếc áo dây màu hồng nóng bỏng với đường xẻ hai bên sườn, sau đó chỉ về hồ bơi. “Đồ tắm,

bể bơi – *xin chào!*” Cô ước chi anh ngừng chạm vào cô. Chết tiệt, thậm chí rõ ràng cổ tay của cô cũng là vùng nhạy cảm. Cô chỉ hy vọng anh không cảm thấy mạnh của cô đập dồn dập như thế nào.

“Quá đông đúc để bơi.”

Đó là sự thật, nhưng bơi không phải là mục đích của cô, việc làm dịu đi cảm xúc mới là mục tiêu. Cô đã nghĩ như thế, dù cô không trông mong anh bớt nghiêm khắc. Với sự ngạc nhiên của cô, anh thở dài và nhấc chân, đá đôi giày dành để đi trên khoang ra, nắm lấy tay cô, anh đi cùng cô đến cạnh bể bơi. “Em sẽ để tóc em ướt sao?” anh hỏi.

“Em có vẻ giống kiểu phụ nữ sẽ không để tóc mình bị ướt sao?” Cô phản công, hất tung phần đuôi tóc bông bênh của cô, thứ chỉ vừa đủ dài để che phủ tai cô. “Em đã bơi với ống thở và bay dù lượn bất cứ khi nào em có thể.”

“Vậy thì nín hơi nào.” Anh nói, và bước khỏi thành hồ mà vẫn nắm tay cô. Bể bơi không phải để lặn nên nó không sâu, chỉ khoảng sáu feet, nhưng chỗ họ ở vẫn sâu quá đầu cô. Anh kéo mạnh tay cô và đưa cô trở lại mặt nước, rồi quấn một cánh tay quanh cô để giữ cô ở đó.

Nước mát cho cảm giác thật tuyệt vời; thân thể cường tráng rắn chắc của anh thậm chí còn tuyệt hơn nữa. Jenner dùng thời gian lau nước trên mặt cô, để che dấu phản ứng của cô về cảm giác làn da ẩm ướt của anh dựa sát vào cô. Những bắp cơ và nước phải là một trong phần lớn sự kết hợp đầy uy lực đối với phái nữ. Cô đã mất trí rồi sao? Cô đang nghĩ về điều quái quỷ gì vậy? Thực ra thì cô không nghĩ đến việc ở trong bể bơi **cùng** anh, cô nghĩ đến việc dùng làn nước mát để **thoát khỏi** anh. Kế hoạch đó đã không thực hiện được.

“Quàng cánh tay em lên vai anh.” Anh nói, mặt anh gần cô đến nỗi cô có thể nhìn vào hàng mi đen độc đáo, nhưng sợi mi kết lại với nhau thành những cụm ẩm ướt khiến cho đôi mắt xanh của anh thậm chí còn sống động hơn. Một cách tự động, trí óc của cô trở nên mù mẫn bởi chất pheromone chết tiệt của anh. Cô đã làm như được bảo, điều đó khiến cô dựa sát vào anh từ ngực cho đến đùi. Bơi trong hồ là một trong những ý tưởng tệ hại nhất mà cô từng có, và chắc chắn là một trong những điều cô thích thú nhất. Cô là một kẻ vừa xuẩn ngốc vừa ngu dốt, nên đã vương vẩn vào nỗi đam mê với người bắt giữ cô – dù vậy, theo quan niệm của cô, bất kỳ người phụ nữ nào xứng với tên gọi sẽ đánh mất bản thân ngay cái nhìn của anh, dữ dội nhiều hơn thi vị, và chịu đựng trong những phương cách mà phần lớn đàn ông không bao giờ nghĩ đến.

Sự nổi của nước khiến đôi chân cô dựa sát vào của anh. Quàng tay cô quanh bờ vai rám nắng của anh, cô cố gắng tìm điểm tựa bằng cách nhấn chân cô dựa vào thành hồ, nhưng quá nhiều người đang nhảy ra nhảy vào trong hồ đến nỗi nước bị náo động thường xuyên và đẩy cô dựa sát vào anh. Việc dập dềnh tới lui gợi cô nhớ đến một sự lay động tới lui khác gần như không thể chịu đựng được, một việc không có thứ gì để làm cùng với nước và mọi thứ để làm với tấm thân trần.

“Ý tưởng này thật tệ.” Cô nói, chịu thua trước khi mọi thứ trở nên tệ hơn nữa và cô phát hiện chính mình với đôi chân khóa cứng quanh eo anh.

Biểu hiện của anh nói lên ***Tôi đã nói với em rồi***, mặc dù anh không nói ra, không, từ nào trong nhiều từ như thế. “Em đã sẵn sàng ra khỏi hồ chưa?” Anh hỏi.

“Rồi.”

Anh nâng bản thân ra khỏi hồ, nước chảy thành dòng trên cơ thể anh, rồi thật mạnh mẽ, anh khom người và nhấc cô ra khỏi nước để cô đứng trên thành hồ. Sức mạnh lơ dềnh đó khiến cái dạ dày ngu ngốc của cô thắt gút lại một lần nữa. Cô mảnh mai, phải, nhưng không đến nỗi gãy trơ xương, và cô thật sự nặng hơn cô có vẻ bởi vì tất cả những

hoạt động của cô tạo cho cô những cơ bắp. Với việc anh quá dễ dàng nhắc cô ra khỏi nước thì ... Cô không thể nhìn anh, cô không thể chịu đựng được. Nếu cô nhìn anh, cô sẽ không thể dứt mắt ra được nữa.

Họ quay trở lại bàn và lau khô, và Jenner dùng những ngón tay để chải tóc cô cho ngay ngắn. Chúng khô nhanh chóng trong làn gió nhẹ, những đường cắt cổ tình làm nó có vẻ bông bênh và lộn xộn, trừ phi cô bỏ ít công sức để làm mượt nó xuống. Cô nuốt nhanh vài ngụm trà, rồi nhẹ nhàng xoay ghế nhìn về phía đại dương thay vì nhìn vào Cael. Mặt trời không quấy rầy đôi mắt cô như lệ thường, ngay cả những người đang sống ở Nam Florida, tuy vậy, cô thường nhắc nhở bản thân mang kính mát. Lúc này là một trong những lần đó, và với vẻ biết ơn, cô chớp lấy kiếng mát của cô khỏi nơi cô đã quăng nó trên mặt bàn. Việc che dấu đi đôi mắt của cô là một ý tưởng hết sức tuyệt.

Họ ngồi ở đó một lúc lâu, không nói năng gì. Bộ đồ tắm của cô đã ngừng nhỏ giọt và tóc cô đã đủ khô để bắt đầu bay bay trong làn gió nhẹ. Chuyển động nhẹ nhàng của con tàu bắt đầu khiến cô buồn ngủ và cô nghĩ thật tuyệt làm sao nếu được duỗi dài trên một trong những chiếc ghế dài lót đệm đó và đánh một giấc ngủ ngắn.

“Chúng ta đi thôi.” Cael nói, nhắc lưng khỏi ghế và đứng dậy.

“Xin chào, người hàng xóm.” Một giọng nói phẫn khởi vang lên, họ nhìn quanh và thấy hai người phụ nữ ở trong dãy phòng phía bên kia phòng của họ, Linda và Nyna, đang cười với họ và tiến đến. Jenner đã nhận ra họ từ xa trong những buổi họp mặt khác, nhưng họ đã không nói chuyện kể từ buổi tập huấn cứu hộ.

“Xin chào.” Cô nói, cười đáp lại vì cả hai người đều có vẻ thật sự tử tế. Họ không tạo ra tín hiệu nào trên hệ-thống-dò-tìm-Jerry của cô hết. “Hai bà thích chuyến hải hành chứ?”

“Ồ, chúng tôi thích lắm.” Linda nói, “Gia nhập cùng chúng tôi trong bữa ăn trưa đi, và chúng tôi sẽ kể cho bạn nghe.”

“Tôi rất thích.” Jenner nói, trước khi Cael có cơ hội từ chối. Điều cuối cùng cô muốn là ở một mình trong phòng với anh ngay lúc này. Cô muốn trao cho những kích thích tố của cô một buổi chuyện trò nghiêm khắc, cũng như một cơ hội để lắng dịu.

Anh có thể lảng tránh và ăn trưa với bạn thân Ryan của anh, nhưng dĩ nhiên anh đã không làm. Cael sẽ không để cô ở một mình thậm chí với hai người phụ nữ luống tuổi hoàn toàn vô hại. Jenner nghĩ **cô** là một nguồn lợi thật sự, nhưng Cael ở trong một hiệp hội của riêng anh.

Jenner mặc vào chiếc áo choàng dài quá gối đã khiến cho bộ trang phục tắm của cô có thể chấp nhận được cho bữa ăn trưa, và mang vào đôi dép xỏ ngón đi ngoài bãi biển có đính hạt nhựa. Cael mặc áo sơ mi và cài khuy. **Tạ ơn Chúa.** Lúc này cô có thể hít thở dễ dàng hơn rồi, dù cho một phần nào đó sâu thẳm trong cô ao ước anh không bao giờ mặc áo. Điều quan trọng là không để anh thấy được anh đã tác động đến cô như thế nào.

Linda và Nyna ăn trưa trong The Club, một trong những nhà hàng có mái che, một cách ngẫu nhiên. Họ được hướng dẫn đến một chiếc bàn dành cho bốn người gần trung tâm phòng. Hai phụ nữ luống tuổi dường như quen biết phần lớn mọi người trong nhà hàng, vì đường đi của họ bị chậm lại bởi những người chào hỏi họ.

Khi họ đã an vị, Nyna trải khăn ăn và nói, “Thật vui được gặp lại hai bạn. Dĩ nhiên, có quá nhiều thứ để làm và chiếc tàu này quá lớn, các bạn phải đi lang thang từ mũi tàu đến đuôi tàu và chúng ta không thể nào biết được.” Bà cười cho thấy rõ ràng rằng bà biết chính xác điều Cael muốn mọi người nghĩ – rằng họ đang lãng phí chuyến hải hành trong phòng của cô, và phần lớn trong giường. Điều đó giải thích cho tất cả những giờ anh đã dùng vào việc theo dõi người hàng xóm khác của họ.

“Cô đã đến spa chưa?” Linda hỏi, câu hỏi của bà hướng vào Jenner.

“Chưa. Cháu e rằng chưa. Cháu có ý định, nhưng...” Cô nhún vai, để câu trả lời lấp lửng. Để họ tự thêm vào phần kết. “Còn bà?”

“Hai lần” Linda cười toe toét. “Các masseur (*người đàn ông làm nghề xoa bóp*) rất tuyệt. Cô phải xếp lịch hẹn trước.”

“Tôi không nghĩ vậy.” Cael lè nhè, và cả hai người phụ nữ cùng cười.

“Tôi thích lớp học yoga hơn.” Nyna nói. “Bạn có thể tham gia với tôi vào buổi sáng. Nó là cách tuyệt vời để khởi đầu một ngày mới.”

“Cháu rất thích điều đó.” Jenner nói, mong muốn chân thành có thể sử dụng điều gì đó, bất kỳ điều gì, giúp cô né tránh căn buồng phát sốt đó. Trước khi Cael đề xuất một lý do từ chối hợp lý, cô quay qua anh và khoác vẻ mặt hết sức vô tội, “Anh có thể tham dự cùng với em.” Cô cảm dỗ, “Yoga sẽ rất tốt cho cái lưng đau của anh.”

Anh bắt đầu lắc đầu. “Anh không nghĩ...”

“Bạn bị đau lưng sao?” Nyna hỏi. “Jenner nói đúng đó, bạn biết mà. Yoga tuyệt diệu cho điều đó. Bạn gặp phải loại rắc rối nào thế?”

“Tôi mắc một cơn đau ở vùng lưng thấp.” Anh nói, nhìn Jenner thay vì nhìn bà. “Rất thấp, và ngay chính trung tâm.”

Cầm của Jenner rung rung với nỗ lực kềm chế để không cười. Cô vươn tới và đặt bàn tay cô lên cánh tay anh. “Đi đi mà. Hãy thử một lần đi. Nếu nó đau nhiều, anh luôn có thể ngừng lại mà. Không có ai chĩa súng vào anh và ép buộc anh làm điều anh không muốn đâu.” Chấp nhận **điều đó** đi, anh bạn, Jenner nghĩ. Anh có thể không chắc chắn về việc ngăn cấm cô tham dự lớp yoga mà không thể không khiến nó cho thấy rằng họ đang ở trong một loại quan hệ có đôi chút khó hiểu, bệnh hoạn; đó không phải là điều anh muốn. Cô đã trao cho anh điều anh muốn: Một mối quan hệ ảo tưởng. Đó là điều giả tạo, nhưng anh cần nhận ra rằng, bất kỳ mối quan hệ nào, dù giả tạo hay không, đều xuất phát từ sự nhượng bộ.

“Chúng tôi đồng ý.” Cuối cùng, anh làu bàu.

“Ngày mai, nhé.” Jenner nói, quay sang cười với Nyna, “Lớp học bắt đầu lúc nào?”

“Tôi thích lớp sáu giờ sáng hơn, cùng với ánh bình minh. Thật tuyệt vời.”

Khi Jenner tham dự lớp Yoga, cô cũng luôn chọn lớp sớm mai, với cùng lý do đó. Cael, tuy vậy, có vẻ kinh hãi, và cả ba phụ nữ cùng cười anh.

Một người phục vụ bàn mặc đồng phục đến bên bàn. Hai người phụ nữ đặt salad gà nướng thông dụng với nước sốt. Jenner chọn BLT (*Bacon, Lettuce, Tomato : một loại bánh mì thịt xông khói*) và khoai tây chiên. Cael đặt thịt băm pho mát và khoai tây chiên, nhưng Jenner nói nhanh, kinh hãi, “Gì cơ?” và một lần nữa đặt bàn tay đầy quan tâm lên cánh tay anh, vỗ về một cách dịu dàng, “Không, anh không dùng món đó được đâu.” Cô nói với người phục vụ bàn, “Anh ấy dùng salad, chỉ vậy thôi. Không nước sốt, phô mai hay bánh mì nướng. Vui lòng mang kèm thêm một góc trái chanh.” Người phục vụ không thắc mắc về việc gọi món của cô, và Cael rõ ràng quá sửng sò trước việc hủy bỏ đơn hàng của cô. Cô cười, “Nước cốt chanh tạo nên một món thay thế tuyệt vời cho nước sốt ngậy mỡ. Thật đấy, Cael, với mức Cholesterol của anh, anh không nên ăn thịt đỏ hoặc khoai tây chiên. Em không biết anh nghĩ gì nữa.”

“Anh cũng không.” Anh nói, ý của anh thật rõ ràng đối với cô, nếu không nói đến những thứ khác.

Họ trải qua phần còn lại của bữa ăn tương đối hòa bình, cho dù Cael nhìn một cách thiết tha vào món BLT và khoai tây chiên của cô – chỉ một lần. Cả Linda và Nyna đều nghĩ điều đó thật vui nhộn, rằng tình yêu đã tác động đến một tay võ sĩ nhà nghề như Cael để đặt bản thân bị điều khiển. Anh ăn salad của anh, và Jenner cho rằng đó không phải là sự hy sinh tệ hại nhất anh từng thực hiện vì danh tiếng để đoạt được điều anh muốn. Nếu cô có thể là một tù nhân, thì anh có thể ăn salad. Điều đó thậm chí còn không có vẻ gì là gay go trong phạm vi buổi tối nữa kia. Nhưng lần đầu tiên, từ khi đặt chân lên tàu Silver Mist cô thật sự thấy thích thú với bữa ăn. Cô ăn ngon miệng, và không một lần cảm thấy như thể cô sắp bị mắc nghẹn. Cô thật sự thưởng thức thức ăn trên đĩa của cô, đặc biệt với món khoai tây chiên giòn, thứ cô kết luận là một sự chế tạo tinh tế tuyệt ngon.

Bữa ăn kết thúc và cuộc chuyện trò bắt đầu chuyển thành những lời bình phẩm về điều họ đã làm, điều đó có ý nghĩa như một cách tử tế về sự chia tay của nhóm bạn. Cách xử sự tuyệt vời của Cael vẫn duy trì, nhưng Jenner gần như cảm thấy sự căng thẳng khuấy đảo anh – anh

quá sẵn sàng bỏ chạy trước khi Jenner bày trò gì khác với anh, thật đáng đời anh.

Khi cô đặt khăn ăn của cô lên bàn, thì Frank Larkin đi vào. Cô không nhận ra hắn ngay lập tức, nhưng cô đã điều chỉnh quá phù hợp với Cael đến nỗi cô cảm nhận tiêu điểm chú ý của anh đột ngột thay đổi và cô tự động nhìn quanh để tìm xem điều gì thu hút sự chú ý của anh.

Phần lớn thực khách trong nhà hàng nhìn về hướng Larkin, nên cô không tạo ra điều gì khác thường. Nếu như có điều tương tự thì giống như họ đang ở phim trường Hollywood và đạo diễn Spielberg bước vào. Larkin không phải là người nổi tiếng, nhưng hắn là người đề xuất ý kiến và thừa hành, cùng với quyền sử dụng một quyền lực lạ thường vượt xa và cao hơn khối tài sản to lớn của riêng hắn. Hắn không đặt bàn, nhưng tản bộ xuyên qua nhà hàng để chuyện trò với những hành khách đặc biệt. Từ những gì Jenner có thể nói, hắn chú ý đến những người đàn ông giàu nhất, quyền lực nhất. Không phụ nữ nào có vẻ được coi trọng. Radar của cô phát tín hiệu lần nữa, khi cô nhận thấy bầu không khí khinh miệt gần như mơ hồ bao quanh hắn.

“Đây là nhà tổ chức của chúng ta.” Cô nói vu vơ, quay về phía Linda và Nyna, “Bà có biết điều gì về ông ấy không? Ông ấy làm gì? Ngoài việc tổ chức chuyến hải hành từ thiện.”

Cael đứng lên và vớ lấy tay của Jenner, dưới chiêu bài giúp cô rời khỏi ghế. Anh siết chặt những ngón tay cô cảnh báo.

“Ông ta đã không làm gì thì đúng hơn.” Linda trả lời, “Chính trị, tài chính, tất cả các loại kinh doanh. Tôi đã thăm dò và chắc chắn ông ta là một trong những người hoạt động hậu trường của Washington, những người khiến cho tổng thống phải tuân lệnh ấy.”

Ra vậy, chẳng có gì thú vị. Jenner trầm ngâm.

“Anh quên mang thuốc uống theo rồi.” Cael nói, gần như lôi Jenner ra khỏi bàn. “Chúng ta phải trở về phòng.”

“Chúng tôi sẽ gặp lại các bà vào buổi sáng.” Jenner nói qua vai, “Lúc năm giờ bốn mươi lăm.”

Khi họ ra khỏi nhà hàng, Cael túm chặt cánh tay cô, xoay và đẩy lùi cô dựa vào lan can tàu. Không có ai ở gần đó, không ai nghe được điều gì, đó là lý do tại sao anh chọn địa điểm này để dừng lại. Ngọn gió hà khắc thổi tung tóc của Jenner ra khỏi gương mặt cô, và cô ngược đầu lên để cảm nhận được nhiều hơn.

Anh giam giữ cô trong đôi tay anh, túm chặt thành lan can khi anh nghiêng người cho đến khi đôi mắt xanh của anh ngang bằng với mắt cô. Cô đón nhận ánh mắt anh với vẻ tuyệt đối ngây thơ.

“Em là một nỗi kinh hoàng, em có biết điều đó không hả?” Anh nói trong sự xúc động. “Mỗi sáng khi em đặt chân xuống sàn, tôi dám cá là đến quý cũng phải rùng mình và nói ***‘Ồ, cúrt thật, cô ấy đã thức dậy rồi kìa!’***”

Cô cười. Cô không nghi ngờ Cael sẽ làm bất cứ điều gì cần thiết để hoàn thành mục tiêu của anh, nhưng cô đã không còn tin anh sẽ làm tổn thương cô hay Syd vì ác ý hoặc trả thù nữa rồi. Anh vẫn còn kèm chế, nhưng trong một lúc, chỉ vài phút quý báu, cô đã phá vỡ sự kiểm soát đó khỏi anh. Cô đã dẫn hướng. Có lẽ sau đó cô sẽ phải trả giá cho điều đó, nhưng cô đã có được thứ cô muốn : Cô đã làm anh bối rối.

Cô cũng đã biết về Frank Larkin được nhiều hơn. Chính trị và tài chính ư? Điều đó mở ra cả một chân trời triển vọng cho việc mở rộng theo dõi, cô vẫn chưa chính xác hiểu rõ, nhưng cô đang cố nắm bắt.

“Chúng ta hãy đi lấy những viên thuốc đó đi nào, anh yêu.” Cô nói khi cô vỗ nhẹ vào ngực của Cael và nhẹ nhàng đẩy anh ra khỏi cô.

“Không có đủ những viên thuốc trên thế giới...” Anh bắt đầu, nhưng rồi anh ngừng lời và nhắm mắt khi anh lắc đầu.

Cô sẽ kết thúc dùm anh, cô sẽ làm anh im miệng. Điều này hóa ra lại là một cơ hội tốt, mọi thứ đều được xem xét đến.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI.

Larkin mở cửa phòng hắn, hy vọng về một thời gian nghỉ ngơi, thanh bình và tĩnh lặng, nhưng thay vì sự yên bình thiêng liêng, hắn bị tấn công bởi một âm thanh không thể chịu đựng nổi.

Isaac, người hầu riêng của hắn, chăm chỉ làm việc và không nghe tiếng cửa mở. Làm sao ông ta có thể nghe được thứ gì khác với tiếng gầm rú của cái máy hút bụi chết tiệt đó cơ chứ? Larkin đóng sầm cửa; ông ta nghe được thứ đó.

Ông ta ngẩng đầu lên và tắt máy hút bụi. “Thưa ngài Larkin. Tôi không nghĩ ngài về sớm như thế.”

“Tất nhiên rồi.” Larkin nói khi hắn bước vào trong phòng.

Isaac ở tầm tuổi của Larkin, nhưng ông ta có vẻ già hơn cả chục tuổi. Ông ta quá gầy gò, mái tóc ông ta bạc trắng thay vì màu xám thanh lịch, và ông ta có những nếp nhăn hằn sâu nơi khóe mắt và quanh miệng. Gương mặt ông ta ghi khắc những năm tháng nhọc nhằn của công việc người hầu. Đôi vai ông gập xuống và đôi tay biến dạng vì chứng viêm khớp. Vậy mà bây giờ, Larkin lại là người ở trong sự đau đớn, là người đang chết dần. Công bằng ở đâu cơ chứ?

Nhưng nếu hắn phải chết, hắn chắc chắn sẽ không để cho hắn chết một mình. Giống như mọi người khác trên chiếc tàu khốn kiếp này, Isaac cũng phải chết, ông ta chỉ chưa biết điều đó. Suy nghĩ như thế về người lao công làm cho hắn cảm thấy tốt hơn, thậm chí cơn đau đầu của hắn có vẻ dịu bớt.

“Lấy cho tôi vài viên aspirine và một ly nước.” Hấn nói, bước ngang qua phòng đến ghế sofa và rón rén ngồi xuống. Mọi sự chuyển động, mọi cơn đau nguyên vẹn, nhưng hấn không để cho nỗi đau đón lộ ra xa hơn căn phòng này. “Tôi bị chứng đau đầu.” Hấn nói êm ái khi Isaac khuất bên trong phòng ngủ để tìm aspirine từ bộ Dopp của Larkin trong tủ. Xuyên qua cánh cửa mở, Larkin lưu ý chiếc giường gọn gàng ngăn nắp và nhận ra rằng công việc chán phèo của Isaac gần như đã hoàn tất. Tạ ơn Chúa.

(Dopp kit : Túi bằng da, giả da hoặc vải đựng đồ vệ sinh của nam khi đi du lịch, thường bao gồm : chất khử mùi, dao cạo, kem cạo râu, lược, bàn chải đánh răng, kem đánh răng, nước hoa, thuốc... Thuật ngữ này có từ đầu thế kỷ 20, phổ biến vào thế chiến II khi binh lính được cấp Dopp kit. Và ngày nay thường được dùng như một món quà cho thiếu niên khi 18t.- Theo Wikipedia)

Isaac đã làm như ông được chỉ thị, như thường lệ, nhanh chóng mang đến hai viên aspirine và một chai nước.

“Ngài có muốn một chiếc ly và một ít đá không, thưa ngài Larkin?”

“Không, như vậy được rồi.” hai viên aspirine sẽ không thể làm giảm bớt cơn đau của hấn, nhưng hấn không muốn đánh thức sự ngờ

vực của Isaac về tình trạng sức khỏe của hắn – mặc dù không chắc Isaac sẽ được cảnh báo, dù cho Larkin có yêu cầu cả lọ thuốc đi chăng nữa. Isaac không được thông minh cho lắm.

Sau khi nuốt aspirine, Larkin gắt gỏng, “Trở lại sau đó để hoàn tất công việc của ông.” Hắn không cần đưa lý do hoặc tạo ra một cái cớ. Isaac đơn giản tuân theo chỉ thị, như thường lệ. Ông ta lặng lẽ rời khỏi, mang cái máy hút bụi khốn kiếp đó theo cùng.

Khi đã ở một mình, Larkin đi đến bộ Dopp của hắn, chộp lấy một nắm aspirin, hắn dồn hết vào miệng, nuốt xuống với những ngụm dài từ chai nước. Vào thời khắc này, có điều gì là quan trọng nữa đâu nếu như hắn kết liễu cuộc đời cùng một khối u? Đôi khi aspirin cũng đủ khiến cho cơn đau tan biến, và hắn cần điều đó bây giờ. Hắn chỉ cần vài phút khốn kiếp không đau đớn.

Chứng ung thư đã tàn phá hắn.

Tiếng gõ trên cánh cửa phòng của hắn đâm xuyên qua hắn giống như một lưỡi dao vào thái dương. Nếu Isaac quay lại, nếu Isaac trở về dù biết Larkin muốn ở một mình... Ông ta sẽ không thể còn sống mà nhìn thấy bom nổ được nữa.

Nhưng đó là Dean Mills. Larkin để cho Dean vào trong phòng, và nhẹ nhàng đóng cửa lại. Một tiếng đóng sầm sẽ làm đi một ít tâm trạng cáu kỉnh của hắn, nhưng âm thanh... hắn không thể chịu được tiếng ồn.

Dean nói, “Thưa ngài, đôi người có vài thắc mắc về việc trốn thoát sau khi...”

“Chúng ta không thảo luận về việc này.” Larkin gay gắt nói. “Mọi thứ đã được sắp xếp.”

“Nhưng...”

“Anh cho rằng tôi có thể bỏ qua khả năng nào hay sao?” Hắn ngắt lời.

“Không, thưa ngài.” Dean đáp, vẫn giữ điềm tĩnh như thường lệ.

Larkin không bao giờ bỏ qua bất kỳ khả năng nào.

Hắn cần sự giúp đỡ trong việc tiến hành kế hoạch của hắn, và bởi lẽ không người nào hắn đòi hỏi cho việc giúp hắn tụt sọt, hắn phải bịa

đặt lý do cho sự hiện diện của họ và việc họ đang làm. Một nhóm nhân viên bảo an, những người đã giúp hấn mang bom lên tàu và lắp đặt chúng, đã nghĩ rằng sẽ có một vụ cướp trên biển khơi, trong hành trình quay lại San Diego. Họ tin rằng họ sẽ cướp bóc những người giàu có này tất cả nữ trang và tiền mặt rồi trốn thoát. Chỉ riêng nữ trang và tiền mặt không thể tạo nên một vụ trộm cắp đáng để bỏ công như vậy, nhưng cộng thêm vào những tác phẩm nghệ thuật được tin rằng sẽ đem bán đấu giá, tất cả cộng dồn lại sẽ lên đến hàng triệu.

Một triệu chẳng đáng gì nhưng vẫn đủ để cám dỗ vài kẻ khờ dại.

Larkin quả quyết với họ rằng, hấn đã quan tâm đến tất cả các chi tiết. Họ sẽ lấy thuyền cứu hộ, rồi được đón bởi một chiếc thuyền lớn hơn sẽ đưa tất cả bọn họ đến Nam Mỹ. Ngay khi họ rời khỏi, bom sẽ được kích nổ, vì vậy sẽ không ai còn sống rời khỏi để nhận dạng kẻ cướp.

Kế hoạch đầy những lỗ hổng, nhưng điều đó không quan trọng, vì bomb sẽ được kích nổ trước vụ cướp dự kiến , không phải sau đó. Cho đến lúc này, hấn đã đối phó với bất kỳ câu hỏi nào mà hấn không thể trả lời được với sự quả quyết thoải mái hoặc tức tối và hấn vẫn đặt sự việc dưới sự kiểm soát. Những thằng ngốc này là ai mà tra vấn hấn?

Cho đến lúc này, sức cám dỗ của món tiền thưởng lớn vẫn làm cho tất cả bọn chúng thỏa mãn.

Có chín quả bomb, tất cả được lắp đặt cẩn thận để đưa con tàu và tất cả hành khách của nó chìm sâu vào lòng đại dương. Khi đến thời điểm, những kẻ cướp dự kiến sẽ tháo chốt những trái bom. Một cặp trong họ, bao gồm Dean, nghĩ rằng họ có những nút điều khiển cho những trái bomb đó, nhưng thực ra, chỉ Larkin mới có những nút bấm thật sự. Hắn sẽ chọn lựa khoảnh khắc chính xác cho cái chết của riêng mình... và cái chết của quá nhiều những kẻ ngốc giàu có, những kẻ hoặc được thừa kế tiền bạc, hoặc, giống như con chồn cái Redwine, trúng giải số số khốn kiếp. Những kẻ khờ dại ngu ngốc. Không ai trong số họ phải tự kiếm ra tiền, phải làm việc cật lực như hắn. Họ không xứng đáng có chúng. Họ không xứng đáng để được sống.

...

Sau tất cả những rắc rối mà Jenner đã gây ra cho anh tại bữa trưa, Cael không nghĩ đến hai lần về việc khóa cô vào ghế chiều hôm đó, và cô cũng không yêu cầu anh đừng làm. Cô đã biết nhiều hơn. Cô vẫn có vẻ rất hài lòng với bản thân, khi anh khôi phục và cài đặt những thiết bị của anh để anh có thể nắm bắt bất kỳ dữ liệu điện tử nào từ phòng của Larkin trong lúc anh và Jenner ở trên khoang, đi loanh quanh và ăn trưa với những người bạn mới.

“Yoga ư, cái mông của tôi ấy.” Anh lau mồ hôi dưới hơi thở.

“Gì cơ?” Cô hỏi ngọt ngào. “Em không nghe rõ.”

Anh không đáp, nhưng ngồi xuống bên những thiết bị của anh. Larkin ở trên khoang một khoảng thời gian, nên không có nhiều công việc cần đuổi kịp. Cael quan sát người hầu phòng riêng của Larkin dọn dẹp, sắp đặt giường ngủ, hút bụi. Những thứ gây náo động. Rồi Larkin đến.

Sự trao đổi giữa Larkin và người hầu của hắn là nói chuyện, ở mức độ cá nhân. Nói chung, Larkin là một kẻ đầu phân... Một kẻ đầu phân đang nạp phân bằng aspirin. Cael đã lưu ý hắn thường nâng niu đầu của hắn khi hắn ở một mình. Hắn bị bệnh chăng? Hay chỉ là chứng nhức đầu?

Rồi Dean Mills đến, và điều đó làm cho Cael hứng thú hơn. Trốn thoát? Frank Larkin có cái quái quỷ gì ‘trong tay’? Trừ ‘của quý’ của hắn, dĩ nhiên rồi. Larkin đã lập kế hoạch biến mất sau cuộc gặp gỡ ở Hilo chẳng?

Cael tháo tai nghe, khôi phục lại đường dây điện thoại trong phòng từ cặp đựng tài liệu khóa chặt của anh, và tái kết nối nó giống như mỗi lần anh gọi phục vụ phòng. Anh quay số, và với giọng nói điềm tĩnh, yêu cầu thêm dầu gội đầu, vào lúc thuận tiện của người hầu phòng.

“Điều gì sắp xảy ra hay sao?” Jenner hỏi khi anh tháo dây và một lần nữa khóa chúng vào trong cặp tài liệu.

“Không có gì.” Anh đáp.

“Thật không, trông anh có vẻ đang lo lắng về điều gì đó.”

Anh phớt lờ cô và đi vào phòng khách, ngay khi Bridget gõ cửa, và cô ấy vào liền sau tiếng gõ cửa đó. Cô mang đến vài chai dầu gội nhỏ trên tay.

“Tôi nghĩ Larkin che dấu thứ gì đó ngoài cuộc gặp ở Hilo.” Anh nói với giọng thấp. Jenner càng biết ít chừng nào càng tốt.

“Chẳng hạn như?” Bridget đi vào khu vực phòng ngủ và Cael theo sau. Cô ấy quay sang bên trái, vào phòng tắm và đặt những lọ dầu gội xuống. Anh liếc nhìn Jenner, người đang ngồi trên ghế bị khóa lại và bực bội, xương sống vươn thẳng, biểu lộ vẻ hiếu kỳ công khai. Bridget ra khỏi phòng tắm và nhìn Cael, thắc mắc về sự yên lặng của anh. Anh hất đầu ra hiệu về phía Jenner, và một ánh thấu hiểu lóe lên trong mắt Bridget.

Jenner cũng nhận ra điều đó, và cô không thích một chút nào. “Tôi đã lún sâu vào việc này giống như hai người. Cô tranh luận khi Cael và Bridget quay lại phòng khách. “Sâu hơn ấy chứ.” Cô nói đuổi theo họ. “Và tôi còn không có đến một lựa chọn về nó.”

Bridget cười toe toét và Cael khẽ nhắm mắt lại. Anh bước xa khỏi cánh cửa và hạ thấp giọng xuống hơn nữa. Nói sự thật cho cô biết ư? Điều đó giống như tin tưởng vào một cậu nhóc vị thành niên lái xe ngang qua đất nước ngay sau ngày lấy được bằng lái. “Để Sanchez tiếp tục chú ý Dean Mills và bất kỳ người nào khác trong đội mà hấn gặp gỡ thường xuyên.”

“Anh đã nghe được điều gì?” Bridget hỏi.

“Phản bội tổ quốc không phải là thỏa thuận duy nhất mà Larkin sẽ thực hiện.” Anh nói cho cô điều anh đã nghe về sự “trốn thoát” và mọi điều khác Larkin đã nói. Khi anh kết thúc, anh nghe một tiếng đập mạnh, một âm thanh vỡ vụn, rồi một tiếng đập mạnh khác. Anh đông cứng. Nhất định không. Cô sẽ không. Ôi, quý thật, anh cố lừa phỉnh ai đây? Dĩ nhiên cô sẽ.

Anh quay đầu và cô ở đó, vụng về di chuyển và kéo lê chiếc ghế nặng nề theo cùng, đi qua ô cửa giữa hai phòng.

“Tôi đã thấy biểu hiện trên nét mặt anh.” Cô nói, ngồi xuống chiếc ghế cứ như thể sự sắp xếp của nó là hoàn toàn bình thường. “Đừng mong tôi ở yên trong bóng tối trong khi anh tập hợp quân đội.” Cô nheo mắt vào anh. “Tôi có cần phải lo lắng về điều gì đó hoặc ai đó ngoài anh không? Điều đó tệ như thế nào?” Nhìn từ anh qua Bridget và trở lại lần nữa, cô thêm, “Tôi chưa thấy thứ vũ khí nào từ các vị, và tôi nghĩ nếu các vị có chúng, tôi phải có. Anh có cần trợ giúp không?”

“Tôi không cần sự giúp đỡ **của em.**” Anh nhấn mạnh, “Và tôi không cần vũ khí.” Mặc dù, chết tiệt, anh ao ước có một cái ngay lúc này.

Cô khịt mũi. Phải, anh đã dọa dẫm cô, chắc chắn rồi. “Vậy hãy nói cho tôi biết, nếu tôi thoát khỏi sự kiểm soát, anh sẽ giết tôi với một cái kẹp giấy sao?”

Điều đó hoàn toàn có thể, nhưng anh không nghĩ cô cần phải biết điều đó. “Tôi tiến hành với những gì có sẵn khi tôi cần phải làm.”

Bridget cố nén cười, và trong nỗ lực làm chệch hướng cuộc tranh luận, cô nói nhẹ nhàng, “Bất cứ điều gì đều có thể. Samson* đã giết chết cả ngàn người bằng xương hàm của một gã ngốc.”

(*Samson : Một chiến binh huyền thoại trong kinh thánh cự uớc được Thiên Chúa ban cho sức mạnh vô địch. Bí mật nằm ở râu và tóc của ông. Khi ông tiết lộ bí mật này cho người vợ yêu và cũng là gián điệp do kẻ thù sắp đặt, Dalilah đã cắt râu và tóc của ông khi ông đang ngủ. Mất sức mạnh, ông bị bắt, bị đâm mù mắt và bị hành hạ, chế nhạo tại đền thờ Dagon. Tại đây ông cầu xin Chúa ban cho ông sức mạnh lần cuối cùng, ông xô đẩy các trụ cột và phá sập đền thờ, chôn vùi bản thân và kẻ thù.)

“Quả là một trùng hợp ngẫu nhiên.” Jenner la lên, rồi giật mạnh đầu cô về hướng của Cael. “Chúng ta có thể dùng của anh ấy.”

Mắt của Bridget gần như lồi ra ngoài trong cuộc vật lộn kèm giữ tiếng cười. “Tôi đã hứa giữ cho những người đàn ông của chúng tôi được an toàn.” Cô nói, điều đó còn nhiều hơn cách cô nên nói trước mặt Jenner, và gần như lao khỏi bản lề cửa trong sự gấp rút của cô để thoát ra khỏi phòng trước khi cô không thể kìm nén được nữa.

Cael chùi một bàn tay qua mặt anh, che dấu vẻ mặt của riêng anh. Anh phải cười, hoặc phải giết cô. Cô nghĩ anh đã lo lắng sao? Larkin đã bán những thứ bảo mật cho Bắc Triều Tiên, có thứ gì đó khác nữa ngoài thứ đã tiến hành, và trong lúc ấy, anh phải thỏa thuận với cô. Tại sao anh phải lo lắng?

Anh thật sự không thích ý tưởng rằng Jenner có thể đọc được biểu hiện của anh quá dễ dàng đến mức cô chỉ nhìn vào anh và ngay lập tức nhận ra thứ gì đó không đúng. Đâu có vẻ gì như thể anh đang chạy loanh quanh trong nỗi hoảng loạn; anh đã lo lắng, nhưng trong tầm kiểm soát. Phần lớn người ta cho rằng anh có gương mặt không biểu cảm của dân chơi bài xì phé. Thật không may, cô không phải là phần lớn người ta.

“Em không có vai trò gì trong việc này.” Cuối cùng anh nói, “Vì vậy đừng đòi hỏi. Tôi sẽ nói với em mọi điều em cần biết.”

“Không đâu, anh chỉ nói với tôi mảnh nhỏ xíu nào anh nghĩ tôi cần biết, điều đang diễn ra cho đến lúc này là không có gì hết.”

Cô không còn sợ anh nữa, anh nhận ra, và nếu như cô chưa từng có ý nghĩ không mong muốn thì giờ đã có. Cô đã lo lắng cho bạn cô, nhưng nỗi sợ hãi đã biến mất. Đó là một vấn đề, vì lẽ chỉ có nỗi sợ hãi mới thật sự giữ được cô trong giới hạn. Anh không cho rằng anh thật sự có thể đe dọa cô với sự tổn hại về thể xác, ít nhất cũng không thật sự đủ để làm cô tin vào điều đó, bởi vì anh phải đi xa hơn anh mong muốn để làm được điều gì giống như thế - ít ra là với cô. Nhưng anh đã không giữ chìa khóa cho sự hợp tác của cô.

Anh nói mát, “Thêm một từ nữa, và em sẽ không được nói chuyện với Syd hôm nay.”

Cô đã biết anh đủ rõ để nhận ra anh không lừa gạt, và cô giữ môi cô đóng chặt.

Ồ, phải, anh đã lo lắng.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA.

Vào buổi sáng họ đến Hilo, Hawaii, Jenner thức dậy với cảnh mũi cô tì trên ngực của Cael. Họ đang nằm đối mặt với nhau, một chân anh chèn giữa chân cô. Sự suồng sã là một điều đáng sợ; cô đã trở nên quen thuộc với việc bị còng cùng anh trong khi cô ngủ. Anh vẫn giữ căn phòng quá mát mẻ vào ban đêm, vì vậy khi cô đi vào giấc ngủ, cô kết thúc bằng việc quấn quanh anh, theo bản năng, nhằm tìm kiếm hơi ấm của anh. Đôi lần trong đêm, sự chuyển động bị giới hạn bởi chiếc còng đánh thức cô, cô rời khỏi anh nhiều nhất có thể, và khi cô thức dậy lần nữa, cô đã ở trong vị trí tương tự, gần như nằm bên trên anh.

Anh dường như không nhận ra. Quỷ thật, anh thậm chí không chuyển động, mặc dù cô biết, nếu cô cố đánh cắp chìa khóa lần nữa,

hoặc làm anh ngạt thở bằng một chiếc gối, anh sẽ thức dậy, và thức dậy ngay tức khắc.

Trong đôi ngày qua, họ đã thiết lập một thỏa thuận ngừng bắn thiếu thoải mái. Cô không thúc ép những chi tiết mà anh từ chối chia sẻ, dù cho điều đó quấy rầy cô; anh tiếp tục để cô nói chuyện với Syd. Ngày hôm qua, cuộc điện đàm thậm chí còn kéo dài lâu hơn bình thường. Cô đã có cơ hội thật sự nghe giọng nói của Syd và để ý đến sự thiếu vắng nỗi sợ hãi. Họ đã không trao đổi những chi tiết có thể gây nguy hiểm cho sự nhượng bộ quý báu mà những kẻ bắt giữ họ đã thực hiện, nhưng rõ ràng Syd đang vượt qua thử thách, cũng như Jenner.

Thậm chí Cael còn đến lớp Yoga sáng sớm ngày hôm qua, dù anh khiến nó thật rõ ràng với cô rằng một lớp là đủ. Tốt thôi. Cô đã nhìn thẳng để quan sát anh cố vặn xoắn bản thân thành những nút thắt và giữ thẳng bằng cùng lúc, nhưng cô bị thất vọng. Với sức lực anh có, anh vẫn không gặp chút rắc rối nào với bất kỳ tư thế nào, điều đó khiến cô nghĩ anh đã trải qua vài lớp Yoga hoặc Tai Chi (*thái cực quyền*) trước đó. Tuy vậy, anh đã có một sự bối rối rõ ràng trong một căn phòng đầy phụ nữ - một sự bối rối dễ thương, nhưng yên lặng... Anh làm cho toàn bộ lớp học rơi vào thử thách chỉ với việc có mặt ở đó, và việc anh là ai.

Thế giới đầy rẫy các loại đàn ông, nhưng chết tiệt nếu như cô từng ngẫu nhiên gặp ai đó giống như anh.

Cô di chuyển tránh xa anh ra và ngủ lơ mơ trở lại, vì trời vẫn còn tối, nhưng buổi sớm mai đang đến và theo như kế hoạch thì họ đến Hilo vào khoảng bảy giờ sáng. Khi cô thức dậy lần nữa, ánh nắng đã len qua những bức màn dày, và cô, một lần nữa, lại đang cuộn tròn dựa sát vào bên sườn của Cael. Đã có một lần cô trở nên hoảng loạn về việc ở quá gần anh, nhưng giờ không còn nữa. Thật không may, cô thích điều đó. Chắc chắn cô sẽ không để cho anh biết, nhưng cô thích chỗ lún xuống của chiếc giường nơi cơ thể to lớn của anh nằm, sự ấm áp cô nhận được từ anh, thậm chí cả mùi hương trên làn da anh.

Lần này, cô không lặn ra xa. Cô không thể; anh đã quăng một cánh tay nặng nề của anh ngang qua người cô. Mặt cô áp sát vào ngực anh lần nữa, và chân cô quấn lấy chân anh. Cứ như thể thân thể của cô muốn gần gũi anh và mọi lúc cô đặt sự cảnh giác của cô hạ thấp trong lúc ngủ, chúng tự động di chuyển gần hơn.

Anh đã bắt cóc cô, bắt nạt cô, dọa dẫm cô. Cô không có ý tưởng nào về việc anh đang làm gì, và anh từ chối làm sáng tỏ vấn đề cho cô, anh tỏ rõ như thể ngày này qua ngày khác dù cho cô đã thực hiện điều tốt nhất của cô để làm điều anh yêu cầu mà không gây cho anh quá

nhiều phiền toái – không quá nhiều theo tiêu chuẩn **của cô** – Anh đã không tin tưởng cô. Chết tiệt, điều đó không công bằng. **Cô** không phải kẻ bắt cóc ở đây; cô không phải là người tỏ ra không đáng tin cậy.

Và lúc này, cô không còn sợ anh nữa; không, trong nhiều ngày. Cô đã đề phòng, như bất kỳ người ngay thẳng nào ở trong hoàn cảnh này, nhưng cô không sợ hãi. Điều đó khiến cô trở thành một người đánh giá cá tính giỏi, hay một kẻ ngốc đang để cho sự om sòm của cô trở thành suy nghĩ của cô, vì cô?

Nhưng cô đã suy nghĩ. Cô cho rằng cô đã kích động anh, bằng cách nào không quan trọng – và có Chúa biết cô đã thực hiện điều tốt nhất của cô để quấy rối anh – anh không làm tổn thương cô, và thật sự đáp lại với tính khí dữ dội đến nỗi trượt khỏi sự cảnh giác của cô. Lời bình luận “nhóp nhúa” về Larkin, kết hợp với “phản bội Tổ quốc” mà cô nghe lén được, khiến cô nghĩ Cael là một chàng trai tốt. Mũ của anh không phải màu trắng, nhưng nó dứt khoát không phải màu đen. Màu xám, có lẽ vậy. Cô có thể đối phó với màu xám.

Khi cô nhận ra Cael đang tỉnh dậy, cô trườn bên dưới cánh tay anh, và quay lưng về phía anh, điều tốt nhất mà cô xét đến cho sự dè dặt của cô. Cô phải đẩy cánh tay anh ra, điều đó sẽ đánh thức anh dậy

hoàn toàn, và trong khoảng vài phút nữa, anh mở khóa còng, và ngày của họ theo chiều hướng đó.

Không tới một giờ sau, cô đang đứng bên lan can của ban công riêng, nhắm nháp cà phê trong một buổi sáng huy hoàng, khi họ đến gần Hilo. Cô có thể cho phép bản thân tận hưởng ảo tưởng được ở một mình, dù cho Bridget đang ở phía bên kia cánh cửa, tiếp tục quan sát cô trong khi Cael tắm. Jenner đã phát mệt trong việc nói với họ rằng cô không có ý định gây cho họ bất kỳ rắc rối nào. Thôi được, không phải rắc rối nghiêm trọng. Khi cô biết Syd được an toàn, cô sẽ làm điều tốt nhất của cô để gây cho họ tất cả các loại phiền toái.

Không quan trọng ý định của họ là gì, không quan trọng Larkin có thể làm điều gì, họ đã bắt cóc cô và Syd, và cô sẽ không để điều đó trôi qua dễ dàng. Bản tính tự nhiên của cô không ham gây chiến, theo nghĩa bóng hoặc nghĩa đen, và lén lút bỏ đi. Cô không đạt mức độ lão luyện, nhưng cô sẽ làm điều gì đó. Cô phải tìm hiểu điều đó ngay.

Trong lúc này, dù vậy, cô thích thú với mọi khoảnh khắc. Nếu ở trong một tình thế khác, cô sẽ lạc lối trước cảnh tượng tráng lệ phía trước cô: Nước, màu xanh sum xuê của hòn đảo, bầu trời xanh thẳm và mây trắng bồng bênh. Cô đứng trong vị trí có thể nhìn bao quát mọi thứ, vì một khi cô rời khỏi tàu Silver Mist, cô sẽ kết thúc cùng chuyến

đi biển. Nếu cô có bao giờ quay lại Hawaii, cô sẽ chiêm ngưỡng quang cảnh qua cửa sổ ghế ngồi trên máy bay.

Ảo tưởng về sự riêng tư của cô bị phá vỡ khi cánh cửa phía sau cô mở ra. Cô quay người khi Cael bước ra ban công để gia nhập cùng cô. Cô gần như cười. Anh mặc chiếc quần kaki dài và áo sơ mi theo kiểu truyền thống của người Hawaii, rộng lòng thùng và màu sắc sặc sỡ. Trang bị khác xa với chiếc áo sơ mi lụa thường lệ và chiếc quần được may đo trang nhã của anh, nhưng anh có vẻ hoàn toàn thoải mái, và dĩ nhiên toàn bộ chi tiết tạo cho anh vẻ ngoài giống như mọi du khách khác. Vì cô, anh không tỏ vẻ gì khác, nhưng cô đã biết anh.

Cô phân vân, liệu cô có cho rằng anh đã nhận được nhiều hơn anh yêu cầu nếu anh không tỏ vẻ theo cách này hay không. Nếu như anh thiếu sót và khảng khiu và xấu xí, thì liệu có tạo cho cô suy nghĩ rằng anh có thể là một trong những chàng trai tốt hay không? Đó có phải là một nguyên do cho cách hành xử của anh? Cô không muốn trở nên nông cạn đến mức để các kích thích tố của cô tác động đến sự phán đoán của cô, nhưng có người phụ nữ cường tráng nào không nhìn vào Cael Traylor và mơ tưởng đôi chút cơ chứ.

“Hãy tắm nhanh và mặc quần áo.” Anh nói thẳng thừng, “Em có ba mươi phút. Chúng ta sẽ lên bờ.”

“Tại sao anh quấy rầy đầy thuyết phục như thế chứ?” Cô nói, “Một lời mời à.”

“Đó không phải một lời mời, là mệnh lệnh. Em là một phần của sự cải trang.”

Oh, vậy sao? Cô cùng bộ với chiếc áo hoa hòe cực kỳ xấu xí của anh sao?

Khi cô đi ngang qua anh, anh giữ lấy tay cô, ép cô dừng lại và nhìn vào anh.

Biểu hiện của anh cực kỳ nghiêm trọng khi anh thêm vào, “Và hôm nay, em sẽ phải hành xử tốt nhất.”

...

Họ luân phiên theo sát Larkin, anh và Jenner, Ryan và Fail, và Matt – người lên rời khỏi tàu, đang mặc một quần sort phùng phình và

áo thun, một bộ tóc giả tối màu, và đeo kiếng mát, cũng như một chiếc ba lô lớn cũ rích – theo dõi trong một khoảng thời gian, rồi tản ra khi một đội khác đặt hắc trong tầm nhìn. Tất cả những gì họ biết là Larkin sẽ có một cuộc gặp gỡ ở Hilo, điểm dừng đầu tiên của họ trên đảo. Họ không biết nơi nào hoặc khi nào, nhưng khi Larkin là một trong những hành khách đầu tiên lên bờ, có lẽ họ sẽ gặp may và cuộc họp diễn ra sớm.

Người đàn ông mà họ đi theo hắc không suy tính kỹ về việc nhìn thoáng qua vài hành khách thành viên của hắc trong lúc hắc ra ngoài gặp gỡ bạn bè, nhưng nếu cứ kéo dài và hắc tiếp tục nhìn thấy những người tương tự thường xuyên thì hắc sẽ nghi ngờ và thậm chí hủy cuộc họp. nếu điều đó xảy ra thì họ chẳng đạt được điều gì, vì vậy họ phải cẩn thận ở ngoài tầm nhìn nhiều nhất có thể, dù cho họ có phải đổi vai trong việc theo sát hắc.

Tiffany, người đã tốn thời gian gần Larkin trong những ngày qua nhiều đến mức chắc chắn sẽ khiến hắc nghĩ hai lần nếu hắc bắt gặp cái nhìn của cô trong quỹ đạo của hắc trên đảo, đã ở lại tàu. Bridget phải canh chừng căn phòng, như thường lệ. Sanchez vẫn còn trên tàu, cũng không sao, nhưng Cael không tin cậy người đàn ông được thuê mượn theo cách anh tin tưởng người của anh. Số còn lại của nhóm theo sau

Larkin, liên lạc với nhau qua một hệ thống tối tân đến mức có thể là tất cả trừ vô hình, những thiết bị cực nhỏ.

Larkin thường có một vệ sĩ đi cùng bất cứ nơi nào hắn tới, nhưng sáng hôm nay, khi chiếc xe hơi thuê thả hắn xuống một góc phố, hắn tiếp tục một mình, bước đi mạnh mẽ, nhanh nhẹn, thường xuyên liếc nhìn qua vai hắn. Cael và Jenner, ở trong chiếc taxi ngay phía sau Larkin, báo tin cho Matt – người ít có khả năng nhận diện nhất của nhóm bằng sự cải trang của cậu – về nơi chốn của mục tiêu, quan sát từ xa cho đến khi Matt báo cho họ biết cậu đã có Larkin trong tầm mắt. Trong hai giờ, điều này vẫn tiếp diễn, ba nhóm luân phiên nhau giữ Larkin trong phạm vi quan sát, cho đến khi Cael thấy chính mình, với Jenner trong cánh tay, ở trong một cái chợ của nhà nông đông đúc và đầy màu sắc.

Larkin len lỏi thoát ẩn thoát hiện trong đám đông, bây giờ đang ngừng lại ngắm nhìn những bông hoa, những cây trái đẹp kỳ lạ, và thậm chí trao đổi một hoặc hai từ với dân địa phương, người đã bài trí cửa hàng để bán sản phẩm của họ. Thậm chí hắn dừng lại bên một bàn mút dưa và quả hạch chế tạo từ gia đình, bỏ ra vài phút thưởng thức quà biếu tặng, và kết thúc bằng việc mua bán. Cael quan sát cẩn thận sự trao đổi, tự hỏi có phải đây là điều đó, nhưng anh nhận thấy không

có sự trao đổi nào ngoài tiền mặt về một thứ có vẻ là một vại mực trái cây.

Cám ơn Trời, khu chợ lèn chặt bởi người ta, Cael không gặp khó khăn gì trong việc giữ vài khách hàng làm một tấm đệm chắn giữa anh và Larkin. Một người đàn ông tóc xám trong bộ vest sẫm màu dễ dàng bị phát hiện trong một khu chợ tràn ngập những người địa phương và những du khách ăn mặc thông thường. Điều đó gây ấn tượng cho Cael rằng đó là một sai lầm ngu ngốc đối với vai trò của Larkin, ăn mặc theo cách khiến hắn nổi bật trong đám đông. Hoặc hắn không quan tâm, hoặc hắn cho rằng hắn thông minh hơn mọi người khác và sẽ nhận ra bất kỳ ai đang cố theo dõi hắn.

Có lẽ Larkin mặc vest vì hắn cần chiếc áo khoác để che dấu vũ khí. Cael và người của anh không thể mang vũ khí lên tàu, không nghĩ họ cần đến chúng trong việc giám sát, ngoại trừ nhân viên an ninh có vũ khí – không nhiều, nhưng một vài – và Larkin móc nối với nhân viên an ninh qua Dean Mills. Trong khi họ không nhận ra hắn có vũ khí trong đồ đạc của hắn, có vài khoảnh khắc hắn ở ngoài sự quan sát của họ, vì vậy đó là điều có thể. Và từ khi đó là điều có thể, Cael thích kết tội như thể Larkin được trang bị vũ khí, đặc biệt khi anh và người của anh lại không có.

Cael thích công việc này nhiều hơn vì có Jenner, trừ phi Larkin bắt được cái nhìn của anh, sẽ tốt hơn nếu có cô ở cùng anh. Họ đã không tách khỏi nhau từ ngày đầu tiên, một cặp mà mọi người đã quen nhìn thấy ở bên nhau. Xét đến nơi họ đang ở lúc này, anh đã hài lòng gấp hai lần việc có Jenner bên cạnh anh. Đưa một phụ nữ vào chợ là một là một việc hết sức khôn ngoan, nếu đi một mình... đi một mình thì anh sẽ nổi bật lên nhiều như Larkin đã làm.

Cuối cùng Larkin đi xuyên qua chiều dài chợ vào một không gian mở. Cael vẫn nấu mình trong chợ và gọi Matt, người dễ dàng lại gần mà không thu hút sự chú ý.

Cậu nhóc đã thay đổi quần áo – và tóc giả – đôi lần, và lúc này mang một bộ tóc màu nâu sáng hơi dài, quần Jeans và áo sơ mi giống như áo Cael mặc. Ba lô quàng trên vai, và trong ba lô là quần áo và tóc giả – cũng như những thiết bị mà họ cần để nghe cuộc đàm thoại của Larkin từ khoảng cách xa. Bấm nhẹ một công tắc, và âm thanh của bất kỳ cuộc trò chuyện nào có thể được khuếch đại và ghi âm. Matt đã tự thiết kế hệ thống.

Xa khỏi Matt, Ryan và Fail đang sắm vai khách du lịch. Fail che chắn bản thân phía sau một người khác, và sử dụng camera kỹ thuật số của cô giống như bất kỳ khách thăm viếng nhiệt tình nào, tìm kiếm

hình ảnh về khu chợ, về con người – và Larkin, đặc biệt khi hắn băng qua đường, lại gần một người đàn ông Châu Á đứng đợi bên dưới một cây đa. Người Bắc Triều Tiên đang chờ đợi đó, nếu thông tin Cael thu thập được xa đến mức đó là đúng, thì rõ ràng đã bực bội và sốt ruột.

Người Bắc Triều Tiên cũng mặc vest. Nghĩa là hắn cũng có vũ khí chẳng? Có phải là điều may mắn nếu hai kẻ này bắn lẫn nhau? Phải rồi, anh sẽ may mắn cực kỳ.

Cael nắm lấy cánh tay của Jenner và hướng cô vào vị trí phía sau một lồng chim cao, bị vây quanh bởi những bông hoa màu sắc sặc sỡ khác. Hôm nay cô hợp tác một cách kỳ lạ và hết sự yên lặng, nhưng anh vẫn căn dặn cô, khi họ rời khỏi tàu, rằng ngày hôm nay, sự phục tùng là điều bắt buộc. Nếu cô cảm thấy muốn chọc tức anh, phải đợi cho đến đêm nay.

Anh đặt một tay lên tai, nơi chứa thiết bị thu âm để anh có thể lấy thông tin của những người còn lại trong đội, và lắng nghe. Matt lặp lại điều cậu nghe được, dù chúng đã được cắt bớt, sự ghi âm hoàn hảo hơn trên thiết bị ghi âm điện tử trong ba lô của cậu.

“Kwan” Matt nói.

Tốt. Bây giờ họ đã có một cái tên.

Trên lễ đường đối diện, Fail bật lách tách những tấm hình và cười, Trông như thể khu chợ đầy màu sắc là chủ đề của cô, nhưng cô ở trong một vị trí hoàn hảo để thu được gương mặt của người Bắc Triều Tiên. Kwan có khả năng là một cái tên giả, nhưng nó đã được dùng, vào lúc này.

“Rõ là chuyện buôn bán.” Matt nói. Cậu ta đã tạo ra một tính cách láu cá nhẹ nhàng, và với bất kỳ ai đang quan sát, sẽ trông như thể cậu thanh niên tóc dài đang hát với chính mình, thậm chí cậu còn lắc một lúc theo âm nhạc tưởng tượng. Những người trong công viên còn tránh né để khỏi ở quá gần cậu. “Kwan bị bức bối. Hấn đang đợi. Larkin chỉ xoay sở được chút ít. Tôi không thể nhận ra đó là cái gì.”

Nếu Fail có được những tấm hình từ góc độ hợp lý, có lẽ họ có thể phóng to bức ảnh và định dạng mọi thứ đã xảy ra giữa hai người đàn ông : Một cuộc tấn công chớp nhoáng hoặc một vi mạch điện tử, có lẽ thế. Có thể là như vậy, không chỉ là một cuộc gặp mặt, mà còn là một trao đổi công nghệ thật sự. Tại sao lại làm theo cách này? Tại sao không chuyển giao thiết kế, hoặc bất kỳ thông tin nào đang được trao tay bằng điện tử? Không đồng tiền nào được trao đổi qua tay; Kwan

không đứng ở đó với một túi vải chứa đầy tiền mặt, vậy có khả năng sự thanh toán của Larkin, ít nhất, bằng điện tử.

Matt cung cấp câu trả lời, mang đến cho đội những thông tin mới nhất về cuộc trao đổi. “Coi bộ Kwan bị chọc giận đến mức thông tin phải được chuyển qua theo cách này, nhưng bản thiết kế vũ khí hình như ở ngôi trường cũ và không muốn bản sơ đồ của hắc được gửi qua internet. Đồ con hoang không đáng tin, nhưng là điều may mắn cho chúng ta. Có lẽ hắc cần gặp Fail.” Matt trêu chọc.

Kwan nhét mọi thứ Larkin trao tay vào túi áo khoác của hắc, rồi vỗ nhẹ để chắc chắn chúng đã nằm yên.

“Kwan muốn biết nếu nó được hoàn tất.” Matt tiếp tục. “Larkin nói không. Ba tháng, có lẽ sáu nếu có sự trì hoãn và nguyên mẫu sẽ sẵn sàng. Bản thiết kế mà hắc được trao là một sự trao đổi thiện ý. Bất kỳ nhà khoa học kha khá nào đều có thể hoàn tất... Lạy Chúa Jesus,” Giọng của Matt nghiêm trang và hạ thấp một mức độ. “EMP? Có phải hắc nói EMP* không?”

(*EMP : ElectroMagnetic Pulse – xung điện từ.)

Trong một giây, mọi thứ chìm trong yên lặng. Nụ cười của Fail tàn dần, Ryan lặng người. Cael ngừng thở. Và sau đó họ tiếp tục như thể họ không nghe thấy từ nào.

Kwan quay người đi trước. Larkin nhìn theo, có vẻ thích thú, trước khi hắt đi dọc theo con đường, một chiếc túi màu nâu nhỏ chứa những thứ mua được trong khu chợ đu đưa một cách ngẫu nhiên trên một tay.

“Ryan, hai người theo sau Larkin trong khi tôi gọi điện thoại.” Cael ra lệnh, giữ cho giọng anh thật thấp. “Matt, hãy chắc chắn Larkin hướng trở về tàu, tìm sự bận rộn sau đó. Tôi muốn băng ghi âm theo dõi sẵn sàng khi tôi trở về.”

Từ khi họ bám sát gót Larkin, Cael và người của anh đã để sự theo dõi không hướng về Mills và những nhân viên an ninh. Không có lẽ Larkin đi ra ngoài một mình, không có lẽ hắt không có vài sự trợ giúp. Trái lại, rất có khả năng là không người nào của hắt biết được Larkin là kẻ phản bội tổ quốc. Người có đầu óc tỉnh táo nào có thể cho rằng một thứ vũ khí xung điện tử trong tay người Bắc Triều Tiên là một ý tưởng tốt?

Vậy, Larkin và Mills đã nói đến điều gì vào tối hôm đó? Nếu Mills không ở trong vụ thỏa thuận EMP, thì họ còn có loại kế hoạch nào nữa?

Công việc đã xong, trong lúc này, Cael nhìn xuống Jenner. Anh kinh ngạc nhận ra cô đang quan sát Larkin chăm chú y như anh. Cô không thể nghe được Matt, nhưng cô hình như đặc biệt chú ý. Mắt cô nheo lại, và khi cô nhận ra anh đang quan sát cô, cô ngược nhìn anh và hỏi, “Ông ấy đang làm việc quái quỷ gì thế?”

...

Jenner không ngu ngốc. Với lứa tuổi ba mươi, cô từng ngã lên, ngã xuống, nhưng cô chưa bao giờ ngu ngốc. Larkin hóa ra là đồ cặn bã. Cô đã không sẵn sàng chấp nhận mà không thắc mắc rằng Cael và người của anh là những anh chàng tốt. Họ đã, sau tất cả, bắt cóc cô và Syd, và họ đã không chính xác tử tế về điều đó. Cô đã bị còng, bị ra lệnh loay hoay và bị đối xử thô bạo.

Nhưng cô không bị tổn thương, bị trầy cổ tay không được tính. Và cô đang quan sát Cael, nhận ra biểu hiện kinh hoàng trong một phần

giây của anh, khi anh lắng nghe lời tường thuật của cậu trai làm việc trên khoang tàu. Sau đó ánh mắt của anh ổn định lại, và tất cả những gì cô có thể nghĩ là cô rất, rất, rất vui mừng cô không phải là Larkin.

Cô không hoàn toàn xem nhẹ khả năng là cô không hề phân biệt được một anh chàng xấu và một anh chàng tốt chút nào, nhưng cô đã đặt bản thân vào tình cảnh cùng với những anh chàng xấu và những anh chàng xấu hơn. Mặt khác, cô đang thiên vị về phía Cael. Anh không có cuộc gặp gỡ bí mật với người Bắc Triều Tiên – Phải, cô đã nghe một trong số họ đề cập đến điều đó, và trong chừng mực cô có thể nói, anh và nhóm của anh chỉ đơn thuần quan sát.

“Anh có thể nói với em điều gì sắp xảy ra ở đây không?” Cô hỏi, cố gắng như bao nhiêu lần trước đây, Sớm hay muộn, cô sẽ làm anh yếu dần.

“Không.”

“Em có thể tạo nên một cảnh tượng ở đây và lúc này.” Cô nói êm ái, “Thét lên, khóc lóc, chạy như bị ma đuổi.”

“Hãy nghĩ đến bạn em.” Cael nói, và trong khi cô bắt đầu nghĩ anh đúng, cô cũng nhận ra rằng anh có khả năng làm mọi thứ theo cách của anh.

Điều đó không làm cô ngừng khiêu khích anh, thúc ép anh. Làm thế nào để cô tìm ra điều cô muốn biết đây? “Em không nghĩ anh sẽ làm tổn thương Syd. Cảnh cáo, phải, đe dọa, chắc chắn rồi, nhưng không xâm hại.”

“Em có muốn thử giả thuyết đó không?” Anh nghiêng người gần hơn. “Em có muốn bị cắt mất đặc quyền gọi điện thoại không?”

“Không.” Nếu cô nghiên cứu anh, anh cũng nghiên cứu cô. Anh không nghĩ cô sẽ khựng lại nếu anh không để cô gọi điện cho Syd. Anh chắc chắn sẽ không còn cần cô lâu nữa, cô nghĩ. Thứ gọi là quan hệ của họ đã được củng cố vững vàng trong trí nhớ của nhiều hơn vài người. Anh đã có thể giam giữ cô hoàn toàn trong phòng, và không ai thắc mắc gì.

Sự cảm thông không khiến cô cảm thấy tình thế tốt hơn được chút nào. Anh biết những cuộc gọi quan trọng đối với cô, nên anh sử dụng chúng như một sự đe dọa, giống như cô là một cô bé ương bướng. Đặc quyền gọi điện thoại cơ đấy!

Anh đặt tay lên tai, sự chú ý của anh chuyển hướng. “Copy,” Anh nói, không vì lần đầu tiên trong ngày, rồi anh quay sự chú ý trở lại Jenner, “Larkin trở về tàu.”

“Anh có định tiếp tục phần còn lại của cuộc du ngoạn không? Hoan hô.”

“Anh cần thực hiện một cuộc gọi trước.” Cael cầm lấy cánh tay của Jenner và dẫn cô rời khỏi đám đông. Họ đi với tốc độ di chuyển vững vàng đến một công viên không xa. Khi họ đi, Cael kéo điện thoại ra khỏi túi và nhấn số. Anh dừng lại, chỉ thị trong yên lặng cho cô đứng yên ở đó, và đi xa khỏi cô, vừa đủ xa để cô không thể nghe được.

Mặc dù, cô có thể tự khiến bản thân trở thành kẻ gây rối và đi theo anh – anh có thể làm điều quái quỷ gì trong một nơi công cộng như thế? – Cô không biết. Cô để anh ở chỗ của anh, và thích thú với khoảnh khắc riêng của cô.

Nghĩ, nghĩ. Cô không hoàn toàn bị tẩy não, và tại sao cô phải? Cuộc sống của cô bị đảo lộn, tất cả vì cô đã không may bị phân bổ dãy phòng kế bên của Larkin. Trước tiên, cô không bị tổn thương. Thứ hai,

cô có thể tự nhận ra Larkin không phải là người mà hấn ra vẻ, hoàn toàn không. Và thứ ba, Larkin vừa có một cuộc gặp nhanh, bí mật với một người đàn ông Châu Á, người không chính xác giống Boy Scout (*hướng đạo sinh*). Cô sẽ làm cho Cael nói về hai người đàn ông đó, vào ngày nào đó, về điều khủng khiếp mà anh biết.

...

Cael kết thúc cuộc gọi, đứng đối diện với cô để biết rằng cô không đi đâu, rằng cô vẫn ở chính xác nơi anh đã bỏ cô lại. Sự phục tùng của cô, trong đôi ngày vừa qua, khiến anh ít cảnh giác. Không, anh vẫn luôn cảnh giác; anh không bao giờ lơ lửng, nhưng anh đang bắt đầu cho rằng sự phục tùng của cô là hiển nhiên.

“Vậy,” Cô nói khi anh lại gần, “Anh sẽ làm gì nếu Linda Vale và Nyna Phillips được phân bổ vào phòng của tôi?”

“Tôi sẽ phải ứng biến.”

“Anh thường xuyên phải ứng biến trong phạm vi công việc của anh sao?”

“Thường xuyên hơn tôi muốn.”

“Anh sẽ ngủ cùng với họ chứ?”

Một nụ cười toe toét lướt nhanh qua mặt anh. “Tôi thích họ, nhưng tôi sẽ không dốc sức làm thế đâu.”

“Nói cho em biết điều sắp xảy ra đi, em sẽ cố gắng giúp đỡ mà.”

“Không.”

Ít nhất anh cũng đang thành thật với cô. Cô có thể không thích câu trả lời, nhưng cô biết anh không dung dưỡng cô theo đường lối của mật thám.

Họ đi trở về khu chợ. “Tôi đã nói chuyện với người của tôi ở San Diego sáng nay,” Cael nói, “Trong lúc em ở trong phòng tắm.” Trong một thoáng, Jenner nghĩ anh sắp dọa dẫm về sự an toàn của Syd lần

nữa, và cô cứng người, một chút. Cô đã quá mệt mỏi với điều đó rồi. Nhưng anh nói, “Adam phàn nàn rằng, để giải trí, quý cô Hazlett đã bắt những người khác ăn mặc như búp bê Barbie.”

Trái tim cô nảy lên, khi anh trao cho cô một cái tên khác, một mảnh ghép khác nữa của trò chơi. Dĩ nhiên, Syd có khả năng biết tên Adam rồi, vì vậy, đó chẳng phải là thông tin gì ghê gớm lắm. Trong chừng mực mà cô biết, nó thậm chí còn không phải là tên thật của anh ta. Tuy nhiên, câu chuyện vặt làm cô buồn cười, “Những người canh gác nữ giới, em hy vọng thế.”

“Chúa ơi, tôi đã làm thế.”

Cô có thể hình dung một cách chắc chắn, Syd đang lôi ra những chiếc đầm dạ hội, những bộ váy cho tiệc cocktail và chọn ra thứ tốt nhất cho người nào khác. Bất cứ khi nào họ đi mua sắm cùng nhau, Syd luôn xúc động khi tìm ra thứ gì đó phù hợp cho Jenner. Biết được cô ấy cũng đang làm điều tương tự vào lúc này, dù cho mục tiêu của sự chú ý của cô ấy là những kẻ bắt cóc đang giam giữ cô như một con tin bất đắc dĩ, khiến cho Jenner cảm thấy tốt hơn nhiều, những giọt lệ hạnh phúc làm cay mắt cô. Syd vẫn là Syd. Cô quay đầu đi để Cael không thấy phản ứng xúc động của cô. “Cám ơn anh.” Cô nói khi cô đã chắc chắn mình có thể nói mà không run rẩy ngập ngừng trong giọng của cô.

“Có gì đâu, không cần cảm ơn tôi.”

Chết tiệt, cô không nghĩ giống như anh, nhưng khi anh cầm tay cô lần nữa, cô thấy vui vì sự va chạm đó.

...

Khi hắn quay lại tàu, trong sự riêng tư của căn phòng, Larkin ngồi bên bàn ăn tối trong phòng khách, chiếc đĩa mà hắn yêu cầu nằm ngay trước mặt hắn. Món đồ sứ Trung hoa tinh xảo gần như phủ đầy những lát dày bánh mì mới ra lò. Hương thơm tuyệt trần đánh thức những gì còn lại của một ký ức vui vẻ từ tuổi thơ của hắn. Một chiếc muỗng bạc nằm trong cốc uống rượu nhỏ, một vại lùn đựng mứt dứa và trái mơ mà hắn đã mua trong khu chợ nông sản.

Trong nhiều năm, hắn đã thận trọng ăn kiêng. Phải, hắn uống rượu, và đôi khi tiêu khiển với ma túy, nhưng hắn tự hào về bản thân

trong việc duy trì thích hợp. hấn tập luyện tại một câu lạc bộ thể hình dành riêng, và ăn khẩu phần ăn kiêng nghiêm ngặt. Không bánh mì. Không mứt. Không bánh tráng miệng. Tất cả chẳng vì điều gì.

Hấn đã nuông chiều bản thân sau đó – Quý thật, tại sao không chứ? – Nhưng chẳng thứ gì ngon lành như hấn nghĩ chúng đã có. Một vài ngày, hấn không hề muốn ăn chút nào. Khi vại mứt trong chợ nông sản bắt được sự chú ý của hấn, đột ngột hấn biết chính xác điều hấn muốn. Có thừa thãi mứt và thạch trái cây trên tàu Silver Mist, nhưng chúng là những thứ thông thường. Nghĩ về chúng không lôi cuốn hấn theo bất kỳ cách nào, nhưng món mứt dứa và trái mơ thì khác. Chúng được chế tạo từ trái cây lạ, mới ra lò, một bữa tiệc cho người sành ăn.

Hấn sắp nhấn dao vào vại mứt thì một ý nghĩ kinh khủng lóe lên với hấn, đông cứng hấn tại chỗ. Điều gì xảy ra nếu trong hũ mứt có chất độc? Hấn cảm thấy như thể có người đang theo dõi hấn, mọi lúc. Chẳng bao lâu nữa điều đó không còn quan trọng, nhưng ngay lúc này, kế hoạch của hấn sắp diễn ra mà không gặp trở ngại là điều quan trọng đối với hấn hơn bất kỳ thứ gì khác. Hấn muốn ra đi cùng điều kiện của riêng hấn mà không ai khác có được. Hấn không muốn chết quằn quại trong đau đớn, ruột gan bị xé thành từng mảnh bởi thuốc độc. Không, khi hấn ra đi, hấn ở gần trái bom đến mức hấn không có thời gian cho suy nghĩ cuối cùng, lại càng không trải nghiệm sự đau đớn.

Người phụ nữ già trong chợ phải nhìn thấy hấn tiến lại, và đặt vai mức quyền rũ này ngay đúng nơi thu hút sự chú ý của hấn. Hoặc là bà ta đánh tráo lọ mứt đặc biệt khi bà ta bao gói cuộc mua bán của hấn, sử dụng sự khéo léo của bàn tay. Ai mà biết được những người này có khả năng về việc gì cơ chứ? Bà ta không có vẻ gì là dân bản xứ Hawaii, Bà ta mang sắc thái Phương Đông nhiều hơn. Điều gì xảy ra nếu bà ta là người được cài bởi tay Kwan khốn kiếp đó?

Hoặc có thể bà ta là tay giết người hàng loạt, tiêu diệt du khách một cách bừa bãi với hòn đảo quyền rũ của bà ta và những món hàng có vẻ vô tội. Có lẽ tất cả những thứ hấp dẫn trên bàn của bà ta chứa vài chất độc kỳ bí của hòn đảo.

Hấn nhảy khỏi ghế và nghênh ngang đi ra cửa, mở ra chỗ người canh gác mà hấn sắp đặt ở đó khi hấn quay về từ Hilo. Từ đây trở đi, hấn muốn một trong phần lớn những người có thể tin cậy ở cùng hấn trong mọi lúc. Hấn không muốn gặp phải bất kỳ sự may rủi nào.

“Tucker!” Hấn gọi, “Vào đây.” Dean cũng ở trong hành lang, và sự hiện diện của người trưởng ban an ninh làm hấn khó chịu. Hai người đang nói về hấn chăng? Họ trù tính điều gì tệ hơn chất độc dành cho hấn chăng? “Cả anh nữa, Mills.”

Khi những nhân viên an ninh bước vào phòng, Dean đóng cánh cửa phía sau họ lại, Larkin dán một nụ cười trên gương mặt của hắn. “Các anh phải thử thứ này.” Hắn nói bằng một giọng thân thiện. Tucker là mục tiêu chú ý của hắn. Dean đứng phía sau và quan sát với con mắt nhúu lại, như thường lệ. “Nó quá thơm ngon, tôi phải chia sẻ với ai đó.” Hắn cầm lên một mẫu bánh mì nóng xốp, trét lên một lớp mứt dày trước khi trao cho người đàn ông không chút nghi ngờ.

“Cám ơn, thưa ông Larkin, nhưng tôi không đói.” Tucker nói, nghi ngờ lời đề nghị đột ngột và nhìn lát bánh mì như thể nó là một trái lựu đạn cầm tay

“Nhưng nó ngon tuyệt.” Hắn đưa món quà đến gần hơn. Một lớp mồ hôi lấp lánh trên làn da xanh xám ngoét của hắn. “Thử đi.”

“Không. Thật sự là tôi...”

“Thử đi.” Larkin thét lên, ấn lát bánh mì vào tay người đàn ông hoảng hốt.

Tucker nhìn ra sau về phía người xếp của hắn, và Dean đáp lại bằng một cái gật nhẹ tinh tế. Tucker nhận lát bánh mì và ngay lập tức cắn một miếng lớn. Gã nhai, nuốt, bình luận mùi vị của nó ngon như thế nào, và cắn một miếng khác – biết rõ người thuê hắn muốn điều gì, nhưng ra vẻ như thể gã thật sự thích thú thưởng thức món ăn. Gã ăn hết miếng bánh, trong khi Larkin quan sát gã chăm chú, chờ đợi dấu hiệu cho thấy món mứt có tầm độc

Tucker, không biết rằng gã được cho rằng đã bị thuốc, có vẻ ca ngợi. Gã không hề lo ngại về thứ gã đã ăn. Larkin đợi trong vài phút, về mọi thứ hoặc không thứ gì, đợi xem Tucker ngã xuống sàn và bắt đầu sùi bọt mép hoặc quằn quại trong đau đớn. Không có điều gì xảy ra. Larkin hỏi vài câu về hành khách và những sự kiện, hỏi xem Tucker có để ý bất kỳ ai vượt ra khỏi sự bình thường đang quan sát hắn hay không, nhưng hắn chỉ quan tâm đôi chút đến câu trả lời của người nhân viên.

Khi hắn đã chắc chắn là Tucker không bị ảnh hưởng gì, Larkin xác xược ra lệnh. “Biến đi.” Và ngồi xuống bàn một lần nữa. “Anh ở lại.”

Hắn nói với Dean, và con chó bull riêng của hắn tuân lệnh, như gã vẫn luôn như thế.

Sau khi Tucker đóng cửa, Larkin trét mứt trên một lát bánh mì khác và cắn một miếng lớn, không còn lo lắng về sự đầu độc nữa. Hắn chờ đợi sự nổ bùng của hương vị trái cây trên đầu lưỡi hắn, nhưng thay vì thế hắn chẳng cảm nhận được gì ngoài vị đường. Món mứt quá ngọt, và bánh mì có mùi lên men khó chịu. Hắn cắn một miếng khác, nhưng nó cũng khó chịu như miếng đầu tiên.

Hắn thả miếng bánh mì vào đĩa, thất vọng và giận dữ. Hắn thà lấy một ly Ghostwater, và hắn sẽ làm thế trước khi đêm tàn, nhưng ngay cả điều thú vị đó cũng phải bị kèm chế. Hắn không thể uống quá nhiều vì người say thường huyền thuyên. Khi say, Hắn có thể để vẻ giả tạo của hắn trôi tuột đi và nói với những người quanh hắn điều hắn nghĩ về họ, những kẻ khốn kiếp ngu ngốc, hắn thậm chí cũng có thể cho họ biết điều hắn đang dự tính.

Hắn đã không bỏ qua những điều thú vị trong vài ngày còn lại này. Tiffany Master đã cố tán tỉnh hắn, ngay sau khi cô ta tan vỡ với Traylor, nhưng cô ta quá ồn ào và táo tợn. Cho dù hắn vẫn còn có khả năng chơi bời với cô ta, hắn phải suy tính kỹ về việc mắc mưu với một

ai đó giống cô ta. Hẳn thích những phụ nữ biết phân biệt tôn ti hơn, và chắc chắn cô ả không như thế.

“Thưa ông Larkin, mọi thứ vẫn ổn chứ?”

Đầu của Larkin hơi giật lên. Hẳn quên là Dean vẫn còn trong phòng. “Anh ăn không?” hẩn hỏi, đẩy cái đĩa ra xa với vẻ khinh rẻ.

“Không, thưa ông. Cám ơn.”

“Nó không bị tẩm độc đâu.” Larkin cam đoan với gã.

Dean vẫn luôn lặng lẽ và điềm tĩnh, nhưng vì lý do nào đó, gã có vẻ bối rối. “Tôi hy vọng không.” Gã nói. Gã có giữ được sự điềm tĩnh này cho đến phút cuối cùng của cuộc đời của gã không? Larkin tự hỏi. Hoặc gã sẽ tan vào nỗi hoảng loạn hoàn toàn thuần khiết?

Điều vui thích duy nhất Larkin cho phép là tưởng tượng ra cái chết của tất cả những kẻ đó quanh gã. Trong mức độ, thật quá tệ là hẳn không còn sống đủ lâu để nhìn thấy mọi thứ đến rồi đi. Nhưng hẳn có thể hình dung về điều đó, và đôi khi hình ảnh tưởng tượng đó thật đến mức hẳn cảm thấy có thể chạm được chúng.

Có vài ngày, hấn đau đớn tột đến mức, hấn không biết bằng cách nào hấn có thể chờ đợi những ngày cuối cùng của cuộc đời hấn. Dù vậy, hấn phải đợi, việc khởi động những quả bom trong khi họ còn ở cảng rõ ràng sẽ làm gia tăng số người sống sót. Khi chiếc tàu chìm xuống, vài hành khách qua được vụ nổ sẽ thấy bản thân thật sự ở giữa đại dương mê mông, đầy thương tích và hoảng loạn, trong bóng tối hoàn toàn ngoại trừ ánh sáng từ ngọn lửa của con tàu đang bị thiêu hủy, cho đến khi phần còn lại của con tàu chìm nghiêng và họ bị bỏ lại trôi nổi trên những mảnh vỡ trong đêm tối không giống với những điều họ có thể hình dung.

Hấn muốn tất cả bọn họ phải chết. Hấn muốn thế giới nhớ đến Frank Larkin, và cách hấn khiến cho những con cừu ngu ngốc này chìm xuống đáy đại dương.

Với may mắn, thậm chí những người sống sót cũng không thể sống được lâu.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BỐN.

“Anh dẫn em đi đâu vậy?” Jenner ở gần một khúc quanh gắt, cố gắng theo kịp Cael khi anh di chuyển với nhịp bước thật nhanh xuống một hành lang dài, hoang vắng. Anh nắm bàn tay cô, điều đó có vẻ tốt hơn cú nắm cứng như thép như thường lệ trên cánh tay cô nếu họ lướt qua ai đó. Cho đến lúc này, họ chưa gặp ai.

Khi anh nhận ra cô phải chật vật để theo kịp, anh thu ngắn sai chân – chỉ một chút nhưng đủ trao cho cô một cơ hội. “Tôi có những thứ để làm chiều nay. Em sẽ ở cùng Fail trong một thời gian.

“Anh muốn nói cô ấy sẽ **ngồi** với em.” Cứ như chăm sóc em bé ấy. Cô không thích điều đó chút nào.

Trong khi cô sẵn sàng có nhiều hơn một cơ hội thoát khỏi Cael Traylor, cô lại không biết Fail. Cô biết về sự giả trang, nhưng có khả năng Fai đã, giống như Cael, là người có hai tính cách : một công khai,

một riêng tư. Người phụ nữ công khai thì ưu tú, bình thản, yên lặng và có vẻ ngoài ân cần. Fail riêng tư thì như thế nào? Cô phải tìm ra.

Cael gõ cửa, cửa mở, và họ được dẫn vào bên trong. Điều đầu tiên Jenner lưu ý là Fail không ở một mình. Tiffany cũng ở đó, đang ngồi trên một chiếc sofa màu xanh, đôi chân dài bắt chéo, quan sát tất cả trừ những con dao đang được phóng đi. Cả hai phụ nữ đều ăn mặc bình thường, cũng như Jenner. Trang phục của họ được may đo đắt tiền và cổ điển, dù là chiếc đầm mùa hè sắc sảo của Tiffany.

Nhớ lại điều Syd đã nói về căn phòng cô ấy đã chọn cho họ - nhiều màu xanh và hai phòng ngủ - Jenner tự hỏi liệu đây có phải là căn phòng cô và Syd sẽ đang ở nếu mọi thứ không trở thành đồng phân dơi điên khùng hay không. Với tất cả những điều cô đã biết, có cả trăm phòng giống như phòng này, nhưng cô nghi ngờ điều đó, bởi vì cô khá chắc chắn cô nhớ Syd đã nói những căn phòng được thiết kế từng cái một.

“Hai giờ.” Cael nói đơn giản, và anh bỏ Jenner ở lại một mình với những người phụ nữ đang nhìn chăm chăm vào cô như thể cô là con vi trùng dưới kính hiển vi.

Cô không thích ở trong tình thế này, và lưng cô vươn thẳng, “Gì vậy. Các cô chưa bao giờ thấy tù nhân bị bắt cóc, bị hăm dọa, cực kỳ hợp tác, ở gần như vậy trước đây hay sao?”

Tiffany cười, đó là một nụ cười thành thật, hơi khàn một chút, không giống tiếng cười the thé mà cô ấy làm bộ trước công chúng một chút nào.

Fail duy trì sự điềm tĩnh của cô. “Chúng tôi chỉ đang làm nhiệm vụ của chúng tôi thôi. Cô muốn uống gì không?”

“Không, cảm ơn.”

“Ngồi xuống đi, và để bản thân thư giãn.”

Cho đến lúc này, Fail riêng tư giống Fail công chúng rất nhiều. Jenner bắn khoăn không biết điều đó sẽ kéo dài trong bao lâu. Cô chọn một chiếc ghế ở vị trí đặt lưng cô quay vào tường. “Cô vẫn luôn lịch thiệp như thế với người cô bắt cóc sao?”

Hai người phụ nữ nhìn lẫn nhau, với một sự liên lạc đầy ý nghĩa và yên lặng, và Jenner có cảm giác giống như một người nhiều chuyện,

một người nhiều chuyện bất đắc dĩ, nhưng vẫn ... Những người phụ nữ này, đội này thật thân thiết. Cô là người ngoài cuộc, nhưng chết tiệt, cô đâu yêu cầu có mặt ở đây.

Tiffany nói. “Đối với chúng tôi, đây là lần đầu tiên. Việc bắt cóc không chính xác là SOP.”

(*SOP : Stanndard Operating Procedure – Quy trình hoạt động tiêu chuẩn – thuật ngữ quân sự.)

“Nhưng tất cả các người có ý định làm bất cứ điều gì phải làm để có được điều các người muốn.”

“Phải.” Fail đáp, điềm tĩnh, nhưng tin chắc. “Cô sẽ phải nhớ kỹ điều đó cho đến khi việc này qua đi và kết thúc. Cô có chắc là cô không muốn một tách trà không?”

Jenner nhìn từ người phụ nữ này qua người kia, và khiến bản thân cô nhớ ra rằng, giống như Cael, họ là những người chuyên nghiệp. Và tận tụy đối với bất cứ điều gì họ đang thực hiện. Cô nghi ngờ mỗi người trong bọn họ đều có thể ngăn chặn cực kỳ nhanh chóng với bất kỳ sự kháng cự nào mà cô đưa ra, điều cô sẽ không làm. Cô không muốn bị cắt mất đặc quyền gọi điện thoại của cô.

Cô ngả người ra sau một chút, dịu xuống. “Thật ra, tôi muốn một tách trà nóng.”

Fail cười, giống như bất kỳ nữ gia chủ dễ thương nào khác. “Dĩ nhiên. Còn Tiffany?”

“Sao không? Có lẽ chúng ta cũng có thể kiếm một ít sandwich dưa chuột nữa.” Cô thêm vào cùng với một nụ cười nhăn nhó thoáng chút xấu xa.

Tiffany là một trong những phụ nữ bộc lộ rõ bản năng tình dục. Cô tuyệt đẹp, có tầm vóc, kỳ lạ, và cách cô di chuyển thu hút một cách vô thức. Ngồi ở đó, quan sát cô ấy, Jenner không thể làm được gì ngoài trờ tự hỏi liệu Cael và Tiffany có bao giờ... Không, cô không muốn biết điều đó. Cô cảm thấy sức nóng đang thiêu đốt đôi gò má cô. Như thể cô quan tâm đến người Cael ngủ cùng! Vậy đấy, những ngày này anh ngủ cùng cô, theo nghĩa đen, nhưng sự việc ‘không chính xác **ngủ** cùng cô’ sượt qua tâm trí cô khi cô tự hỏi về anh và Tiffany.

Fail đặt phục vụ phòng : Trà nóng, cùng với trái cây và một số bánh ngọt. Rồi cô nói thêm khách của cô muốn một ít sandwich dưa

chuột, và khi chúng không có trong thực đơn, cô rất biết ơn nếu điều đó trở nên có thể được.

Khi Fail gác điện thoại, Tiffany nói, “Cô nên yêu cầu một anh chàng mang hàng đến có mái tóc vàng và đáng yêu nữa.”

Fail không cười khi cô đáp. “Nếu Matt đang làm nhiệm vụ phân phối chiều nay, cậu ấy sẽ chú ý bên ngoài căn phòng của chúng ta. Với tất cả những gì tôi biết, cậu ấy ở trên boong.”

“Anh chàng đáng thương, cậu ta và Bridget phải chịu đựng những công việc tầm thường trong nhiệm vụ này.” Tiffany nghiên cứu những móng tay dài của cô, “Không gian sống của các thủy thủ trên tàu chắc chắn không đáng hoàng bằng những căn phòng, và họ còn có những người chung phòng để đối phó. Dĩ nhiên, loại bia bảy mươi lăm xu ở quầy bar của thủy thủ có thể gây ra vài sự phiền phức, nhưng Matt đã cắt đứt bất kỳ thiết bị nào cậu không muốn những người bạn chung phòng thốc mách ở trong phòng của cô hoặc của tôi, tôi cho rằng cậu ấy và Briget phải tắm cùng với điện thoại của họ.”

“Tiffany!” Fail nói bằng giọng khiển trách, liếc về phía Jenner.

“Đâu có giống như cô ấy hoàn toàn không biết gì.” Tiffany nói, và quay người nhìn thẳng vào Jenner. “Cô là một người lính thật sự đấy, Redwine.”

Làm như cô được lựa chọn ấy. Jenner đón nhận ánh mắt của cô ấy một cách bình thản. “Hôn mừng tôi ấy.”

Có một sự nổ bùng tiếng cười từ cả hai người phụ nữ, và khi điều đó trôi qua, Tiffany nói thêm. “Cút thật. Tôi thích cô.”

Cael lắng nghe lần nữa bằng thu âm từ cuộc gặp gỡ ngắn ngủi trong buổi chiều giữa Larkin và Kwan, da anh sờn gai ốc khi anh nghe EMP từ vành môi của gã Bắc Hàn. Anh đã nói chuyện với đầu mối liên lạc với chính phủ của anh vài lần, qua điện thoại được bảo mật. Những mật vụ trên đảo không hề bỏ phí thời gian nào để tiếp tục theo dõi Kwan, đổi phiên cho Fail và Ryan để họ có thể trở lại tàu và gánh vác nhiệm vụ của họ ở đây. Những mật vụ trên đảo vẫn đang theo sau

Kwan suốt đêm, hấn vẫn ở trong tầm kiểm soát, và ngay khi đúng người ở đúng chỗ, hấn sẽ bị tổng giam.

Mặc dù họ đã xác định được một đầu mối, nhiệm vụ vẫn chưa xong. Cho đến khi họ phát hiện ra người phản bội còn lại của thỏa thuận có khả năng là người bán hàng, một người chuyển thông tin khác. Một trong những bức hình của Fail nhận dạng mục tiêu thông qua từ Larkin đến Kwan giống như một cuộc săn đuổi giả. Có khả năng FBI sẽ truy tìm nguyên gốc của nó, nhưng nếu không, chúng chỉ dẫn đến Frank Larkin.

Biết chính xác điều Larkin đang làm, Cael cảm thấy một sự khinh miệt mới mẻ và sâu tận xương dành cho người đàn ông mà anh đang điều tra. Một vũ khí EMP (*ElectroMagnetic Pulse weapon*) tiên tiến nằm trong những bàn tay lầm lạc sẽ là một nỗi kinh hoàng cho toàn thể thế giới. Anh không biết nhiều về xung điện từ, chỉ biết rằng nó vận hành sự tàn phá bằng điện từ. Thế giới hiện đại được điều khiển bằng computer. Phát triển một phương thức hiệu quả làm ngừng những computer đó, và tất cả địa ngục sẽ phá vỡ sự buông lỏng. Một EMP không phải là thứ giết người – trừ phi những người đó tình cờ ở trong một chiếc máy bay đột ngột bị mất kiểm soát vì tất cả những vi mạch của nó đã bị thiêu cháy – nhưng hết sức chắc chắn, loại công nghệ đó

không phải là thứ mà anh muốn chúng nằm trong sự chi phối của một quốc gia đều giả.

Cael cũng đề cập với đầu mối liên lạc của anh tại D.C* về việc anh nghi ngờ Larkin che dấu điều gì khác nữa, có thể là gian lận, trong hành vi. Không có bằng chứng nào, chỉ là cách đối thoại kỳ quặc nghe lên được và một linh cảm khó chịu về thứ gì đó rất không đúng.

(*D.C : District of Columbia – Đặc khu Columbia, tên gọi của thành phố Washington, hay Washington D.C, hay đơn giản chỉ là D.C là một đặc khu liên bang, không phụ thuộc vào bất cứ tiểu bang nào, hoạt động giống như thủ đô của một quốc gia.)

“Tiếp tục điều tra hẩn.” Đầu mối tiếp xúc của anh nói, “Anh cần làm để phòng xa, cho đến khi chúng ta tìm ra ai là kẻ bán công nghệ. Nếu anh gặp bất kỳ trở ngại nào, hãy vượt qua nó, và tôi sẽ chuyển thông tin đến đúng người.”

Chưa đến hai giờ sau khi anh rời khỏi Jenner, Cael gõ cửa phòng của Fail và Ryan, sẵn sàng nhận lại gánh nặng của anh. Trước khi cửa mở, anh nghe những tiếng cười vỡ òa khiến da anh sởn gai ốc. Điều gì đó không đúng. Giờ này, con chồn bé nhỏ đang phá rối gì nữa đây?

Fail mở cửa và anh nhanh nhẹn lách vào bên trong, ánh mắt anh tập trung vào Jenner. Anh chỉ cảm thấy an toàn khi anh biết chính xác nơi cô ở và điều cô đang làm. Vào lúc đó, cô và Tiffany đang ngồi cạnh nhau trên ghế sofa, cười với nhau. Họ quay đầu về phía anh, nụ cười của Jenner phai tàn nhanh chóng. Có thứ gì đó trong mắt cô...

Anh lờ đi, mặc dù mọi bản năng trong anh trở nên cảnh giác, “Ryan chưa về sao?”

“Chưa.” Fail trả lời, “Sau khi chơi golf, anh ấy và thuyền trưởng sẽ uống một chút. Anh ấy sẽ trở về ngay.”

Anh hất đầu về phía sofa, “Điều gì xảy ra với hai người đó?”

Nụ cười của Fail có cả hài hước và thích thú. “Có vẻ như họ có nhiều điểm chung.”

Lạy Chúa trên cao. Cael không thể che dấu nỗi kinh hoàng trong biểu hiện của anh. Mọi người đàn ông trên tàu nên cảm thấy tinh hoàn bị rút lên cao trong nỗi sợ hãi. Anh biết anh đã như thế.

Jenner đứng dậy và đến bên anh không đợi nhắc nhở. Bất chấp tình hoàn của anh đang làm gì, anh thích điều đó. Anh thích nhìn cô tiến lại gần, anh thích cảm giác mọi thứ trong anh trở nên cảnh giác.

“Đã đến lúc gọi cho Syd.” Cô nói.

Anh kiểm tra đồng hồ đeo tay. Thật vậy, đã hơi trễ một chút rồi.

“Tôi không muốn gọi trễ quá, cô ấy sẽ lo lắng.”

“Lạy Trời cho con tin không bị quấy rầy.”

Cô hít vào. Anh không thể chọc tức cô với lời bình luận đó. “Và sau đó, kế hoạch cho buổi tối là gì? Ăn tối? Xem biểu diễn? Hát Karaoke?”

“Không karaoke.” Anh nói dứt khoát.

“Tôi tán thành điều đó.” Tiffany nói. “Tin tôi đi. Tiếng hát của Cael không phải là điều tuyệt vời đâu.”

Anh liếc một cái nhìn lạnh lẽo, cảnh cáo vào cô ấy qua vai của Jenner, về tất cả những điều tốt đẹp đó. Tiff chỉ vẫy tay về hướng của

anh. “Thật đó, ông chủ, anh nên trao cho cô ấy một buổi tối tốt đẹp. Tôi nghe rằng hôm nay cô ấy đã làm rất tuyệt.”

“Cô ấy không có bất kỳ lựa chọn nào.” Nhưng cô có. Cô đã hợp tác và đã thực hiện chính xác điều anh muốn cô làm. Hôm nay Jenner đã đạt được sự theo dõi của mật thám.

“Một tay guitar địa phương sẽ biểu diễn tối nay.” Fail nói. “Anh ta được biết là rất tuyệt. Ryan và tôi sẽ ở đó.”

“Tôi cũng sẽ ở đó.” Tiffany nói.

“Vậy thì chẳng có lý do gì để chúng ta đi, nếu mọi người khác đều ở đó thì lấy ai tiếp tục theo dõi Larkin” Jenner tạo nên một âm thanh chế nhạo. “Tôi thật sự háo hức chờ mong một tối khác bị còng vào ghế trong khi tên ngốc nhà anh loanh quanh bên laptop. Không phải đó là điều mà mọi phụ nữ đều mơ tưởng đến khi cô ta đặt chỗ cho một chuyến hải hành hay sao?”

Một nụ cười dãn ra trên gương mặt Tiffany. Uh, oh. Cael nghĩ, cô ấy đã kiếm được đồng đảng. “Tôi có ý này, Cael, anh có thể ở lại trong phòng và làm việc, trong khi Jenner và tôi đi dạo quanh trên boong.”

“Chắc chắn là thế rồi.” Anh đáp mà không lưỡng lự.

“Tôi có thể giữ cô ấy ở trong tầm kiểm soát.” Tiffany nói, và anh phải thừa nhận, đó là sự thật. Đến một hậu vệ cũng sẽ rất khó khăn để qua mặt cô ấy. Jenner không có lấy một cơ hội.

Tuy nhiên... “Xét đến sự nổi tiếng của cô và kịch bản mà chúng ta đã biểu diễn, cô không nghĩ nó có vẻ kỳ lạ khi hai người đột ngột trở thành bạn bè hay sao?”

Tiffany hất tóc ra sau lưng. “Tôi đã ít uống hơn nhiều trong đôi ngày qua. Một lời xin lỗi tinh tảo, đôi chút cảm thông giữa phụ nữ với nhau về một gã đàn ông ti tiện nào đó, và bingo, chúng tôi ngay lập tức là BFFs.”

(* BFFs : Best Forever Friends – Những người bạn tốt mãi mãi.)

Điều đó nghe có vẻ giống như một mô tả về địa ngục.

Anh nhìn xuống Jenner, người đang mang một nụ cười nửa miệng tự mãn. Cô đã biết rất rõ là anh sẽ không để cô và Tiffany được thả lỏng

trong một cộng đồng vô tội. Anh có thể giữ cô bị khóa trong phòng, nhưng anh sẽ không làm điều đó. Anh thở dài và chịu thua, ngoại trừ...

“Không karaoke.”

...

Dean Mills quan sát Larkin từ xa khi người thuê gã đi xuyên qua một quầy bar đông đúc. Khá sớm trong ngày cho một trong những ly Ghostwater chết tiệt đó, nhưng Larkin đã nhắm nháp một ly khi hắn đi loanh quanh. Larkin luôn luôn quanh co và khó dự đoán, nhưng trước công chúng hắn ra vẻ ngọt ngào và sành điệu đến mức lừa gạt được nhiều kẻ rất thông minh. Lúc này hắn không làm điều đó, nhưng hắn nên như vậy. Thay vì thế, hắn có vẻ trượt dài, từng ngày, từng giờ.

Dean hiểu lý do tại sao gã và những người khác đồng ý tham gia vụ cướp, thứ sẽ diễn ra chỉ một vài ngày trong lúc họ ở trên biển, nhưng Larkin sẽ thu được lợi ích gì? Hắn nói hắn đang gặp vấn đề về

tài chính – không phải với mọi người chứ? – Nhưng đối với người có địa vị như Larkin, điều đó có thể xoay sở bằng cách thoát khỏi những khoản vay, dàn xếp lại các vụ đầu tư và những thỏa thuận tài chính, và bán một hoặc hai căn nhà lớn đến ngu ngốc đó đi. Thật ra, hẳn có thể kiếm được vài sự thỏa mãn trong việc cướp bóc từ những người mà hẳn khinh miệt, nhưng với kế hoạch như đã thỏa thuận, có vẻ hẳn bị mất mát nhiều hơn hẳn thu lợi. Larkin nói hẳn có những món nợ không ngừng gia tăng và muốn thoát khỏi tất cả chúng, những người đó sẽ nghĩ hẳn đã chết khi con tàu bị đắm, nhưng với nhiều điện thoại, laptop đến thế, và một số lượng thủy thủ khổng lồ cùng với những thiết bị thông tin liên lạc mới nhất, có vẻ hợp lý để giả định rằng ai đó sẽ tìm được những cái tên của những kẻ có liên quan trước khi những quả bom phát nổ.

Có lẽ đó là một hoặc hai chi tiết mà Larkin đã không chia sẻ, một vài loại kế hoạch riêng biệt. Điều đó đúng y tính cách của gã khốn.

Sự việc với Tucker và miếng bánh mì sớm hôm nay đã khiến răng của Dean nghiền lại, và hẳn không thể xua đi hình ảnh Larkin ấn mẫu bánh mì vào mặt Tucker và ra lệnh anh ta phải ăn. Rõ ràng Larkin nghi ngờ thức ăn bị tẩm độc, điều chẳng khôn ngoan một chút nào.

Làm cộng sự trong một kế hoạch phạm tội cần phải sáng suốt. Một kẻ mất trí cuồng loạn trong đội không làm gia tăng cơ hội của họ để thực hiện nhiệm vụ và xóa dấu vết – nếu họ có thể gọi việc thiêu hủy và đánh đắm con tàu và giết toàn bộ những người giàu có là “xóa dấu vết”.

Điều Dean muốn rất đơn giản : Gã muốn tiền. hắn đã mệt mỏi với việc thực thi mệnh lệnh từ những gã khốn như Larkin. Với số tiền cướp được từ mẻ lưới này, hắn sẽ đến Nam Mỹ sinh sống.

Hành vi gần đây của Larkin khiến hắn lo lắng, nhưng đã quá trễ để thay đổi kế hoạch. Những trái bom đã được lắp đặt, cơ cấu kích nổ ở trong những bàn tay tin cậy. Nhưng chết tiệt, hắn cần an lòng khi điều đó đã qua đi và hắn đang rời khỏi cái bẫy giết người khốn kiếp này.

...

Khi họ trở về phòng, Jenner ngạc nhiên nhìn người đàn ông vẫn còn đứng ở cửa phòng của Larkin. Tuyệt thật. Bình thường không có ai trong hành lang, nhưng lúc này, có vẻ như ai đó sẽ luôn nhận ra việc đến và đi của họ. Cô không thích điều đó và cô hình dung Cael thậm chí còn ít thích hơn.

Vào phòng, họ nhận ra Bridget ở đó, quần áo dành cho buổi tối nằm gọn gàng trên giường, bộ lễ phục của anh, chiếc đầm không dây màu đen của cô, điều đó có nghĩa hoặc là Fail, hoặc Tiffany đã gọi điện báo cho cô ấy biết về kế hoạch cho buổi tối rồi.

Nhiều giờ sau, họ đi lên boong, ngọn gió đêm dịu mát thú vị, vòng ôm của Cael nhẹ nhàng trên cánh tay cô như thể anh không còn cảm thấy cần thiết phải kèm giữ cô nữa. Jenner cảm thấy bản thân thư giãn khi cô nghe tay guitar trình diễn một tiết mục buồn mênh mang của một giai điệu cổ điển mà cô không biết tên. Những bản nhạc nối tiếp nhau, vài sự đánh nhịp, vài sự hấp dẫn của công việc kỳ diệu thực hiện trên những sợi dây đàn, khác hơn sự du dương. Bất chấp những năm tháng sống ở Palm Beach, cô không biết nhiều về nhạc cổ điển bởi vì cô tránh xa nhạc giao hưởng. Trao cho cô bài kiểm tra về Bon Jovi* và cô đạt điểm tối đa trong mọi lần thi. Hỏi cô rằng giai điệu đang biểu diễn được viết bởi Bach* hoặc Beethoven* hoặc vài anh chàng đã chết từ tám đời nào khác, cô sẽ thất bại thảm hại.

(**Bon Jovi** là một ban nhạc hard rock ở Mỹ. Được thành lập và lấy tên ban nhạc theo ca sĩ hát chính là Jon Bon Jovi, nhóm đã đạt được nhiều thành công lớn vào thập niên 1980.*

** **Johann Sebastian Bach** : Nhạc sĩ sống ở thế kỷ 18, được công nhận là nhà soạn nhạc vĩ đại của thế giới vào đầu thế kỷ 19 theo phong cách Baroque.*

****Ludwig van Beethoven** : Nhà soạn nhạc vĩ đại người Đức sống ở Áo vào thế kỷ 19 có ảnh hưởng rộng rãi trong các trường phái âm nhạc cổ điển.)*

Nhưng cô thích những bản nhạc này. Toàn bộ thời gian là điều kỳ diệu. Âm nhạc, gió mát, và người đàn ông bên cánh tay cô. Dù cô chưa bao giờ thừa nhận với Cael, hay bất kỳ ai khác, anh là một phần quan trọng của chương trình đã khiến cho giây phút này trở thành đặc biệt.

Tay guitar ngồi trong một cái ghế được đặt trên một chiếc bục nhỏ, nhô lên cao; và người lắng nghe ngồi trong những chiếc ghế được sắp xếp khéo léo gần sân khấu hoặc đi tha thẩn. Cô và Cael đứng ngay phía sau đám đông, để cho những sự chú ý lạc khỏi họ. Đó là một buổi tối trang trọng đối với phần lớn mọi người : lễ phục, và đầm dạ hội, nữ trang và giày cao. Cael đẹp tuyệt, dù không bao giờ cô nói cho anh biết cô nhận ra điều đó. Có điều gì đó thật đặc biệt về người đàn ông mạnh

mẽ trong bộ lễ phục. Cô cố gắng lờ đi điều đó, nhưng thật chẳng dễ dàng gì.

Người nhạc sĩ kết thúc phần biểu diễn của anh ta bằng một bản nhạc có nhịp nhanh đến mức không thể tin là nó được thể hiện trên một chiếc đàn dây. Jenner thấy mình nín thở khi anh ta kết thúc, và rồi, giống như những người khác, cô vỗ tay hoan hô nồng nhiệt. Cô nhìn lướt qua Cael, người giống như cô, hiểu rõ giá trị âm nhạc. Có lẽ anh thật sự vui vì anh đã nhượng bộ và đưa cô đến buổi trình diễn.

Đột ngột, cô cảm thấy cơ thể anh hơi cứng lại một chút, và anh mắt anh chuyển đến một ai khác ngay phía sau cô, mặt khác, cô bị bất ngờ khi cảm thấy một cái vỗ nhẹ trên vai. Giữ nguyên nụ cười, cô quay lại và đối mặt với một phụ nữ có vẻ thân thiện.

“Chessie.” Cô nói, cố ra vẻ thích thú, điều đó được giúp đỡ bằng việc cô thật sự thích người phụ nữ. “Thật vui được gặp cô ở đây.”

Chessie Fox và chồng cô, Mike, không phải là bạn thân của Jenner. Họ hơn cô cả chục tuổi và đặt hết tâm trí vào những hoạt động của đám trẻ nhà họ nhiều hơn hoạt động từ thiện mà cô và Syd ôm đồm, nhưng thỉnh thoảng họ cũng cùng hoạt động trong một quỹ đạo tương tự.

Chessie đang mặc một chiếc áo dạ hội màu hồng đến mức kêu thét lên “có tiền không nhất thiết có khả năng thưởng thức tốt”, nhưng những viên kim cương lấp lánh trên tai bà và phần còn lại trên bộ ngực đồ sộ của bà thì đủ thật. Mái tóc vàng của bà được chuẩn bị đơn giản, và được xịt keo cho ngay ngắn; làn gió chồm theo hơi nước không làm gợn lên nổi một sợi nhỏ. Bộ lễ phục của Mike đắt tiền và được may đo theo thân hình thanh mảnh của ông. Họ là những người tử tế đã sống một cuộc sống như họ muốn và không bận tâm đến điều gì khác.

Jenner giới thiệu Cael với gia đình Fox, và anh vẫn quyến rũ như thường lệ. Anh có thể tỏ ra quyến rũ với mọi người trừ cô, hình như thế. Anh tươi cười, bắt tay Mike, rồi đặt một cánh tay thoải mái quanh eo Jenner. Chỉ cách đây đôi ngày, trái tim cô sẽ đổ dồn trong tình huống này, bị ép buộc phải giả vờ trong vai diễn này, nhưng đêm nay, điều này có vẻ đủ tự nhiên.

“Tôi sẽ nói rằng tôi ngạc nhiên vì có thể gặp cô sớm như vậy.” Chessie nói, mỉm cười. “Tôi tốn hết ba ngày đầu tiên trên giường, ói mửa, rồi đôi ngày cuối cùng cố gắng đi loanh quanh. Con tàu này được tin là có kết cấu cực kỳ vững chắc và ổn định, nhưng cô không thể chứng minh điều đó với tôi được đâu.”

“Tôi hy vọng bà không còn say sóng nữa.” Jenner nói. Cô đã lo lắng về bản thân cô, nhưng cô đâu chỉ gặp rắc rối thoáng qua. Bên cạnh cô, Cael và Mike đang trò chuyện về thể thao, hoặc việc đầu tư, hoặc chính trị. Cô quay khỏi họ, nhiều như Mike có thể quay đi khỏi cô và Chessie. Cael, dù vậy, sẽ quan tâm đến mọi từ cô nói.

“Không, lúc này tôi ổn rồi. Tôi tấn công một cửa hàng quà tặng và mua dự trữ Dramamine* và gừng, và chiếc vòng tay từ tính này có vẻ hữu ích.” Bà chỉ vào một vòng tay nhỏ, đơn sơ, đang thít chặt cổ tay bà. “Cho đến lúc này, nó tuyệt.”

(*Dramamine hay còn gọi là Dimenhydrinat là một loại thuốc chống buồn nôn, chóng mặt khi chuyển động.)

“Tôi rất mừng. Việc đau ốm trong kỳ nghỉ là điều thật tệ.”

Chessie rạng rỡ, “Thật tuyệt khi gặp được người quen biết ở đây. Tôi nhận ra vài gương mặt quen thuộc, nhưng tôi thật sự không biết hầu hết người tôi nghĩ chúng tôi biết.”

“Tôi hiểu ý bà.” Cô ngạc nhiên với bản thân về vài người cô được cho rằng cô thật sự biết như thế nào.

“Sydney đâu?” Ánh mắt của Chessie quét qua khu vực lân cận.

“Không. Syd bị bệnh bởi một loại siêu vi trùng tiêu hóa trước khi chúng ta nhổ neo. Tôi vừa mới nói chuyện với cô ấy cách đây không lâu. Cô ấy đã cảm thấy tốt hơn, nhưng cô ấy cho rằng cô ấy chưa hoàn toàn qua khỏi.”

“Tôi tin rằng cô ấy buồn khi phải bỏ lỡ chuyến hải hành này.” Chessie tiếp tục với vẻ thân thiện. “Hai bạn có muốn tham gia bữa tối với chúng tôi không?”

Jenner cười. “Cám ơn, nhưng chúng tôi đã có kế hoạch với vài người bạn rồi.” Cô quay sang Cael, biểu hiện của anh không một chút thay đổi. “Đã đến lúc phải đi chưa?”

Cael nhìn đồng hồ. “Chúng ta đã trễ vài phút rồi.”

Gia đình Fox nói lời tạm biệt và Jenner hứa hẹn sẽ ăn tối cùng họ vào một dịp khác. Khi họ đi về phía nhà hàng, Cael nói êm ái, “Em đã xoay sở rất tốt.”

“Em ***có thể*** là người biết lý lẽ.” Cô nói.

Câu trả lời của anh là một âm thanh kỳ lạ, ngắn gọn, bị bóp nghẹt trầm sâu trong cổ họng anh.

Cô thấy Fail và Ryan ở phía đối diện của căn phòng, Ryan trong bộ lễ phục, dựa trên cây gậy chống của anh ấy, Fail trong chiếc đầm dạ hội màu đồng thối lộng lẫy nhẹ nhàng ôm sát những cong tuyệt mỹ của cô. Họ là một cặp tuyệt vời cùng một vẻ tinh tế thoải mái dễ chịu. Nếu cô không biết tốt hơn, dù có nằm mơ cô cũng không nghĩ họ chính xác không phải là người mà họ tỏ ra.

Buổi tối không chỉ toàn sự vui đùa và trò chơi. Frank Larkin cũng ở đó, cùng với vệ sĩ chó săn của hắn kề cận... nhưng không quá gần. Cô không thích cách Larkin nhìn vào những hành khách. Ngay cả khi hắn nói chuyện với họ, mỉm cười với vẻ bề ngoài cùng một trong số họ, vẫn có thứ gì đó xa cách. Hắn khiến cho việc chọn phe trở nên dễ dàng.

Có thứ gì đó sai lạc với hắn, cô nghĩ, và tự hỏi tại sao không ai trong số những người hắn nói chuyện có vẻ nhận ra điều đó. Hắn dường như xấu đi trước mắt cô, và đang càng lúc càng bồn chồn khi thời gian trôi qua. Trang phục của hắn, trong khi được cắt may đắt tiền và được chế tạo từ những vật liệu cao cấp, lại không hoàn toàn thích hợp với hắn. Hắn có vẻ bị sụt cân, và không bận tâm đến việc mua quần

áo mới hay sửa lại những đồ cũ cho phù hợp. Thật không khôn ngoan cho ai đó vì những rắc rối mà trang phục đó gây ra với vị trí đứng đầu của ông ta.

Mọi người khác trong chuyến hải hành đều có người đi cùng: bạn bè, người hôn phối, tình nhân... trừ Cael. Nhưng Larkin chỉ đi một mình. Hắn không chỉ có một phòng lớn cho bản thân và thực hiện chuyến du lịch dài hai tuần mà không có đến một người bạn đi cùng, hắn còn giữ tất cả những người khác tránh xa hắn.

Ngay cả khi hắn thực hiện những cuộc chuyện trò nhỏ, đi bộ xuyên qua đám đông, đóng vai nhà tổ chức tốt bụng, hắn vẫn tách biệt và cô đơn. Điều đó thật buồn bã, có phần nào nhếch nhác.

Cô và Cael nói chuyện với Fail và Ryan chỉ trong một khoảng thời gian ngắn khi Tiffany gia nhập vào nhóm. Cô ấy mặc một chiếc váy đen cực ngắn và bó sát đến nỗi chỉ để lại chút ít cho trí tưởng tượng, và đôi giày gót cao năm inch khiến cô cao ngang tầm Cael; bằng cách nào cô có thể bước đi trong đôi giày đó là điều bí ẩn đối với Jenner. Tuy không hẳn tất cả mọi người đều chứng kiến màn trình diễn của Tiffany vào đêm đầu tiên ra khơi của họ, nhưng ít ra phần lớn đã nghe về chúng. Tất cả sự chú ý đổ dồn về nhóm nhỏ của họ khi cô ấy quay nhìn Jenner.

“Tôi nợ cô một lời xin lỗi.” Cô ấy nói, giọng cô điềm tĩnh và ở âm vực bình thường, vì vậy một số người sẽ nghe thấy nhưng không có vẻ như cô đang thực hiện một cuộc trình diễn. Nụ cười mà cô phô bày thật sáng chói. “Cô sẽ vui khi biết tôi đã bỏ rượu trong suốt chuyến hải hành này, và bất kỳ lúc nào tôi thấy một ly Ghostwater lần nữa, thì nó vẫn là quá sớm.” Nụ cười trở nên dịu đi. “Tôi không thích trở thành kẻ say sưa.”

Cô ấy thậm chí gật đầu với Cael, mặc dù thái độ của cô ra vẻ khinh miệt nhiều hơn. “Tôi rất tiếc. Tôi vui là chuyến hải hành đang diễn ra tốt đẹp với anh, dù tôi đã làm điều tốt nhất của tôi để gây ra một cảnh hỗn loạn.”

Anh gật đầu một cách lịch thiệp, không nói gì, và kéo Jenner lại gần hơn chút nữa. Cái nhìn anh chiếu vào Tiffany có vẻ nhẹ nhõm, rõ ràng hơn, nghi ngờ. Điều đó có phải là một phần trong tiết mục, hay anh thật sự bị ngạc nhiên với diễn tiến này?

Tiffany quay sự chú ý của cô trở lại Jenner. “Một lần nữa, tôi thật sự xin lỗi vì đã đẩy cô vào sự kiện xúc động của tôi. Và liệu tôi có được lượng thứ chăng?”

“Dĩ nhiên rồi.”

Tiffany đưa bàn tay cô ra cho một cái bắt tay. Jenner nắm lấy bàn tay đó, và cảm thấy một thứ được ấn vào lòng bàn tay cô. Thứ gì đó nhỏ, hình vuông ... một miếng giấy ghi chú chẳng? Khi cái bắt tay đã qua, Jenner đợi vài giây trước khi lén lút liếc vào thứ cô đang giữ. Trái tim cô nảy lên tận cổ họng. Miệng cô khô khốc.

Nó không phải mảnh giấy ghi chú, mà là một cái bao cao su bọc giấy nhựa.

CHƯƠNG HAI MƯƠI LĂM

Jenner nắm chặt chiếc bao cao su trong tay, cảm thấy như thể cô không có đủ không khí để thở. Cái quái gì thế này?... Vỏ bọc nhựa bị làm nhàu, và cô cầu nguyện cho không ai khác nghe được âm thanh

cực nhẹ đó. Cô liếc nhanh Tiffany, rồi nói, “Vui lòng thứ lỗi cho tôi. Tôi phải ghé thăm phòng dành riêng cho quý bà.”

“Tôi sẽ đi cùng cô.” Tiffany rạng rỡ nói.

Cael trao cho cô một cái nhìn thật lâu. Jenner chưa bao giờ có người nào dành cho cô một sự chú ý chặt chẽ đến thế như anh đã làm. Cứ như thể anh nhận biết từng làn hơi cô thở, như thể anh nắm bắt được từng cảm giác thoáng qua trong biểu hiện của cô. Cô chỉ hy vọng cô không có vẻ hoảng loạn nhiều như cô cảm thấy. Cô có cảm tưởng anh không thích cô đi ra ngoài với Tiffany, nhưng anh sẽ làm gì? Có quá nhiều người ở gần bên, đang lắng nghe, và anh không thể ngăn cấm cô vào nhà vệ sinh, Chúa cứu giúp. Anh thả cô ra, những ngón tay anh nấn ná trên cánh tay cô như muốn nói **Hãy về nhanh.**

Cô và Tiffany bắt đầu tiến bước, và phía sau họ, cô nghe Fail nói, “Tôi cần thoa phấn, tôi nghĩ tôi sẽ tham gia với họ.”

Ryan đưa ra vài lời bình luận ứng khẩu về việc những người phụ nữ vào nhà vệ sinh hàng loạt. Cael vẫn im lặng. Jenner không nhìn lại phía sau, vì cô biết điều cô nhìn thấy: Một người đàn ông hết sức đa nghi.

Cô có những thứ quan trọng hơn sự hài lòng của anh đối với tâm trí cô. Lý do quái quỷ nào mà Tiffany đưa cho cô một cái bao cao su? Cô ấy cho rằng nó sẽ cần thiết hay là một trò đùa bệnh hoạn?

Khi họ bước vào phòng dành cho quý bà gần nhất, có một người khác đang sử dụng, một bà tóc trắng đang tô lại son môi trước gương. Người phụ nữ cười, gạt đầu, và rời khỏi. Ngay khi bà ta khuất dạng, Tiffany kiểm tra năm ngăn buồng nhỏ để chắc chắn không có ai ngoài họ, và khi điều đó đã xong, Jenner đưa tay cô ra, cái bao cao su đang nằm trong lòng bàn tay cô, “Cái thứ quái này là gì?”

Fail nhìn thứ Jenner đang giữ và nói, “Tiffany.” Vẻ chê trách rõ rệt trong giọng cô.

Cám ơn Trời Đất, có ai đó đã nhận ra “món quà” không thích hợp trong hoàn cảnh này, Jenner nghĩ.

Và Fail tiếp tục. “Một cái thôi ư? Ích gì với **một** cái bao cao su chứ?”

Jenner nhìn chăm chăm vào cô với vẻ hoài nghi, rồi ve vẩy cái túi nhỏ, hình vuông, nhãn nhúm về hướng của Tiffany. “Cô không cho tôi biết điều gì sao? Điều gì khiến cô nghĩ là tôi sẽ cần thứ này vậy?”

Tiffany thở dài, “Cút thật. Cô đã bị dọa dẫm, đúng không? Xin lỗi, Chỉ là... Tôi nhận ra cách cô nhìn Cael hôm nay, và tôi đoán nếu cô quyết định nhảy vào anh ấy, cô phải có sự chuẩn bị.” Cô ấy nhìn Fail “Và thực ra thì nếu cô ấy cần nhiều hơn một cái, cô ấy có thể mua ở cửa hàng quà tặng. Cái này dành cho lúc cực kỳ khẩn cấp.”

Jenner tròn mắt nhìn cô, “Và cô quyết định cách tốt nhất để trao nó cho tôi là trong một cái bắt tay, giữa công chúng?”

Nụ cười toe toét của cô hết sức quỷ quái. “Điều đó chỉ để vui đùa thôi mà.”

“Vui đùa!”

“Cô nên nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô.”

“Phải, vui lắm, ha ha. Điều gì khiến cô nghĩ tôi muốn nhảy vào Cael?” Có lẽ cô đã như thế. Cô đã ráng sức kháng cự, nhưng đó là một

nỗ lực thật sự, đặc biệt khi cô tỉnh giấc trong vòng tay anh và anh gần như khóa thân, và – Đừng tiếp tục! Chỉ cần những tình thế như họ đang có cứ tiếp tục thì việc nhảy vào anh sẽ không xảy ra... Cô hy vọng. Sự cuốn hút quá mạnh mẽ đến mức gần như gây đau đớn.

Tiffany nói. “Làm ơn đi. Thì cách mà hai người nhìn nhau chứ gì nữa?”

“Như thế có sự giết người sắp diễn ra vào mỗi giây ư?” Jenner nói khô khan.

“Thật sự có khả năng bị chết vì sex sao? Vì nó có vẻ càng lúc càng giống như sắp xảy ra đến nơi rồi, và một trong hai người phải đi bước đầu tiên. Cô sẽ phải làm điều đó, vì Cael sẽ không làm đâu.”

Điều đó làm cho Jenner tê cứng, trí óc của cô ngay lập tức mất phương hướng. Phần nộ, cô nghĩ : tại cái quái quỷ gì lại không cơ chứ?

Câu hỏi yên lặng ắt phải tỏ rõ trên mặt cô, vì Fail dịu dàng giải thích, “Anh ấy đã bắt cóc cô. Cô hoàn toàn ở trong sự kiểm soát của anh ấy, vì thế anh ấy sẽ không thực hiện bất kỳ điều gì với cô, không quan

trọng anh ấy muốn cô nhiều đến thế nào. Điều đó không công bằng. Cael có vài sai lầm...”

“Đừng để anh ấy nghe được cô nói điều đó.” Tiffany làm bầm. Cô bị lừa đi.

“Nhưng anh ấy sẽ không tận dụng lợi thế. Anh ấy sẽ không làm thế đâu.” Fail kết thúc, “Tiffany nói đúng. Nếu cô muốn anh ấy, Cô sẽ phải đi bước đầu tiên.”

“Điều gì khiến cô nghĩ rằng tôi muốn...” Cả hai người phụ nữ nhìn Jenner như thể cô bị mất trí, vì thế cô đã không hoàn tất câu hỏi. Được rồi. Họ tinh ý. Đó là một đặc điểm trong công việc của họ, cô tin như thế. Cô vung tay, quá đổi thất vọng, cô muốn đánh vào thứ gì đó. “Cô có bao giờ nghĩ đến việc bị thu hút bởi một người đàn ông trong loại tình huống này không?” Cô hỏi, ngờ vực.

Fail trả lời bình thản, “Điều gì khiến cô nghĩ rằng tôi không?”

Biểu hiện trong mắt cô cho thấy cô không đùa. Điều đã xảy ra với Ryan, Jenner không bao giờ nghi ngờ điều đó, đem lại sự ngọt ngào cho Ryan. Dù không phải trong hoàn cảnh tương tự - có bao giờ có hoàn

cảnh nào chính xác giống nhau đâu chứ? – trừ phi họ đụng nhau trong siêu thị hoặc được giới thiệu với nhau qua một người bạn.

Cô thở ra và nhìn vào phía sau của Tiffany. “Nhân dịp chúng ta bàn về điều đó, cô và Cael thì thế nào?”

“Thế nào là sao?” Sự thông hiểu chảy tràn trên khuôn mặt cô. “Oh, không. Không bao giờ. Anh ấy **cực kỳ** không phải kiểu ưa thích của tôi.”

Làm sao Cael không không phải kiểu ưa thích của một phụ nữ bất kỳ nào cũng như mọi phụ nữ cơ chứ?

Với một nụ cười, Fail làm sáng tỏ, “Tiff thích... một kiểu đàn ông khác.”

“Tôi thích những kẻ xấu xí.” Tiff nói ngang ngược. “Để cầu hôn tôi.”

Fail biểu lộ một cái khịt mũi quý phái, nếu như một cái khịt mũi có bao giờ trở nên quý phái. “Điều Tiffany đang nói là cô ấy thích một người đàn ông để cô ấy làm chủ trong mọi lĩnh vực – và người đó chắc chắn không phải là Cael Traylor.”

“Tôi nhận ra điều đó.” Jenner nói, cô giơ chiếc bao bao su ra, trở lại với chủ đề trên tay. “Tôi biết làm gì với thứ này? Tôi thậm chí còn không có một chiếc ví.” Dường như không có đến một chỗ để mang nó theo, cũng như cô không có điện thoại hoặc ngay cả thẻ chìa khoá phòng. Son môi của cô ở trong túi của Cael.

Tiffany nhún vai. “Tùy. Cô muốn làm gì với nó thì làm. Nhét vào bên trong áo lót, hoặc quăng nó đi.”

Một nhóm ba người phụ nữ ăn mặc đẹp đẽ khác tiến vào, nên cuộc thảo luận chấm dứt. “Tôi cảm thấy đói rồi.” Fail nói, dẫn đường ra khỏi nhà vệ sinh. Jenner liếc nhanh vào thùng rác cạnh cửa, lưỡng lự, rồi nhét gói bao cao su vào chiếc áo lót không dây của cô.

Chiếc tàu chạy suốt đêm từ Hilo đến Honolulu. Ryan, Fail và Tiffany lên bờ vào sáng hôm đó, trong khi Cael ở lại trên tàu với Jenner. Anh chờ cô ca thán và nổi xung, gây phiền toái cho anh về việc phải ở lại trên tàu, trong khi họ ở giữa Hawaii quyến rũ. Nhưng cô yên lặng một cách kỳ quặc kể từ lúc đến phòng dành cho quý bà cùng Fail

và Tiffany đêm hôm trước, khiến anh thắc mắc không biết bọn họ đã nói những gì. Đêm qua, Jenner cũng không phàn nàn về chiếc còng. Khi họ đi đến bên giường, cô chỉ đơn giản chìa tay ra, một đề nghị trang nghiêm và hờn dỗi. Một Jenner Redwine trầm ngâm dọa anh sợ chết khiếp. Cô đang toan tính thứ quái quỷ gì vậy? Anh không phút nào nghĩ cô đột ngột và ngoan ngoãn chấp nhận tình thế, bởi vì điều đó không có trong gen di truyền của cô.

Cô không làm bất cứ điều gì nhưng lại khiến anh cảnh giác nhiều hơn. Y như việc chờ đợi núi lửa phun trào vậy.

Họ ở Honolulu chỉ một ngày hôm đó, nhổ neo trong đêm để trở về đảo lớn, đến Kona, nơi ở phía ngược lại Hilo bên kia hòn đảo. Kona là phiên của họ lên bờ. Sự di chuyển của họ không thể phản chiếu sự di chuyển của Larkin, hay thậm chí của mỗi người khác. Một số người trong nhóm sẽ ở trên tàu toàn bộ thời gian, một số sẽ theo dõi Lakin toàn bộ thời gian, nhưng không luôn luôn là cùng một người hoặc một nhóm người.

Kế hoạch đầu tiên của anh là đưa Jenner đến một nhà hàng hoặc một quán cafe có tầm nhìn thật tuyệt, và giết vài giờ ở đó. Họ có thể đi theo chuyến tham quan Kona theo nhóm, điều đó là một vỏ bọc thật tuyệt, nhưng cũng là một loại tra tấn kinh khủng. Linda Valve và Nyna

Phillips đã gặp gỡ hai người phụ nữ khác, hai người này đi du lịch cùng nhau, và cả bốn người bọn họ rất hợp ý. Penny và Buttons – Buttons, tên của phụ nữ gì mà lại như thế chứ? - ở trong một phòng nhỏ hơn trên một khoang khác, nhưng trong những ngày vừa qua, họ trải qua rất nhiều thời gian ở trong phòng của Linda và Nyna, căn phòng đối diện phòng của Jenner. Anh biết như thế bởi vì đôi lần anh và Jenner ngẫu nhiên gặp nhóm bốn người trong hành lang và nghe thấy họ cười như pháo nổ ngoài ban công.

Ngày hôm qua, họ gặp bốn người phụ nữ hai lần : Một lần trên hành lang, một lần trên boong. Chuyến tham quan hôm nay được đề cập đến cả hai lần, vào những bữa ăn. Bữa ăn trưa thế nào? Tham gia cùng chúng tôi bữa tối nhé? Tất cả những lời đề nghị đều thân thiện, không chủ định trước và chân thật. Họ thích Jenner, và tại sao không chứ? Dù vậy, thay vì chấp thuận nhanh chóng, như anh đã mong đợi cô làm như thế, Jenner lịch thiệp đưa ra lời khước từ hợp lý. Tuy nhiên, bốn người phụ nữ vẫn kiên trì.

Cả bốn người phụ nữ đều tham dự chuyến tham quan theo nhóm; đó là lý do sự tra tấn mà anh muốn tránh xa.

Thay cho chuyến tham quan hoặc quán cafe, Cael đưa Jenner đến một vịnh nhỏ, nơi một người địa phương giới thiệu cho việc bơi với

ống thở. Jenner đã nói cô thích bơi với ống thở, và, quý thật, cô xứng đáng có được một chút vui vẻ.

Họ tách khỏi nhóm ngay khi rời khỏi tàu, anh tìm cửa hàng bán đồ lặn mà Sanchez đã tiến cử, nơi anh thuê những thiết bị cần thiết và được hướng dẫn đến vịnh này, nơi mà, theo người đã cho anh thuê thiết bị, sẽ không đông đúc như vịnh Kealakekua.

Vùng nước nông mang một sắc thái bất ngờ của màu xanh; nửa vòng cây cối bao quanh vịnh tươi tốt và sum xuê, ngăn cách họ khỏi phần còn lại của thế giới, cho dù Kona rộn ràng ngay phía bên kia rừng cây.

Jenner đứng cách vài feet, y phục phủ ngoài của cô đã tháo bỏ để lộ bộ bikini màu đen trông như thể được vẽ trên thân thể cô. Nhìn thấy cô trong quần áo tắm khiến anh nhận ra cô không gầy nhom, ít ra không như anh đã nghĩ về sự gầy nhom. Cô mảnh mai, nhưng khung xương của cô được bao bọc bằng da thịt mịn màng. Ngực cô có thể hơi nhỏ nhưng chúng rắn chắc và vun cao. Chúng vênh váo. Cô chắc chắn sẽ cắt đầu anh nếu như anh có bao giờ nhìn vào cô, hay bất kỳ phần thân thể nào của cô, như là vênh váo.

Bộ ngực nhỏ bé đó khiến nước ứa trong miệng anh, và tay anh run lên với mong muốn được chạm vào chúng. Đôi núm vú của cô sẽ... Anh kéo giật suy nghĩ ra khỏi đường lối mà chúng đang chạy đua. Ý chí của anh đã bị kéo căng hết sức từ việc ngủ cùng cô rồi. Anh thức giấc trong đôi buổi sáng vừa qua với cô quấn quanh anh như dây leo. Sự cương cứng buổi sáng của anh khiến cho tình huống đặc biệt mạo hiểm. Nếu anh thông minh, anh sẽ quăng những chiếc còng đi, chỉ để sau đó anh sẽ không bị thức giấc với cô gần như nằm bên trên anh. Sự thỏa hiệp là tình huống khó khăn.

Đôi dép xỏ ngón và mũ của cô nằm trên cát, cùng với y phục được sắp xếp gọn gàng, và nằm trên chiếc nón để giữ cho nó không bị gió thổi bay; thiết bị lặn có ống thở của cô đang dựa trên tay. Cô nhìn vùng nước phía trước, mê mải với vẻ đẹp của chúng – hoặc có lẽ đang tự hỏi không biết anh có chìm chết cô ngay khi họ tiến vào vùng nước sâu hay không. Cứ làm như cô chưa trao anh lý do ấy.

“Đừng lo lắng.” Anh nói khi anh đến bên cô. “Nếu em biến mất khi chúng ta ở cùng nhau, sẽ gây ra quá nhiều sự nghi ngờ. Em an toàn ở đây.”

Cô đảo tròn mắt. “Cám ơn nhiều. Anh thật sự là một quý ông đấy.”

Có nhiều hơn một dấu hiệu châm chọc trong giọng cô. Bởi vì lúc này cô đã biết anh sẽ không làm tổn thương cô, và anh biết cô sẽ không gây rắc rối cho anh như cô đã liên tục hứa hẹn. Không, khi ở nơi công cộng – và không cho đến khi việc này trôi qua, ít ra là như thế. Sau đó... Sau đó anh và Jenner Redwine sẽ phải thanh toán lẫn nhau.

Điều đó hứa hẹn một cuộc chiến tệ hại. Anh đã thấy trước điều đó nhiều hơn bất kỳ thứ gì khác anh có thể nhớ được trong cuộc đời anh, ngay cả sinh nhật mười bảy của anh khi anh có chiếc xe đầu tiên. Anh mang mặt nạ thở vào và lao xuống nước, nhìn lại phía sau để chắc chắn Jenner đang theo sau. Cô đã làm thế, và giống như anh, cô cũng mang mặt nạ thở khi cô đi vào vùng nước sâu.

Ánh mắt anh dõi theo những đường nét trên cơ thể cô, vì anh không thể **không** nhìn. Cứ như thể anh chưa từng nhìn cô trong những bộ quần áo trang trọng phù hợp trước đó. Vài chiếc đầm dạ hội ôm sát những đường cong của cô, và những bộ đồ tắm khác khi ngồi bên hồ bơi. Nhưng bộ bikini giống như đồ lót, ít ra là đối với đàn ông, và số da thịt nhìn thấy không khác gì một loại tra tấn.

Sớm thôi. Điều này sẽ qua sớm thôi. Rồi anh và Jenner sẽ có một cuộc chuyện trò dài cùng nhau.

...

Jenner cô gắng gạt bỏ tất cả nỗi lo lắng và thích thú với hành trình bơi bằng ống thở, nhưng thật khó khăn khi Cael luôn ở quá gần như thế. Anh cho rằng cô sẽ làm gì, bơi đến nơi an toàn sao? Cô đã trao cho bản thân một cuộc trò chuyện nghiêm khắc. Anh không đe dọa được cô, không phải hôm nay, anh đang ở không xa sự an toàn. Cô sẽ phải tập cho quen với việc anh thường xuyên ở bên cô, để sự gần gũi của anh không ảnh hưởng đến cô chút nào hết. Nhưng nó đã như thế và cô không thể làm được gì về điều đó hết.

Dù thích hay không, chiếc bao cao su cô dấu trong ngăn kéo đựng đồ lót sụt qua tâm trí cô. Bằng cách nào lại không thể chứ? Nó khiến cho triển vọng về điều có thể xảy ra. Điều có thể xảy ra rất, rất, rất thật.

Cô lơ lửng trong nước khi một con cá đầy màu sắc lao qua, bên dưới cơ thể cô, ngay trước tầm nhìn của cô. Cô yêu cảm giác đại dương vỗ về da thịt cô khi cô rẽ nước, đẩy người tới trước bằng cánh tay cô và cú đập nhẹ nhàng của chân cô. Giống như đang bơi trong một bể chứa cá nhiệt đới khổng lồ, giống như trở thành một phần của đại dương thay vì là người quan sát. Rốt cuộc cô gần như quên Cael đang ở bên

cô, cô không hoàn toàn gạt bỏ được anh, nhưng cô gần như quên rằng cô đã ngủ với chiếc còng trên tay, bị giam giữ như tù nhân, thực hiện một vai diễn cũng như cuộc sống của Syd đã bị đe dọa. Nước lướt trên da cô, những chú cá lượn lơ quanh cô, quá dễ chịu. Nếu cô có thể ở đây...

Cô nhấc đầu và liếc ra sau để nhìn xem liệu cô có trôi dạt xa khỏi bờ hơn cô đã hình dung không. Tuy vậy, khi cô vươn thẳng người lên, chân cô chạm vào bờ cát của vịnh. Cael cách một khoảng ngắn – tất nhiên – và khi cô đứng, anh cũng làm thế. Cô tháo mặt nạ, hít thật sâu làn không khí tươi mát.

Họ ở cách xa mọi thứ, thật sự cô độc giữa thế giới, và cô đã chán phỏng đoán, chán bày trò. Cuộc đời cô không phải là một trò chơi, cũng không phải của Syd. Họ cần một chút sự thật giữa họ.

“Em không ngốc.” Cô nói.

Cael tháo mặt nạ và lúc lắc đầu anh, làm văng đi những giọt nước nhỏ. Anh cao hơn cô một cái đầu, ướt, và có thể chất tốt hơn bất kỳ người đàn ông nào mà cô từng nhìn thấy da thịt. Cô yêu dáng vẻ của anh lúc này, trần trụi và ướt đẫm. Anh lau những giòng nước đang nhỏ giọt trên mặt anh “Tự tôi cũng lượn ra điều đó khá nhiều mà.”

“Anh có thể nói thật với em.” Cô nói. “Ngừng đối xử với em như tù nhân đi.”

“Nhưng em là như thế, dù thích hay không.”

“Đừng trở thành đồ đầu đất như thế chứ.” Cô lầm bầm, cáu tiết. Cô đang cố thực hiện một hành vi, gọi là thỏa ước ngừng bắn. “Anh là người tốt, đúng chứ? Em có thể nhận ra điều đó. Em có thể kết nối những câu đố cùng nhau. Sự nhóp nhúa của Larkin và việc ông ta dính líu vào vài thứ dơ bẩn. Anh đang cố gắng lấy lại những điều tốt đẹp dựa trên ông ta. ***Em hiểu điều đó.***”

Biểu hiện của anh quá kiểm soát đến nỗi cô không thể đọc được điều gì từ chúng. “Tôi đánh giá cao điều đó, nhưng cũng chẳng làm thay đổi được điều gì.”

Cô nghĩ cô có thể nổ tung trong nỗi thất vọng. Anh phải làm cho mọi thứ khó khăn đến thế hay sao. “Sao anh không bơi ra đằng kia đi?” Cô nói giữa hai hàm răng nghiến chặt, vung tay và vẫy.

“Tôi thích ở đây.”

“Tôi có thể khiến mọi thứ dễ dàng hơn cho anh, hoặc gây khó khăn hơn.”

“Cũng vậy thôi.”

Anh làm tức chết, cô quát lên “Đồ dỏ hơi vụng về.” Rồi mang mặt nạ trở lại, quay lưng về phía Cael, và bơi đi nhẹ nhàng trong làn nước. Ngay cả với nước bao quanh tai, cô vẫn nghe được tiếng anh cười ngay trước khi tiếng bắn tóe nước bị câm lặng, điều đó cho cô biết anh đang tham gia cùng cô.

Cô nổi trên mặt nước, không hoạt động, không khóa nước, chỉ ở đó. Cô muốn tin tưởng Cael, cô muốn được tin tưởng. Đó là đòi hỏi quá nhiều sao? Nổi trên nước, vươn tay đến những con cá màu sắc rực rỡ lao qua cô. Cô để bản thân thả lỏng và chỉ trôi dạt. Cô đã làm điều tốt nhất để ngừng lo lắng, ngừng suy nghĩ. Vấn đề là, khi cô cho phép sự cảnh giác hạ thấp, những ký ức cũ luôn đánh vào mặt, và cô sẽ bị mất mát thêm lần nữa, tan vỡ niềm tin thêm lần nữa.

Thật ngạc nhiên cho cô, ký ức của cô quay trở lại nhanh chóng và dễ dàng đến thế. Cô không nhận ra cô đã mang theo những sự phản bội

của quá khứ nặng nề đến thế nào trong tất cả những năm tháng qua. Cô đã luôn chờ đợi bị tổn thương, bị lợi dụng, và điều đó giữ cô tránh xa những mối quan hệ thân thiết được hình thành với bất kỳ ai trừ người cô tuyệt đối tin tưởng là Syd và Al. Cô không cho phép bất kỳ ai khác gần gũi, không cho phép bản thân hạ thấp sự cảnh giác đủ lâu để một ai đó có thể làm tan vỡ trái tim cô. Không một người đàn ông nào, không một người bạn nào.

Cô không hối tiếc việc mất Dylan, hay thậm chí cha cô, nhưng Michelle lại là chuyện khác. Jenner nghi ngờ người phụ nữ mà cô đã trở thành, và người phụ nữ là Michelle bây giờ có thể có điều gì chung, nhưng đột ngột cô thấy nhớ người bạn cũ như thể họ chỉ vừa tan vỡ ngay hôm qua thôi.

Với tất cả những căng thẳng trong tuần qua, có vẻ không còn quan trọng để vương mang nỗi oán hận về sự thiếu suy xét cách đây đã lâu. Michelle đã là một phần quan trọng trong cuộc đời cô trong một quãng thời gian dài, và dù cho những ngày tháng đó đã trôi qua lâu rồi, dù cho cô không thể có lại thứ cô đã một lần có, cuộc đời cô vẫn phong phú hơn khi có Michelle trong đó. Cô không thể lấy lại chỉ một ngày dù cho cô có cơ hội.

Cách đây nhiều năm, cô đã rời bỏ Michelle, và cô chưa bao giờ nhìn lại. Khi việc này trôi qua – và với mỗi ngày qua đi, cô càng chắc chắn hơn rằng nó sẽ kết thúc với cô và Syd bình an vô sự và ở cùng nhau lần nữa – Cô sẽ rời bỏ Cael dễ dàng như cô đã rời bỏ cuộc sống cũ của cô sao? Cô sẽ cắt rời anh ra khỏi tâm trí cô và, chết tiệt thật, khỏi trái tim cô sao?

Cô có thể có được cơ hội nào không? Lựa chọn nào không? Cô chắc chắn sẽ thức dậy vào một buổi sáng và anh chỉ vừa đi mất, rời khỏi cuộc đời cô cũng đột ngột như khi anh bước vào.

Cô nghĩ đến Michelle lần nữa, về những bữa tiệc mừng, những buổi trò chuyện và những lần tranh luận của họ và cô bật cười. Có nhiều khoảnh khắc đẹp hơn nỗi đau đớn, và mặc dù cô từ chối chúng, cô vẫn không thể nào quên. Chúng là một phần trong cô cho dù cô đã đổi thay quá nhiều kể từ những ngày tháng đó. Ngay cả Dylan và Jerry thỏa mãn với mục tiêu của họ trong việc khiến cô trở thành người như bây giờ, cô không có bất kỳ khao khát nào gặp lại họ lần nữa, nhưng trong cách riêng của cô, cô tha thứ cho họ trong lúc cô bơi ở nơi này, chốn giống như trong một thế giới khác.

Khi cô vượt lên khỏi nước, Cael, như vẫn luôn thế, ở cách một khoảng ngắn. Không có ai khác trên vịnh, mặc dù đó có lẽ không phải điều cuối cùng.

Cô đi đến bên anh, sự chuyển động của cô chậm rãi và ung dung khi cô hoạt động trong làn nước, thứ đang vỗ bập bênh trên đôi vú cô, cô tháo mặt nạ, lắc nước khỏi tóc cô.

“Đêm đầu tiên chúng ta lên tàu, anh đã buộc em hôn anh.”

Anh cũng tháo bỏ mặt nạ, quan sát cô với đôi mắt che dấu. “Có người đang quan sát” Anh nói thẳng thừng. “Điều đó là cần thiết.”

“Lúc này không có ai đang quan sát.” Cô nói khi cô đến một điểm dừng, quá gần đến mức cô gần như chạm vào anh. Cô ngược đầu ra sau và nhìn lên anh. Cô đẩy đi sự giận dữ, niềm thất vọng, nỗi tổn thương của cô và cố gắng cho phép bản thân nhìn Cael như không điều gì khác ngoài một người đàn ông. Từ lúc bắt đầu cô đã bị anh thu hút, bị cuốn vào anh theo bản năng, nhưng cô đã chiến đấu để chống lại anh – giống như bất kỳ người phụ nữ ngay thẳng nào chiến đấu với bản thân trong tình huống tương tự.

Nhưng mọi thứ không như nó tỏ ra lúc ban đầu, bây giờ cô đã biết điều đó. Và cô không muốn mất anh. Điều đó quả thật như một cú đá vào mông!

“Hãy hôn em lần nữa.” Cô nói. “Không vì sự quan sát của bất kỳ ai khác và anh phải cho họ thấy, không vì nó là điều cần thiết, nhưng chỉ... bởi vì...”

Anh buông một tiếng thở, “Đó không phải là một ý tưởng tốt đâu.” Giọng nói mượt mà của anh hàm chứa một cạnh sắc thô nhám, khiến mọi thứ trong cô bị kéo căng trong phản ứng.

“Đồng ý.” Cô nói. “Dù thế nào đi nữa, hãy làm đi.”

Anh không chuyển động. Cô đặt tay lên ngực anh, cảm nhận những sợi lông xoắn tít, hơi ấm của làn da anh, tiếng đập dồn dập của trái tim anh.

“Hôn em đi.” Cô nói lần nữa, và trái tim của chính cô cũng đang nện thình thịch, mạnh và nhanh đến nỗi cô chỉ vừa đủ thở được. “Không có ai để bán ngoại trừ những con cá.”

Cô tiến lên một nửa bước và dựa vào anh, anh choàng tay quanh cô và kéo cô lại gần, và anh khóa chặt miệng anh trên miệng cô.

Lần này không có sự sợ hãi nào, không có sự hoảng loạn nào, cô dựa sát vào anh, lạc lối trong cảm giác của miệng anh trên cô, thân thể ướt đẫm của anh tỳ sát vào cô. Hơi nóng của anh trái ngược hoàn toàn với sự mát mẻ của làn nước, với làn da ướt của cô, và cô say sưa với chúng.

Sự tách biệt, nước, cảm giác về làn da của Cael tỳ sát vào cô, và niềm vui thích từ miệng anh trao tặng khiến cô ngây ngất với khoái cảm tuyệt đối. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, cô không băn khoăn về ngày mai, sự trả thù, hay một lần nữa là người ngoài cuộc trong khi cô tha thiết muốn được ở bên trong. Chỉ là một nụ hôn, một nụ hôn dành cho họ, không vì ai khác.

Anh khum tay dưới mông cô và nhấc cô lên, làm cô vừa vặn với anh, quần đôi chân cô quanh anh. Anh đã cứng như đá, vật cương cứng của anh ép vào cô. Chậm rãi anh di chuyển cô tỳ sát vào anh, nhấp nhô cô lên xuống. Một tiếng rên yếu ớt bị tắc trong cổ họng khi cô nín chặt lấy vai anh, và “chỉ một nụ hôn” đã biến thành thứ khác nhanh chóng đến nỗi cô cảm thấy như thể cô đã thật sự mất kiểm soát. Sự rộn ràng

giữa đôi chân cô đi từ thích thú đến điên cuồng chỉ trong vài giây. Tiếng rên rỉ thứ hai của cô căng thẳng, khát khao.

Anh đẩy tay vào phía sau vùng đáy của chiếc quần bikini, những ngón tay dài của anh vươn xuống dưới và vào trong. Cô giật nảy lên khi hai trong chúng đi xuyên vào trong cô, mạnh mẽ và thô nhám và giống y như mọi thứ trong cô bị kéo căng và đạt đỉnh, và cô bắt đầu đến nơi, những tiếng rên rỉ dồn dập của cô lan trong tiếng sóng. Điên cuồng, cô cố ngừng rên rỉ, cố ngừng thân thể cô khỏi việc di chuyển tỳ sát vào anh rõ ràng đến thế, cố gắng kiểm soát sự co thắt nhịp nhàng quanh những ngón tay của anh. Điều này không phải đang xảy ra. Điều này không thể đang xảy ra. Tất cả những gì cô muốn là một nụ hôn, điều gì đó cho cô biết rằng không chỉ mình cô ở trong tình trạng này. Cô không mong đợi những thứ phá vỡ sự kiểm soát theo cách thức đó.

Anh đặt cô xuống nhẹ nhàng – về thân thể, ít ra là thế. Khi cô có thể thở trở lại, suy nghĩ được trở lại, khi chân cô giữ được sức nặng của cô, anh duỗi thẳng chân cô và để cô trượt xuống cơ thể anh. Cô dựa vào anh trong một lúc, mắt cô nhắm nghiền, bị chặn giữa sự thỏa mãn sâu sắc và sự ngượng ngịu.

Dù vậy, anh giải quyết vấn đề nan giải đó. Anh nói, “Tôi nghĩ em đã nói em sẽ không vương phải hội chứng Stockholm với tôi.” Choáng

váng và nhục nhã găm rú trong cô. Hơi thở của anh cũng khó nhọc như của cô, nhưng đó là chi tiết nhỏ nhoi khi so sánh với điều anh vừa nói.

“Anh có thật sự nghĩ rằng đó là điều đang xảy ra ở đây không?” Cô xoay sở để bình tĩnh, cô xoay sở để duy trì giọng nói của cô. Điều không xoay sở để làm được là nhìn vào anh. Cô không biết liệu cô có thể nhìn anh lần nữa được hay không. Cô chưa bao giờ cảm thấy yếu ớt như thế này, và việc ngã nhào từ niềm khoái cảm mê đắm thành nỗi nhục nhã ngoạn mục đến nỗi giống như một cú thui vào bụng.

“Tôi được cho rằng nên nghĩ đến điều quái quỷ gì khác đây?”

“Một nụ hôn và sự cương cứng chắc chắn không thể quấy rầy anh quá nhiều.” Cô nói, kiên quyết giữ cho giọng cô lạnh nhạt cho dù điều đó có giết chết cô đi chẳng nữa, “Tôi nghĩ anh có kết quả.”

“Tôi không phải là người lên đỉnh.”

Cô **có thể** nhìn anh, cô nhận ra. Đủ giận dữ để làm nên điều kỳ diệu. “Đó” cô nói, “hoàn toàn là việc của anh. Tôi đã có điều tôi muốn. Quá tệ là anh lại không.”

Anh cầm tay cô trong tay anh và hướng cô tiến vào bờ, gần như kéo cô đi theo. “Chúng ta sẽ trở về tàu, và em đi cùng với Fail và Ryan. Hôm nay.”

“Không.” Cô chống lại. “Tôi không đi.”

Anh lờ cô đi. “Tôi không chắc chắn chúng ta sẽ giải thích điều đó như thế nào, nhưng chúng ta sẽ nghĩ ra một cách.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết. Đó là phòng của tôi. Nếu anh không muốn ở đó, thì cứ việc lê mông của anh đi khỏi đó. **Anh** đi mà ở với Fail và Ryan.”

Họ ra khỏi nước, phần cuối của bờ vịnh rửa sạch chân họ. Cô kéo giạt tay cô ra khỏi tay anh, và họ đứng đối diện nhau giống như hai tay súng.

Thật đáng ngạc nhiên, một nụ cười toe toét đột ngột lóe lên trên gương mặt anh. “Tại sao tôi không thấy ngạc nhiên rằng một cực khoái khiến cho em cáu kỉnh nhỉ?”

Không thể tin được.

Cô há miệng để nguyên rửa anh, nhưng một gia đình – người mẹ, người cha và hai cậu nhóc thiếu niên – đi đến bờ biển, thiết bị lặn của họ và những cái túi có tên của đủ loại bãi biển trên tay. Cuộc nói chuyện của cô và Cael chấm dứt... trong lúc này.

Ngoại trừ lời cuối cùng. Lời cuối cùng là của cô. Cô nói. “Có sự hiện diện của những người khác. Có lẽ anh nên quấn khăn tắm quanh eo đi, anh chàng to xác.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU.

Bí quyết để cuộc theo dõi lâu dài thành công là thích nghi, trở nên vô hình. Bằng cách đó, tình huống chiếc tàu du lịch đã sáng tạo nên vỏ bọc tuyệt hảo. Nếu bạn đang sống một cuộc đời bình thường, và duy trì việc theo dõi một nhóm người tương tự gần nơi làm việc, trên đường

phố, cạnh nhà bạn, trong những nhà hàng khác nhau, bạn đương nhiên sẽ bị nghi ngờ. Về cơ bản, khi bạn đang sống cùng trong một khách sạn sang trọng, bạn *được trông đợi* để nhìn thấy những người tương tự ngày này qua ngày khác.

Điều đó không có nghĩa là họ không cần phải cẩn thận, làm việc luân phiên, và duy trì vỏ bọc của họ.

Cael biết thứ anh cần. Anh cần tập trung vào công việc, và đẩy người phụ nữ đang ở trong phòng tắm ra khỏi tâm trí, tránh xa khỏi anh.

Dù thích hay không thì anh và Jenner sẽ ở trên boong tối nay. Bữa tiệc hóa trang Thập Niên Hai Mươi đã được sắp xếp. Anh ghét trang phục lỗ lã, cho dù chúng đi cùng một chiếc mũ phớt mềm. Vào vài lúc trong buổi tối sẽ có đấu giá người độc thân, thứ rõ ràng anh có ý định hướng đến. Đấu giá là một trong những sự kiện từ thiện, vì vậy Larkin có khả năng ở đó. Sống cùng tiệc tùng, người ta vốn như thế mà.

Tiếng gõ cửa làm Cael ngạc nhiên, nhưng khi anh nghe giọng Matt – “Phục vụ phòng, thưa cô Redwine.” – Anh thả lỏng và băng ngang qua phòng để mở cửa. Phải có điều gì đó vì anh không gọi phục vụ phòng.

Cho dù Larkin ở trong phòng lúc này hẳn có một người lính gác bên ngoài cửa mọi lúc, vì thế anh đã bảo Fail và Tiffany đừng đến gần.

Sự tăng cường an ninh làm anh khó hiểu. Tại sao lại là bây giờ, sau cuộc gặp ở Hilo, sau khi Larkin đã chuyển giao memory stick (*thẻ nhớ*)? Chắc chắn có thứ gì khác nữa, dù vậy, vào lúc này, họ vẫn chưa có chút manh mối nào. Mặt khác, cũng không quá sức để hình dung Larkin có nhiều hơn một khách hàng chờ đến lượt.

Matt tiến vào phòng cùng một chiếc khay bạc có nắp vòm được giữ thăng bằng trên một tay. “Sanchez nói chắc chắn có thứ gì đó sắp xảy ra.” Cậu nói trong một giọng thấp sau khi cánh cửa đóng lại phía sau.

“Dean Mills là trung tâm của vụ này, nhưng có vài nhân viên an ninh khác nữa, những người đã chum đầu bàn bạc mà Sanchez cho rằng có điệu bộ ám muội.”

“Larkin?”

“Không dính líu. Sanchez nghĩ thế.”

Thật đáng ngạc nhiên. Nếu Dean Mills dính líu, làm sao Larkin lại không? Anh cần chú ý nhiều hơn vào nội bộ, nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Nếu anh có thời gian, anh đã cài người của anh vào đội ngũ an ninh nhiều hơn, nhưng sự kiểm tra lai lịch nhân viên an ninh thậm chí còn nghiêm ngặt hơn nhiều so với thủy thủ và hầu phòng. Nếu đủ thời gian, anh có thể tiến hành, nhưng đội ngũ an ninh đã được bố trí khi nhiệm vụ này triển khai. Anh may lắm mới tìm được Sanchez. Cho đến lúc này, anh ta vững vàng như một tảng đá, và mọi thứ anh ta nói đáng tin 100%.

Matt đặt chiếc khay lên bàn ăn tối, “Lời chúc mừng đến từ người hầu phòng của ngài, thưa ngài.”

Cậu mở chiếc nắp với một cử chỉ khoa trương.

Trong lòng chiếc khay bạc phủ đầy những gói bao cao su được sắp xếp từng cái một.

Cael nhìn xuống chiếc khay. “Cái quái quỷ gì thế này?”

Không cảm xúc, Matt đáp, “Chúng được gọi là bao cao su, thưa ngài, một phương pháp phòng bệnh hữu dụng để ngăn chặn...” Cậu

ngừng nói khi Cael thu hút sự chú ý của cậu, bồn chồn, và cuối cùng thú nhận, “Bridget cho rằng chúng có thể có ích.”

“Bridget, huh.”

“Thật ra, cô ấy nói nếu những thứ này không cần dùng đến trước khi kết thúc chuyến hải hành thì cô ấy sẽ ăn bộ đồng phục hầu phòng, thứ cô ấy thực sự ghét.”

Cael gương cao một tay, điều Matt nhận ra ý nghĩa nghiêm chỉnh trong yên lặng. Bây giờ.

Anh không thể có sex với Jenner, bất kể anh ham muốn nhiều đến thế nào – anh đã, chết tiệt, đã muốn điều đó nhiều đến nỗi anh chỉ suy nghĩ được chút ít về những thứ khác. Anh đã bắt cóc, đã đe dọa, và còng tay cô thường xuyên, và quan trọng là lợi dụng cô để làm những điều phải làm. Một cách hợp lý, anh biết rằng thật hết sức bệnh hoạn khi làm tình với cô dưới hoàn cảnh này. Trí óc của anh ở trong tầm kiểm soát nhưng cái vật đàn ông của anh lại có chủ ý riêng của nó. Điều cuối cùng anh cần là những thành viên trong nhóm của anh phá hoại sự tự chủ của anh. Bọn họ không phải là người cố tình nói những điều sẽ tạo ra một bức tường ngăn cách anh và điều anh mong muốn nhất.

Bọn họ không phải là người buộc phải nhìn thấy sự tổn thương và giận dữ trong mắt cô.

Tiếng nước chảy trong phòng tắm ngừng lại, điều đó có nghĩa là Jenner có thể đi vào trong phòng khách trong khoảng vài phút nữa. Không nên để cô thấy anh đang đứng bên một đồng bao cao su đủ loại sáng chói. Anh nhìn trừng trừng vào Matt. “Tôi được cho rằng sẽ làm cái quái quỷ gì với những thứ này?”

“Tôi cho rằng chúng vừa vặn với ...”

Lần này, tia nhìn của anh có thể cắt được cả thép.

Matt nhún vai. “Che dấu chúng hoặc bảo tôi mang chúng đi. Lệnh của anh, ông chủ.”

Trí óc của Cael biết rằng việc mang những bao cao su ra khỏi phòng là điều đúng đắn. Anh đấu tranh với bản thân thêm một cuộc cuộc chiến nữa, nhưng lần này, cái vật đàn ông của anh chiến thắng.

...

Jenner chưa bao giờ là một fan lớn của trang phục – Cô tránh xa những bữa tiệc Halloween như tránh bệnh dịch, vì lễ Halloween rất kinh dị, và không phải là một cách thức dễ chịu – nhưng bữa tiệc này là một trò vui kỳ quặc. Cô chưa bao giờ ăn mặc như thế này trước đây. Chiếc váy có đuôi màu đỏ có đính tua và chiếc mũ chuông vừa khít của cô thật sự đáng yêu và Cael ăn mặc như một kẻ cướp nóng bỏng, nóng bỏng đến mức cô không thể rời mắt khỏi anh mặc dù cô muốn hoàn toàn phớt lờ anh. Vài thứ không hề tình cờ. Trang phục đen, sơ mi đen, và cà vạt trắng trông rất tuyệt với anh, cô thậm chí còn thích cả cái mũ nữa.

Đánh giá những trang phục khác quanh cô, khi họ tha thẩn trên boong, cô quyết định cô và Cael đã gặp may. Có những bộ trang phục zoot* ác liệt với đủ mọi màu sắc, những bộ đồ Gatsby Girl kém hấp dẫn hơn váy có đuôi, và một đôi quân phục thời Thế Chiến I. Một vài chiếc đầm thiếu nữ có đuôi trong sắc độ vàng chết người thật sự nổi bật giữa đám đông, và Jenner rất mừng vì cô có mũ thay vì băng cột đầu đính lông chim đóng đũa trong gió. Thậm chí còn có một cặp cô gái thuốc lá, bao gồm những thuốc lá dạng kẹo trên khay của họ; chúng tốt hơn các cô ấy.

(*Zoot suit : Kiểu trang phục nam thịnh hành vào đầu những năm 40 với quần âu xếp ly rộng, ống túm đi cùng áo khoác dài gần tới gối, độn vai rộng, ve áo rộng, nón phớt và cây ba-toong.

*Gatsby girl outfits : Kiểu trang phục đầm nữ gợi cảm thịnh hành vào những năm 20, thời trang ăn theo bộ phim Great Gatsby nổi tiếng dựa theo tiểu thuyết cùng tên của tác giả F.Scot Fitzgerald người Mỹ.)

Âm nhạc đang chơi suốt đêm không hoàn toàn từ thập niên hai mươi, nhưng có bao nhiêu lần cô đã nghe thấy “Charleston*” và “Singin’ in the rain”? Tuy nó thật xưa, hơn thập niên hai mươi, ba mươi, và bốn mươi. Vì những bài học vũ điệu Charleston đã chấm dứt, từng nhóm đôi ở trên sàn khiêu vũ, nhưng cô và Cael chờ đợi bên lan can tàu, nơi Larkin, đang mặc trang phục kẻ cướp giống Cael dù hẳn có vẻ nhếch nhác hơn là chứng diện, ở trong tầm kiểm soát của Cael.

(*Charleston : Giai điệu độc đáo của nhà soạn nhạc, nghệ sĩ piano James P.Johnson được hát bởi Elisabeth Welch, phát triển thành vũ điệu Charleston trong cộng đồng người Mỹ gốc Phi sau phổ biến thành cơn sốt trên thế giới vào những năm 20-30, tiền thân của vũ điệu Lindy hop, Roots Jazz , swing jazz. Vũ điệu có thể múa nữ solo, tập thể, múa đôi... bằng toàn bộ động tác hình thể.

*Singin’ in the rain : Bài hát trong bộ phim âm nhạc cùng tên phát hành vào năm 50s với diễn viên, đạo diễn và biên đạo múa Gene Kelly.)

Trong lúc Cael quan sát Larkin, cô quan sát Cael. Cô vẫn nổi điên với anh, nhưng việc quan sát anh vẫn có cảm giác thích thú. Cô không kể cho Fail cũng như Tiffany về điều đã xảy ra trong lúc họ bơi với ống thở. Nhưng bọn họ không phải bù nhìn, họ biết điều đã xảy ra. Tiffany bắt gặp ánh mắt cô và nhún vai. Vì tâm trạng của cô đã có phần nguôi ngoai – không nhiều, nhưng đôi chút – và mức độ bẽ bàng của cô đã hạ xuống vài bậc. Có lẽ Jenner đã có thể trải qua buổi sáng tránh xa một cơn giận không đáng kể khác.

Cô sẽ phải đi bước đầu tiên nếu cô muốn mối quan hệ giả mạo này trở thành thật, đúng không? Thôi được, cô đã làm, và có được cực khoái đầy ngoạn mục như là một kết quả, nhưng mặt khác, Cael đã rút lui khi bất kỳ người đàn ông bình thường nào khác sẽ ở trên cô giống như làm mướt trên bờ. Cô không biết liệu cô có bị khước từ thêm một lần nữa giống như vậy hay không, không quan trọng lý do của anh là gì. Nếu anh có thiện ý, thì thiện ý đó đã bị cuốn đi. Cô cần anh có thiện ý chỉ khi nào cô cần một ai khác quan tâm đến cô, thứ cô không có. Cô là một người trưởng thành. Cô có thể thực hiện những quyết định riêng của cô, dù xấu hay tốt, và chấp nhận hậu quả. Mặt khác, trong khi cô đang ao ước sai bước đến chỗ hẹn hò chên vênh trên một cành cây, không có nghĩa là cô sẽ đặt bản thân vào nhiều sự khước từ hơn. Nếu anh không muốn cô...

Cơ thể của anh cho biết anh có muốn. Chính xác hơn, cơ thể của anh nói anh muốn sex. Có lẽ anh đã không thích cô nhiều đến thế - Chúa ơi, tại sao anh phải như thế chứ? – cho dù anh bị kích thích, anh đã không muốn làm gì với cô. Hoặc có lẽ anh đã kết hôn, hoặc bị dính líu nghiêm trọng. Tiffany sẽ không đưa chiếc bao cao su đó cho cô nếu anh đã có hôn ước, đúng không? Có lẽ. Tiffany có luật lệ riêng của cô ấy, nhưng Fail phải có quan điểm khác, và cô ấy đã không phản đối gì hết.

Thế nên, không hôn ước, không gì khác đáng kể. Hoặc anh đã phớt lờ cô để bảo vệ cô khỏi chính cô, trong trường hợp này cô phải giết anh vì đó là điều cuối cùng cô muốn, hoặc anh thật sự không muốn cô.

Chết tiệt, làm sao cô chỉ ra được sự khác biệt đây?

Cô từ bỏ việc cố gắng đánh giá tình thế và nhìn phần còn lại của nhóm. Tiffany khoa trương giống như cô đã từng như thế, trong một chiếc váy có đuôi sọc trắng đen và không có vẻ chú tâm đến cộng lông chim đang đong đưa trên đầu cô. Cô mang một chuỗi hạt dài thậm thượt và thường đu đưa chúng mỗi khi cô đùa cợt thái quá với mọi người đàn ông cô gặp trên đường đi của cô. Bộ váy kiểu Gatsby của Fail có màu vàng nâu nhạt dịu nhẹ, cũng như chiếc nón phù hợp. Ryan, dựa

trên cây gậy của anh, mặc đồng phục quân nhân. Vẻ đẹp của anh ấy trong trang phục đó khiến cho Jenner ngập ngừng trong một khoảnh khắc. Anh ấy có dáng vẻ của một người lính, có lẽ anh chỉ vừa rút khỏi Thế Chiến I. Anh quá tao nhã, cô đã không nhận ra điều đó trước đây, nhưng chắc chắn có một khí chất quân nhân trong dáng vẻ của anh, bất chấp cây gậy chống.

Năm người bọn họ đang vợ vẫn cùng nhau đêm nay, cũng như đêm trước. Cô tin rằng đó là một sự rập khuôn, và Cael không thích rập khuôn. Nhìn vẻ ngoài, có **nhều** thứ Cael không thích.

Larkin đang tiến về hướng của họ, và khi hắn đến gần hơn Jenner nhận ra hắn đang cười. Đó không phải một nụ cười bị kéo căng, giả tạo mà cô đã thấy ở hắn trước đây, thứ này có vẻ giống một nụ cười thực sự. Hoặc hắn trở nên tốt hơn trong việc trình diễn, hoặc có điều gì đó thật sự làm hắn thích thú. Hắn ngừng lại để chào hỏi một cặp đôi – người đàn ông trong trang phục Zoot màu xanh, người phụ nữ mặc chiếc váy xuất sắc rất giống của Fail, chỉ khác ở màu ngọc trai dịu – và trong lúc họ trò chuyện, Larkin cười như thể hắn rất hài lòng với bản thân.

Nghĩ về việc hắn hài lòng với điều gì đó tạo ra một cơn ớn lạnh trong xương sống của Jenner.

Linda Valve, đang mặc một chiếc váy có đuôi màu đen rộng hơn tới hai cỡ so với vóc người gầy guộc của bà, chen vào giữa Larkin và Jenner. Tất cả những gì Jenner có thể làm là không giật nảy người lên.

“Cô đây rồi.” Linda rạng rỡ nói. Bà đang giữ một kẹp hồ sơ, thứ chẳng ăn nhập gì với trang phục của bà. “Tôi đang kiếm hai người.” Bà cười với Cael. “Rất hợp đấy.” Và với Jenner, “và trông cô giống một con búp bê quá!”

“Nyna đâu?” Cô hỏi. Cô luôn thấy những người cùng phòng đi cùng nhau.

“Bà ấy đi lấy thức uống cùng với Buttons và Penny.” Linda nhắc kẹp hồ sơ trên tay bà. “Tôi tình nguyện giúp cuộc đấu giá người độc thân.” Bà nhìn vào Cael đầy ý nghĩa. “Tôi e rằng chúng ta không có nhiều người độc thân trên tàu.”

Anh ôm ái quàng tay quanh Jenner. “Tôi đã bị chiếm giữ mất rồi.” Anh nói.

Linda thở dài. “Mọi người đàn ông trên tàu đều bị chiếm giữ, điều đó có gì lạ đâu. Để làm từ thiện thôi mà. Có lẽ Jenner sẽ bỏ giá cho anh.”

“Và rủi cô ấy không thắng thì sao, tôi sẽ làm gì đây?” Cael trêu đùa, dù anh hẳn đã biết việc Jenner không bỏ giá cho anh là một khả năng rõ ràng, khi có những thứ đã ở giữa họ.

“Vậy Nyna sẽ bỏ giá.” Lynda cười, nhưng điều đó chắc chắn đủ thật.

“Người chiến thắng với giá cao hơn sẽ có được điều gì?” Jenner hỏi. Cánh tay của Cael siết lại rất nhẹ.

“Phần còn lại của buổi tối ở cùng với người bạn độc thân của cô ấy. Bạn làm gì trong buổi tối là tùy bạn thôi.”

“Không có điều khoản nào phải tuân theo sao? Nếu anh ấy phải làm mọi thứ tôi muốn, suốt đêm... Điều đó có lẽ đáng để bỏ giá.” Cô trao cho anh một nụ cười của cá mập. “Rốt cuộc, em nên bỏ giá cho anh, cưng à.” Cô nói, “Anh không muốn biết anh đáng giá như thế nào sao?”

Linda nói. “VẬY, tôi có thể đưa anh bạn vào...”

“Không.” Anh nói dứt khoát.

Linda thất vọng, nhưng bà không bỏ cuộc. “Là một trò vui thôi mà.” Bà nói, “Vì một mục đích tốt đẹp.”

Cael nhìn quanh, một ánh chớp thất vọng trong biểu hiện của anh. Bọn họ đang lôi kéo sự chú ý, và điều đó chẳng hay ho gì. Thậm chí Larkin cũng đang nhìn về hướng của họ, tò mò, lắng nghe những trao đổi của họ với Linda. Jenner không phải một điệp viên, nhưng cô biết chẳng tốt đẹp gì khi để Larkin nhận ra Cael và cô ở trong vòng ôm cứng như thép và không có mục đích nào khác ngoài việc rút ngắn vài bước chân từ cô.

“Tiến lên đi, anh yêu.” Cô nói, rồi cô nhón chân, trao cho anh một nụ hôn nhanh, nhẹ nhàng khiến đầu cô quay cuồng, “Em sẽ tự mình làm tốt ở đây mà. Em hứa sẽ không ghen tuông nếu như ai khác mua được anh.”

Mọi người ở đó đang quan sát, đang chờ đợi. Cael nghiêng xuống và hôn vào má Jenner. Anh tỳ sát gò má thô nhám của anh vào của cô

và thì thảo vào tai cô, “Nào, thú thật đi, em đang âm mưu, đúng không? Đó là lời giải thích duy nhất.”

Chết tiệt anh. Cô không thể nín cười được. Tiếng cười thẳng thắn làm lắng dịu nỗi căng thẳng và lo lắng của cô. Quá nhiều cho những thứ tầm phào ngọt ngào! Cô nói, “Tin em đi”

“Làm như anh được lựa chọn ấy.” Anh lăm bằm, trước khi anh đầu hàng và đi theo sự hướng dẫn của Linda, len lỏi qua đám đông về hướng khán đài.

Thật đáng ngờ nếu Tiffany vội vã tiến đến và tham gia cùng với Jenner sau khi Cael gần như bị kéo về phía trước gian phòng, nhưng ngay khi có thể, cô ấy đẩy Jenner vào lan can tàu. “Tôi cho rằng tôi giữ cô bầu bạn trong lúc anh ấy bị chiếm giữ.”

“Không kể đến chuyện nó sẽ giữ anh ấy tránh khỏi việc tức điên vì tôi đang đứng ở đây một mình.” Jenner nói.

Tiffany nhún vai. “Ôi, đàn ông.”

Điều đó nói lên tất cả.

“Trông cô tuyệt đấy.” Jenner nói. Tiffany xoay tròn để phô trương trang phục của cô. Tóc trên trán cô tung bay, vì thế làm lay động những chiếc lông vũ buồn cười.

“Cô cũng vậy.” Tiffany ngả người dựa vào lan can và nhìn ra ngoài mặt nước. “Tôi ngạc nhiên là Cael đã không vấp vào lưới của anh ấy.”

Cả hai quay khỏi đám đông, đối diện với đại dương. “Tôi không nghĩ anh ấy thích thú với điều đó chút nào.”

“Tin tôi đi, anh ấy có thích đấy.”

“Anh ấy không - yêu thích, đã cưới xin, bị dính líu, đúng chứ?” Dù cho cô đã quyết định anh không, cô phải kiểm tra. Bất luận cô đã bị cuốn hút như thế nào, cô sẽ không trở thành người phá hoại gia cang nhà người khác.

“Không.” Tiffany nói không lưỡng lự. Điều đó chắc chắn nghe có vẻ giống như sự thật. “Vậy, điều gì đã xảy ra hôm nay? Cô có tiến tới không?”

“Anh ấy đã làm hội chứng Stockholm vỡ vụn rồi.” Đó là phần nhỏ nhất về điều đã xảy ra, nhưng Tiffany không cần phải biết về mọi thứ.

“Đồ chảy thây.”

“Phải.”

Cô nhận ra, phía sau họ, buổi đấu giá đã bắt đầu rồi. Họ quay lại để quan sát một nhóm đàn ông đã tập hợp phía trước đám đông. Có vài thành viên thủy thủ đoàn, hai anh chàng tóc xám, một tóc vàng mà cô không biết, và Cael; không chính xác một sự trưng bày xuất sắc, dù cho Cael trông tuyệt đến phát thèm. Matt đang phải làm việc; nếu như cậu ta ở trên đó, cô hình dung cậu ta sẽ kiếm được khá tiền với vẻ cậu trai bãi biển tuyệt hảo của cậu.

Tiffany hất đầu về hướng những anh chàng độc thân, “Cô sẽ để Cael xoay trong gió ở trên đó hay sẽ cứu vớt cái mông của anh ấy vậy?”

“Tôi không lo lắng đâu. Vài kẻ ngốc sẽ bỏ giá cho anh ấy.”

Tiffany cười, và Jenner cũng vậy. Những tiềm năng khá khô khan, cô phải thừa nhận. Nyna sẽ làm gì nếu bà ấy có được Cael cho riêng mình đêm nay?

Ngay khi hoàn thành nhiệm vụ, Linda Valve trở về bên hai cô gái. Jenner thực hiện màn giới thiệu, quan sát ánh mắt của Linda khi người phụ nữ luống tuổi nghiên cứu Tiffany cẩn thận, và dường như đã quyết định rằng dù trông cô ấy có vẻ giống chiếc máy đào vàng siêu hạng, cô ấy tạm chấp nhận được.

Vài người chỉ đơn giản là giỏi đánh giá cá tính.

“Tôi không thể tin là bà đưa được Cael lên đó.” Tiffany nói với Linda, “Đó không phải là kiểu của anh ấy.”

“Vì mục đích cao cả mà.” Linda đáp “Tôi đã bảo anh ấy sẽ không hối tiếc đã tham dự đâu.”

Một người đàn ông mặc bộ quân phục kiểu xưa đi qua, ánh mắt của Linda dõi theo sau ông. Bà run rẩy, nụ cười chột tắt, và bà tái nhợt đi.

Lo lắng, Jenner tập trung vào người phụ nữ già, đặt tay lên cánh tay bà. “Bà có sao không?”

“Tôi ổn.” Linda đặt tay bà trên tay Jenner, siết chặt, “Tôi chỉ vừa ao ước rằng họ không tính đến những người lính trong trang phục của đêm nay.”

“Tôi thích đàn ông mặc quân phục.” Tiffany nói, và Jenner nhìn theo hướng của cô ấy. Từ những gì Jenner biết, thì Tiffany thích người đàn ông trong áo choàng của phòng thí nghiệm hơn. Tuy nhiên, cô ấy đang diễn một vai kịch, và có lẽ điều này là một phần của chúng.

“Tôi cũng vậy.” Linda buồn bã nói. “Chồng tôi là một người lính. Chiến trường Vietnam. Wayne chết khi tôi mười tám, chỉ đôi tháng sau khi chúng tôi kết hôn. Anh ấy mới mười chín tuổi.”

Cơn ớn lạnh trườn trên cánh tay của Jenner. Nụ cười thoải mái của Tiffany tàn lụi.

Vẻ mặt của Linda mơ màng và đau đớn. “Wayne luôn hiện diện trong tôi, anh ấy là duy nhất. Tôi chưa bao giờ tái hôn, chưa bao giờ quên được cái chết của anh ấy. Chúng tôi chỉ vừa lấy nhau được vài

tháng, không phải nhiều năm, và có những lúc tôi cảm thấy giống như đang chết chìm vì nó quá đổi bất công đến không ngờ...”

Tiffany đặt bàn tay vỗ về trên bờ vai Linda. “Tôi rất tiếc. Điều đó thật cuốn hút.”

“Tôi chưa bao giờ nói về điều này.” Linda lau nước mắt. “Để làm gì chứ?”

“Vì thỉnh thoảng nó cũng giúp khuây khỏa.” Jenner nói. “Bà có thể tâm sự với chúng tôi, bất kỳ lúc nào bà muốn.”

“Tôi tin rằng tôi có thể.” Linda cố cười, dù không được tốt lắm. “Ngay khi chúng ta rời khỏi chiếc tàu này, chúng ta có thể không gặp lại nhau nữa. Còn ai tốt hơn để thú nhận bằng một người xa lạ cơ chứ?”

“Chúng ta hầu như không phải người xa lạ, không còn nữa.”

“Đó là sự thật.” Linda thở dài. “Thật ra cũng không có gì nhiều để tâm sự. Tôi yêu Wayne bằng tất cả trái tim, anh ấy chết, và suốt từ khi đó đến nay, tôi chìm đắm trong một loại lao tù, chỉ đợi chờ ngày được đoàn tụ cùng anh ấy.”

“Không.” Tiffany dữ dội nói, rồi cô ấy giảm cường độ xuống đôi chút. “Đừng nói như thế. Cuộc đời của bà còn dài mà, bà nên tận hưởng mỗi ngày.”

“Tôi đã làm thế. Tôi có một cuộc sống thú vị.”

“Bộ quân phục đã làm bà bối rối. Điều đó hoàn toàn có thể hiểu được.” Jenner nói.

“Hôm nay, vài thứ có vẻ ngoài gọi nhớ. Tôi đã mơ thấy Wayne đêm qua.” Bà nói thêm, “Chúa ơi, rất nhiều năm rồi tôi mới lại mơ thấy anh ấy theo cách đó. Cô biết đấy, vài người cho rằng họ đã thật sự quên người yêu dấu đã khuất của họ trông như thế nào, hoặc giọng của anh ấy nghe ra sao. Tôi không bao giờ quên. Không bao giờ.” Bà giũ sạch vế sần muện. “Những cô gái trẻ không muốn nghe một bà già kể lể đâu.”

Cuộc trò chuyện của họ bị ngắt quãng bởi tiếng ồn ào vỡ òa đột ngột của đám đông quanh họ, và họ nhận ra một trong những quý ông tóc xám đã được mua bởi một quý bà, người đang nhảy lên khán đài để đưa anh ta đi.

“Có lẽ bà nên mua cho mình một người đàn ông trong đêm.”
Tiffany gợi ý.

Linda buông một tiếng cười nhẹ, và với giọng rất dịu dàng bà nói,
“Điều đó không bao giờ được thực hiện đâu.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY.

Cael hy vọng cái đầu của anh sẽ được đặt lên thớt trước tiên để anh có thể vượt qua thử thách này, nhưng không, họ quyết định để dành anh đến cuối cùng. Một người pha chế rượu, rồi một người hầu phòng được mướn một tiến hành lượt đầu tiên, rồi một cặp góa vợ, đến một anh chàng nhút nhát đi cùng người yêu, người đang trả giá một cách nghiêm túc cho đến khi anh chàng thuộc về cô ấy – cho kỷ lục của đêm nay với tổng số tiền là bảy ngàn.

Có đôi tiếng huýt sáo khi Cael được giới thiệu. Từ những gì anh nhìn thấy, chúng đến từ góa phụ tóc bạc trắng, giàu có, đang cười rúc rích. Giả bộ đồng thuận, anh nghiêng nón về phía đám đông, anh thậm chí còn nháy mắt vào một mệnh phụ đang e thẹn. Anh tìm kiếm Jenner, nhưng cô và Tiffany không còn đứng ở chỗ cũ nữa. Tuyệt thật. Họ chắc

chấn ở trong phòng của Tiffany hoặc trong một quầy bar nào đó, đang cười diễu anh.

Ai đó sẽ phải trả giá cho điều này.

Cuộc đấu giá bắt đầu, và nhanh chóng leo thang. Anh vượt qua tiêu chuẩn năm ngàn chỉ trong vài phút. Vẫn không thấy Jenner. Cael bắt được ánh mắt của Ryan, anh ấy và Fail đang thích thú, và lo lắng một chút, nhưng không nhiều như cả hai bọn họ có thể làm. Nếu Jenner hoặc Tiffany không bước lên để cứu nguy cho anh, anh sẽ làm vật sở hữu của bà lão dân dật phúng phính trong chiếc đầm đính tua màu xanh đột chuối được kết lưới đánh cá, hoặc một ả có vẻ ngoài rùng rợn trát đầy phấn son và mái tóc màu xanh đen phi tự nhiên. Chỉ còn hai người đó trong cuộc chơi khi cuộc đấu giá vượt qua tám ngàn.

Một ánh chớp màu đỏ trong đám đông thu hút sự chú ý của anh, Jenner đang tiến thẳng lên trước đám đông, với Tiffany theo sát phía sau. Cô giơ tay lên và nhận được sự quan tâm của người điều khiển cuộc đấu giá.

“Năm mươi ngàn.” Cô xướng bằng một giọng trong trẻo, vững vàng.

Đám đông xì xào, vài người vỗ tay tán thưởng. Cô ả kinh dị có vẻ bực bội khi cô nàng và bà lão xanh đột chuối từ bỏ cuộc đấu giá – không phải hai người họ không thể đưa giá cao hơn, nhưng chỉ là quá nhiều tiền cho dự định của họ với chút ít vui chơi.

“Cưng đáng thương.” Jenner nói đầy tự tin khi cô tiến đến khán đài. “Anh thật sự cho rằng em chịu chia sẻ sao?” Đám đông vỗ bùm trong tiếng cười và tiếng vỗ tay tán thưởng khi cô khẳng định với anh. Anh chỉ đứng yên tại chỗ xem xét ánh mắt cô điềm tĩnh như thế nào, và anh biết cô vẫn còn bực bội.

...

Larkin đã rời khỏi bữa tiệc hóa trang, và trốn đi tìm sự yên tĩnh trong căn phòng của hắn. Nếu hắn phải nghe thêm thứ nhạc khốn kiếp đó, hắn sẽ quăng những nhạc sĩ qua khỏi mạn tàu. Hắn ngồi tại bàn làm việc trong phòng khách, viết một bức thư trên chương trình e-mail của hắn. Hắn sẽ không gửi bức e-mail đó đi cho đến phút cuối cùng, nhưng hắn muốn có sự chuẩn bị. Hắn vẫn chưa chắc chắn sẽ gửi cho ai. Báo New York Times, hay Washington Post... Nhưng báo chí đang dần trở

thành phương tiện của những kẻ ngốc. Không còn bao nhiêu người bạn tâm độc chúng nữa. Hấn nên gửi e-mail cho vài kênh truyền hình.

Tôi nhận lãnh hoàn toàn trách nhiệm về việc hủy diệt tàu Silver Mist và những hành khách của nó. Nếu tôi có thể kiếm được nhiều hơn đám ngu ngốc các người cùng với tôi...

Không. Nếu hấn muốn bức thư được công bố trọn vẹn, hấn sẽ phải giữ gìn lời nói của hấn. Khốn kiếp.

Nếu tôi có thể tìm được nhiều hơn nữa những kẻ ăn bám vô dụng của thế giới theo cùng tôi. Tôi sẽ làm thế. Sẵn lòng.

Hấn có thể chết với một tiếng nổ, hoặc có thể tàn lụi dần. Hấn thật sự không phải loại người tàn lụi. Kẻ giết người hàng loạt, kẻ dẫn đường hủy diệt đám đông, họ sẽ được nhớ đến lâu dài sau khi họ biến khỏi trái đất này. Hấn cũng sẽ được nhớ đến.

Khi tàu Silver Mist nổ tung trong nước sau cuộc vượt biển đầu tiên chín ngày của nó. Tôi lưu dấu kỷ niệm của tôi cho thế giới. Sau khi cân nhắc, tiền bạc chẳng có nghĩa lý gì. Sức mạnh được biến đổi thành quyền năng tuyệt đối vượt qua sự sống và cái chết.

Phải rồi, điều đó nghe có vẻ gần đúng. Hùng hờn. Người ta sẽ nhớ đến điều hần viết cho tới khi họ chết. Khi cơ hội đến, hần sẽ bật computer của hần, gửi e-mail đi vào một thời điểm chính xác – Có thể là 9:55, năm phút trước khi bomb nổ. – và rồi hần sẽ đặt mọi thứ vào sự chuyển động. Một vài trái bom có thiết bị định giờ, đơn giản vì lý do hậu cần, và hần có nút bấm cho những trái khác. Trong lúc Dean và đội quân ngu ngốc mong muốn trở thành kẻ cướp của hần sẵn sàng tiến lên để tấn công buổi đấu giá tác phẩm nghệ thuật, Frank sẽ sắp đặt một buổi trình diễn thật sự trở thành sự náo loạn.

Đầu hần rung lên, sự mỏi mắt gây ra bởi màn hình computer là thứ khó chịu trong những ngày này. Thiếu tự tin một cách bất ngờ, hần kiểm tra để chắc chắn hần không tình cờ kết nối vào internet, vì đôi khi hần làm những việc mà hần không nhớ rõ. Hần chưa muốn gửi thông điệp đó đi, vì vậy hần thậm chí còn không online. Không để bức e-mail có đôi chút quan trọng nào dẫn đến phương cách của hần – rất ít thứ thực sự quan trọng lúc này. Chẳng có lý do gì để hần lướt net. Hần không quan tâm thị trường chứng khoán đang ở trong tình trạng nào, hoặc có tin tức nào trong ngày có thể thú vị, bởi vì đơn giản rằng không còn điều gì gây hứng thú nữa. Điều khôi hài là, chỉ khoảng vài ngày nữa, những thứ chắc chắn có vẻ quá quan trọng sẽ bị tàn lụi không còn

lại gì khi cuộc sống bị biến đổi. Hắn lưu những gì hắn viết cho đến lúc này vào một file nháp, và tắt computer.

Larkin rời khỏi bữa tiệc lúc Jenner chiếm giữ giải thưởng của cô. Cael cười với đám đông, nhưng cô có thể nhìn xuyên qua nụ cười ung dung ấy, anh bực mình vì kế hoạch của anh đã đi chệch hướng, trong một thời gian ngắn, và anh nóng lòng muốn trở về phòng kể từ lúc Larkin ở ngoài tầm quan sát của anh.

Đêm nay, cô là người phát ngôn, vì lợi ích của những người đang lắng nghe, “Em đã mệt. Anh đã sẵn sàng về phòng chưa?”

“Chắc chắn rồi, bất kỳ lúc nào em muốn.” Hah! Cứ như anh là người xuề xòa lắm ấy! Giữ nguyên nụ cười, anh nắm lấy cánh tay cô và họ thả bước nhàn nhã thẳng đến thang máy.

Họ yên lặng trong thang máy, người này quá bực mình với người kia để tham gia vào cuộc đấu võ miệng thông thường của họ. Ra khỏi

thang máy, họ tiến thẳng về phòng – người canh gác vẫn đứng ở cửa phòng kế bên. Gã phớt lờ họ, thậm chí không thèm liếc nhìn về hướng của họ hoặc gật đầu chào khi Cael trượt tấm thẻ khóa để mở cửa, giống như những thành viên khác của thủy thủ đoàn sẽ làm.

Cael bước vào phòng, cởi bỏ áo khoác khi anh đi, quăng chiếc mũ phớt mềm của anh sang một bên. Anh không dẫn Jenner đến ghế và còng cô lại, không nhìn ra phía sau để chắc chắn cô không chạy trốn. Cô đi theo anh vào phòng ngủ, đá bật giày ra và gỡ nón, xoay chiếc nón trên một ngón tay khi cô tới bên giường. Cael đang ở bên laptop của anh để xem lại tất cả những gì anh bỏ lỡ.

Cuối cùng, cô là người bị bẻ gãy trước tiên, chủ yếu vì cô không thể chịu nổi sự cô đơn. “Anh thật sự nổi điên vì em không cứu anh khỏi những kẻ kinh hoàng của buổi đấu giá sao?”

“Không.” Anh đáp cộc lốc. Cô thích anh nói đùa hoặc xúc phạm cô về tình thế hài hước anh đã gặp phải hơn, nhưng anh chỉ nghiêm nghị một cách chết chóc. Cô ngồi xuống cạnh giường, gần anh nhất có thể. Sau vài giây, anh nhìn lên, cau mày, và trở nên căng thẳng vì những gì anh thấy trên mặt cô. “Đừng nhìn anh theo cách đó.”

“Cách gì cơ?” Giống như cô muốn ăn thịt anh, điều cô đã làm. Cô đã mệt mỏi với việc cố gắng che dấu cảm xúc của cô.

“Em biết rõ điều đó không phải là ý tưởng tốt rồi mà.” Anh nói, cố gắng quay đi chỗ khác và lờ cô.

“Em không biết điều gì như thế.”

Thở dài, vì cô rõ ràng không để anh làm việc. Cael đặt những thiết bị của anh sang một bên và nhìn Jenner. Có lẽ anh đang cố dọa dẫm cô. “Tình huống... rất khó khăn.”

Jenner cười khúc khích, “Không nên nói khó, đúng không?”

Anh nghiêng răng, thứ có vẻ anh hay làm gần đây. “Jenner...”

“Em biết, em biết. Anh đã bắt cóc em. Anh đã e ngại em có vài sợi dây thần kinh bị chập mạch, hoặc là em có thể cảm thấy bị ép buộc phải ngủ cùng anh để anh không giết em khi việc này trôi qua, hoặc...”

“Anh sẽ không giết em.” Anh cúi kính.

“Em biết điều đó.” Cô nói êm ái. “Nhưng tình huống không chính xác bình thường.”

“Không, nó không bình thường.”

“Em biết cách sửa chữa điều đó.”

Anh bắt chéo tay qua ngực và nheo mắt. “Vậy sao? Bằng cách nào?”

“Hãy để em đi”

Anh vẫn im lặng, nhưng mắt anh hẹp lại.

Cô tiếp tục. “Chỉ cần chúng ta vẫn ở trong hành trình quanh đảo Hawaii, em có thể rời khỏi tàu, đến một khách sạn, nằm yên cho đến khi chuyển hải hành kết thúc. Nếu em trao cho anh lời hứa của em rằng em sẽ không phản bội anh, nếu em thề rằng anh có thể tin tưởng em... anh có thể để em đi.”

“Vậy đó là những gì cần nói đến ư?” Anh nói sảng, cơn giận lóe sáng đôi mắt xanh. “Em nghĩ nếu em tán tỉnh anh, anh sẽ đột ngột biến mất ý thức chung của anh à?”

Cô thở dài. “Không, Em nghĩ nếu anh để em đi và em tự nguyện ở lại, mọi thứ sẽ thay đổi.”

Cô đứng lên, vì việc ngồi khiến cô có cảm giác giống như ở trong vị trí quy lụy. Cael tuy cao hơn cô, to lớn hơn cô, mạnh mẽ hơn cô, nhưng trong mọi cách ngoại trừ thể chất, cô bình đẳng với anh, và đã đến lúc anh phải chấp nhận điều đó.

Anh nhìn chăm chăm xuống cô, đánh giá, suy tính, và cô không thể giúp ích ngoại trừ nghĩ về Linda Valve và Wayne của bà, người đàn ông duy nhất trong cuộc đời bà, người đàn ông duy nhất bà mong muốn. Jenner muốn biết về loại tình yêu sâu sắc đến thế. Cael hiểu ý cô, anh làm cô giận, anh khiến cô cười, và khi anh hôn cô – Ôi chao! Anh chiếm lấy cô theo cách không một người đàn ông nào làm được. Có phải đó là tình yêu hay chỉ là những rung động trong chốc lát? Chỉ có một cách để tìm ra.

“Tốt thôi.” Anh nói. “Em được tự do.”

Jenner giơ tay lên. “Điều đó khó đến thế sao?” Rồi cô nhón chân và hôn anh, nhanh và dịu dàng, như cô đã làm trước đó, khi họ ở trên boong.

Cô bước quanh anh, gom pajamas của cô, và tiến về phòng tắm.

“Anh nghĩ em sẽ bỏ đi.” Anh nói, nghe có vẻ thất vọng.

“Không. Sau rốt, đây là phòng của em.” Cô nói. “Họ chắc chắn sẽ đá anh ra khỏi căn phòng này nếu em rời khỏi hành trình và không còn là cái nhọt ở mông nữa. Điều khác biệt bây giờ là, em không phải tù nhân, em là một thành viên.”

“Em giống như ma quỷ thì có.”

Cô trao cho anh một nụ cười hết sức hài lòng. “Và cũng à, em không dễ dãi như anh nghĩ về em đâu. Ngay khi chúng ta thoát khỏi con tàu chết tiệt này. Anh sẽ đưa em đến đâu trong lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta?”

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM.

Jenner rời khỏi phòng tắm trong bộ Pajamas, gương mặt cô sạch sẽ tươi mát, đôi núm vú săn lại như những viên đá cuội tỳ vào chiếc áo dây mỏng manh. Tất cả những gì Cael có thể làm là không rên rỉ. Anh phải là một gã ngốc vĩ đại trên trái đất khi nghĩ rằng anh có thể kiểm soát được bất kỳ điều gì ở những nơi cô dính lú vào. Anh biết cô sẽ trở thành rắc rối ngay trong lần đầu cô mở miệng. Anh chỉ không biết rắc rối đến cỡ nào – và thuộc loại gì.

Cô tiếp tục cuộc đàm luận mà họ đang nói trước khi cô thay quần áo cứ như chưa từng có sự ngắt quãng. “VẬY,” Cô dăm chiêu. “CIA? NSA? FBI?” * Một nét cười trêu chọc góc môi cô. “Cảnh vệ bờ biển? Từ bây giờ chúng ta là cộng sự. Không có lý do gì để anh từ chối em nữa.”

*CIA : Central Intelligence Agency – Cục tình báo trung ương Hoa kỳ.

*NSA : National Security Agency – Cơ quan an ninh quốc gia Hoa Kỳ

*FBI : Federal Bureau Investigation – Cục điều tra liên bang Hoa Kỳ.

Anh phải đặt cô đúng chỗ, càng sớm càng tốt. “Chúng ta không phải là cộng sự.”

Cô không lay chuyển, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi chỉ thị của anh. “Em nói chúng ta là cộng sự. Vậy, làm ơn nói chi tiết. Anh đã lôi em vào thứ gì vậy?”

Anh định xoay lưng lại, nhưng làm thế có vẻ nguy hiểm, và việc phớt lờ Jenner Redwine đã trở nên càng lúc càng khó khăn hơn. Cuối cùng, anh thậm chí còn không thử làm. Có lẽ cô xứng đáng biết sự thật. “Chẳng hạn như không phải mọi người làm việc cho chính phủ đều thật sự làm việc cho chính phủ.”

“Thật là trong suốt y như bùn ấy.”

“Không chế độ khám chữa răng, không trợ cấp hưu trí...”

“Làm việc theo hợp đồng.” Cô nói, thậm chí không có đến một dấu hiệu lo lắng trong giọng cô.

Thật nguy hiểm cho cô khi biết quá nhiều, nhưng cô đã ở trong tình cảnh nguy hiểm rồi. Cô đã biết quá nhiều rồi. Anh gạt đầu chỉ một

lần, và quay sự chú ý của anh trở về thiết bị audio và video anh đang theo dõi trước khi cô làm anh gián đoạn. Đêm nay Larkin đã mở laptop, nhưng thật khó để biết liệu hắn có đăng nhập vào internet hay không. Nếu hắn có, Fail sẽ có dữ liệu sớm thôi. Có lẽ chẳng có gì quan trọng, nhưng mặt khác, có thể có một manh mối về thứ hắn đang âm mưu cùng Mills.

Anh đã không còng Jenner vào ghế. Tại sao phải lo lắng chứ? Cô đã có nhiều cơ hội để thối tung vỏ bọc của anh và cô đã không làm. Nếu cô tiến đến cửa khi anh nói cô được tự do, liệu anh có chặn cô lại không? Có thể có, có thể không. Không quan trọng nữa; cô vẫn ở đây.

Một cuộc **hẹn hò** ư?

Cô trườn vào giường, kéo tấm đắp lên tận cằm, chúc ngủ ngon, và nhắm mắt.

Dù thích hay không, cô đã sa lầy vào đồng phân chết tiệt sâu gần bằng anh rồi.

...

Jenner thức giấc đôi lần, nhận ra Cael vẫn chưa lên giường với cô, và mở hé mắt để thấy rằng anh vẫn còn ngồi trong chiếc ghế cạnh giường, quan sát và lắng nghe người đàn ông trong căn phòng bên cạnh. Điều gì quan trọng đến nỗi anh thà ở ngoài đó còn hơn ở trong giường cùng cô?

Cô thở dài. Dù cô biết rất ít chi tiết, cô vẫn biết được điều anh đang làm thực sự quan trọng. Cô đã nghe đủ, nhìn đủ, để biết điều đó quan trọng nhiều như thế nào.

Chiếc giường bị lún xuống, đánh thức cô, khi cuối cùng Cael cũng lên giường. Cô thở dài, lăn đến bên anh, và thấy anh chống trên khuỷu tay đang quan sát cô. “Gì thế?” Cô hỏi, rồi chớp mắt khi cô nhận ra anh đã khóa thân. Hoàn toàn.

“Lượt của anh.” Anh nói, và ghì chặt cô bên dưới anh.

Cô vụt tỉnh giấc, nhịp tim của cô chuyển từ tốc độ bình thường thành phi thuyền con thoi trong khoảng một phần mười giây. Sức nặng của anh đè nghiêng cô xuống nệm. “Gì vậy? Đợi đã!”

“Đợi, cái mông anh ấy!” Anh nói bằng một giọng thúc giục khi anh túm mép chiếc áo dây và kéo nó qua đầu cô. Sự phơi bày đột ngột khiến cho ý thức của cô chao đảo, và cô thực hiện vài thứ hoàn toàn ngớ ngẩn như che ngực cô nếu anh không chặn cổ tay cô bằng bàn tay anh và ghim chúng xuống gối ở hai bên cạnh đầu cô khi anh nhìn xuống cô. Trong ánh sáng đèn, cô có thể nhận thấy cách thức vẻ mặt anh nghiêng chặt, và núm vú cô đau tức căng thẳng trong sự đáp ứng – Không phải do lạnh, không phải phản ứng đơn giản do đụng chạm, mà là sự đáp ứng với **anh**, với tất cả sự hấp dẫn thể chất nồng nhiệt và mãnh liệt và sâu lắng.

Anh trượt xa hơn xuống phía dưới, vẫn giữ cổ tay cô, và khép chặt miệng anh trên một núm vú đầy tham vọng. Khoái cảm mãnh liệt đến mức gần như đau đớn đâm xuyên qua vú cô. Cô rên lên khi lưỡi anh vờn trên núm vú cô, đảo tròn nó trước khi anh mút mạnh và sâu. Cô uốn cong người bên dưới sự kích động của cảm giác, căng người áp sát vào vòng tay ôm của anh, sức nặng của anh, những âm thanh hoang dại thoát ra từ miệng cô.

Anh tạo một âm thanh dữ dội phả vào ngực cô, và buông một tay để anh có thể vươn xuống dưới và giật mạnh quần pajamas của cô, giữ cô thoát khỏi chúng cứ như anh đang giữ một cái gối ra khỏi áo gối.

Anh xoay cô tròn vẹn, buông lỏng để hoàn tất công việc, và cô đổ nhào xuống phía bên kia giường. Anh kéo cô trở lại và bao phủ cô, đặt tay anh vào dưới khuỷu gối cô rồi trượt chúng quanh anh.

Nếu vài phút dữ dội vừa qua được coi là khúc dạo đầu, thì đó là tất cả những gì cô có được. Anh vươn xuống giữa họ và nói, **“Fuck!”** bằng một giọng căng thẳng, rồi với tay đến chiếc bàn cạnh giường. Chớp mắt bối rối, Jenner nhìn chăm chăm kinh ngạc vào số lượng những gói giấy kim loại rải tung trên mặt bàn.

“Quý thần ời.” Cô buột miệng.

Anh xé rách để mở một gói thiếc, mặc chiếc bao cao su vào bằng một cử chỉ dữ dội, hối hả, và đẩy vào trong cô – thật nhanh, thật mãnh liệt, thật mê đắm.

Cô hít một hơi thở sâu, khép hờ mắt khi cô hợp nhất xúc cảm. Cô chỉ vừa đủ ẩm ướt để chấp nhận anh, và anh quá dày và dài... Thêm một điều vô dụng khác, những tiếng rên rỉ sôi nổi ních đầy cổ họng cô. Những ngón tay cô bấu chặt vào vai anh khi cô cố kềm giữ bản thân, nhưng anh đang thực hiện chính xác điều cô đã đề nghị. Như anh đã nói, đó là lượt của anh, vì vậy, cô quàng tay quanh vai anh và trao tặng hết bản thân cho anh.

Những nhát đâm của anh mạnh và sâu, không mảnh khóe, chỉ là sự chân thực hướng đến đỉnh điểm khoái lạc. Sức mạnh và trọng lượng của anh đẩy cô qua cạnh giường, cô đã ở đó gần như trước khi cô nhận ra. Cô trở nên dữ dội, siết chặt quanh anh, và với lời nguyện rửa bị bóp nghẹt, anh cũng đạt đỉnh, nhịp độ gần như hoang dại của anh chuyển sang trạng thái chậm hơn và sâu hơn khi anh phiêu diêu trên đỉnh non bồng.

Sau đó, sự yên tĩnh trong phòng ngủ bị phá vỡ chỉ bởi tiếng thở hổn hển của họ, như thể cai hai vừa chạy marathon. Cael rút ra và đổ sập xuống bên cạnh cô. Thân thể anh lấp lánh mồ hôi. Jenner cảm thấy như thể toàn thân cô rộn ràng với áp lực từ nhịp tim của cô. Điều đó không giống như bất kỳ điều gì cô đã trải qua trước đây. Không phải là đáng kinh ngạc, hoặc tuyệt vời, hoặc bất kỳ loại tính từ nào mà cô thường nghe mô tả về sex. Nó mãnh liệt và nguyên sơ, tinh giản đến hình thức mộc mạc nhất – không màu mè, không kỹ thuật, dù cô chắc chắn anh có biết về những thứ đó. Anh đã làm tình với cô. Anh đã kết hợp với cô.

Cho đến lúc này, cho đến bước đi cuối cùng này, cô vẫn có thể bước lui, nhưng không phải bây giờ. Điều này đã đi quá xa. Một người

đàn ông không thể làm tình với một phụ nữ giống như thế rồi bỏ đi không bị tổn hại gì.

Khao khát, cô ngẩng đầu lên và bắt gặp ánh mắt của anh, màu xanh sáng chói bên dưới đôi bờ mi nhú lại, biểu hiện của anh mãnh liệt và cực kỳ thỏa mãn với bản thân. Rồi cô nhìn vào chiếc bàn cạnh giường, ước lượng số bao cao su. Nhìn trở lại anh, cô nói. “Bây giờ anh gặp rắc rối lớn rồi, chàng cao bồi.”

“Em nghĩ vậy sao?” Anh hỏi, với lấy một chiếc condom mới. “Gắng hết sức đi cưng; em sẽ có một đêm bão tố đấy. Chúng ta sẽ đếm thành tích vào buổi sáng.”

...

Larkin không thể ngủ được. Hắn rời khỏi giường và tản bộ quanh phòng, cảm thấy như thể cả đàn kiến đang bò bên trong hắn. Điều gì đó không đúng. Điều gì đó ra ngoài trật tự, nhưng hắn không thể đặt tay lên chúng. Cuối cùng, hắn nhận ra đó là điều gì, và đi đến cửa chính của căn phòng, kéo giật nó để mở ra, và nhô đầu ra ngoài hành lang. Người

đang đứng gác, Jonhson, vươn thẳng người với một cú xóc mạnh. “Có sai lầm gì sao, thưa ngài Larkin?”

Larkin liếc nhìn hăn, “Anh có thể đi.” Hăn nói the thé. Johnson có vẻ ngạc nhiên. “Nhưng thưa ngài Larkin, tôi nghĩ...” “Đừng nghĩ.” Frank nói. “Anh sẽ tự đả thương chính mình.” Hăn đã không suy nghĩ rõ ràng, hình như thế. Dù căn phòng được bảo vệ an toàn hơn nếu có một người gác ngoài cửa, và hăn sẽ ít lo lắng hơn về sự theo dõi mà thỉnh thoảng hăn cảm thấy, cũng khó tìm thấy sự riêng tư hăn cần khi thời cơ đến với hăn để cài đặt thời gian cho những trái bomb. Đám người thô lỗ này cho rằng tất cả những trái bomb được làm nổ bởi những nút bấm thủ công. Nhưng trừ phi bất khả kháng. Những trái bomb mà họ lắp đặt ở khoang dưới, ở nơi hăn không thể đến mà không khêu dậy sự nghi ngờ, được điều khiển bởi nút bấm trong tầm kiểm soát của hăn. Những quả bomb gây cháy ở trong khoang công cộng có thiết bị định giờ, thứ hăn sẽ tự cài đặt, vào sáng sớm ngày cuối cùng của hăn trên trái đất này.

Những kẻ khờ dại cũng cho rằng những nút bấm mà chúng có trong sự kiểm soát của chúng sẵn sàng để hoạt động, nhưng đó chỉ đơn thuần là thứ đồ chơi. Hăn giữ cái nút bấm có hiệu năng duy nhất, và hăn sẽ sử dụng nó vào đúng lúc thích hợp, trước thời điểm bọn chúng mong chờ về nó. Nếu có một tên đứng gác trước cửa phòng hăn vào

mọi lúc, làm sao hắn có thể trốn đi để cài đặt thiết bị định giờ đó được chứ? Hắn đã không suy nghĩ kỹ lưỡng khi hắn ra lệnh cho Mills bố trí người canh gác thường xuyên. Đó là khối u, chứng ung thư khôn kiếp, đã lấy mất khả năng suy luận của hắn.

Johnson rời khỏi và Larkin đóng cửa, say sưa trong sự tách biệt đã trở thành lẽ sống của hắn. Hắn không tin tưởng một ai. Và đó là điều tốt, vì hắn cũng chẳng có ai để tin tưởng.

...

Sáng hôm sau, Cael nhìn, đôi mắt nheo nheo, khi Jenner mặc quần áo. Một đêm cùng nhau không nói lỏng tình trạng căng thẳng hiện diện quanh họ. Anh đã bắt đầu cảm nhận cảm giác kinh hoàng thật sự rằng sự căng thẳng đặc biệt này sẽ không bao giờ dịu đi. Họ thực hiện những việc thông thường vào sáng nay : Tắm, ăn điểm tâm, tuy nhiên tất cả những gì anh có thể suy nghĩ là đi trở lại vào bên trong cô. Sau đêm họ cùng trải qua, anh phải mất nhiều giờ, thậm chí nhiều ngày,

mới có thể sẵn sàng với sex lần nữa. Cô đang cố giết anh. Chậm rãi, đầy đau đớn. Anh thà bị bắn, còn ít gây thương tổn hơn.

“Em đang mặc thứ quái quỷ gì thế?”

Jenner nhìn xuống. “Nó đơn giản là một cái váy mùa hè.”

Điều đó giống như nói rằng chúng **“đơn giản là bộ ngực”** vậy. Lớp vải mỏng manh của chiếc váy mùa hè màu xanh cô mặc che phủ qua cô giống như một lớp da thứ hai; chiếc váy dài ngang gối lộ rõ đôi chân xinh đẹp. Thậm chí bàn chân cô, trong đôi sandal buồn cười đó, cũng hết sức quyến rũ.

Phải, cô đang cố giết anh.

Hôm nay, họ lên bờ lần nữa, lần này đến Kauai. Tiffany gia nhập cùng với họ, vì cô ấy đơn lẻ, và Tiff cùng Jenner là những nụ hoa mới lạ tốt nhất. Phần còn lại của nhóm sẽ tiếp tục để mắt đến Larkin, tất cả bốn người để hết tâm trí vào việc giám sát nếu mục tiêu của họ ở lại trên tàu, điều có vẻ là ưu tiên của hẳn kể từ cuộc gặp gỡ tại Hilo. Fail và Ryan sẽ bám đuôi hẳn nếu hẳn quyết định lên bờ.

Sau hôm nay, chỉ còn một lần tách nhóm nữa trong việc theo dõi Larkin. Đêm mai họ sẽ lại ra khơi. Cael thấy thoải mái hơn với viễn cảnh đó. Một khi họ đã ở ngoài khơi, Larkin không còn đi đâu được nữa.

Anh quyết định lấy tour đã sắp xếp cho chuyến du ngoạn này. Vào thời điểm này, ở lại trong đám đông là ý tưởng tốt, và giữ Jenner tránh xa những bộ bikini trước khi anh bị hút vào đám mê đến chết. Có thứ gì đó ở cô vậy? Chắc chắn không phải là những đường cong vì cô không có nhiều những thứ đó. Cô có một cái miệng láu lỉnh. Cô tàn nhẫn. Một cách hợp lý, phản ứng mãnh liệt của anh đối với cô không thể nào xảy ra được.

Không may là Cael Nhỏ không màng đến, thậm chí còn chẳng thừa nhận tính hợp lý.

...

Dean đã yêu cầu Tucker và Johnson gặp riêng hắn, trong phòng xử lý nước, nơi họ chắc chắn không bị quấy rầy. Trong một hành lang hẹp, giữa hai đường ống xoắn riêng biệt, họ được đảm bảo riêng tư.

Asker và Zadian cũng thuộc băng cướp, nhưng Dean đã biết Tucker và Johnson nhiều năm và hắn tin họ sẽ làm như họ được bảo. Không có điều gì sai khi họ được trao hai trong ba nút điều khiển bomb trong tầm bảo vệ. Hắn có một thứ khác nữa.

Hắn có thể tin họ để bộc lộ điều này.

“Tôi nghĩ Larkin đã làm mất nó.” Hắn nói, giọng hắn nặng nề.

“Chẳng đáng để tâm” Tucker nói.

Trong đôi ngày qua, Người canh gác Larkin đã khẳng khẳng về việc có lần bị thả hồi, bị gọi trở lại, rồi một lần nữa lại bị thả hồi. Cho dù việc xảy ra với Tucker và kế sinh nhai cũng không chứng tỏ cho Dean rằng ông chủ của hắn là kẻ dở người. Hành vi thất thường ngày càng gia tăng của Larkin khi họ neo tàu giữa các hòn đảo có thể chấm dứt trò lừa đảo.

“Chúng ta sẽ luân phiên theo sau ông ấy, chỉ ba chúng ta thôi. Có lẽ nếu chúng ta duy trì sự chú ý, chúng ta có thể tìm ra ông ấy đang tính toán điều gì.”

Johnson, người gầy hơn, và già hơn, và thường nghiêm trang hơn Tucker, hỏi. “Ông cho rằng ông ấy đang có một kế hoạch đôi chòng chéo khác hay sao?”

“Điều đó chợt nảy ra trong óc tôi.”

Tucker trượt những ngón tay lo lắng vào trong tóc hắn. “Nhưng chúng ta nắm những quả bomb và súng. Ông ấy không thể làm được điều gì mà không có chúng ta. Tất cả những gì ông ấy làm là lập kế hoạch thoát đi.”

Việc trốn thoát dường như càng ngày càng ít có khả năng xảy ra với Dean, càng ngày càng ít rõ ràng, dù hắn không nói to lên như thế. Một phần trong tâm trí hắn thì thầm, **điều này không nên làm**. Trong khi một phần khác nói, lớn hơn nhiều, **hàng triệu!**

Hắn đã quá mệt mỏi với việc nhận lệnh, quá mệt mỏi với việc nhận những thứ hôi thối từ những kẻ lăm tiền, trong khi hắn chưa bao giờ có chút nào, để nói đến.

“Ngay khi chúng ta thoát khỏi con tàu để những quả bomb làm việc của chúng. Chúng ta có lẽ phải xóa sổ quý ngài Larkin.” Một phát vào đầu và một cuộc bơi trong biển cả sẽ hoàn tất trò lừa đảo.

Không gã nào có vấn đề với viễn cảnh đó; việc ít đi một người trong việc chia món chiến lợi phẩm có nghĩa là nhiều tiền hơn cho tất cả bọn họ.

“Cho đến lúc đó, chúng ta duy trì việc theo dõi Larkin.” Dean nói.
“Tôi đề nghị các ông không để hắn ra khỏi tầm mắt.”

...

Jenner có thể nói một cách trung thực rằng cô có một ngày thú vị. Tiffany rất hài hước và công bằng đối với những khiếm khuyết, và nhóm bốn người mà họ đã trở nên thân thiết – Linda, Nyna, Penny bà

Buttons – bám chặt lẽ sống, thật sự thích thú vẻ đẹp kỳ lạ của hòn đảo và sự bầu bạn của những người bạn mới. Linda không đề cập đến tâm sự của bà vào đêm trước, và Jenner hay Tiffany cũng không. Đó là một khoảnh khắc riêng tư, cảm động, đã tác động đến Jenner nhiều hơn cô dám thừa nhận

Cael không nói nhiều khi ngày dần trôi qua, điều đó lẽ ra là một sự nhẹ nhõm, nhưng lại không như thế. Vì một điều, có vẻ gì đó trong ánh mắt anh khi anh quan sát cô khiến cô bối rối giống như cô gái trinh nguyên sau ngày cưới. Khi bạn biết một người đàn ông nhìn bạn trần truồng như thế nào, khi anh ấy khiến bạn khỏa thân, điều đó làm thay đổi nhiều thứ. Đã có thời cô không nghĩ như vậy, nhưng bây giờ cô đã biết tốt hơn. Bây giờ cô đã điều chỉnh thích hợp với anh đến nỗi một vuốt ve đơn giản của ngón tay anh trên cánh tay cô cũng có thể khiến cô gai cả người.

Tiffany nhanh chóng đoán biết điều đã xảy ra và cô ấy duy trì vẻ cười nhảu nhở với họ, thứ thậm chí còn làm cho Jenner ngượng ngập nhiều hơn. Chết tiệt, cô không nên cúi kính khi mọi người cho rằng cô đã kêu gọi tình dục với anh nhưng cô không có. Vì lẽ, cô thật sự đã cúi kính, cô cảm thấy bị lột trần, không thể biện minh. Sự im lặng của anh hầu như đã giải thích cho những người khác trong nhóm về sự bất

an qua sự kiện bạn gái cũ và bạn gái mới của anh quá thân thiết, nhưng Jenner biết sự thật : Anh đang nghĩ về sex với cô. Lần nữa. Ngay.

Dù vậy, vào cuối ngày, khi họ trở lại tàu, thay vì đưa cô trở lại giường ngay lập tức, Cael đi tìm Ryan. Để cô lại với mỗi phiên muộn, anh đã không cho cô biết điều gì đã xảy ra khi họ rời khỏi tàu. Khi họ sẵn sàng cho bữa tối, cô cố nắm bắt vài thông tin. “Kế hoạch cho tối nay là gì?”

“Tất cả tùy thuộc vào Larkin.” Cael nói khi anh cài khuy tay áo. “Vì có lẽ hần đã nhận ra sự quan sát của Ryan và Fail vài lần hôm nay, anh cần tiếp tục theo dõi nếu hần ở trên boong và để họ nghỉ ngơi.”

“Ý anh là anh và *em* cần tiếp tục theo dõi.” Cô hiệu chỉnh.

Anh bắn cho cô một cái nhìn, “Không, em không theo dõi. Em không làm bất kỳ điều gì ngoại trừ đứng ở đó và làm ra vẻ xinh đẹp.”

“Nếu anh nói với em rằng anh không bận tâm cái đầu khá nhỏ bé của em...” Cô bắt đầu, nhiều hơn một chút bực mình. Khi nào anh mới nhét được vào đầu của anh rằng cô là một phần của điều này? Cô không phải là con tin bị sai khiến, không còn nữa.

Anh khịt mũi. “Tất cả chúng ta đều có nhiệm vụ. Của em là im lặng, hợp tác, và có vẻ ngoài ngoan ngoãn.”

“Có phải hợp tác và ngoan ngoãn là những thứ tương tự nhau khá nhiều không?”

“Đó là lý do anh không thể lái xe về nhà đủ thường xuyên.”

Cô quay lưng lại anh và bước đến tủ để lựa chọn trang phục. “Nếu em chỉ có nhiệm vụ là thứ trang trí, em nên mặc thứ gì đây?”

Thật khó để chắc chắn, nhưng nghe có vẻ như một trong những từ ngữ anh lầm bầm là “áo cổ lọ.”

CHƯƠNG HAI MƯƠI CHÍN.

Syd ngồi trong phòng khách với hai cặp mắt chú ý - của Adam và của Kim - vào cô, khi cô nói chuyện với Jenner bằng điện thoại của Adam. Cuộc chuyện trò thường xuyên và luôn quá ngắn ngủi của họ đã thay đổi dần trong vài ngày vừa qua, đến mức những cuộc trao đổi gần như bình thường. Cả hai đã không còn bị hoảng sợ nữa. Sự tự tin đã quay lại trong giọng của Jenner và đó là điều cực kỳ khuây khỏa cho Syd. Nếu Jenner ổn thì cô cũng vậy. Sau hơn một tuần bị bắt giữ, với sự đe dọa làm tổn hại cho người bị bắt giữ khác trong cả hai người bọn họ. Càng lúc càng thấy rõ ràng cái kết của vụ này. Một kết thúc tốt, không ai kết thúc với cái chết.

Tàu Silver Mist sẽ ra khỏi Maui đêm nay, và đã được lên kế hoạch cập bến San Diego trong năm ngày. Năm ngày, và chuyến phiêu lưu này sẽ kết thúc.

“Tớ ổn.” Syd nói, đáp lại câu hỏi của Jenner về tình trạng sức khỏe của cô. “Tớ muốn được đi bách bộ để hít thở không khí trong lành, hoặc ngồi trong một nhà hàng, hoặc cửa hàng, hoặc đi xem film, nhưng ngoại trừ những thứ như thế, mọi thứ đều tốt. Tớ không bao giờ nghĩ

tớ sẽ nhìn thấy ngày mà tớ chán ngủ nướng và ra chỉ thị cho phục vụ phòng.” Jenner cười nhẹ; đó là một dấu hiệu rất tuyệt.

“Con tàu có thú vị không?” Syd hỏi. Cô thật sự muốn thấy tàu Silver Mist hoạt động.

“Nó rất đẹp.” Jenner đáp. “Đó là một điều tốt vì từ nay trở đi tớ sẽ không bao giờ đặt chân lên một con tàu nào lần nữa khi tớ còn sống.”

Syd muốn xin lỗi. Rốt cuộc, là ý tưởng của cô khi yêu cầu cuộc hải hành, vì cha cô đã đặt phòng trước rồi. Một lời xin lỗi qua điện thoại sẽ không đủ, vì vậy cô thậm chí còn không thử làm. Khi cô quàng tay cô quanh cổ Jenner, khi cô đã biết mà không một chút nghi ngờ rằng cuộc phiêu lưu này đã kết thúc, khi ấy cô sẽ tạ lỗi.

“Thức ăn rất ngon.” Jenner nói.

Syd thở dài. “Tớ ghen tỵ đấy. Ngay lúc này, tớ sẽ tiêu diệt một cái Cheeseburger* kha khá và một ít khoai tây chiên giòn tuyệt hảo. Nhà hàng phục vụ cho khách trọ ở đây phục vụ món salad và tôm nướng rất tuyệt, nhưng cheeseburger của họ dở tệ và khoai tây chiên thì mềm xèo. Tớ nên ăn salad và tôm nướng nhưng với sự căng thẳng của tình

huống này, tớ thấy cần thứ gì đó bổ dưỡng hơn. Cậu biết đấy, loại thực phẩm ngon lành.”

(*Cheeseburger : Một loại hamburger có thêm phô mai.)

“Tớ phải đi rồi.” Jenner nói nhanh. “Tớ sẽ nói chuyện với cậu vào ngày mai nhé. Và khi nào tớ đến đó, chúng ta sẽ cùng nghiền ngấu món Cheeseburger.” Kết nối bị ngắt.

Syd nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại một lúc, rồi le lưỡi ra như trẻ con. Cô đã quen với việc cuộc trò chuyện bị kết thúc đột ngột, khi bất kể gã ngốc nào đang bắt giữ Jenner cứ khăng khăng ép cô ấy phải ngắt kết nối, nhưng điều đó không có nghĩa là cô ấy thích làm thế. Cái lưỡi là dành cho **anh ta**, không phải cho Jenner. Cô đã nghe thấy giọng nói của anh ta một hoặc hai lần trong hậu cảnh. Anh ta nghe có vẻ giống như một kẻ ngớ ngẩn.

Nhưng Jenner đã có vẻ giống Jenner trở lại, vì vậy có lẽ anh ta cũng không hoàn toàn xấu xa. Không phải rằng Syd không muốn đá vào mông anh ta, ồ, cô sẽ **thuê** ai đó đá vào mông anh ta . Không ai từng bị lo sợ vì cô, nhưng cô chắc chắn sẽ thuê những kẻ rùng rợn, và khi điều này qua đi, cô dự định tiến hành tìm kiếm vài người. Cô sẽ **không** chịu đựng điều này lần nữa.

Có lẽ những kẻ bắt cóc cô có thể giúp đỡ. Syd đã nhận ra những kẻ bắt giam cô tốt hơn nhiều so với cách đây một tuần. Trải qua đủ thời gian với một nhân vật – hoặc một người – và điều đó đã xảy ra. Dori có vẻ đáng sợ, cô ấy có một vẻ cau đó đe dọa và một thái độ cứng rắn khi cần thiết, nhưng nếu bạn bắt gặp cô ấy ở ngoài sự phòng vệ, cô ấy có một nụ cười rất tử tế. Cô ấy cười vào những thứ ngờ nghệch nhất trên truyền hình. Cô ấy hầu như rùng mình khi thấy trò chạy đua Three Stooges trong lúc cô thực hiện ca đêm. Không phải Syd muốn chạm mặt cô ấy, nhưng tuy vậy, cô gần như đã không còn hoảng sợ như cô đã có vào đêm đầu tiên nữa.

Adam mạnh mẽ, ít nói rõ ràng hấp dẫn Kim, và từ những gì Syd có thể nói, Kim không có đến một manh mối nào, dù trong những chủ đề khác, cô ấy không bỏ lỡ nhiều. Kim, với những con dao và mọi thứ, quá giống những người bạn khác của Syd, về mặt tính cách, thật khó để giữ cô ấy trong vai trò kẻ bắt cóc. Diện quần áo cho cô ấy và lấy đi những con dao, và cô ấy có thể trở thành một phụ nữ xinh đẹp bình thường một cách hoàn hảo.

Cô thường xuyên nghĩ đến việc chạy trốn, mơ tưởng về nó trong những giờ buồn chán mới đây của cô, nhưng cho dù biết được những kẻ bắt cóc cô tốt hơn nhiều so với những kẻ hung ác mà cô đã nghĩ về

họ lúc đầu, cô nhận ra không có cách nào để trốn thoát. Có lẽ họ sẽ không giết cô – có lẽ - nhưng chắc chắn họ sẽ ngăn cản cô. Nếu cô chỉ đơn giản chạy đi, họ sẽ bắt cô lại. Nếu cô thử bám theo một trong những người phục vụ, một cô hầu phòng hoặc một anh chàng phục vụ vận chuyển, cô sẽ chỉ đặt những nhân viên khách sạn vô tội vào nguy hiểm - đội bảo vệ mansion của cô không để cô lại gần một ai khác ngoài ba người bọn họ. Trong trí tưởng tượng của cô, cô mạnh mẽ dẻo dai như Dori, có kỹ năng dùng dao như Kim, thể hình khỏe mạnh như Adam. Trong tưởng tượng của cô, cô sẽ lén qua họ và đánh ngã cả ba người với một loạt kỹ năng hạ gục bằng Karate, và sau đó cô được tự do.

Nhưng đó chỉ là tưởng tượng. Cô chẳng biết chút gì về karate ngoài những gì cô thấy trên phim ảnh. Nếu cô cố chạy, cô sẽ bị bắt lại, rồi cô sẽ kết thúc trong tầng hầm của một nơi nào đó, run lên trước nỗi chờ mong cực độ về phục vụ phòng. Nếu cô may mắn.

Và cô đang đùa với ai đây? Cô không phải loại người nịnh bợ, theo bất kỳ cách nào.

Syd tìm một bộ phim trên tuyến hình – cô đã xem trước đây rồi, nhưng nó không đáng ghét – làm phần lớn những trò chơi ô chữ trong USA Today, và khi sự hấp dẫn không còn nữa, cô lui về giường và tìm

một giấc ngủ ngắn. Khi cô thức giấc đã gần sáu giờ, cô nghe thấy tiếng cánh cửa trước phòng đóng lại. Đó chắc chắn là phục vụ phòng. Một lần nữa. Lại gà nướng hoặc quesadillas*, khả năng cao nhất. Cô rửa mặt, chải tóc, và bước vào phòng khách, quyết định sẽ ăn một chút cho dù cô có bị nuốt nghẹn. Adam đứng bên chiếc bàn ăn tối, cùng một đôi túi giấy màu trắng lớn trong tay anh. “Cheeseburgers và khoai tây chiên giòn.” Anh nói đơn giản. “Tôi đã hỏi người giữ cửa và ông ấy nói chỗ này làm burger ngon nhất trong tỉnh.”

(* Quesadillas : Một loại bánh bằng bột ngô có nhân phô mai truyền thống của người Mexico.)

Anh ấy đã nghe lỏm cuộc trò chuyện qua điện thoại của cô, và kiểm tra Cheeseburger cho cô.

Dori, người đang ngồi trên chiếc ghế dài quan sát thứ gì đó trên tivi, đứng dậy, “Tôi sẽ đi lấy ít soda từ máy. Loại ăn kiêng hay thông thường?” Cô ấy hỏi, hất đầu về hướng Syd.

“Loại ăn kiêng, vui lòng.” Và vào lúc đó, cô ghét những người giam giữ cô ít đi một chút.

...

Thật nhẹ nhõm cho Cael khi tàu Dilver Mist rời khỏi Maui. Khi họ ở ngoài khơi, tất cả sáu thành viên trong đội của anh – nếu như cô có thể đọc được suy nghĩ của anh, Jenner sẽ nói **bây**, nhưng cảm ơn Chúa, cô vẫn chưa tìm ra cách để làm điều đó – có thể tận dụng tất cả cơ hội. Không còn lướt vào bờ nào nữa, không còn phải quan sát và chờ đợi vì Larkin quyết định mà không báo trước về việc đến một bãi biển hoặc núi lửa ở nơi nào đó. Hắn đã không làm điều đó, nhưng họ luôn phải chuẩn bị phòng khi hắn làm.

Jenner đã vào giường, không phải đang ngủ, anh có thể nói thế, ngoại trừ tiến về hướng đó. Có lẽ anh sẽ không đánh thức cô khi anh vào giường. Phải, đúng thế. Anh cũng sắp ngưng thở nữa.

Đêm nay, anh làm việc trễ hơn bình thường vì Larkin có vẻ bồn chồn, hốt hoảng. Điều gì khiến một người đàn ông điềm tĩnh chuyển giao kỹ thuật EMP cho Bắc Hàn, mà vẫn ngừng lại mua mứt trên đường, hốt hoảng? Triển vọng không tốt chút nào.

Không phải lần đầu Cael bắn khoăn về những viên aspirin mà Larkin sử dụng quá thường xuyên, bàn tay liên tục đặt trên đầu hăn, y như hăn mắc chứng đau đầu mãn tính. Rõ ràng hăn không khỏe. Hăn bị bệnh chẳng?

Ngay khi Larkin đột ngột đứng bật dậy giống như bị bắn ra khỏi ghế và hướng về phía cửa. Hăn ở một mình. Không Mills, không một người bảo vệ nào. Có thể là điều này; cuộc gặp mà họ đang chờ đợi. Có khả năng người còn lại của thỏa thuận này đã ở trên tàu ngay từ lúc đầu? Hay là còn có một người mua khác, một thẻ nhớ khác?

Cael bật dậy. Không có thời gian để gọi cho bất kỳ ai khác trong đội. Anh là người thực thi nhiệm vụ. Vì thời điểm anh đánh thức được Ryan hay Matt và đem họ đến đây sẽ là quá trễ. Jenner, dĩ nhiên, thức giấc ngay lập tức và nhồm dậy trên khuỷu tay cô, “Anh sắp đi đâu vậy?” Cô hỏi một cách ngái ngủ khi anh tiến về phía cửa.

“Ở lại đây.” Anh ra lệnh.

“Nhưng anh sắp đi...”

“Ở lại.” Anh rít lên, và sau đó bước ra ngoài hành lang. Larkin đã biến khỏi tầm nhìn; Cael nghe tiếng chuông của thang máy. Lên hay xuống? Cael chạy hết tốc lực đến dãy thang máy và kiểm tra màn hình hiển thị.

“Lên.”

Cael hướng về cầu thang phía trước cho một cuộc chạy bộ, vui mừng vì không có ai khác trong hành lang vào giờ giấc muộn màng này khi anh leo lên thang hai, ba bậc một lần. Khi anh ở trong lồng cầu thang, anh nghe âm thanh giống như tiếng bước chân vội vã, ở khoảng Lido. Anh ngừng lại để lắng nghe, quyết định đó chỉ là tiếng dội và tiếp tục leo lên.

...

Jenner ném những tấm đắp ra sau và nhẩy khỏi giường. Ở lại ư? Anh đang đùa à? Cô không phải một con chó được huấn luyện. Cô không *ở lại*. Cô không lật nhào hoặc giả vờ chết, không đâu.

Hơn nữa, cô hiểu Cael còn hơn cả anh. Biểu hiện trên mặt anh khi anh rời khỏi phòng rất mãnh liệt. Thứ gì đó đã xảy ra, và nếu **anh** không thích chúng, thì **cô** cũng không thích chúng.

Cô không cần đến hai phút để trông vào chiếc quần lửng, áo thun và mang một đôi giày tennis. Cô không tốn thời gian để mặc áo lót, nhưng cô cũng có nhiều nhất gì để phải mặc.

Mặc áo lót sẽ mất đi vài phút quý báu mà cô không muốn lãng phí. Nếu cô chắc chắn sẽ không đụng phải ai, cô sẽ đi theo Cael trong bộ pajamas.

Chết tiệt. Giả như Bridget và Cael không dọn sạch hoàn toàn căn phòng không để lại bất kỳ thứ gì có thể sử dụng như một thứ vũ khí! Có lẽ Cael có thể giết những gã xấu xa bằng cái kẹp giấy, nhưng nếu cô đi vào phạm vi nguy hiểm, cô muốn một thứ gì đó chắc chắn hơn. Xét rằng đây là tàu của Frank Larkin, và Cael rõ ràng đã lo lắng, cô ghét đi ra ngoài một mình mà không có một vài thứ bảo vệ. Khi cô cột giày, cô nảy ra một ý tưởng và nhìn lên. Trên ngăn tủ cao nhất có vài đôi giày ở đó. Phần lớn là thứ thông thường, sandal và dép xộp, nhưng có vài đôi giày cho trang phục trang trọng. Một đôi có gót rất cao và nhọn. Cô vớ tay, chụp lấy một chiếc và chạy ra cửa.

...

Larkin ra khỏi thang máy trên khoang thể thao, nơi hoang vắng đáng cảm ơn vào giờ này. Hắn đã không chắc nó sẽ như thế, có một cặp mắt ngủ và khá nhiều kẻ hoạt động về đêm trong chuyến hải hành này. Nhưng may thay, phần lớn những kẻ vẫn còn thao thức đó ở trong những quầy bar khác nhau của chiếc tàu.

Mặc dù spa và các hoạt động chơi golf đã đóng cửa vào giờ này, khoang thể thao khá sáng. Tàu Silver Mist là một thành phố rực rỡ sáng chói, một công viên giải trí đắt tiền cho những người trưởng thành. Có những bóng đổ dài và những hôm tối tăm, nhưng phần lớn của khoang sáng như ban ngày. Có một lần, hắn nghĩ hắn nghe tiếng bước chân phía sau hắn, nhưng khi hắn quay nhìn quanh thì không có gì ở đó. Chứng ung thư khốn kiếp lại đang chơi trò bịp bợm với khả năng nghe của hắn bây giờ chẳng?

Hắn hờ hững đi về hướng thảm cỏ mềm để đánh golf. Nếu có ai đang quan sát hắn, họ sẽ nghĩ hắn đang vui thích sự thanh bình và tĩnh lặng của đêm. Hắn không hề, dĩ nhiên. Larkin không quan tâm nhiều đến sự yên bình hoặc tĩnh lặng; hắn chưa bao giờ có. Trong đầu hắn

đang vẽ vời một sự phô diễn sẽ bắt đầu trong ít hơn bốn mươi tám giờ nữa. Một trong những trái bomb cháy được giấu trong một chiếc tủ, được ngụy trang bởi một đáy giả trong một thùng dự trữ, ở trong phòng tắm hơi của dàn ông phía đuôi tàu của khoang này. Khi nó phát nổ, cảnh tượng sẽ rất ngoạn mục. Hẳn gần như có thể trông thấy điều đó. Ngọn lửa sẽ cháy bùng lên trong không khí, lan rộng và tỏa khắp, thiêu ra tro bất kỳ ai không may hiện diện ở phần cuối của khoang , thắp lên một ngọn tháp lửa vào bầu trời đêm. Cùng lúc, một loại bomb khác phá hủy một phần thân tàu và phần lớn thủy thủ đoàn, rồi những trái bomb khác thêm vào ngọn lửa của chúng và găm rống lên sự hủy diệt. Đó là những gì sự phô diễn sẽ thực hiện...

Hắn không muốn đợi thêm nữa, nhưng sẽ tốt hơn nếu Silver Mist cách xa Hawaii và những tàu hải quân ở đó khi nòng nổ tung. Hắn sẽ không tạo sự dễ dàng cho những kẻ sống sót. Cứ để chúng chờ đợi sự giải cứu của chúng. Khiến chúng mất máu và gào thét và tự hỏi liệu sự giúp đỡ có đến kịp lúc hay không. Chúa ơi, hắn căm ghét chúng, ghét mỗi phút hắn lãng phí trong sự bầu bạn với chúng. Trong suốt những năm này, hắn đã bày mưu tính kế cùng với bọn chúng, và lúc này gần như ngược lại. Mọi thứ gần như ngược lại.

Cách đây vài tháng hắn không biết gì về chất nổ, nhưng cảm ơn sự giàu có của hắn, hắn ở trong vị trí có thể kiểm được và học được bất kỳ

thứ gì gây ấn tượng với sở thích của hắn. Những trái bomb được chế tạo bởi người đã tham gia một vài thỏa thuận mua bán vũ khí mà Larkin đã cùng thực hiện nhiều năm. Cũng người đó đã truyền cho Larkin kiến thức làm sao để điều khiển những trái bomb, khi đến lúc, và đã gợi ý rằng vài dụng cụ nên được bố trí để tự nổ bởi thiết bị định giờ đơn độc, trong khi những cái khác ở trong phạm vi đủ gần với một cái khác nữa sẽ được sắp đặt sẽ đáp ứng với dụng cụ bấm nút tương tự. Sao phải đặt tất cả trứng vào một giỏ ? Nếu vì vài lý do hắn muốn sắp đặt bữa tiệc bắt đầu sớm hơn kế hoạch, hắn có khả năng để làm như thế. Thiết bị định giờ có thể được lập trình tốt trong sự cải tiến, và nếu có gì xảy ra cho hắn trước khi hắn có thể nhấn nút mở công tắc cho những cái khác, tàu Silver Mist cũng sẽ không thoát khỏi số phận được.

Larkin giận dữ. Hắn đã dự định ngay từ đầu để chết nhanh chóng, và hắn nghi ngờ việc hắn sẽ thay đổi ý định. Nhưng, oh, hắn muốn trông thấy tàu Silver Mist và những người trên tàu bị thiêu cháy.

Hắn không ở lại trên boong lầu. Tính thiếu kiên nhẫn của hắn đang phát triển; việc ra ngoài không làm cho cơn đau của hắn cải thiện chút nào, cũng không làm cho thời gian trôi qua nhanh hơn chút nào. Thay vì trở lại dây thang máy ở đuôi tàu, hắn hướng đến cầu thang bộ, thứ ở gần hơn. Tầng của hắn ở ngay bên dưới hai tầng lầu. Thậm chí

trong tình cảnh của hắn, hắn có thể xoay sở được kha khá. Ít nhất việc ở gần những trái bomb tạo ra cho hắn đôi chút khuây khỏa.

...

Cael đứng trong bóng tối và quan sát Larkin từ xa. Không ai khác nữa ở trên đây; không cuộc gặp nào, không sự tiếp xúc nào. Cút thật. Anh đã gây ra khả năng vứt bỏ vỏ bọc của anh vì kẻ gần dở muốn hít thở không khí trong lành.

Khi anh nhìn Larkin biến mất trong lồng cầu thang, một sự va chạm của kim loại lạnh lẽo quét qua cổ anh, và một giọng trầm sâu thì thào, “Đừng làm điều gì ngu ngốc, anh bạn. Tại sao anh theo đuôi ngài Larkin?”

Cael không tỏ ra dấu hiệu nào là anh nhận ra vật kim loại chạm vào cổ anh là một khẩu súng. Anh quay người, trượt chân nhẹ, “Tôi không theo đuôi ai cả.” Anh nói, nghe có vẻ hơi say sưa, lảo đảo lùi lại khi anh nhìn thấy khẩu súng. Không có khả năng người nhân viên an ninh có cơ hội để bắn. Không có bộ phận giám thanh, và nó sẽ gây ra

tiếng ầm ĩ đáng chú ý. “Whoa! Anh bắn người vì đã quấy rầy trên tầng thượng ư?”

Người bảo vệ vẫn không dao động. “Hài hước đấy. Anh đã không đi lại như một tên say cách đây năm phút.”

Ra vậy, tay bảo an đã quan sát anh một lúc rồi. Những bước chân trên cầu thang. Hẳn chắc chắn đã lấy thang máy lên một tầng và leo thang bộ từ đó; hẳn đã ở đây ngay từ đầu.

“Tôi nghĩ ngài Larkin có thể muốn nói chuyện với anh. Ông ấy không thích bị theo đuôi đâu.”

Không thể tình cờ, Cael bình tĩnh suy nghĩ. Larkin tuyệt đối không thể phát hiện ra rằng người đang ở trong căn phòng kế bên hẳn đã theo sau hẳn đi vào khoang thể thao lúc nửa đêm. Anh và Jenner và mọi người họ trò chuyện trong suốt cuộc hải hành sẽ bị bắn và bị ném qua thành tàu, ầm ĩ đáng nguyên rủa.

Cael đánh giá người đàn ông trước mặt anh – gầy nhưng khỏe mạnh, điềm tĩnh, không dễ phân tâm, có vũ khí – và để ý đến những nhược điểm. Vì một điều, hẳn là một trong những kẻ ăn lương rẻ mạt

của Larkin, những nhân viên bảo an làm việc quá sức. Hắn không thể là phần tốt nhất của vụ thu hoạch.

Người lính gác đã đợi cho Larkin đi khỏi trước khi hắn di chuyển. Đó là một trò chơi quyền lực, một cơ hội tỏa sáng khi hắn giao một điệp viên vào cửa của Larkin, hay hắn lo lắng về việc có thể chọc tức ông chủ của hắn ở chốn công cộng, nơi những người khác có thể nhìn thấy tính không ổn định của hắn?

Tiếng chuông báo thang máy đến vang vọng khắp khoang tàu vắng vẻ. Tay nhân viên an ninh không hề nao núng; Khẩu súng hắn chìa vào Cael vẫn vững vàng khi hắn bước sang bên và xoay thân hình để hắn có thể nhìn thấy Cael cũng như người đang đến bằng thang máy.

Cael nhìn qua vai anh, mong đợi một nhân viên an ninh khác, Larkin, hay một hành khách vô tội ở không đúng nơi và không đúng lúc.

Anh không mong đợi trông thấy Jenner, trang bị vũ khí cho bản thân bằng một chiếc giày chết tiệt.

Jenner chọn lấy một cơ may. Lên hoặc xuống. Năm mươi trên năm mươi, cô đến đích theo hướng tương tự như Cael. Có lẽ sáu mươi trên bốn mươi lợi thế nghiêng về lên, cô đoán, vì đó là nơi diễn ra tất cả những hoạt động về đêm. Khoang Lido phần lớn đông đúc, vì vậy cô quyết định kiểm tra khoang thể thao trước. Nếu Cael không ở đó, thì cô sẽ đi vào khoang Lido. Bên trong thang máy, cô bồn chồn không yên. Có lẽ cô nên ở lại trong phòng, nhưng chắc chắn có điều gì đó không đúng, và cô đã phát chán với việc bị bỏ lại bên lề. Tính hiếu kỳ thúc đẩy cô lao vào nhiều hơn. Cô không thích là người bất tài hoặc vô dụng.

Tiếng chuông báo của thang máy khi cửa mở ra làm cô ngạc nhiên. Quá nhiều cho sự lén lút. Cô sẽ ghi nhớ điều này cho lần tới, nếu có lần tới, và chọn leo thang bộ.

Cô ra khỏi thang máy và thẳng tiến, họ ở đó – Cael và một người trong đồng phục an ninh. Người đàn ông mặc đồng phục có một khẩu súng, và nó chĩa vào Cael. Ôi, lạy Chúa Jesus, một **khẩu súng**. Trái tim cô nảy lên tận cổ; gối cô trở nên yếu ớt và cô bắt đầu run rẩy. Nhưng cô không đánh mất khả năng suy nghĩ. Sự hoảng loạn sẽ không giúp ích gì

được cho Cael. Cô sẽ thổi tung cơ hội của cô trong sự lén lút, vì vậy, cô phải tấn công thẳng tới trước và làm ra vẻ cô không bao giờ có ý định không để bị tìm thấy.

“Anh đã chịu ngừng cái mộng của anh lại rồi à. Tốt đấy!” Cô lúc lắc chiếc giày của cô vào Cael và táo bạo bước thẳng về phía anh. “Một kẻ thứ ba ư? Tôi đã nghĩ anh khác biệt. Tôi nghĩ anh **yêu** tôi.” Cô sụt sịt âm ỉ, và xoay hướng sự chú ý của cô, và chiếc giày của cô, vào người đàn ông cầm súng. Hắn mặc đồng phục sẫm màu của nhân viên an ninh, gắn theo bảng tên bằng đồng thau, trên đó viết: Johnson – phải rồi Johnson. Trên chiếc tàu này không điều gì giống như nó có vẻ. Nếu tay an ninh là kẻ vô hại, Cael sẽ nói điều gì đó, anh sẽ nói với cô, dù bằng cách nào đi nữa, trở về phòng. Anh đã không nói.

Johnson không hề lay động khẩu súng. Nó vẫn chĩa thẳng vào ngực Cael, và cảnh tượng đó khiến cho đầu gối cô yếu ớt trở lại. Sự yếu ớt không phải là thứ cuối cùng; cô muốn là một cộng sự, không phải là mối phiền hà. “Có lẽ tôi quá hấp tấp.” Cô nói, hạ chiếc giày của cô xuống một chút, “Nhiều người cho rằng kẻ thứ ba phải là liễu yếu đào tơ. Có lẽ tôi nên nhượng bộ một lần thử. Anh đang nghĩ gì vậy, anh chàng to con?”

Johnson dường như có đôi chút sửng sốt trước câu hỏi đó. Rốt cuộc, khẩu súng di chuyển, dù chỉ một chút. Johnson nhìn vào Jenner và mắt ông ta hẹp lại. “Này, tôi nhận ra cô. Hai người ở trong căn phòng bên cạnh phòng Larkin.”

Cael chuyển động giống như một con rắn đớp mồi, chớp lấy cánh tay của người bảo vệ và xô khẩu súng khỏi tay hắn, rồi anh giáng một cú vào hàm của gã đàn ông. Jenner nhảy lùi ra sau một nửa bước khi cô cố tránh khỏi đường đi của cú đánh vào quai hàm người đàn ông. Johnson cũng nhảy lùi ra sau, sát vào lan can tàu. Hắn trấn tĩnh lại, khẩu súng được xoay và Cael lao đến, nhưng Johnson không dễ diễn biến dễ dàng như thế. Hắn di chuyển, giải phóng bàn tay cầm súng khỏi cú chớp của Cael, vung lên, và đập khẩu súng vào bên cạnh đầu của Cael.

Đầu của Cael bật mạnh; Jenner nghẹn lại một tiếng hét khi một đường máu bắn tung tóe ngay trên thái dương anh, cô lao thẳng đến anh theo bản năng khi anh bắt đầu bị đánh ngã, rơi xuống như thể anh đổ nhào trên gối của anh. Đây không phải là cách mong muốn. Johnson di chuyển vũ khí của hắn cho đến khi khẩu súng chĩa thẳng vào **cô**. Thậm chí hắn đã cười.

Và phương hướng của Cael di chuyển, thay vì gục xuống, anh di chuyển trọng lượng của anh lao tới trước, tống vào người bảo vệ có vũ khí từ dưới cầm bằng đầu của anh và đẩy Johnson loạng choạng ra phía sau mạnh đến nỗi người đàn ông có vũ khí đập mạnh vào thành lan can và gần như đổ nhào qua thành tàu. Cael đã giúp đỡ, chụp lấy một chân, nhấc lên cao và tặng thêm một cú đẩy.

Johnson đã bị đẩy qua mạn tàu, nhưng việc chiến đấu vì cuộc sống của bản thân đã trao cho hắn sức mạnh và tốc độ; hắn xoay sở để chụp vào lan can với một tay khi hắn rơi. Hắn bị treo lủng lẳng ở đó, điều không hề dễ dàng, xét đến sự bóng nhẫy thế nào của lan can tàu. Hai tay có thể cho hắn một cơ hội, nhưng khi Jenner nhìn qua lan can cô thấy hắn vẫn không buông khẩu súng của hắn. Cael lao thẳng tới cô, từ ngữ thốt ra từ miệng anh khi vươn tới về phía Johnson. “Em có sao không?”

Có. Không. Hắn sắp **bắn** anh. Cô không thể tìm thấy giọng nói để trả lời, chỉ vừa vắn thở được. Cô ép buộc bản thân gật đầu, rồi vỡ òa ra một tiếng hét bị kèm chế khi cô bắt được chuyển động qua góc mắt của cô, trông thấy một hòng súng gương lên. Johnson không bại trận nếu hắn có thể ngăn chặn điều đó, hắn sắp bắn. Cô. Cael. Một trong số họ, hoặc cả hai. Theo bản năng, cô vung chiếc giày lên và đánh xuống, đâm mạnh đỉnh gót nhọn vào bàn tay đang túm chặt lan can tàu.

Johnson thét lên, hắn không thể giữ được nữa. Hắn, khẩu súng của hắn, chiếc giày... tất cả đều rơi xuống.

CHƯƠNG BA MƯƠI.

Đó là mọi thứ anh đã lo ngại. Trong giây lát, anh chỉ nhìn Jenner, không phải tay cảnh vệ có vũ khí, sự xao lãng đó có thể trả giá bằng sinh mạng của cả hai người họ.

“Em đã giết chết người đàn ông đó”. Jenner nhìn qua mạn tàu, rồi quay lại và vùi mặt cô vào ngực anh.

“Em không giết hắn. Là anh làm.” Cael nói, ôm cô thật chặt. Cơ thể cô run rẩy, và cô cảm thấy ngơ ngáo, tuy cô vẫn lún sâu trong nỗi hoảng loạn. “Anh đã ném hắn qua mạn tàu, không phải em.”

“Nhưng em... em đã kết thúc hắn.” Giọng cô yếu đuối. Theo lý lẽ, Jenner phải nhận ra rằng cô đã cứu mạng họ, nhưng cô đã tham gia một phần trong việc giết một người đàn ông và điều đó không dễ dàng cho qua, không quan trọng trong tình cảnh nào.

Chết tiệt. Anh ước chi anh có thể đặt được tay anh lên khẩu súng đó trước khi Johnson bị đẩy qua mạn tàu. Anh có một linh cảm thật sự tồi tệ, điều đó nói lên rằng anh sắp sửa cần đến chúng.

“Đi nào. Chúng ta trở về phòng thôi.”

Cô để anh dẫn cô đi, cánh tay anh ôm sát quanh vai cô. Họ lấy thang máy, nếu có ai đi vào khoang Lido, họ chỉ nghĩ rằng đôi uyên ương ra ngoài cho một cuộc dạo khuya. Vết rách trên đầu anh không quá tệ; nếu có ai đó lưu ý đến vết máu và thối mữa, anh sẽ nói với họ rằng anh bị ngã và bị đập đầu vào lan can. Đó là một lời giải thích đáng tin cậy. Anh không muốn Jenner phải đối phó bằng việc giả bộ một gương mặt dối trá, dù chỉ trong khoảng thời gian ngắn đi từ tầng này

đến tầng kế tiếp; anh cũng sẽ không để cô đi xuống bằng thang bộ, không, khi cô đang run rẩy như thế.

May mắn thay, họ không chạm mặt ai trong thang máy, vì thế anh chỉ ôm cô, yên lặng cho đến khi họ về phòng.

“Anh đã nói em...” Anh bắt đầu.

“Không.” Cô nói, quay người vào anh, áp sát gương mặt cô vào ngực anh. “Không phải lúc này.”

Anh cần nói với những người khác về điều đã xảy ra, nhưng phải đợi cho đến sáng. Không cần phải đánh thức họ dậy; họ không thể làm được gì hơn.

Cơn run rẩy của Jenner giảm dần. Anh cố buông cô ra, nhưng cô túm lấy áo anh bằng cả hai tay và giữ chặt.

“Em sẽ làm điều đó lần nữa.” Cô thì thầm vào ngực anh.

“Đừng nghĩ đến nó nữa.”

“Hắn sắp sửa **bắn anh**.”

Có lẽ. Có lẽ không. “Anh biết.”

“Vì vậy em sẽ làm điều đó lần nữa.” Cô ngửa đầu ra sau và ngược nhìn anh. “Đầu anh đang chảy máu kìa.”

“Không đến nỗi quá tệ đâu.” Nếu anh không bị ngắt đi và tầm nhìn của anh không bị dòng máu làm nhòe đi, anh ổn. Một cái tát nhẹ vào đầu sẽ không ngăn cản được anh lúc này.

“Em có một bộ cứu thương cơ bản...”

Anh hôn cô. Không suy nghĩ, không kiểm soát, không nguyên có gì khác ngoại trừ anh muốn làm thế. Trong một phút kéo dài, tim ngừng đập, anh nghĩ anh đã mất cô và điều duy nhất anh có thể nghĩ được là anh không sẵn sàng để cô đi. Không phải bây giờ, và chắc chắn cũng không trong một thời gian rất, rất dài nữa.

...

Vào ngày kế tiếp, Tiffany mỉm cười với người pha chế rượu và chấp nhận ly Mary đồng trinh đẫm máu (*virgin bloody Mary*) mà cô đặt hàng. Nước ép cà chua và rau cần tây thích hợp với vai trò mới “kiêng rượu” của cô, cũng như sự tán tỉnh thái quá, thứ chẳng có gì kiên định. Người pha chế rượu rất đáng yêu. Anh ta cũng như bất kỳ ai khác đều không thể nói được từ những hành động của cô rằng điều gì không đúng chỗ.

Chỉ giám sát thôi, Cael nói với cô khi anh tuyển dụng cô cho nhiệm vụ này. Phải, đúng vậy. Bây giờ một nhân viên an ninh – phải thừa nhận là một nhân viên an ninh xấu, vì lẽ những người tốt sẽ không chĩa súng vào hành khách và không đánh vào cạnh đầu họ bằng báng súng – đã trở thành thức ăn cho cá, và khi tin tức bị lộ ra, sẽ có cả địa ngục để trả giá.

Nhưng mọi sự vẫn tốt đẹp vào buổi chiều, và cô không nhận ra sự bất ổn nào trong nhóm thủy thủ đoàn và hành khách. Frank Larkin đang ăn nhỏ nhẹ bữa trưa của hắn trong một quán café ngoài trời gần quầy bar, nơi hắn đang thết đãi một trong những kẻ chức cao vọng trọng trên chuyến hải hành, một người mà tài khoản ngân hàng của ông ta có thể đặt tài khoản ngân hàng của Larkin vào nỗi tủi hổ. Cô quay về hướng đó, nghịch lơ đãng chuỗi hạt của cô, và chụp một tấm

ảnh hai người họ bằng camera siêu nhỏ dính trong chuỗi hạt. Và rồi, trước khi hắn có cơ hội lưu ý rằng cô đã dành ra quá nhiều sự chú ý, cô rời khỏi, vì hành động phiêu lưu của đêm hôm trước đã đặt tất cả nhóm vào rủi ro. Họ phải cực kỳ cẩn thận từ nay trở đi.

Cô xoay nửa người, và ngay lập tức phát hiện ra một nhân viên an ninh đang quan sát Larkin từ xa. Mắt cô quét qua bên phải hắn, cô thấy Buttons đang đứng cạnh lan can, đang thích thú với cảnh vật, và cô tiến thẳng về hướng đó.

Chỉ giám sát thôi ư, cái mông mình ấy! Mọi bản năng cô sở hữu nói với cô rằng nhiệm vụ này có nhiều thứ hơn so với những gì họ biết. Theo cách thức công việc, họ chắc chắn biết nhiều hơn những gì họ muốn trước khi tất cả mọi thứ được nói lên và kết thúc.

...

Việc dính líu với Jenner là một ý tưởng tồi. Cael đã biết tốt hơn nhưng anh không một phút nào hối tiếc. Không dù chỉ một phút đơn lẻ, dẫu cho anh đã để vật đàn ông của anh làm phức tạp mọi thứ vượt xa

hơn kỳ vọng. Trước đây, anh chưa bao giờ lo lắng cho người anh làm việc cùng, và bây giờ anh biết điều đó nguy hiểm như thế nào. Fail và Ryan đã phải xoay sở, nhưng chết tiệt nếu anh biết bằng cách nào.

Anh ngồi trên ghế, duỗi dài chân, trí óc anh lơ đãng ở những ngày tháng phía trước. Nếu những tay bảo vệ của Larkin không chỉ được trang bị vũ khí mà còn ao ước được sử dụng những vũ khí đó ngay tức khắc, điều gì sẽ xảy ra khi một trong bọn chúng được cho là mất tích?

Jenner đi ra ban công, đang mặc một chiếc khác trong những chiếc váy mùa hè quyến rũ đó, chúng gần như hở vai và anh cảm thấy như thể không khí bị hút ra khỏi phổi anh. Chết tiệt, thứ này tệ hại đến mức không ngờ nổi.

Cô ngồi vào lòng anh và trao cho anh một nụ hôn nhanh. Cánh tay anh vòng quanh eo cô. Cô có mùi thật tuyệt, có vị thật tuyệt. Anh hầu như quên mất lý do cô ở đây, và điều đó không phải là việc nên làm.

“Em nên ở lại Hawaii.” Anh nói, một cảm giác cảnh báo nhói buốt tràn dọc xương sống anh.

“Không đâu. Hành trình quay về có vẻ tốt hơn chặng đầu tiên. Em không muốn bỏ lỡ tất cả những trò vui.” Nụ cười của cô mờ đi. Họ đã có được niềm vui riêng, đó là sự thật, nhưng cô không sớm quên được chuyến phiêu lưu đêm trước.

“Đây không chính xác là chuyến du lịch thú vị.”

“Từ nay trở đi, nó có thể là như thế.” Cô hứa hẹn, và mọi thứ trong anh bị kéo căng.

Anh nheo mắt nhìn cô, “Em dự định gì vậy?”

“Khoảng năm trên bốn, chân trần. Thế nào?”

“Chúa ơi, em ta đây quá đấy.”

Cô cười, “Em biết. May mắn cho anh, bởi vì nếu không thì anh sẽ buồn đến chết đi được. Oh! Nói về việc chán ngấy. Anh có nên thích thú nếu như em cho anh biết rằng em đang không mặc đồ lót, và em làm điều này để phòng khi em gặp may không?” Cô thò tay vào trong túi của chiếc váy mùa hè và kéo ra một chiếc bao cao su kẹp giữa hai ngón tay mảnh dẻ.

Cael hít một hơi thở khó nhọc, kéo cô lại gần và đẩy chiếc váy lên cao, anh mơn trớn đùi cô và thẩm tra việc không mặc đồ lót của cô. Ý tưởng tệ, hoặc không. Anh đã chìm đắm quá sâu, có lẽ không bao giờ còn nhìn thấy ánh mặt trời được nữa, và anh không muốn thoát ra.

...

Y như thể Cael bật một công tắc, theo nghĩa đen, mang lại cuộc sống cần thiết mà cô đã chôn vùi, vì trong lúc ấy, họ gần như hoàn toàn lãng quên. Không có sự tin cậy nào có thể sánh với việc đặt thân thể cô trong tay anh, trải rộng bản thân, buông lỏng bản thân cho anh.

Rất dễ ngộ nhận những cảm xúc bản năng của cô với tình yêu, khi cô trườn trên Cael và nghiêng người xuống để hôn vào cổ anh trong lúc anh mơn trớn cô. Cô không muốn để anh đi, nhưng đó hoàn toàn là một đáp ứng thể chất. Cô có thể dễ dàng hình dung ra cách họ trải qua thời gian của họ như thế nào khi họ rời khỏi tàu, khi trên thực tế, cô nghi ngờ sẽ không có lần hẹn hò đầu tiên thật sự nào hết, không có những ngày tháng bình thường nào hết. Cô nên nắm lấy những gì cô có thể có được trong lúc còn có cơ hội. Sự thật chết tiệt.

“Anh thật dễ dàng.” Cô nói, khi cô đặt tay trên vật cương cứng của anh, bên dưới chiếc quần kaki.

“Anh dễ dàng ư?” Anh trượt một tay vào giữa hai chân cô, mơn trớn sự ẩm ướt ở đó. Một cái nhìn của Cael, và cô sẵn sàng một nửa. Một cái chạm nhẹ, và một nửa khác tham gia cùng. “Các chàng trai cần phải dễ dàng. Điều đó nằm trong gen di truyền của chúng tôi rồi.”

Cô kéo khóa quần anh xuống.

“Dễ dàng và nôn nóng.” Anh nói.

“Anh nói nhiều quá đấy.” Cô hôn vào miệng anh, để làm anh im miệng và, bởi vì, chết tiệt, cô thích hôn anh. Khi nụ hôn sâu thêm, cô vuốt ve vật đàn ông của anh, bị điều khiển bởi nhu cầu bức bách cảm nhận anh trong tay cô trước khi cô bao bọc chúng bằng chiếc bao cao su chết tiệt. Cô đã bắt đầu thấy ghét chúng. Nếu có một lần hẹn hò trên đất liền, nếu họ còn gặp nhau sau khi chuyển hải hành và nhiệm vụ kết thúc, cô sẽ lấy một toa thuốc cho việc dùng thuốc ngừa thai hàng ngày. Cô không muốn bất cứ thứ gì ngăn cách họ. Nghĩ đến việc anh trượt bên trong cô, cứng rắn và nóng bỏng và trần trụi, tạo nên những tiếng rên rỉ sâu trong cổ họng cô.

Khi anh ở bên trong cô, cô quên hết mọi thứ trừ cách họ đạt đỉnh cùng nhau. Cô không suy nghĩ bất kỳ điều gì trừ niềm hoan lạc và sự nồng ấm. Mọi thứ khác không tồn tại, trong một lúc. Những gì họ tìm thấy là sex – sex tuyệt vời thực sự - nhưng chẳng có gì khác hơn điều đó. Là Cael, cách anh gây ra cảm giác của cô với một cái nhìn, một lời nói. Anh làm tức điên, hống hách, không thương xót ... và là của cô, trong lúc này.

Với làn gió biển nhẹ nhàng mơn man quanh họ, và nắng chiều đổ nghiêng trên ban công, cô bỗng bình yên trên anh. Cô đu đưa, bốc cao và hạ xuống trong khi anh giữ chặt hông cô và hướng dẫn cô.

Nếu họ không bao giờ rời khỏi căn phòng này trong những ngày con lại của cuộc hải hành, cô sẽ hài lòng biết bao.

...

Tiffany vui mừng chuyển trách nhiệm theo dõi Larkin cho Fail và Ryan. Người đàn ông họ do thám luôn nhìn quanh như thể hẳn tin rằng có ai đó đang theo dõi hẳn. Hẳn nhận thức rõ về nơi hẳn và những người ở gần, điều đó khiến cho công việc của họ khó khăn hơn nhiều. Thay vì trở về phòng khi phiên của cô đã xong, cô quyết định ngồi cạnh hồ bơi với Penny và Buttons. Thực ra chẳng có gì tổn hại khi quan tâm đến việc nhìn như thể họ đang chuyển giao quyền trọng theo nghĩa đen, nhưng sự thực khác là cô chẳng có lý do gì để lao về phòng của cô hết.

Mặc dù họ chẳng có điểm gì chung ngoài sự kiện họ đều ở trên tàu Silver Mist. Cô thích Penny và Buttons, và những phụ nữ khác cũng vậy. Linda và Nyna đang trong lớp thể dục tăng cường sức khỏe, để lại những người bạn mới của họ tắm nắng bên hồ bơi.

Buttons có lẽ trẻ hơn mười tuổi so với người bà cùng đi trong chuyến hải hành này, nhưng bà điều chỉnh thật khớp. Những quả phụ giàu có, ra ngoài để tìm cơ hội tốt. Penny luôn lảng vảng tìm đàn ông, nhưng Buttons có vẻ hài lòng với cuộc sống của bà.

Không mất nhiều thời gian để Tiffany nhận ra rằng Button là một sứ giả hòa bình bẩm sinh. Bà muốn mọi người hòa thuận với nhau. Nếu bà có thể làm cho tất cả hành khách nắm chặt tay nhau và hát những

giai điệu cảm trại – “Kumbaya” – bà sẽ sung sướng hết sức. Tiffany không nghĩ cô thật sự thích một phụ nữ với những đặc điểm phi thực của Buttons, nhưng cô đã. Cô không một lần vui đùa về cái tên của người phụ nữ, và hoàn toàn tự hào với bản thân.

Ở bên cạnh kia của Buttons, Penny thiếp ngủ trên chiếc ghế dài. Tiffany thoáng nghĩ cô phải đánh thức người phụ nữ có nước da dễ bị bắt nắng để đưa bà ra khỏi ánh nắng. Dù có kem chống nắng hay không thì sự cháy nắng ác hại trên làn da quá nhợt nhạt sẽ gây đau đớn vào buổi sáng. Và tại sao sự cháy nắng của người phụ nữ khác là mối bận tâm của cô? Cô đang biến thành một kẻ mهن mộ sự chăm sóc người khác rồi!

“Tôi vui là cô và Jenner đã trở nên hòa thuận.” Buttons nói, “Bất chấp tình cảnh đáng tiếc đã đưa hai người lại với nhau.”

Cô ấy đã vụng trộm với người đàn ông của tôi thật khó là điểm khởi đầu bình thường cho một tình bạn vững chắc.

“Vâng, Tôi cũng vậy. Tôi có thể nói được gì đây? Khi tôi không say, tôi thích cô ấy.” Và đó là sự thật. Một người phụ nữ cứng cỏi đã đánh giá cao một người khác. Không gì thoát khỏi sự chú ý của Tiffany, rằng cô biết phần nhiều phụ nữ, trong hoàn cảnh tương tự, sẽ vút quý cô

Hazlett bên dưới đầu đạn tên lửa mà không suy nghĩ đến một giây. Jenner không làm thế.

Cô chỉ hy vọng Jenner đủ cứng cỏi để vượt qua việc giết người lần đầu tiên – và đủ cứng cỏi để quản lý Cael.

“Hôm nay, đôi uyên ương đi đâu rồi?” Buttons hỏi.

Đang trốn cho đến khi Jenner có thể trưng bày gương mặt của cô ấy mà không bộc lộ quá nhiều sự thật. “Oh, Bà biết hai người đó làm gì mà.” Cô nói, ngụ ý gợi dục. Cô nhắc tay để diễn tả, nhưng nhận ra điều cô định làm, Buttons nhẹ nhàng chặn tay cô xuống, mỉm cười.

“Thật giống như những bộ phim xưa.” Buttons nói với một nụ cười dịu dàng. “Cô biết đấy, chuyện tình lãng mạn trên tàu, hai người xinh đẹp tìm ra nhau trong một đám đông và...”

“Không phải ai đó luôn kết thúc bằng cái chết trong những bộ phim đó hay sao?” Tiffany ngắt lời.

Buttons cười. “Tôi đoán cô nói đúng.” Penny cựa quậy, rồi lại chìm vào giấc ngủ chiều của bà.

Tiffany thở dài. Làm sao cô lại mắc vào sự hỗn độn này vậy?
“Chào.” Cô nói. Đứng dậy. “Chúng ta cần mang Penny ra khỏi ánh nắng trước khi bà ấy bị chiên dòn.”

...

Dean hiếm khi lúng túng khi phải đối phó với tình huống, nhưng ngay khi hắn gõ cửa phòng của Larkin, hắn không chắc hắn đã quyết định đúng.

“Vào đi.” Larkin gọi ra, và Dean sử dụng thẻ chìa khóa của hắn; Larkin đang đợi hắn. Hắn không dám để bản thân theo cách khác, dùng thẻ khóa hoặc không dùng thẻ khóa.

Đã hơn hai mươi bốn giờ kể từ lúc có người trông thấy Johnson, người đang duy trì sự theo dõi gã chủ hoang tưởng của họ đêm vừa qua. Không lẽ gã đàn đã nhảy khỏi tàu trước khi họ rời khỏi Maui ư? Hoặc Larkin bắt gặp người nhân viên an ninh bám gót hắn và ném anh ta ra khỏi tàu? Bạn có nghĩ, ngay trong cái nhìn đầu tiên, rằng Larkin có

thể bắt được Johnson trong một trận chiến, nhưng Johnson không mong đợi sự kháng cự để nhận ra việc theo sau Larkin hay không, và sự thật cho thấy, một kẻ điên khùng có thể làm một người đàn ông ngạc nhiên.

Larkin đang khom người qua laptop của hắn, hắn có vẻ khó chịu nhiều hơn bình thường.

“Thưa ngài, tôi có vài tin xấu.” Dean nói sau khi hắn đóng cánh cửa phía sau lưng.

Larkin dập computer của hắn đóng lại. “Chỉ những điều cần thiết. Gì nào?”

Nếu Larkin đã giết Johnson, và Dean nói với ông ta rằng người đàn ông đã ở phía sau, ông ta sẽ biết đó là một lời nói dối. Nếu ông ta phát hiện ra một trong những nhân viên của hắn, một trong những thành viên trong kế hoạch phạm tội, chỉ đơn giản là biến mất, ông ta có thể hoảng sợ. Điều này phải được giải quyết ngay.

“Johnson đã biến mất.” Dean nói đơn giản.

Larkin nhồm người khỏi ghế. Gương mặt của ông ta chuyển sang một sắc thái đỏ kỳ lạ. “Ý anh là gì, anh ta *biến mất*?”

“Anh ta đã không được nhìn thấy từ khi chúng ta ra khỏi Maui. Tôi e rằng anh ta đã nghĩ lại và tìm cách ở lại phía sau.”

“Thế quái nào mà lại xảy ra điều đó chứ?” Larkin đã rối loạn đến thế, có vẻ không chắc là ông ta biết nhiều hơn về việc anh ta đang ở đâu.

“Anh ta ở trong đội an ninh, anh ta có thể đã rời khỏi, tìm kiếm một đường vòng. Điều chính yếu là : Chúng ta có thể xoay sở với việc thiếu đi một người không?”

Gương mặt của Larkin trở lại sắc thái bình thường, và hắn ngồi xuống. “Dĩ nhiên chúng ta có thể.” Hắn nhìn Dean, đôi mắt hắn đã vững vàng hơn cách đó một lát. “Sẽ khó khăn hơn, dĩ nhiên, nhưng chúng ta không thể để sự vắng mặt của Johnson ngăn cản chúng ta. Quá nhiều kế hoạch phải thực hiện vào lúc này.”

“Anh ta đã biết quá nhiều.” Dean nói, nghĩ rằng Johnson có lẽ sau rốt đã thật sự nhảy khỏi tàu.

“Khi chuyện này đã xong, anh nên truy lùng và xé toạc cổ họng anh ta.”

“Vâng, thưa ngài. Ý tưởng tốt.”

“Giờ thì đi đi. Tôi có việc phải làm.”

Dean gật đầu chào và lướt ra ngoài hành lang, thở phào ngay khi nhiệm vụ kết thúc. Nhìn chung, sự việc có thể còn tệ hơn.

...

Bức thư vẫn chưa đúng ý hắn, và hắn có năm trái bomb ở khoang trên để lập trình. Điều đó không mất nhiều thời gian, và công việc có thể thực hiện bất kỳ lúc nào trong hai mươi bốn giờ tới, nhưng có vài rủi ro bao hàm. Hắn không thể bị nhìn thấy, không thể dễ bắt gặp. Hắn không tin tưởng người khác thực hiện công việc này.

Có lẽ hắn sẽ tìm dịp để cài đặt thiết bị định giờ. Một cái trong rạp hát đêm nay; một cái bên dưới quầy bar trong khoang Lido rất sớm vào buổi sáng. Những cái khác khi ngày trôi qua. Nếu hắn thực hiện từ từ, ngẫu nhiên, từng cái một, sẽ không ai biết được. Không như thể hắn có thể chạy từ khoang này sang khoang kia cài đặt tất cả chúng một lượt mà không gây ra sự nghi ngờ của người nào đó.

Tên Johnson chết bầm. Anh ta đã biết về những quả bomb; anh được tin rằng sẽ ở đây khi chúng nổ tung. Thậm chí Larkin còn chưa bắt đầu, và chắc chắn có một người sống sót.

Hắn mở file nháp và đọc những gì hắn đã viết, rồi xóa tất cả và bắt đầu lần nữa.

Những đồ ngốc bọn bay, ta ước chi có thể ném hết tất cả bọn bay vào địa ngục.

Có lẽ sự thật đơn giản đó sẽ được thực hiện.

PHẦN BA

KHÔNG MAY MẮN CHÚT NÀO.

CHƯƠNG BA MƯƠI MỐT.

Cael không thể để cuộc đàm thoại của Larkin với Dean ra khỏi đầu óc anh, khi anh mặc trang phục cho sự kiện lớn của đêm, cuộc đấu giá sản phẩm nghệ thuật. Trên bề mặt, sự biến mất của Johnson không gây ra một gợn sóng nào. Phía mặt trái, anh luôn đúng, điều gì đó sắp tiến hành. ***Đã nghĩ lại. Thiếu đi một người. Xé toạc cổ họng anh ta.***

Một điều duy nhất ngay tức thì trở nên có ý nghĩa : đó là một vụ cướp, được thực hiện vào lúc nào đó trước khi họ cập bến ở San Diego. Với tất cả sự an ninh trên chuyến tàu du lịch, bạn cho rằng hành khách sẽ đủ an toàn, nhưng nếu những thành viên của đội bảo an thỏa thuận với nhau, dứt khoát nó có thể thực hiện được.

Cael đã thông tin cho người của anh qua điện thoại rằng điều gì đó có khả năng xảy ra, đêm nay, đêm mai, hoặc đêm kế tiếp. Matt đã nói chuyện với Sanchez để xem xét tìm cách lấy vũ khí cho nhóm. Đội bảo an của tàu có quyền có một vài vũ khí, nhưng không thể có cả kho vũ khí trên tàu, vì vậy, việc kiếm được vài món vũ khí là một việc làm cầu may. Tuy vậy, với Mills và người của hắn được trang bị vũ khí, Cael sẽ cảm thấy tốt hơn nếu như họ có một vài loại hỗ trợ.

Cael muốn khẩu súng của Johnson nhiều hơn bao giờ hết. Chết tiệt. Thật lãng phí biết bao khi nó biến mất qua mạn tàu cùng với hắn.

Nếu vụ cướp, nếu quả thực như vậy, được tiến hành mà không bạo lực. Có khả năng phương án hành động tốt nhất cho anh và người của anh sẽ là nhẫn nhịn. Đồ vật có thể bị thay thế. Một cuộc đấu giữa bọn hải tặc – những kẻ ăn cướp trên biển thì chính xác hơn, và nghe có vẻ ít lãng mạn hơn – và người của anh sẽ có khả năng khiến những người vô tội bị tổn hại và bị giết chết. Nếu chúng chỉ đơn giản cướp bóc và chạy trốn, anh sẽ không động đây một bắp cơ. Để chúng đi, đó là cách an toàn nhất.

Dù vậy, có lẽ phải còng tay Tiffany lại. Cô ấy đặc biệt không thích hợp với việc nhẫn nhịn.

Có một cuộc đấu giá mỹ thuật đêm nay, và những bức tranh sơn dầu được trưng bày đáng giá khá nhiều tiền. Có lẽ vừa đúng thời điểm cho một vụ cướp. Nhưng ngược lại, những bức tranh sơn dầu không dễ dàng được tiêu thụ chút nào.

Nếu anh dàn dựng một vụ cướp, anh sẽ chọn một trong những sự kiện long trọng để tấn công. Đó là khi kim cương được phô bày, trong sự trình diễn rõ ràng cũng như những bức tranh sơn dầu. Những tác phẩm nghệ thuật được tách rời khỏi khung của chúng và cất giữ trong những ống kháng nước. Tiền mặt? Không có nhiều, vì lẽ quá nhiều chi tiêu ở đây đã được chuẩn bị từ trước, hoặc đơn giản đã được tính vào tiền phòng, nhưng có những kẻ giàu có không đi du lịch mà không có tiền mặt, và một vài người có thể có một số tiền lớn. Có ai khác trên tàu mà anh không tìm hiểu về họ không? Vài món – hoặc **ai đó**, Lay Tròi đừng có ai – có giá trị, đáng để bỏ công với loại mạo hiểm này?

Việc trốn thoát làm anh bối rối. Phải có một con tàu đồng đảng khác nữa ở gần. Bọn cướp có thể đến đó bằng thuyền cứu sinh hoặc trực thăng nếu có một con tàu khác được trang bị như thế. Rõ ràng chúng chờ đợi cho đến khi ở gần đất liền hơn, vì ngay khi còi hiệu phát ra, mọi tàu thuyền trong khu vực sẽ đáp ứng. Cảnh vệ bờ biển, hải quân... Không cách gì nói được ai ở trong vùng lân cận.

Anh có thể mừng tượng những nhân viên an ninh trả thù trên những hành khách tại một sự kiện hoặc tương tự. Nhưng còn thủy thủ đoàn thì sao? Đây là một con tàu lớn và những thành viên thủy thủ đoàn ở khắp mọi nơi. Điều đó giống như cố gắng cướp một thành phố nhỏ vậy, và cho dù tất cả nhân viên an ninh đều ở trong kế hoạch, điều đó hoàn toàn có khả năng, có quá nhiều lỗ hổng trong viễn cảnh mà anh đã thử hình dung, quá nhiều thứ không đúng.

Một cuộc bắt cóc tập thể? Một yêu cầu tiền chuộc cho hàng trăm gia đình giàu sang và những công ty nổi tiếng. Suy nghĩ đó gây ra một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống của Cael.

Đêm nay, anh phải tìm cách để nói với thuyền trưởng Lamberti về mối băn khoăn của anh. Anh sẽ kéo ông sang một bên, nói với ông ấy về điều anh nghi ngờ, và nếu cần thì tại sao và bằng cách nào anh tìm ra, và gợi ý những phòng bị có thể ngăn chặn vụ cướp hoặc vụ bắt cóc trước khi nó bắt đầu. Sanchez đã có một ý tưởng có ích về một nhóm nhân viên an ninh nằm trong âm mưu. Cael cân nhắc về việc gọi điện thoại cho viên thuyền trưởng bây giờ, nhưng trừ phi anh nhìn vào trong mắt ông ta, để anh có thể tìm hiểu liệu Lamberti có đang cho rằng anh đùa bỡn, hoặc gạch tên anh như một kẻ điên rồ hay không? Ryan đã xác lập một mối quan hệ với viên thuyền trưởng, và họ cũng

có Sanchez trong phe của họ. Có lẽ bằng đó cũng đủ để thu hút sự chú ý của ông ta.

Nếu không, đôi chút hình ảnh của quá trình theo dõi, và một cuộc gọi từ một người trong D.C, người có thể xác minh về phẩm cách của họ, và viên thuyền trưởng sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài sự tin tưởng.

Jenner bắt được sự đắm chiều của anh, khi cô ra khỏi phòng tắm, nơi cô đùa nghịch với tóc cô. Chiếc đầm dạ hội của cô – màu đen tô điểm trong màu trắng – ôm sát thân hình cô, phô trương cặp vú nhỏ nhưng tuyệt đẹp của cô. Đường xẻ thấp của cổ áo quấy rầy anh.

Cô tiếp tục làm anh ngạc nhiên trong một thế giới mà anh tin rằng chẳng còn giữ được chút ngạc nhiên nào. Cô chưa bao giờ lùi bước trước anh, chưa bao giờ né tránh – không sau đêm đầu tiên, ít nhất là thế. Nhưng lúc này cô nhìn chăm chăm vào anh, thậm chí còn táo bạo hơn, giống như cô có thể nhìn sâu vào bên trong anh.

Anh không bao giờ mong đợi điều này. Anh không bao giờ mong đợi **cô**.

“Nhìn anh giống như thế nữa, em có thể quên việc rời khỏi phòng đêm nay.” Anh trêu chọc, mặc dù, chết tiệt nếu như đó không phải sự thật.

Cô cười. “Cứ thử xem.”

Anh không nói cho cô biết điều anh ngờ vực. Cô sẽ chỉ lo lắng. Lo lắng, quỷ thần ơi, cô sẽ muốn một khẩu súng. Hoặc một chiếc giày.

Hơn nữa, không giống như anh sẽ để cô ra khỏi tầm nhìn của anh.

...

Cuối cùng Frank quyết định chọn một lá thư nhận lãnh trách nhiệm thỏa mãn hần. Không một từ nào tỏ ý khinh miệt về những người hần đang dẫn theo cùng hần, cũng như những người hần đã bỏ lại phía sau, nhưng vậy là đủ.

Tàu Silver Mist sẽ hỏa táng tôi, và tôi tin đó là điều thích hợp. Tôi không đưa lời kết tội những hành khách. Họ là những con cừu, quá ngu ngốc để nhận ra rằng họ bị dẫn dắt, và tôi đã chán ngán việc trở thành người chặn dắt đáng nguyên rủa của họ.

Tôi nhận lãnh toàn bộ trách nhiệm trong việc thiêu hủy tàu Silver Mist. Tôi đã lập kế hoạch tấn công và lắp đặt những quả bomb một mình. Chết tiệt các người.

Nếu họ không thích phần kết thúc đó, họ có thể cắt bỏ nó khi đưa tin. Hẳn nghĩ nó quan trọng, vì nó truyền đạt chính xác những gì hẳn nghĩ về mọi người. Bức e-mail sẽ được gửi đến ba tờ báo chính, một mạng lưới tin tức lá cải, và ba mạng lưới thông tin chính.

Hắn quyết định viết thêm một thông điệp nữa, vì hắn ở trong tâm trạng xưng tội.

Tay kỹ sư cấu kính thiết kế ra thứ vũ khí EMP đã thận trọng đến mức độ hoang tưởng. Kyle Quillin không thích sử dụng internet cho bất kỳ sự trao đổi thông tin nhạy cảm nào. Gã nghĩ người ta do thám gã mọi lúc. Larkin đã thu được một lợi nhuận hấp dẫn – lợi nhuận hẳn không bao giờ xem đến – từ việc bán EMP, và Quillin cũng vậy, gã

không còn phàn nàn rằng gã không được trả lương đủ và không được đánh giá đúng mức nữa.

Nhưng thật sự, Larkin khinh miệt bọn đồng bóng. Quý thật. Hấn khinh miệt mọi người, nhưng Quillin quả thật là một gã khốn tự cao tự đại. Lúc này công nghệ EMP đã ở ngoài kia. Đã gần như hoàn thành, và trong tay của Bắc hàn rồi. Nếu bức e-mail để lại dấu vết và họ bắt thẳng nhóc. Vũ khí vẫn hoàn thành như đã định. Và sẽ là một trò cười khi thứ kỹ thuật công nghệ mà Quillin luôn kính sợ dẫn gã thẳng đến sự suy vong.

Frank viết một e-mail cuối cùng, đề địa chỉ gửi cho Quillin, bức thư này không có thời gian để suy nghĩ và viết đi viết lại. **Chết tiệt mày.** Khi có thứ gì đáng nói, nó đáng nói hai lần.

Hấn cài đặt chương trình e-mail để gửi thông điệp đi vào thời điểm lựa chọn trước, điều đó có nghĩa là hấn phải đăng nhập vào internet và rời khỏi, bỏ lại laptop của hấn cùng với thông điệp buộc tội ngay ở đó. Hấn không quan tâm. Hấn đã có nút bấm cho những trái bomb ở khoang dưới trong túi hấn, cùng với một vũ khí mà hấn chắc chắn sẽ không cần, và những trái bomb cháy trên khoang cao hơn, tất cả năm trái bomb, đã được kích hoạt. Hấn liếc nhìn đồng hồ.

Một giờ bảy phút.

Hắn cười, và trong một khoảnh khắc, một khoảnh khắc quý báu, cơn đau trong đầu hắn đã tàn lụi hầu như không còn lại gì.

...

Ryan đẹp đến khó tin trong bộ lễ phục của anh, như thường lệ. Fail cười với anh khi cô trượt đôi bông tai đính ngọc lục bảo bắt mắt của cô vào tai và đóng chặt chúng lại. Đôi bông tai là một quà tặng nhân ngày Valentine, một trong nhiều món. Cô phải thú nhận, chồng cô đã làm những thứ xứng đáng.

Trang phục cho buổi tối của cô, một chiếc đầm dạ hội bằng lụa màu nâu vàng nhạt che phủ một cách tao nhã qua thân hình cô, là một trong những thứ dễ chịu mà cô sở hữu, nhưng cũng là một trong những thứ đắt giá nhất. Có những dịp cô bằng lòng thanh toán một số tiền kha khá cho sự thoải mái. Sự kiện chiếc đầm này khiến cho Ryan say mê là một phần thưởng tuyệt vời.

Một tiếng chuông êm ái vang lên từ computer đặt trên chiếc bàn giấy trong phòng khách, báo hiệu cho cô biết cô có một tin nhắn. Có lẽ

cuối cùng Larkin đã kết nối vào internet và chương trình bẻ khóa của cô đã xâm nhập được. Ngược lại, có nhiều khả năng hơn, cô có một tin nhắn từ chị cô, người đã quyết định rằng họ sẽ có một chuyến du lịch biển bằng tàu cùng nhau trước cuối năm, và đã gửi vài tin nhắn cho việc đó.

Fail đã không lao nhanh qua phòng, mà trượt vào giày và chĩnh ngay ngắn vòng cổ bằng ngọc lục bảo, một món quà sinh nhật, phù hợp với đôi bông tai, trước khi cô đi vào phòng khách và kiểm tra laptop. Trước khi cô rời đi trong buổi tối, cô đã lập trình điện thoại iphone của cô để nhận bất kỳ thứ gì gửi đến trong lúc cô ở bên ngoài phòng. Cô không ngồi, không muốn làm nhăn chiếc đầm của cô, chỉ khom người trên bàn và mở laptop.

Trúng mánh.

Cô cười khi cô mở chương trình để cô có thể đọc những gì Larkin đã đánh máy trên computer. Cho đến lúc này, thật may mắn là cô có chương trình này, có lẽ là một mẫu tin nhắn cho mẹ hân. Người giống như Larkin có mẹ sao?

Cô đọc thông điệp, và nụ cười của cô biến mất.

“Ryan!” Cô la lớn.

Nhận ra sự cấp bách trong giọng cô, anh chạy sang phòng khách.
“Có gì sai à?”

Tim cô đập dồn dập, mạnh đến mức cô có thể cảm thấy nó; đầu gối cô đột ngột mềm nhũn. “Larkin sắp thổi bay con tàu và mọi thứ trong đó.”

“Khi nào?” Ryan hỏi hết sức thực tế, với tay lấy điện thoại của anh.

“Em không biết. Đêm nay. Em nghĩ vậy. Hẳn không nói gì về thời gian, nhưng có vẻ như những bức e-mail được cài đặt để gửi đi trong một giờ, nên... không lâu sau đó, có lẽ. Hẳn không muốn bất kỳ ai được cảnh báo trước.”

“Anh gọi cho những người khác. Em gọi cho Cael.”

“Sau đó thì sao?” Cô hỏi khi cô bấm số.

“Thì chúng ta sẽ cố hết sức thoát khỏi con tàu này.”

...

Larkin đã phải gọi Isaac sớm hơn trong buổi tối và bảo ông ta được một đêm rảnh rồi. Người hầu phòng của hắn tỏ ra ngạc nhiên nhưng vui mừng. Frank đã gợi ý rằng Isaac nên trải qua một ít thời gian ở quầy bar của thủy thủ, có lẽ nên loanh quanh trong bồn tắm nóng nhỏ bé, ấm đạm của thủy thủ. Hắn thậm chí bảo Isaac rằng ông ấy đã thực hiện tốt công việc và xứng đáng có một cơ hội.

Sự thật là, hắn không muốn tạo cơ hội để Isaac tò mò và nhìn vào laptop và thông điệp trên đó. Chỉ duy nhất một người khác mà Larkin lo lắng về việc vào phòng hắn không được mời là Dean Mills, và từ lúc hắn ngồi đối diện với Dean, trong một thoáng, hắn không còn bận tâm về điều đó nữa.

Họ đơn độc, tại một chiếc bàn nhỏ trong quán Fog Bank. Dean đã bồn chồn, lo lắng về kế hoạch của ông chủ trong việc trốn thoát, một kế

hoạch mà hắn không hoàn toàn bị mua chuộc. Thói tham lam đã giữ hắn trong sự ràng buộc xa đến nỗi như thế.

“Thư giãn đi.” Frank nói, khi hắn nhăm nháp thứ chắc chắn là ly scotch cuối cùng của hắn. “Trong đúng hai giờ nữa, sự nhộn nhịp sẽ bắt đầu.” Trong hai giờ nữa, sự nhộn nhịp đã kết thúc đối với phần lớn con người trên chiếc tàu này. Nhưng Dean không cần phải biết điều đó.

Frank đã chuẩn bị cho mỗi một thứ và cho mọi thứ. Súng của hắn – một khẩu Caliber PM40 cỡ nòng 40 ly, Dean đã cung cấp khi Frank nhấn mạnh rằng hắn cần vũ khí cho sự kiện lớn – nằm sâu dưới một túi áo. Đó là một khẩu súng nhỏ nhưng nặng, và chỗ phồng lên làm xấu đi đường nét trong trang phục của hắn. Kẻ quái nào thêm quan tâm chứ? Hắn ghét cái cảm giác khẩu súng nhét vào cặp quần hắn, và hắn luôn lo lắng chẳng may bắn phải bi hoặc mông hắn. Không giống như Dean, hắn không sở hữu một dây đeo súng qua vai. Túi áo sẽ làm điều đó. Ngồi ở đây, ngay phía trên một trong những quả bomb cháy sẽ nổ tung trong ít hơn một giờ nữa, không ai có thể thấy được chỗ phồng lên trong túi áo của hắn, bất luận cách nào.

Nhưng nếu hắn cần đến nó...

“Tôi lo lắng về Sanchez.” Dean nói bằng một giọng rất thấp.

“Đó là ai?” Frank thật sự cảm thấy không bận tâm. Việc biết mình cận kề với cái chết là một sự giải thoát nhiều hơn sợ hãi.

“Một nhân viên an ninh. Tôi thề tôi đựng độ gã này mọi lúc tôi quay nhìn quanh. Tôi cho rằng anh ta đang theo dõi tôi.”

“Đừng hoang tưởng chứ, Dean.” Frank ung dung nhắm nháp ly Scotch của hắn. “nếu anh ta làm vương lối của anh đêm nay, hãy bắn anh ta.”

Cô nàng lẳng lơ Tiffany Master đang ngồi bên quầy bar, uống nước và cười với tay pha chế. Cô ta đã thú vị hơn khi là một sâu rươi, nhưng sự tỉnh táo không cải thiện khẩu vị của cô ta. Chiếc váy ngắn, bó sát vào da thịt, màu xanh rực rỡ mà cô ta mặc giống như được sơn vẽ lên người, và làm thế quái nào cô ta có thể đi lại được trong đôi giày đỏ cơ chứ? Dean đã ném nhiều hơn một cái liếc tán thưởng về hương của cô nàng, mặc dù hắn đang lo lắng về kế hoạch đêm nay và có những thứ khác nữa trong đầu hắn. Tiffany với tay đến một chiếc ví nhỏ màu nhũ vàng cùng đồng bộ với chiếc váy và mở nó ra, kéo ra một chiếc điện thoại. Hắn không nghe thấy tiếng chuông, vì cô nàng ở một khoảng cách khá xa. Cô không gây ấn tượng gì cho hắn như là loại người cài đặt điện thoại ở chế độ rung để khỏi làm phiền những người khác.

Dean đang nhìn về hướng đó lần nữa.

Frank ngả người tới trước, “Sau đêm nay, những phụ nữ giống như thế sẽ lũ lượt kéo đến với anh,” Hắn thì thào, hy vọng làm dịu nỗi sợ của Dean. “Tiền là một loại thuốc kích thích tình dục đầy sức mạnh.”

Đánh giá biểu hiện trên mặt người đàn ông, lời động viên đã làm được trò bịp.

...

“Cô ở đâu.” Giọng của Ryan gay gắt một cách bất thường trên điện thoại.

“Thứ lỗi nhé.” Tiffany nói, cười với người pha chế khi cô trượt khỏi chỗ ngồi và đi ra xa, tìm kiếm đôi chút riêng tư. Cô không thể chuyện trò một cách tự do, dù Ryan biết cô đang quan sát Larkin vào lúc này. “Fog Bank” Cô nói, như thể cô đang gặp gỡ bạn bè.

“Hắn có ở đó không?” Ryan hỏi.

“Có. Có việc gì thế?” Cô hỏi ngẫu nhiên, phòng khi người pha chế chú ý, dù từ một khoảng cách xa.

“Đừng nhìn hắn. Đừng phản ứng gì.”

Tiffany cứng người. Không thể là điều tốt được.

“Larkin đã lắp đặt vài quả bomb trên tàu.” Giọng của Ryan dứt khoát, cô không ngắt lời anh bằng những câu hỏi. Đây không phải cuộc gọi duy nhất anh phải thực hiện. “Chúng ta không biết có bao nhiêu quả hoặc khi nào hắn cho nổ, nhưng có vẻ là đêm nay, bởi vì hắn đã cài đặt chương trình e-mail để gửi đi một cặp thư điện tử trong khoảng bốn mươi lăm phút nữa. Chúng ta có ít nhất là khoảng thời gian bằng đó để đặt mọi thứ dưới tầm kiểm soát.”

“Cút thật.” Cô tập trung tất cả ý chí để không quay nhìn Larkin, trừng trừng vào thứ quái vật đó. **Mình có thể bắt hắn.** Cô nghĩ.

Ryan biết cô quá rõ. “Đừng manh động. Cael đang gọi cho thuyền trưởng, và Sanchez đang cố kiểm một số vũ khí cho chúng ta. Vào lúc này, hãy ở bên Larkin. Tôi sẽ giữ liên lạc.”

Cuộc gọi kết thúc, và Tiffany thả điện thoại trở lại túi xách. Với tính khí của cô, cô muốn băng ngang qua phòng và siết cổ Larkin bằng đôi tay trần của cô. Nhưng cô đã không. Cô quay lại chiếc ghế quầy bar, cười với người pha chế mặc dù tim cô đập dồn dập, và chờ đợi. Bản năng sinh tồn của cô gào rú. Bomb! Bomb! Nhưng cô có thể làm cái quái quỷ gì được đây? Cô đang ở giữa đại dương mênh mông không có chốn nào để đi.

...

Cael không nói ngay với cô về việc sắp xảy ra, nhưng Jenner đã nghe thấy phần cuối cuộc điện đàm của anh, và cô đã biết đủ. Nhiều hơn đủ.

Bombs. Tay Larkin tâm thần đó sắp thổi tung tàu Silver Mist. Jenner nghĩ đến những người cô biết, những hành khách và thủy thủ

đoàn mà cô chưa bao giờ gặp, những người bạn vừa kết giao ở đây. Những người bạn, không chỉ là người mới quen.

Nếu Cael và đội của anh không theo dõi Larkin, nếu họ không bắt cóc cô và Syd và sắp đặt sự giám sát, Larkin sẽ trót lọt với điều này. Tuy nhiên, không nhất định rằng hắn có thể không đạt được điều hắn muốn.

Cael mất đi vài phút quý báu để nói chuyện qua điện thoại với thuyền trưởng, và họ không có tới một phút để bỏ phí.

“Thuyền trưởng Lamberti, tôi là Cael Traylor. Có những trái bomb trên tàu và nó sẽ nổ tung đêm nay. Ông cần bắt đầu tiến trình di tản ngay lập tức.” Cael nghiêng chặt rằng khi anh nghe lời đáp của viên thuyền trưởng. “Không, đây không phải lời đe dọa đánh bomb. Nó là lời cảnh báo.” Anh nhìn Jenner. “Tốt. Bắt tôi. Khóa tôi lại. Nhưng trước khi ông làm điều đó, vui lòng đưa hành khách ra khỏi cái bẫy giết người trôi nổi này.” Anh lắng nghe một lúc lâu hơn, sự kiên nhẫn của anh bị xé toang, và sau đó anh nói ra hai từ cực kỳ quan trọng, “Frank Larkin.”

Cael gác điện thoại, và hai giây sau, một giọng nói – của thuyền trưởng – vang vọng qua hệ thống liên lạc nội bộ khắp tàu. **“Đây không**

phải một buổi diễn tập. Vui lòng đi đến trạm tập trung của các bạn. Nhắc lại. Đây không phải buổi diễn tập.” Cael chạy vào phòng ngủ, và chộp lấy một cặp PFDs, rồi anh nắm lấy cánh tay Jenner và dẫn cô về phía cửa. “Đi đi, em yêu, em phải rời khỏi chiếc tàu này bây giờ.”

“Ý anh là chúng ta, đúng không?” Cô nói khi anh đẩy cô ra ngoài hành lang. Trái tim cô đập dồn dập. Những người ăn mặc đẹp đẽ chưa di chuyển lên khoang trên đang bắt đầu rời khỏi phòng của họ, một số mang theo PFDs, một số đi tay không và hoang mang. “Ý anh là chúng ta.”

Cô trượt ra khỏi vòng tay của Cael, và gõ vào cửa phòng của Nyna và Linda. Hy vọng thúc giục hai người phụ nữ đi cùng.

Không có tiếng trả lời, và Cael không trong tâm trạng chờ đợi. Biết điều này quan trọng như thế nào đối với cô, anh bước lui và đá vào cánh cửa mà Jenner đang gõ vào. Nó bị phá vỡ, kêu răng rắc, và đong đưa mở ra.

Cô gọi vào. Không có tín hiệu trả lời. Linda và Nyna không có ở đó. Phòng của họ trống trơn. Cael chộp lấy cô và gần như lôi cô đến cầu thang, nơi họ gia nhập cùng những người khác đang bỏ chạy. Bám chặt

giống như điều tốt nhất cô có thể, cô cầu nguyện rằng hai người đó đã lên khoang trên và hướng đến sự an toàn rồi.

Còi báo động tiếp tục kêu vang; vài hành khách trong lồng cầu thang đang khóc, và một người đàn ông xô một người khác sang một bên.

“Đừng hoảng loạn.” Cael nói trong sự bình tĩnh, nhưng giọng nói cứng rắn mang đến điều tốt. Anh trao cho người đàn ông đã xô đẩy người khác một cái nhìn nói rằng anh sẽ quăng cái mông của anh ta xuống đáy cầu thang nếu anh ta không bình tĩnh lại. “Mọi người sẽ rời khỏi tàu nếu tất cả các bạn giữ bình tĩnh. Chúng ta có thời gian.” Không nhiều, nhưng một ít.

“Thời gian cho điều gì?” Một trong nhiều người đàn ông thiếu kiên nhẫn la lớn. “Anh biết điều gì mà chúng tôi không biết vậy?”

“Tôi biết rằng nếu anh cứ tiếp tục xô đẩy thì ai đó sẽ bị tổn thương.” Cael nói. Jenner muốn đá vào mông gã vì những nguyên tắc xử thế thông thường, nhưng Cael đúng. Hoảng loạn không giúp ích gì cho ai được.

Không cảnh báo, một tiếng nổ đing tai xuất phát từ phía dưới. Chiếc tàu rung động, tròn trành dữ dội sang một bên, và Jenner túm vào tay vịn cầu thang để khỏi ngã. Bụi và mảnh vỡ tung lên trong không trung khi cô khom người và giật mạnh đôi giày ra khỏi chân. Cô lẽ ra nên tháo bỏ đôi giày cao gót này trước khi rời khỏi phòng, nhưng việc chuyển sang đi giày chạy bộ không nằm trong đầu cô. Phía trước cô, Ginger Winningham lao đảo và gần như ngã xuống. Chồng cô ấy, Gilber, chụp được cô; Cael cũng thế, trao tặng một bàn tay vững vàng.

Rồi anh quay người và nhìn cô với ánh mắt xanh thẳm mà cô đã trở nên yêu tha thiết. Và cô nhìn thấy trong đôi mắt đó những gì cô, và tất cả những người ở đây, ngờ vực.

Họ có thể không còn sống để rời khỏi chiếc tàu chết tiệt này.

CHƯƠNG BA MƯƠI HAI.

Frank rất vui vẻ, hài lòng, thích thú... và rồi còi báo động vang lên. Dean bật dậy. “Điều gì đang xảy ra vậy?”

“Đám ngốc nhà anh.” Frank nói, giọng hấn căng thẳng nhưng điềm tĩnh. “Rõ ràng, kẻ nào đó đã tìm thấy một trong những quả bomb.” Hấn ngờ rằng một trong những thiết bị mà hấn đặt ở khoang dưới, thứ hấn không đích thân che dấu, đã không được che dấu thích đáng. Đây là điều đã xảy ra khi hấn buộc phải giao việc cho những kẻ ngốc.

Phần lớn đám người ở quầy bar đang tiến về lối thoát hiểm, trừ một vài người vẫn ngồi lại. Một gã lớn tuổi cứ khẳng khẳng rằng hấn sẽ không rời đi cho đến khi việc uống của hấn hoàn tất. Một cặp phía bên kia phòng cho rằng đó chỉ là một sự diễn tập khác. Cô nàng Master đã trở nên cuồng loạn, hình như đang cố gọi cho ai đó trên điện thoại của cô ta thay vì đi theo lời chỉ dẫn và tìm đường đến chỗ xuống cứu hộ.

“Đi thôi.” Dean nói êm ái. “Cơ hội duy nhất của chúng ta là hành động giống như chúng ta không biết gì hết, giống như chúng ta cũng bị ngạc nhiên như những người khác. Tôi cần đưa ông vào một xuống cứu hộ.”

“Không.” Frank nói, vẫn ngồi yên. Hắn liếc nhìn đồng hồ, còn khoảng nhiều hơn nửa giờ một chút, những trái bomb cháy sẽ phát nổ. Một nửa giờ. Cơ giận đột ngột làm rung chuyển hắn. Hắn không định rời khỏi tàu và quan sát chiếc tàu bị thiêu hủy mà không có hắn. Kế hoạch của hắn là phá hủy từng phần ngay trước mắt hắn; người ta đang đi đến chỗ xuống cứu hộ. Khốn kiếp, hắn sẽ không chết một mình.

Frank đứng dậy, kéo khẩu súng ra khỏi túi áo, và kéo cò. Hắn không phải là tay súng thiện xạ, nhưng Dean ở gần, và một phát súng đột ngột là bí quyết. Dean sụm xuống. Với một bàn tay tự do, hắn lôi ra chiếc remote từ trong túi áo, và nhìn nó một thoáng. Nếu cuộc diễn tập tiếp tục, mọi người sẽ rời khỏi tàu trước khi bomb nổ, điều đó chẳng làm được tích sự gì hết. Đồ khốn kiếp! Ai đó đã phá hỏng kế hoạch của hắn. Hắn khích lệ bản thân, đẩy nhẹ chốt an toàn ra sau, và bấm nút bằng ngón tay cái.

...

Thuyền trường Lambrini đã ra chỉ thị cho một số thủy thủ truy tìm những trái bomb, nếu bất kỳ trái bomb nào trong số chúng có thể bị vô hiệu, hoặc có lẽ ông không ta không thật sự tin có bomb, và ông ta

muốn chứng minh điều đó. Bridget đã di chuyển từ phòng xử lý nước đến kho thực phẩm, tự hỏi cô sẽ giấu bom ở chỗ nào trên tàu, nếu đó là việc của cô. Không gian tàu quá lớn, có quá nhiều khả năng có thể xảy ra. Nơi nào đặt bomb để gây ra thiệt hại lớn nhất? Khu vực điện tử, phòng máy, phòng điều khiển, phòng xử lý nước, bất kỳ nơi nào gần thân tàu...

Thủy thủ đoàn đã chia nhau ra. Một số lên phía trên để giúp đỡ cho việc di tản và cuộc đào thoát của chính họ. Một số khác đang dính chặt với công việc của họ, trong lúc này, đang bị trói buộc vào một mục đích không rõ ràng, kế hoạch có thể nhìn thấy ngay trong vài phút. Bất luận thế nào, thủy thủ đoàn không thể di tản đầu tiên, không quan trọng lý do báo động là gì.

Họ không biết điều cô biết – rằng có chất nổ được giấu ngay dưới mũi của họ.

Theo Fail, họ có một ít thời gian. Larkin sẽ không thổi bay chiếc tàu cho đến khi những bức e-mail được gửi đi. Hơn nữa, sao phải bận tâm viết chúng? Họ ít ra có nửa giờ. Có lẽ nhiều hơn. Nếu họ có thể tìm ra và vô hiệu những trái bomb trong ba mươi phút đó, họ không cần rời bỏ tàu.

Họ không biết Larkin đã lắp đặt bao nhiêu trái bomb và chúng ở chỗ quái nào. Cô và Matt đã rà soát từ nơi thấp nhất, và sẽ tiến hành theo cách của họ lên trên. Cô không có khả năng vô hiệu một trái bomb nhưng Matt có. Matt đã lên tầng trên, nơi phần lớn thủy thủ đoàn cư trú. Tầng đó có mọi thứ trừ sự hoang vắng trong suốt cuộc khủng hoảng giống như chỗ này.

Thật không may, cô không thể sử dụng điện thoại của cô để gọi cho Matt, nếu cô tìm thấy một thiết bị, vì lẽ tín hiệu điện thoại có thể làm nổ quả bomb, đặc biệt nếu cô ở ngay phía trên nó. Cô phải thực hiện theo bài bản cũ – chạy và thét lên. Căn cứ vào hoàn cảnh, cô có thể xoay sở với điều đó.

Họ sẽ cho nó mười lăm phút, rồi tiến lên trên thoát khỏi nơi đó ngay lập tức*.

(*Get the hell out of Dodge : To leave somewhere immediately, to evacuate or scam – Urbandictionary)

Sau đó... thành công. Hoặc thất bại, tùy vào cách cô nhìn nhận. Cô thích không tìm thấy bất kỳ thứ gì hơn. Lèn vào giữa một chồng cao những thùng Coke và một chồng cao tương tự những hộp bánh quy,

một thiết bị ở đó, được nguy trang một cách vụng về bởi một thùng carton rỗng. Cô hết sức cẩn thận di chuyển cái thùng sang một bên.

Bridget không có chút am hiểu về việc khi nào nó phát nổ. Nhưng cô nhận ra những khối Semtex (*một nhãn hiệu chất nổ dẻo của Czech.*) Một ngòi nổ đơn giản được dán bằng băng dính để kích nổ, và có một ánh sáng nhỏ xíu màu đỏ nhấp nháy trong một tốc độ chậm, đều đặn.

Bớt đi một...

Không hề cảnh báo, một tiếng tách phát ra từ trái bomb, và ánh sáng chuyển thành một màu đỏ không thay đổi. Bridget nhảy lùi lại theo bản năng, nhưng cô biết đã quá trễ.

“Cha ơi...”

...

Linda Valve đi vội xuống hành lang, nhận ra, quá trễ, rằng bà nên đến lớp thể dục nhịp điệu với Nyna chiều nay, thay vì thế bà lấy một

giấc ngủ ngắn, bỏ thời gian chưng diện bản thân cho buổi tối, và đi xuống dưới để gặp Penny và Buttons trong phòng của họ. Penny muốn giúp bà làm tóc, và trong khi Linda nghĩ thà để một kẻ mù dắt một kẻ mù còn tốt hơn, bà chấp nhận làm điều bà có thể. Sau lớp học, Nyna sẽ tắm và mặc vội quần áo và gặp họ trong phòng ở khoang bên dưới, sau đó tất cả bọn họ đến buổi đấu giá tranh nghệ thuật cùng nhau.

Kế hoạch tốt. Quá tệ là nó bị phá tan thành từng mảnh. Tiếng còi báo động đã vang lên trong lúc bà ở trong thang máy. Nó ngừng lại trên tầng này và bà ra lối thoát hiểm cùng một cặp đã ở trong thang máy với bà. Thang máy ngừng hoạt động vì vài hệ thống an toàn, bà nghĩ vậy. Bà sẽ phải đi thang bộ xuống một tầng khác – hay là hai?

Thật dễ bị lạc lối trên tàu, tuy nhiên bà không thể đi theo đường của bà xuống phía dưới trong lúc mọi người khác đổ xô đi lên. Người ta đang cố gắng tránh xô đẩy, họ từ chối bước tránh qua một bên để bà đi qua, vì thế, đôi lần bà bước một bước lùi, và sau đó tiến lên hai bước. Bà tìm kiếm Penny và Buttons, nhưng không thấy họ trong đám đông. Bà đã bỏ qua họ, hay họ đang đợi bà? Nyna đáng thương chắc chắn đã hoảng loạn trên khoang trên cùng tất cả bởi tại bà. Linda cảm thấy nhiều hơn một chút hoảng loạn ở bản thân bà. Vì tất cả những lần đơn độc!

Bà tiếp tục đi xuống dưới, tìm cách vượt qua những hành khách bỏ chạy. Sự tiến tới của bà chậm đến phát bực. Nhiều người cố thuyết phục bà đi lên cùng với họ, nhưng bà lắc đầu và tiếp tục đi. Nếu bà tìm thấy bạn của bà, bà sẽ vui lòng tiến đến trạm tập trung. Trạm tập trung số ba, bà nhớ lại. Nếu bà có thể nhớ ra ngay nơi đã...

Bà chen qua một cặp điên rồ và trượt vào một hành lang, lấy một hơi thở sâu, vui mừng đã thoát khỏi sự chen lấn. Đây là tầng mà phòng của Penny và Button ở đó, đúng không? Phần lớn người ta đã bỏ đi rồi, vì thế chỉ còn một cặp chậm trễ trong hành lang. Linda chạy dọc theo một nửa chiều dài hành lang, rồi ngừng lại. Bà đã không đi đúng hướng. Thang máy bà thường lấy sẽ đặt bà vào một hành lang ở một nơi khác.

Linda đang đứng ở giữa hành lang khi một viên đạn lạnh lùng xuyên qua thân thể bà. Cổ bà nhoi nhói như thể có ai thổi không khí lạnh vào đó. Một người đàn ông thì thào gọi tên bà, và bà quay quanh, chắc chắn, cho dù đó là điều không thể xảy ra được, bà trông thấy Wayne đang đứng ở đó. Bà thậm chí gọi tên ông. Giữ chặt tiếng thì thào của bà đầy hy vọng, và rồi một tiếng nổ ngay bên dưới chân bà làm điếc tai bà, ném tung bà lên và ngã xuống, đánh cắp không khí ra khỏi phổi bà. Và bà nhận ra bà đã đúng.

“Wayne...”

...

Không có đến một dấu hiệu báo trước, Larkin bắn Mills. Tiffany quay người, nhìn thẳng vào gã tâm thần khi hắn kéo ra một vật khác từ túi áo. Một dụng cụ bấm nút điều khiển từ xa. Cút thật! Hắn bấm vào dụng cụ và sau một khoảng lặng ngắn ngủi, chỉ vài giây là nhiều, con tàu rung chuyển; ở phía dưới, có một tiếng ầm ầm đáng sợ. Còi báo động tiếp tục kêu vang một chập rồi ngừng lại. Những ngọn đèn trong quầy bar chập chờn rồi tắt hẳn, và một lát sau, đèn báo khẩn cấp sáng lên.

Larkin đang chĩa vũ khí của hắn vào cô, và khi hắn khai hỏa, theo bản năng cô cúi người né tránh và lăn tròn trên sàn tàu, làm cho bản thân thu nhỏ lại và tìm chỗ nấp. Hắn đã phát hiện ra cô? Hay hắn bắn cô vì cô thấy hắn bấm chiếc remote đó và bắn Mills?

Cô sớm nhận ra hắn đang bắn không chỉ vào cô mà còn vào bất kỳ ai còn ở lại bên quầy bar. Người pha chế rượu. Một ông già đã từ chối

tham dự cuộc tập huấn nghiêm trọng cho đến khi tiếng nổ vang lên. Một thủy thủ đang cố thuyết phục mọi người rời khỏi quầy bar. Một cặp thật bình tĩnh trước đó nhưng bây giờ đang choáng.

Một phụ nữ tóc sẫm, đậm người lao đến từ lối vào bên cạnh, gần Larkin. Bà ta đang khóc; chiếc váy của bộ đầm dạ hội màu đen bị xé rách, như thể bà ta bị ngã mạnh trên đầu gối. “Tôi đang tìm chồng tôi.” Bà nói. Larkin xoay người về hướng của bà và khai hỏa lần nữa. Một lỗ đen ngòm, gọn gàng xuất hiện trên trán bà. Đầu bà ngẹo ra sau. Bà ngã xuống, và Larkin thản nhiên bước qua xác bà và đi ra ngoài qua cánh cửa bên cạnh.

Những thứ ở xung quanh cô khiến cô bàng hoàng, cô không la hét cũng không ngã ngất đi, mà Tiffany hành động. Cô nhét điện thoại vào bên dưới lớp áo lót, và chạy. Cô tiến đến chỗ Mills, cúi người và chụp lấy khẩu súng mà cô biết hắn luôn mang theo.

Hắn chưa chết hẳn, nhưng sắp. “Đợi đã.” Hắn thì thào.

“Cưng à, tôi không thể làm được gì cho anh.” Tiffany nói không chút thương cảm. Mills đã chọn lầm phe, và đây là kết quả của hắn.

“Tôi biết, nhưng... có nhiều hơn.” Hắc nói, giọng hắc không còn hơi sức.

“Nhiều người hơn? Hay nhiều bomb hơn?”

“Cả hai.”

Tiffany chớp lấy điện thoại và cố gọi cho Cael, nhưng cô không thể liên lạc được. Cô không nghĩ tháp điện thoại đã bị phá hủy, nhưng quả bomb bên dưới đã gây ra nhiều sự tàn phá và ngọn tháp đã đổ. Hình như chỉ có một tháp phụ trợ tối thiểu nhất. Ít ra cô không hoàn toàn ở trong bóng tối.

Tiffany nhét trở lại chiếc điện thoại vào trong áo lót, không còn cơ hội nào để ngọn tháp được phục hồi. Có khác gì không khi cô chạy đi tìm Cael hoặc người nào khác trong nhóm? Nhưng không chỉ có thế. Cho đến lúc đó cô sẽ làm điều cô phải làm.

Cô theo sau Larkin. “Tên tâm thần ngốc đó là của mình.” Cô lầm bầm khi cô bước vào trong khoang Lido. Có thể Larkin là một tay súng tồi, nhưng cô không phải.

...

Vụ nổ ở tầng dưới quạt Matt ngã ra sau. Cậu rơi mạnh, đập đầu vào tường. Cánh tay anh hứng chịu cú đòn mạnh khi nó động vào hàng kệ kim loại trong phòng kho mà cậu đang ở đó, và khi cậu đáp xuống trên nó một cách khôi hài, cơn đau đánh xuyên qua toàn bộ thân thể cậu. Tai cậu ù đi, đầu cậu đầy những tiếng o o át hẳn đi mọi thứ khác.

Nhưng cậu không mất hẳn ý thức, và sự khẩn cấp đẩy cậu trở lại vị trí, cậu lao đảo đứng dậy. Đánh giá đầu tiên là cậu đã không bị chảy máu quá nhiều, cậu không nghĩ vậy. Ngọn tháp truyền thông đã đổ, đèn báo tình trạng khẩn cấp đã bật sáng, khá tệ là thiếu sự chiếu sáng trên phần ít lộng lầy nhất của con tàu. Cậu không thể nhìn rõ, nhưng không cho rằng mình bị thương nặng.

Dù vậy, cậu vẫn còn choáng váng, phải mất vài giây để phục hồi khả năng suy nghĩ vượt qua tiếng vang trong đầu cậu. Cậu không tìm thấy một quả bomb nào, nhưng đây là một con tàu lớn, và đang được đánh giá bởi vụ nổ, chúng ở đâu đó trong khoang dưới.

Nơi Bridget đang thực hiện việc rà soát của cô. Cút thật! Bridget!

Matt nhảy dựng, và cánh tay cậu phản kháng. Cậu nhìn xuống và nhận ra rốt cuộc cậu đã không thoát được nhẹ nhàng như thế. Cánh tay cậu rõ ràng đã bị gãy, nghĩa là cậu không thể đào bới thoát ra nếu cậu bị mắc kẹt ở dưới đây. Cậu túm lấy cổ tay cậu để giữ nó đứng yên, cho đến khi cậu có thể tìm thấy thứ gì đó để làm một cái băng đeo, rồi cậu chạy vào hành lang và hướng đến cầu thang. Cậu xông vào lồng cầu thang đầy khói. Khói đen ngòm cuộn trên những bậc thang. Cậu la lớn, nhưng âm thanh kỳ lạ dội đến tai của chính cậu. Nếu cậu bị mất phần lớn khả năng nghe trên một cấp độ thì bất kỳ người còn sống nào bên dưới rất có khả năng bị điếc hoàn toàn.

Phải có những người còn sống, và Briget là một trong số họ. Có lẽ. Hàng trăm thủy thủ đã ở dưới đó, trong lúc cậu trèo một tầng cầu thang để bắt đầu việc tìm kiếm. Rồi cậu trông thấy sự chuyển động trong làn khói và cậu đợi, mong chờ một dòng người xuất hiện.

Bốn. Chỉ bốn người thoát được thôi sao? Chắc chắn Chúa ban cho nhiều hơn. Đây chỉ là nhóm đầu tiên, đúng không? Cậu nhìn chăm chăm vào họ trong nỗi hoài nghi. Tất cả đều bị thương theo nhiều cách. Những vết rách da, một số có vài vết, số khác ít hơn. Hai trong số họ bị rỉ máu từ tai.

“Bridget!” Cậu nói lớn. “Có ai trong các vị thấy cô ấy không?” Hai người phụ nữ và một người đàn ông nhìn anh, mê mụ và điếc đặc, chỉ nghĩ đến việc thoát lên trên boong tàu. Họ tiếp tục đi mà không ngừng lại. Jane, một cô tóc vàng xinh xắn làm việc cùng khoang với anh, ở cuối hàng. Anh bắt được sự chú ý của cô và cô ngừng lại.

“Bridget?” Anh la lớn, bàng hoàng. Một dòng máu chảy bên mặt cô, nhưng cô không có vẻ bị thương nặng.

Jane chỉ vào tai cô và nhún vai. Những giọt lệ ứa ra trên mắt cô.

Matt chỉ vào miệng cậu, hy vọng cô có thể đọc được cử động của vành môi. “Bạn của tôi. Người hầu phòng.” Anh nói rất chậm. “Bridget.”

Jane nhăn mặt. “Tôi thấy cô ấy vừa mới đây.” Cô nói lớn, quát lên giống như Matt, một tay cô úp chặt lên một bên đầu, có lẽ cố gắng làm dịu tiếng vang trong đó. “Bridget đã đi vào trong kho thực phẩm. Tôi nghĩ cô ấy thật sự gần một trong những vụ nổ. Ít nhất cô ấy đã đi theo hướng đó và tôi không thấy cô ấy rời khỏi...” Nước mắt chảy dài trên đôi má cô. “Điều gì đã xảy ra? Có gì sai sao? Matt, có nhiều người chết ở dưới kia.”

“Tiếp tục đi đi” Matt thét, chỉ hướng cho cô. “Kiếm cho mình một chiếc xuồng cứu hộ càng sớm càng tốt.”

“Anh có đến không?” Cô hét.

“Không.” Cậu tiếp tục đi xuống bên dưới, vào trong làn khói dày đặc.

...

Mục tiêu duy nhất của Ryan là để vợ anh thoát ra khỏi tàu Silver Mist.

Thật kỳ quái khi nhìn tất cả những con người đang mặc trang phục dạ hội chạy nháo nhào trên tàu. Điều này không giống như buổi diễn tập cứu hộ, nơi những người phụ nữ cười khúc khích và đàn ông bị quấy rầy và phát cáu rằng họ đã bị kéo khỏi cuộc đánh gôn thường lệ hoặc ván bài của họ. Đêm nay trình tự đã bị lãng quên – và rồi vụ nổ làm rung chuyển con tàu và làm thay đổi mọi thứ.

Những hành khách đã ở trong từng cặp xuống cứu hộ chưa được hạ thủy – những cái xuống có kích thước lớn đến mức chứa được từ bốn đến năm hành khách. – những chiếc PFDs màu cam mặc bên ngoài những bộ lễ phục và đầm dạ hội. Sau những vụ nổ, phụ nữ la khóc; đàn ông lộ rõ tính cách của họ, hoặc trợ giúp hoặc xô đẩy người khác ra khỏi lối đi. Sau vụ nổ ở tầng dưới, những ngọn đèn chiếu sang thường lệ đã tắt, và lát sau được thay thế bằng đèn khẩn cấp dùng năng lượng pin. Những gì là nỗi khủng hoảng đã trở thành sự hỗn loạn.

Anh dẫn Fail hướng đến một trong những thành viên thủy thủ đoàn và một chiếc xuống cứu hộ. “Anh sẽ đi tìm Cael.”

“Em cùng đi với anh.”

Anh hôn cô vội vàng, tự hỏi liệu nó có phải là lần cuối hay không. “Em không phải một chiến sĩ. Fail.”

“Nhưng...”

“Và em sẽ làm anh phân tâm trong khi anh không thể để sự phân tâm làm ảnh hưởng.”

Môi cô mím chặt. Cô nhìn anh với yêu thương đầy trong mắt. Cô không thích điều đó. Nhưng cô biết anh đúng. “Em yêu anh.” Cô nói, “Hãy cẩn trọng nhé.” Và rồi nước mắt chảy như suối trên mặt cô. Cô cho phép người thủy thủ nắm lấy tay cô và giúp cô vào xuống cứu hộ. Anh nhìn khi chiếc xuồng đong đưa rời khỏi chiếc tàu lớn và hạ xuống biển. Nhóm đầu tiên đã rời tàu.

...

Cael giữ chặt tay Jenner, khi họ lao ra khỏi cầu thang và vào khoang Lido. Phía sau họ, người ta xô đẩy, la hét và khóc lóc. Anh tách ra khỏi nhóm, bảo vệ Jenner bằng thân thể anh, đưa cô ra khỏi sự chen lấn.

Vụ nổ đã gây ra một số thiệt hại, nhưng con tàu được chế tạo cực kỳ tốt. Tàu Silver Mist sẽ không chìm, ít nhất, không trong một thời gian. Mặc dù, chết tiệt, nếu cô không liệt kê một ít.

“Em phải lấy một xuồng cứu hộ.” Anh chỉ dẫn.

“Không, nếu không có anh.” Jenner đáp lại, giọng cô kiên định.

Anh nhìn vào mắt cô. Cô bừng tỉnh, quyết tâm, không lay chuyển được. Chết tiệt, anh không có thời gian lúc này. “Vì anh.” Anh nói, chơi lá bài duy nhất anh nghĩ anh khiến cô quan tâm. Nhưng hình như nó chưa đủ.

Cô trao cho anh một vẻ miệt thị. “Không phải mạng sống của anh.”

Sự lựa chọn từ ngữ đáng thương. “Anh không thể bỏ đi cho đến khi anh biết người của anh được tìm đủ, và anh muốn chắc chắn Frank Larkin không thổi bay ai khác nữa. Và chết tiệt, Jenner, anh thật sự muốn biết em an toàn rồi khỏi đây khi anh làm việc anh phải làm.”

Tất cả các hướng đều có tình trạng hỗn loạn, và anh không biết điều gì đã xảy ra cho đội của anh. Phía sau anh, một người hét lớn. “Hắn sắp bắn.” và một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống anh. Dù vậy Jenner vẫn kiên trì ở bên anh. Cô nhận ra tầm quan trọng của tình huống, nhưng cô không suy sụp.

“Em hiểu anh tốt hơn anh nhận ra.” Cô nói trong một giọng đều đều. “Anh là một tay anh hùng chết tiệt. Nếu em ở ngay sau anh, nếu anh biết mà không nghi ngờ rằng em sẽ không leo lên xuống cứu hộ cho đến khi anh cùng đi, thì anh sẽ quan tâm đến bản thân anh tốt hơn.”

Địa ngục là , cô không sai.

CHƯƠNG BA MƯƠI BA.

Sau khi thơ thẩn một vài phút trong đám hành khách hoảng loạn và thích thú với cuộc biến động mà hấn gây ra, Larkin trượt vào lối đi bên cạnh nhà hàng, The Club, nơi những ngọn đèn phụ trợ được treo trên tường. Hấn đi qua những chiếc bàn trống, nơi vẫn còn cho thấy bằng chứng của những hành khách đang ngồi ở đó cho đến cách đây một lúc, hướng thẳng đến bếp. Ẩn sâu bên dưới tủ thực phẩm trong

bếp, một trong những trái bomb cháy đã được cài để nổ, hấn liếc nhìn đồng hồ, hai mươi ba phút.

Tiếng la hét của hành khách xuyên qua tường, đáng tiếc chúng là những tiếng hét chủ yếu vì sợ hãi, không phải đau đớn.

Vẫn chưa.

Hấn đi vào gian bếp vắng vẻ, qua khu vực chuẩn bị thực phẩm. Những hành khách đang ăn hoặc đang chờ thức ăn của họ khi chuông báo động vang lên. Gian bếp bị bỏ rơi khi thủy thủ thực hiện cuộc đào thoát của họ. Lò nướng đã tắt nhưng không ai bận tâm đến việc lấy thức ăn ra khỏi lò, và cũng không còn ai trong phòng ăn tối để tiêu thụ thức ăn đã nấu xong.

Có vài sự sủi nhục khi chết trong một buồng kho, nhưng cuối cùng việc đó không còn quan trọng. Hơn nữa, ở đây thật yên tĩnh. Không có sự lưu thông vào và ra nào hết. Hấn có thể chết trong yên bình.

Cơn đau đầu đã nhạt phai trong một lúc bỗng trở lại với một mức độ dữ dội, giống như những móng sắc cào cấu xuyên qua não hấn. Cảm tạ Ông Trên, còi báo động đã yên lặng.

Hắn biết thủ tục về những tình huống khẩn cấp như thế. Và vì lẽ những sự kiện đã không xảy ra đúng như kế hoạch, không nghi ngờ gì thuyền trưởng đã liên lạc với đội tuần tra bờ biển qua hệ thống Amver*. Sự cứu viện sẽ đến sớm như thế nào? Có khả năng chưa tới hai mươi ba phút. Hắn liếc nhìn đồng hồ đeo tay lần nữa. Hai mươi hai, bây giờ. Thái bình Dương là một đại dương bao la, với hàng dặm, hàng dặm và hàng dặm bao phủ trước khi ai đó tìm đến được với con tàu Silver Mist khốn khổ.

(*Amver system : Hệ thống cảnh báo khẩn cấp toàn cầu, được công ty Amver nghiên cứu và hoàn thiện kể từ sau thảm họa của tàu Titanic.)

Vậy, nhiều hơn vài người sẽ thoát khỏi kế hoạch của hắn. Dù vậy, không ai sẽ thoát được bằng xuồng cứu sinh. Những kẻ ngốc đang hoảng loạn, đang tranh thủ thời gian quý báu. Hắn tự hỏi những thứ xảy ra bên dưới ra sao. Isaac có ở gần vụ nổ không? Ông ta đã chết? Bị thương? Dốt nát đến mức ông chủ của hắn phải chịu trách nhiệm sao? Hắn có thể hình dung ra ngay sự ngạc nhiên của bọn nhân viên an ninh, những kẻ lúc này đang trông chờ một vụ cướp không bao giờ là một phần của kế hoạch chính.

Trong nhiều năm, Larkin đã thành công trong mọi việc hấn khởi động. Hấn thực hiện những giao dịch tình cò. Hấn đã tác động đến chính trị và thị trường tài chính, hấn bí mật môi giới những thỏa thuận mua bán vũ khí ảnh hưởng đến toàn thế giới. Có gì sai với cái thế giới khốn kiếp để hấn không thể làm trọn kế hoạch tự vẫn theo cách của hấn vậy?

Hấn nhìn đồng hồ lần nữa. hai mươi một phút.

...

Jenner theo sát Cael nhưng cô không làm điều gì cản đường anh. Cô không nói một từ khi Ryan tìm thấy họ và thông báo cho Cael rằng Fail đã rời khỏi tàu, tham dự một trong loạt xuống cứu sinh đầu tiên, và anh không có dịp để chọc tức cô vì Fail rất hợp tác và cô ấy không cần.

Có lẽ là sau đó.

Thuyền trưởng Lambrini tìm thấy hai người đàn ông trong đám đông. Gương mặt uy nghiêm của ông đầy quả quyết. “Đội tuần tra bờ biển đã được thông báo.” Ông nói. “Mọi con tàu trong vùng, nếu có thể, sẽ đến và cứu nguy cho chúng ta.” Không cho biết về loại tàu nào ở gần, tàu đánh cá, tàu chở hàng, tàu du lịch khác. Vấn đề là, hiện thời họ ở trong địa ngục, và phải thoát ra để đến với bất kỳ con tàu nào khác. Sẽ mất nhiều thời gian quý báu chờ sự giải cứu đến. Lamberti không chần chừ. Có lẽ những trái bomb không làm đắm tàu như đã dự định, nhưng người ta đã bị giết – và ông vẫn không biết chắc thiệt hại tệ đến thế nào. Không ai biết.

Sau khi thuyền trưởng đi khỏi, Cael và Ryan chạm đầu lại với nhau. “Chúng ta cần tìm Sanchez.” Cael nói.

“Nếu anh ấy ở bên dưới khi quả bomb nổ...” Ryan nói, rồi ngừng lời và nhún vai. Họ không có cách nào biết được anh ta ở đâu. Nhân viên an ninh có thể ở bất kỳ nơi nào trên tàu vào lúc vụ nổ xảy ra, vì vậy cái chết của anh ta không chắc chắn xảy ra. Larkin vẫn chưa được tìm thấy, và Tiffany đang theo sát hắn cũng vậy. Cả Matt và Bridget đều đang ở tầng dưới khi những quả bomb phát nổ, và với tháp truyền thông đã bị đổ, không có cách nào để liên lạc được với họ.

Cael quay người một lần nữa nhìn vào cô, và cô nhận ra một dấu hiệu khẩn nài trong đôi mắt anh.

“Em không thể bỏ đi cho đến khi anh cũng làm thế.” Cô nói, ôn hòa nhưng kiên định.

Một cặp cô biết chạy vượt qua, trong trang phục buổi tối và mặc PFDs. Họ chạy gần Jenner đến mức gần như xô ngã cô, không ai trong họ đủ tử tế nhìn vào Jenner để nhận ra cô. Sự chú ý của họ là những chiếc xuống cứu sinh.

“Sanchez!” Ryan đột ngột la lên, và đầu của Cael đảo quanh. Anh phát hiện ra ngay lập tức người đàn ông gốc La Tinh cao hơn những người xung quanh anh ta cả một cái đầu, cố làm cho anh hướng về phía họ. Anh ta thật khó bỏ qua. Với bờ vai rộng, anh ta có thể dễ dàng rẽ đường xuyên qua đám đông, nhưng anh tử tế di chuyển những hành khách đang hoảng loạn sang một bên, và dẫn một số đến những chiếc xuống.

Khi cuối cùng Sanchez đến được bên Cael. Anh ta vớ tay vào bên dưới áo khoác và lôi ra một khẩu súng, anh chuyển nó cho Cael, giữ sự di chuyển lén lút. Những hành khách sẽ hoảng loạn lần nữa nếu như họ nhìn thấy vũ khí được trao tay quanh họ. “Các anh thật dễ tìm thấy

trong đám đông.” Anh ta nói với một tiếng thở dài kỳ lạ, và Jenner nhận ra đó là sự thật. Họ là những người duy nhất không chạy đến chỗ xuống cứu sinh.

“Tucker đã chết.” Sanchez nói với giọng thấp để chỉ có họ mới có thể nghe thấy được. Không ai xung quanh quan tâm đến điều họ đang thảo luận. Người ta chỉ quan tâm đến việc làm sao thoát khỏi tàu nhanh nhất có thể. “Hắn bị giết trong vụ nổ. Đây là vũ khí của hắn. Tôi trên đường xuống dưới trước vụ nổ nhưng bị hoãn lại. Tôi không ở gần vụ nổ, như Tucker.”

“Còn những người khác?” Cael thúc giục.

“Asker và Zadias được buông lỏng, trong chừng mực tôi có thể nói.”

“Tức là?” Ryan hỏi, “Ai đó khác ngoài Larkin và hai người đó dính líu vào?”

“Ở ngoài hiểu biết của tôi.”

Cael gật đầu với Sanchez. “Cám ơn sự giúp đỡ của anh. Anh có thể đến trạm xuống cứu sinh.”

“Đừng cám ơn tôi, thưa ngài.” Người nhân viên an ninh đáp. “Tôi muốn theo vụ này đến cùng, nếu tôi có thể.”

Cael gật đầu đồng ý, rồi một giọng giận dữ khiến tất cả bọn quay đầu lại, “Các anh đây rồi.” Tiffany có một khẩu súng trong một tay, nhưng nó nằm xuôi theo sườn cô và trong sự xô đẩy không ai có vẻ chú ý – hoặc quan tâm. Đôi mắt đẹp kỳ lạ của cô đang long lên với cơn giận. “Larkin ở đâu đó trên khoang này, ít ra là lần cuối tôi thấy hắn, và theo lời của Mills có nhiều bomb và nhiều người trong đồng phân này.”

“Chúng tôi biết về người,” Cael đáp, “Nhưng không có manh mối nào về những quả bomb. Dean ở đâu?”

“Mills đã chết, vì thế hắn sẽ không thể giúp ích gì nữa.” Tiffany nhìn vào Jenner, “Tại sao cô không lên xuống cứu sinh?”

Jenner đáp không lưỡng lự. “Cô trước.”

Cô thoáng nghiên cứu những người đang tụ tập lại cùng nhau, khả năng kiểm soát vô bờ giữa trung tâm của sự hỗn loạn. Cael, Ryan, Sanchez, Tiffany và cô, họ là một đội quân nhỏ trong sự nỗ lực. Jenner hết sức phiền lòng để thừa nhận rằng cô không phải là một phần của đội quân này, trừ việc cô luôn dính líu vào. Cô muốn trở thành một trong số họ, một người có ích trong cơn khủng hoảng, và nếu họ thoát khỏi chuyện này thì trong một dịp nào đó có lẽ cô có thể. Nhưng bây giờ...

“Chúng ta có thể thừa nhận phỏng đoán từ lúc đầu của Fail là đúng, có nghĩa là chúng ta còn ít hơn hai mươi phút.” Cael nói, “Chúng ta có thể chắc chắn trong khoảng mười lăm phút. Chúng ta phải tách nhau ra. Tôi cũng muốn đặt tay lên Larkin nhiều như các bạn, nhưng những trái bomb phải là ưu tiên số một. Hân biết nơi đặt chúng, vì vậy Asker và Zadias cũng phải biết. Tất cả chúng ta đều đã biết họ trông như thế nào rồi chứ?”

Mọi người gật đầu, trừ Jenner. Cô đã không có sự chỉ dẫn tường tận của họ cho đến thời điểm này. Cô thậm chí chưa từng nghe về Asker và Zadias trước lúc này.

“Jenner!” Cô quay người về hướng phát ra giọng nói đó, đối diện với một Nyna đắm lệ.

“Nyna, sao bà chưa lên xuống cứu sinh?”

“Tôi không thể tìm được Linda.” Nyna nói. Bà không mặc trang phục buổi tối giống như phần lớn những người khác, mà xuềnh xoàng trong bộ đồ thể dục của bà. Nước mắt chảy dài trên gương mặt bà. “Tôi nghĩ có thể gặp bà ấy trong phòng của Penny và Buttons, nhưng họ đã phong kín cầu thang không cho ai xuống đó.”

Jenner cầm tay người phụ nữ và nhìn vào mắt bà với sự kiên quyết, dù cô không hề kiên quyết chút nào. “Linda chắc chắn đã di tản rồi.”

Nyna lắc đầu. “Tôi không nghĩ vậy. Bà ấy không có khả năng nhận định phương hướng một chút nào.”

Jenner nhìn Cael. Cô không thích điều đó. Cô không thích nó một chút nào, nhưng anh có việc phải làm và cô không thể giúp đỡ anh. Cô phải thừa nhận rằng, nếu cô ở lại, cô sẽ làm theo cách của anh. Cô sẽ làm anh sao lãng trong khi anh không cần sự sao lãng. Cô muốn là người hữu ích, muốn làm điều có ý nghĩa trong cơn khủng hoảng này, và cô không thể làm điều đó bằng cách bám vào đuôi áo của Cael.

Điều cô có thể làm là đưa Nyna rời khỏi tàu trước khi nhiều quả bomb hơn bắt đầu công phá. Ít hơn hai mươi phút! Có lẽ cô có thể tìm kiếm Linda và chắc chắn Penny và Buttons đã ở trong xuồng cứu sinh.

Mắt họ gặp nhau. Cael nhận ra điều cô đang nghĩ. Anh biết cô định chăm sóc Nyna và rời khỏi để anh làm điều anh phải làm. Cô không giải thích, nhưng cô đến bên anh, nhón chân hôn anh và thì thầm, “Trạm tập trung số ba, mười lăm phút. Cứ để cho bản thân anh bị thương xem và em sẽ đá vào mông anh.”

...

Trang phục của cô không có chỗ nào để che dấu khẩu súng.

Với Sanchez sát ngay phía sau, Tiffany đi theo hướng của Cael lên cầu thang đến khoang thể thao. Không giống như cầu thang dẫn đến phòng ngủ và nhà hát ở tầng bên dưới, nơi đây không một bóng người.

Có thừa thời gian cho ai đó lên đây khi còi hiệu vàng lên yêu cầu đến trạm tập trung của họ.

Larkin có khả năng không ở trong khoang Lido cũng như khoang thể thao. Hắn sẽ không mạo hiểm đi xuống thang khi quá nhiều người đổ xô tới và các thủy thủ đang làm điều tốt nhất để chắc chắn rằng mọi người đã di chuyển lên trên.

Cô không lo sợ khi làm việc phải làm, nhưng thành thật mà nói thì đây không phải điều cô được cho biết khi tham gia phận sự. “Nó là một chuyến hải hành.” Cô nói bằng một giọng êm ái, sôi nổi, nhại lời Cael cho dù cô không bao giờ nói bằng một giọng the thé như thế. “Nó sẽ là một trò vui.”

Tiffany bước vào một vùng lộ thiên, đôi mắt đảo quanh tìm kiếm những động thái ở nơi lẽ ra không có ai. Sanchez ở ngay sau cô. Theo bản năng, họ tách ra. Cô tiến đến vùng trung tâm thể thao, anh ta hướng đến thảm cỏ mềm để chơi golf.

Vì có quá nhiều không gian mở trên khoang này, và không có vị trí nguy trang nào, nó dễ rà soát hơn khoang Lido. Không phải là không có nhiều chỗ cho một người ẩn nấp. Cô đã quyết tâm cho được Larkin, nhưng cô cũng không phiền nếu chộp được Asker và Zadian. Theo Cael,

chúng ở trong kế hoạch, chắc chắn chúng phải lắp đặt những trái bomb.

Còn bao nhiêu trái nữa, và khi nào thì chúng nổ?

Dù trong khoang không được sáng lắm, cô cảnh giác, trong tình trạng bực tức, và khi cô nhìn thấy một chút chuyển động qua góc mắt của cô, cô lộn vòng, tay cầm súng của cô thành linh vung lên, và tay kia yểm trợ nó vững vàng. Hai bóng người đứng trong bóng tối, nên cô không bắn. Có thể là những hành khách đi lạc, hoang mang, người đã quá hoảng sợ đến nỗi quyết định trốn trên đây thay vì di tản. Không có gì chắc chắn, nhưng trước khi cô kéo cò súng cô phải chắc chắn.

Một người đàn ông, không phải Larkin, hét lên. “Cô ta có súng” và khai hỏa.

Tiffany bắn trả khi cô di chuyển nhanh để núp sau khối bê tông trang trí của dãy thang máy. Hai người đàn ông di chuyển vào trong vùng tối khi cô thoát khỏi tầm nhìn của họ. Asker và Zadias trông rất giống những bức hình mà Fail lấy từ trên mạng, sau khi Sanchez trao cho họ những cái tên mà anh nghĩ có dính líu với Mills.

Tiếng súng nổ đẩy Sanchez vào hành động, anh kéo vũ khí của anh ra. Anh khai hỏa, Tiffany chớp lấy thời cơ nhắm vào người đàn ông tóc sẫm đang bắn Sanchez. Cú bắn của cô khiến Asker đổ gục. Sanchez bắn Zadias.

Vì cả hai người đã ngã gục, Tiffany rời khỏi chỗ núp và tham gia cùng Sanchez. Asker đã chết, phát đạn chính giữa đôi mắt, nhưng Zadias vẫn còn thoi thóp. Sanchez thu thập vũ khí của họ trong lúc Tiffany đứng bên trên họ và nhìn trừng trừng. “Ông ta ở đâu?”

“Ai?”

Y như hắn không biết ấy. “Larkin.”

Người đàn ông lắc đầu và phun phì phì. “Larkin đã dối gạt chúng tôi. Ông ta không có ý định để cho chúng tôi thoát đi trước khi hắn cho nổ những trái bomb. Tại sao ông ta...” Anh ta ngừng lại, thở nặng nhọc. Nếu có bệnh viện ở gần, anh ta có thể sống sót với cú bắn vào bụng. Thật không may cho anh ta, không thể có được.

Tiffany hỏi. “Anh có thấy Larkin lên đây không?” Cô vạch mặt chúng như là loại người xô đẩy những bà lão ra khỏi thứ tự để thoát

khỏi con tàu chìm, trừ phi có thứ gì đó vô cùng quan trọng làm trì hoãn chúng.

“Vâng” Zadias đặt một tay lên vết thương của anh ta, nhưng không nhìn vào đó. “Ông ta không lên đây. Có lẽ ông ta đã trốn đi, bỏ chúng tôi lại...”

“Larkin không đi đến nơi nào hết.” Quá nhiều người đang tìm kiếm hắn. Cael và thuyền trưởng quan tâm đến điều đó. Hơn nữa, theo bức e-mail, Larkin có ý định chết tại đây đêm nay, và kéo theo nhiều người nhất có thể cùng với hắn. Hắn không nghĩ đến việc trốn thoát.

“Những quả bomb ở đâu?”

Zadias thở hổn hển rồi lắc đầu. “Tôi lắp đặt một quả trong tầng kiểm soát bên dưới, và một cái khác trong kho thực phẩm. Tôi không biết những trái bomb ở khoang trên được đặt ở đâu.”

“Ai lắp đặt chúng?”

“Mills và Jonhson.”

Hai kẻ đã chết. Tuyệt thật. Larkin là cơ hội duy nhất của họ để tìm ra những trái bomb trước khi quá trễ.

“Larkin phải ở trên khoang Lido.” Tiffany nói khi cô quay lưng hướng về phía cầu thang. “Chúng ta cần lấy những vũ khí đó cho Ryan và...”

“Hãy giết tôi đi.” Zadias nói, thu hút sự chú ý của cô. “Làm ơn, hãy giết tôi đi.”

Cô liếc ra sau nhìn hắn, rồi khịt mũi. Làm như cô sẽ thực hiện bất kỳ ân huệ nào cho một gã khốn như thế ấy.

...

Cael càng lúc càng bức bối khi anh tìm kiếm những quầy bar và những quán café trên khoang Lido.

Tiến trình di tản đã đạt được mức độ lắng dịu, nhưng những thành viên thủy thủ đoàn vẫn đang bốc dỡ những chiếc xuồng và hạ chúng xuống không hề nhận thức về việc có nhiều vụ nổ hơn sắp xảy ra. Bởi lẽ họ đang làm hết công suất, nên chẳng ích lợi gì để nói với họ. Thực ra mà nói thì họ sẽ bị hoảng loạn và tiến trình chắc chắn sẽ không còn suôn sẻ.

Anh nghe văng trong không trung tiếng súng bắn hàng loạt. Larkin hoặc những người bảo vệ ở trong sự buông thả chẳng? Linh cảm của anh cho biết Larkin ở gần đây.

Khốn kiếp. Anh và đội của anh không ở đây vì những việc vô tích sự, họ là một nhóm giám sát. **Giám sát!** Tất cả những cảm giác này hết sức thân thuộc với anh, nhưng đội của anh không được tuyển dụng cho điều này. Cả anh cũng không, nhưng quái quỷ, có ai được lựa chọn điều xảy đến cho họ đâu cơ chứ. Trong vài phút, theo kế hoạch anh đã sắp đặt với những người khác trong nhóm trước khi họ chia nhau ra, họ sẽ tự mình thoát khỏi con tàu. Vì khi đó, có khả năng đã quá trễ để tìm thấy và vô hiệu hóa những trái bomb. Cứ để cho Larkin thổi tung bản thân hẳn lên.

Có quá nhiều chỗ trên chiếc tàu này có thể che dấu những trái bomb, quá nhiều khả năng. Vì những trái bomb này có vẻ thuộc về

thường dân, IEDs* có thể có bất kỳ kích thước hoặc cấu trúc nào, anh thậm chí còn không biết nó trông giống cái gì.

(*IEDs : Improvised Explosive Devices – Thiết bị nổ chế tác.)

Chỉ mình Larkin biết, và họ định bỏ qua cơ hội mà ở đó, sự am hiểu làm được cho họ bất kỳ điều tốt đẹp nào.

Anh đá vào một cánh cửa bếp, giơ cao vũ khí, và gã khốn, đang ngồi trên sàn, tựa vào khung cửa của một loại chạn thức ăn. Có đôi chút ánh sáng trong bếp, nhưng đủ để thả một cái bóng ngang qua mặt Larkin.

Cael giương súng, nhắm vào Larkin. “Đứng lên.”

“Không.” Larkin nói bằng một giọng bình thản.

Hắn quá tự tin, Cael nghĩ. Hắn phải biết không còn nhiều thời gian. “Những trái bomb ở đâu?” Cael hỏi. “Có bao nhiêu trái? Khi nào chúng sẽ nổ?”

Larkin nhìn vào đồng hồ đeo tay của hắn, di chuyển ra chỗ ánh sáng để đọc nó. “Tao không nói cho mày biết đâu.” Hắn nói, nghe như vẻ một đứa trẻ hờn dỗi. Trong ánh đèn huyền bí, đôi mắt hắn sáng lên lạ thường. “Có rất nhiều, dù cho mày có tìm ra chúng, mày cũng không đủ thời gian để vô hiệu chúng. Tao cho mày biết mày còn ít hơn năm phút. Bỏ qua hoặc nắm lấy cơ hội.”

Cael cân nhắc nhanh chóng. Lần cuối cùng anh nhìn thấy Jenner, cô đang đứng bên trạm xuồng cứu sinh với một người thủy thủ bị hoảng sợ, đang giúp những người khác vào trong xuồng. Cô nên rời khỏi tàu lúc đó – anh hy vọng, Chúa ơi, anh hy vọng.

“Mày là một trong những đứa làm rối tung điều này lên, đúng không?” Larkin hỏi, khi hắn ghép những mảnh ghép lại cùng nhau. “Mày là đứa quái nào thế?” Không đợi trả lời, hắn nhắc một tay, lộ ra khẩu súng nhỏ.

Bản năng lão luyện thúc Cael khai hỏa – và với khoảng cách này, anh không thể bỏ lỡ. Phát đạn xuyên qua cánh tay Larkin và khẩu súng bị văng ra. Anh bắn lần nữa, nhắm vào đầu gối. Anh không muốn gã khốn được lựa chọn vào phút cuối cùng và lấy một chiếc xuồng cứu sinh. Larkin thét lên và ngã xuống, quần quai trong đau đớn.

Và thời gian đã hết. Kệ xác Larkin. Anh phải đưa Jenner và phần còn lại của nhóm vào xuống cứu sinh, ngay bây giờ.

...

Jenner muốn phát cuồng, cô đã đưa Nyna vào một chiếc xuồng cứu sinh, nhưng không có dấu hiệu nào về Linda, Penny hay Buttons. Có thể những người phụ nữ đã rời khỏi tàu trước khi Jenner đến trạm cứu hộ, giống như nhiều hành khách đã làm, nhưng cô và Cael đã lên khoang Lido từ rất sớm, điều đó có vẻ không có khả năng. Để chắc chắn, cô sẽ đi tìm họ, dù giữa đám đông.

Có quá nhiều thứ để lo lắng đến, quá nhiều mối bận tâm rất thực tế, đến nỗi cô cảm thấy một vài hạn chế khi cô tập trung cho mỗi lần một vấn đề.

Diana, một thành viên thủy thủ đoàn rất trẻ, người dũng cảm ở lại trạm cứu hộ cho dù cô rõ ràng muốn thoát đi một cách tuyệt vọng, đang bắt đầu tỏ ra suy sụp vào phút cuối cùng kinh khủng... còn bao lâu? Nửa giờ? Một giờ? Cô đã hoàn toàn mất ý thức về thời gian. Những

chiếc xuồng cứu sinh đã chở đầy, lắc lư rời khỏi con tàu và hạ thấp xuống mặt biển, ở đó chúng sẽ tự động tách rời ra, và tiến trình lại bắt đầu lập lại. Tiến trình diễn tiến nhanh, trôi chảy chỉ cần mọi người hợp tác. Chỉ vài người còn ở lại trên tàu, và Diana đã trở nên mù mẫm.

Những chiếc xuồng cứu sinh lớn chở đầy người nổi trên nước, đang từ từ rời xa khỏi tàu Silver Mist, chờ đợi sự giải cứu sẽ đến không trễ hơn buổi sáng. Sẽ là một khoảng thời gian dài trong bóng đêm kinh hoàng.

“Có nhiều hành khách hơn, và nhiều thủy thủ hơn.” Diana nói, khi cô nhìn quanh, hỏi câu hỏi không lời với người đàn ông đang trợ giúp cô. Có những trạm cứu hộ khác, những thành viên thủy thủ đoàn khác – và thuyền trưởng Lamberti, tại trạm cứu hộ ở đuôi tàu – đang hỏi những câu hỏi tương tự. Những người còn lại ở đâu?

Jenner nghi ngờ rằng vụ nổ vừa rồi đã lấy đi nhiều sinh mạng hơn bất kỳ ai từng biết cho đến bây giờ. “Thật khó để theo đường lối của ai đó trong lúc khẩn cấp.” Cô nói điềm tĩnh khi trong ngực cô, trái tim cô đang đập dồn dập và cô muốn hét lên trong nỗi sợ hãi cùng cực. Cael ở đâu? Họ không còn nhiều thời gian cho cuộc hẹn đã định trước. Cô không thể rời đi mà không có anh.

“Hãy lấy một chiếc xuồng cứu sinh.” Cô nói với Diana. Không còn hành khách nào khác đang đợi trong phạm vi trạm cứu hộ này nữa.

“Nhưng...”

“Tôi ở ngay phía sau cô.” Jenner hứa, không nói thêm ***ngay khi Cael đến***. Cô dứt khoát không muốn nói cho Diana biết sự thật, rằng có nhiều trái bomb khác trên con tàu này và không còn nhiều thời gian để rời đi nữa.

Cô nghe tiếng bước chân và quay lại. Tiffany đang chạy nước rút vào trong tầm nhìn, vẫn đang mang đôi giày cao gót đó, vẫn cầm theo khẩu súng. Sanchez theo sát phía sau cô ấy, sai chân mạnh mẽ của anh được điều chỉnh cho phù hợp với của cô ấy. Ryan tiến tới từ một hướng khác. Cael ở chỗ quái nào chứ?

“Đi thôi.” Tiffany nói cộc cằn khi cô vươn tới chiếc xuồng cứu sinh.

“Không, cho đến khi Cael...”

“Sanchez!” Tiffany nói sảng. “Giúp quý cô Redwine vào trong xuồng.”

Jenner xua tay. “Điều đó không cần thiết.” Tình trạng buồn nôn chụp lấy cô khi cô trèo vào trong xuồng cứu sinh, và cô cảm thấy yếu đuối đến nỗi vào phút cuối cùng cô gần như ngã nhào. Anh ở đâu? Tiffany và những người khác theo sát ngay sau cô, và Diana đã sẵn sàng hạ thủy chiếc xuồng được sắp xếp từ lúc đầu dành cho thủy thủ đoàn, những người cuối cùng di tản theo trạm này.

“Đợi đã.” Jenner nói dứt khoát khi Diana bắt đầu hạ xuồng xuống. “Có người đang đến.”

Cael đang đến, đúng không? Larkin đã không bắt được anh, không bắn anh, không lên đến phía sau anh và đánh vào đầu anh, và...

Tiffany nắm lấy tay cô và siết chặt. “Anh ấy ở đây” Cô ấy thì thầm

“Tôi biết.” Nhưng cô không biết. Cô không chắc chắn. Cô có thể cảm nhận được nếu có điều gì xảy ra với anh không? Hay sẽ không? Hơi thở của cô tắc lại. Cô không thể mất anh lúc này. Quỷ tha ma bắt

anh, cô chỉ vừa tìm thấy anh được hơn một tuần qua và họ đã phí phạm quá nhiều thời gian để chiến đấu với nhau...

Rồi cô nghe thấy tiếng bước chân dồn dập gần như chạy đua, và lấy một hơi thở sâu. Nhưng khi một bộ đồng phục thủy thủ và mái tóc vàng hiện ra trong tầm nhìn, cô gần như khóc thét.

“Tạ ơn Chúa!” Tiffany đứng lên, và khi Matt tiến lại bên chiếc giường cô đưa tay để giúp cậu.

“Không, đừng chạm vào tôi.” Cậu hỗn hển. Một cánh tay đặt trong một cái băng đeo được chế tạo từ thứ có vẻ giống như một mảnh của khăn trải bàn. Cậu đã bị va chạm khá tệ, bị chảy máu và thâm tím, quần áo của cậu rách nát.

“Bridget đâu?” Ryan hỏi và Matt lắc đầu.

“Cô ấy không thoát được.” Giọng cậu quá lớn, cậu la to mặc dù cậu đứng gần Ryan. “Tôi đã tìm kiếm lâu như tôi có thể...”

“Chúng ta phải đi.” Diana nói, và đó là sự thật. Họ đã vượt quá thời gian.

“Tôi đã nói tôi sẽ không rời khỏi mà không có anh ấy.” Jenner nói và chụp lấy thành xuống khi cô bắt đầu trèo ra ngoài.

Tiffany tóm lấy cô và lôi cô trở vào bên trong. “Giữ nguyên móng cô ở đây.” Cô nói gay gắt. “Chúng ta không còn thời gian cho cái đồng phân này nữa.”

Tiếng nổ từ khoang thể thao khiến mọi người hụp xuống né tránh. Diana thét lên và một khối lửa bắn vào trong không trung. Từ cuối đuôi tàu của khoang, một vụ nổ khác đã thổi tung trạm cứu hộ cũng như những người đang có mặt ở đó. Sức nóng của lửa vươn tới chỗ họ trong một làn sóng khủng khiếp và chiếc xuống họ đang ở trông thành dĩa dội. Diana bắt đầu tiến trình hạ thủy.

“Đừng.” Jenner nói, thốn thức. “Đợi đã.” Diana nhìn cô, lưỡng lự trong vài giây, rồi bắt đầu hạ thủy chiếc xuống lần nữa. Jenner nhảy lên nhưng Ryan đã chụp lấy tay cô và kéo cô xuống. Bàn tay anh siết chặt. Cô không biết cái siết mạnh mẽ đó là để giữ cô ở nguyên chỗ hay trao cho cô sự an ủi.

Chiếc xuồng từ từ hạ xuống trong chuyển động giật cục. Ngay khi nó chìm khuất dưới lan can tàu, cô nhìn thấy anh, đang chạy bán sống bán chết. “Anh ấy đây rồi.” Cô hét lên và Diana lưỡng lự lần nữa. Chiếc xuồng xóc lên để ngừng lại.

Cael không do dự. Anh thật sự đâm bổ qua lan can vào trong chiếc xuồng, nhìn cả thế giới giống như kiểu James Bond (*điệp viên 007*) điên rồ, mặc lễ phục, bị cháy xém, nhể nhại mồ hôi. Jenner ôm choàng lấy anh và giữ anh thật chặt, cúi thấp người nhất có thể để né một vụ nổ khác nữa làm rung chuyển những khoang trên cao của con tàu.

...

Larkin cố hít không khí, nhưng dường như không có đủ oxy. Cảm giác thiêu đốt trên cánh tay hắc đã đủ tệ, nhưng đầu gối hắc, hoặc thứ đã từng là đầu gối của hắc, đang hành hạ khổ sở. Dù vậy, hắc không còn phải chịu đựng sự đau đớn lâu nữa. Ngồi dựa trên sàn của buồng kho, hắc lắng nghe trong sự thỏa mãn nhiều hơn niềm vui thích với vụ

nổ đầu tiên. Hắn đã cài đặt những thiết bị định giờ riêng rẽ có thời gian cách nhau vài giây, thậm chí vài phút giữa các vụ nổ, nhưng hắn không có thời gian để chờ đợi.

Thêm một vụ nổ khác vang lên, và hắn hình dung ngọn lửa liếm qua khoang tàu, được nuôi dưỡng bằng hóa chất gây cháy, hủy diệt mọi thứ và mọi người trên đường chúng đi qua. Hắn nhắm mắt. Đã có vụ nổ thứ ba, và thứ tư, dường như ở một trong những nhà hát tầng dưới, nghe như xa hơn nhiều, ầm ì ngay bên dưới chỗ ngồi của hắn trong buồng bếp. Hắn có thể cảm thấy sức nóng từ ngọn lửa đang xâm lăng, nghe được tiếng răng rắc và tiếng lốp bốp của con tàu đang bị thiêu cháy, và quả bomb hắn đang ngồi bên trên vẫn còn chưa nổ.

Hắn đợi. Một phút. Hai. Và rồi, trong cơn thịnh nộ, hắn di chuyển những chiếc hộp bên dưới, nơi hắn che dấu quả bomb. Nó không ngừng kêu tic tắc, chậm chạp, thiết bị định giờ chỉ rõ còn một giờ nữa mới thực hiện. Một giờ! Hắn nhìn chăm chăm không tin. Hắn không thể cài đặt sai. Ai đó đã nhìn thấy hắn, đã trở lại và thay đổi thời gian. Hắn không phạm sai lầm giống như thế này được.

Nếu hắn ở lại quán Fog Bank, bây giờ hắn đã chết, bị thổi tung lên ngay lúc đó như hắn đã lên kế hoạch. Thay vì thế hắn mắc kẹt ở đây, gần như nôn mửa trong đau đớn, chờ đợi một sự giải thoát sẽ không

xảy ra. Hắn giật mạnh những sợi dây của trái bom ở bên dưới hắn, hy vọng sẽ làm nó phát nổ. Thay vì thế, thiết bị định giờ chỉ đơn giản ngừng nhấp nháy. Không có điều gì xảy ra.

Sức nóng bao quanh hắn đang tiến tới mức độ ngột ngạt. Nguyên rủa, hắn nâng hắn lên, cố gắng đứng dậy, nhưng cái đầu gối khốn khổ của hắn đổ sập bên dưới hắn. Hắn rú lên đau đớn, lăn lộn trên sàn. Cuối cùng, thở hổn hển, hắn bắt đầu kéo lê bản thân. Hắn tìm thấy khẩu súng của hắn và nhét vào túi. Cơn đau nóng hổi bò liếm qua chân hắn và hắn nhìn quanh trong nỗi kinh hoàng khi phát hiện giày của hắn đã bắt lửa. Thét lên, hắn đập liên tục vào đôi giày, rồi cuối cùng lột nó ra và quăng đi. Tay hắn bị phỏng, bàn chân hắn bị phỏng. Cẳng chân và cánh tay hắn không sao nhưng cực kỳ đau đớn.

Với mục tiêu duy nhất đầy giận dữ, hắn kéo lê bản thân ra khỏi bếp và đi vào khoang tàu, nơi những ngọn lửa đang nhảy múa vào trong bầu trời. Hắn xoay sở đến bên lan can và nhìn xuống dưới, nơi một số lượng lớn xuồng cứu sinh chở đầy người đang nổi trên mặt biển tối đen như mực. Không phải mọi người đều thoát được, hắn đã có sự thỏa mãn, nhưng đây không phải là sự kiện ngoạn mục mà hắn lên kế hoạch.

Ngọn lửa liếm ngang qua khoang phía đuôi tàu tiến thẳng về phía hắn. Hắn quay đi, đột ngột sợ đối mặt với ngọn lửa phi tự nhiên, nhưng ngọn lửa vẫn tấp vào hắn từ hướng đó.

Đồ con hoang. Đồ con hoang khốn kiếp. Chúng sẽ sống. Sau tất cả kế hoạch kỹ lưỡng của hắn, chúng vẫn sống và thay vì biến mất trong vụ nổ hắn lại bị thiêu cháy. Hắn ghét chúng, hắn ghét tất cả bọn chúng. Kéo súng ra khỏi túi, hắn tỳ bản thân vào lan can và bắt đầu bắn bừa vào những chiếc xuồng, vào nước, vào bất kỳ thứ gì và mọi thứ. Ngọn lửa tấp vào hắn lần nữa, và hắn thét lên.

Đau đớn. Đau đớn ở mọi chỗ, tệ hại hơn nhiều so với hắn từng hình dung, và dường như là một khoảng thời gian rất dài... hắn phải chịu đựng.

CHƯƠNG BA MƯƠI BỐN.

Bầu trời đêm được chiếu sáng bởi ngọn lửa cuồng nhiệt đã thiêu rụi hoàn toàn con tàu Silver Mist nổi tiếng. Chẳng mấy chốc đã rõ ràng là không ai có thể còn sống ở lại trên tàu. Không ai có thể thoát khỏi những vụ nổ và ngọn lửa đầy uy lực lan quá nhanh trên con tàu.

Cael ngồi yên quan sát những cái bóng đỏ rực nhảy múa trên mặt biển tối đen. Anh im lặng, giận dữ... và biết ơn sâu sắc rằng anh và nhiều người khác đã thoát khỏi con tàu đáng nguyên rủa đó. Jenner ngồi cạnh anh, khi chiếc xuồng lúc lắc nhẹ nhàng mái đầu cô đang đặt trên vai anh, cánh tay cô quàng quanh eo anh. Họ ôm chặt lấy nhau. Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô, những giọt lệ dành cho Bridget khi Matt giải thích cách cậu tìm ra cô ấy, cách cậu loạng choạng vượt qua nhiều thân thể trong khu vực bị tàn phá bởi vụ nổ đầu tiên.

Ryan tìm kiếm chiếc xuồng của Fail, người thật dễ nhận ra, ngay cả trong một khoảng cách khá xa, với đèn hiệu khẩn cấp trên mỗi chiếc xuồng. Cô ấy đang đứng, giống như Ryan, đang tìm kiếm anh. Khi cô nhìn thấy chồng mình, Fail vẫy tay, thả một nụ hôn, và ngồi xuống. Ngay cả từ khoảng cách xa, Cael thấy Fail gục đầu trong hai bàn tay và thổn thức – trong sự khuây khỏa, trong nỗi đau đớn và trong niềm đau khổ.

Tiffany và Sanchez đang so vũ khí, nhưng anh có thể thấy rằng đó chỉ là một kỹ xảo phòng thủ, vì cả hai đều bị tác động mạnh bởi tất cả những gì họ chứng kiến nhưng không sẵn lòng bộc lộ những cảm giác của họ. Sau khi kể với họ về Briget, anh chàng Matt vô tư lự thường lệ ngồi một mình với mái đầu cúi gục, im lặng.

Một cặp thủy thủ cuối cùng ngủ thiếp trên xuồng cứu sinh, kiệt sức.

Jenner quan sát tất cả. Cô nhìn quanh vào những người cô đã trở nên quen thuộc. Nếu không có bọn họ, thảm họa sẽ tệ hơn rất nhiều. Họ đã phát hiện ra dự định của Larkin. Họ đã kêu gọi di tản sớm, và lờ đi nguy hiểm của bản thân, họ đã sắp xếp để tìm kiếm và vô hiệu những quả bom, cũng như lần theo dấu vết Larkin.

Cô đã tốn sáu năm cố gắng hòa hợp với cư dân Palm Beach, nhưng không được – không phải vì những thứ họ làm, nhưng vì những thứ ở sâu thẳm bên trong bản thân cô. Cô vẫn đang tìm kiếm một nơi thích hợp cho cô, và Palm Beach không phải nơi đó. Tại sao cô thay đổi màu tóc quá thường xuyên như thế ? Trong tiềm thức, có lẽ, cô nghĩ rằng nếu cô thay đổi bản thân đủ, cô sẽ tìm thấy Jenner mà cô thuộc về.

Vít chặt lấy điều đó. Cô sẽ không quay trở lại. Bây giờ cô đã biết cô thuộc về đâu.

Cô nhìn lên Cael và nói, “Em muốn làm điều anh làm.”

Thật không dễ dàng lay chuyển Cael Traylor, nhưng cô đã thành công trong một chuyện. Đôi mày anh nhướng lên, rồi nhíu lại khi anh cau mày với cô. “Gì cơ? Em không đùa...”

“Em muốn.” Cô ngồi thẳng lên, ánh mắt kiên định trên gương mặt đầy muội than. “Em sẽ luyện tập lại những bài học Judo; em đã không siêng năng, nhưng em có thể thường xuyên quay lại luyện tập nhiều hơn, và em thật sự tốt trong môn bắn vật thể bay nên sẽ không quá khó để tìm ra cách bắn những loại vũ khí khác. Giống như mọi thứ khác em cần biết... em mong muốn được học hỏi.”

“Cưng à, em không phải.” Anh thở dài. “Anh làm việc theo dõi, tất cả chỉ có thế.”

Cô chỉ những gì còn lại của tàu Silver Mist, “Theo dõi, huh?”

Ánh mắt Cael giữ nguyên trên con tàu cháy một lúc lâu. Thân thể của Bridget ở một nơi trong đó, cũng như một số hành khách và thủy thủ.

“Nếu anh không ở đây.” Jenner nói, “Nếu anh không bắt cóc em và Syd và bố trí sự theo dõi của anh, tất cả những người này đã chết. Syd và em đã chết. Frank Larkin đã đạt được chính xác điều hắn muốn.”

Cael không thể hình dung một thế giới không có Jenner trong đó. Quá nhanh chóng, quá mạnh mẽ, cô đã trở nên cần thiết.

“Hãy dạy em” Cô thì thầm.

“Chúng ta sẽ xem xét.”

Cô thở dài và xích lại gần anh hơn. “Điều đó sẽ được làm, ngay lúc này.” Cô im lặng một lúc, suy nghĩ – hoặc chỉ ngủ lơ mơ – và rồi cô hỏi, “Anh có con thuyền nào không?”

“Không.”

“Tuyệt.” Cô buông một tiếng thở dài khác, giống như một tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Một khoảng thời gian ngắn sau đó, anh nghe thấy nó – âm thanh không thể nhầm lẫn được của trực thăng, phần lớn khả năng là một chiếc trực thăng cứu nạn của đội tuần tra bờ biển, hướng về phía họ.

Có một điều khác cô phải làm sáng tỏ ngay bây giờ. “Em thật sự giàu, anh biết đấy.” Jenner thú nhận bằng một giọng thấp. “Loại giàu có thể mua được một đất nước nho nhỏ ấy.”

Anh nghĩ đó là một điều kỳ lạ để nói. “Anh biết. Thì đã sao? Anh không ở trong thị trường về những đất nước nho nhỏ.”

“Một số đàn ông định đoạt số phận vì nó. Vậy đấy.”

“Anh không quan tâm đến tiền của em.” Anh nói thẳng thắn. “Hơn nữa, anh có đủ tiền cho chúng ta. Trao tặng chúng đi, đốt chúng, để dành cho những đứa trẻ...”

Anh chắc chắn chưa nên nói điều đó, nhưng khi anh nhìn Jenner, cô đang cười, vì vậy, sau rốt, có lẽ cũng không đến nỗi quá sớm.

...

Jenner đang mặc chiếc quần dài của người khác, thứ được giữ trên người cô bằng một sợi dây nịt ngoại cỡ, và gấu quần được cuộn lên để chúng khỏi lòng thòng sát mặt đất, và một chiếc áo thun cảnh vệ bờ biển to đùng. Đôi dép xỏ ngón trên bàn chân cô không trang trí, không có sự khuyến khích láu lỉnh nào, và đi mượn. Cô đã không ngủ trong ba mươi sáu giờ hoặc khoảng đó, và sự trang điểm của cô ở tận cuối Thái Bình Dương – hoặc tro tàn trong không khí phía bên trên chúng. Cô cảm thấy như đông phân. Cô có vẻ ngoài như đông phân. Nhưng Cael dường như không quan tâm. Syd chắc chắn cũng không.

Syd kêu ré lên và chạy về hướng Jenner, rời khỏi ba người bảo vệ của cô ấy đang đứng ở bóng mát hiên trước mà không nhìn lại phía sau, chạy xuống lề đường dành cho người đi bộ với những sải bước dài, nôn nóng. Jenner tự hỏi không biết Cael có lựa chọn địa điểm biệt lập này, một căn nhà nhỏ bên ngoài ranh giới thành phố San Diego, để phòng khi cô và Syd quyết định liên kết sức mạnh để trả đũa bất chấp mọi thứ đã được nói từ khi họ vượt khỏi tàu Silver Mist hay không. Cô

sẽ không làm bất cứ điều gì được cho là trả miếng, và Syd, phải, không nghi ngờ gì cũng không thể.

Với đôi tay mở rộng, Jenner gặp Syd gần giữa quãng đường. Họ ghì chặt nhau. Họ ghì chặt nhau trong một khoảng thời gian rất, rất lâu.

Vẫn giữ chặt, Syd nói, “Ôi, Jenner, tớ đã lo lắng quá chừng... và rồi tớ thấy tin tức về chiếc tàu và tớ không biết liệu cậu có còn sống hay không, và tớ mất trí... Tớ đánh Adam vì anh ấy đang đứng ở ngay đó, tớ phải đập một ai đó hay một thứ gì đó, nhưng anh ấy không đánh trả tớ, điều tớ cho là rất tuyệt nếu cậu nghĩ về nó ... và rồi tớ cố bỏ chạy, nhưng anh ấy không để tớ đi... và... họ bắt tớ thanh toán cho việc bắt cóc chính tớ, điều thật sự sai trái.” Cô ấy thở một hơi sâu, lau nước mắt, và cuối cùng nói, “Cậu có sao không?”

Jenner ôm chặt Syd, “Tớ ổn. Ồ, có lẽ không hoàn toàn ổn, nhưng tớ sẽ.” Cảm xúc của cô trong sự hỗn loạn. Cô có Cael, nhưng mất người bạn Linda Valve, người đã không có mặt trong chiếc xuồng cứu sinh nào như Jenner đã đoán chắc với Nyna, và Bridget, người đã chết khi cô gắng cứu những người khác. Penny và Buttons đã tụ họp cùng Nyna trên chiếc tàu hàng đã đáp lời kêu gọi giải cứu, nhưng quá nhiều người đã mất.

Tuy vẫn chưa có con số mất mát chính xác, nhưng có lẽ hơn ba trăm người đã bỏ mạng cùng Frank Larkin, khá xa so với hấn dự định nhưng vẫn là một thảm kịch kinh hoàng.

Syd buông Jenner và ghim chặt ánh mắt vào Cael. Cô không biết tên anh, nhưng cô vẫn biết anh là ai. Anh là người ở phía sau tất cả những điều này. Mắt cô hẹp lại, “Và anh, anh đã bắt cóc chúng tôi, anh đe dọa chúng tôi, và...” Cô ngập ngừng, rõ ràng đang nghĩ tốt hơn không nên nói quá nhiều trước khi cô thật sự thoát khỏi những kẻ bắt cóc cô. Vành môi cô run run và cô nhanh chóng kiểm soát chúng. “Anh cứ đợi đấy. Rồi anh sẽ có được thứ của anh.” Cô thêm vào trong một giọng thấp.

Jenner đặt một tay quanh Syd và đẩy cô ấy hướng về phía Cael, người trao cho cô một khoảng cách để cô tự nhiên sum họp với bạn cô. “Syd, đây là Cael Traylor. Cael, Sydney Hazlett.” Cô thật sự muốn hai người quan trọng nhất trong thế giới của cô, hai người cô yêu thương nhất có tiến triển tốt. Sau mọi thứ liên quan, điều đó phải mất một lúc.

Cael có vẻ thận trọng. Có lẽ cô phải nói với anh là Syd sẽ không cần đâu.

Không. Cứ để anh lo lắng.

“Tôi sẽ hoàn trả cho cô tất cả những phí tổn phát sinh trong lúc cô ở cùng chúng tôi.” Anh nói, giọng anh sắc mùi kinh doanh và kiêu cách.

Syd nhìn Jenner, mắt cô mở rộng, “Anh ta khiến nó nghe giống như tớ có một kỳ nghỉ tồi tệ và đang yêu cầu bồi thường ấy.”

“Tớ biết. Anh ấy cũng chọc đồng phân ấy vào tớ.” Jenner nói, cô nghiêng người và thì thầm, “Nhưng đừng lo, anh ấy là một anh chàng tốt.” Cô nháy mắt với anh. “Anh ấy là anh chàng tốt *của tớ*.”

Năm tuần sau...

Kyle Quillin gần như gai hết cả người khi chuông cửa reo vang. Kể từ khi gã điên Frank Larkin tự thổi tung bản thân, Kyle đang chờ đợi ai đó xuất hiện trước cửa nhà hắn. Larkin có thú tội trước khi chết không? Hắn có cho ai tên của mẫu vũ khí, người có thể ráp nối lại với nhau về vũ khí EMP tân kỳ không?

Hắn đã đổi địa chỉ e-mail, di chuyển số tiền mà hắn được thanh toán ba lần, từ tài khoản nước ngoài này đến tài khoản nước ngoài khác, hắn đã thôi việc với nhà đấu thầu quân sự, người đã không trả lương cho hắn tương xứng. Đã nhiều tuần hắn rời khỏi việc hoàn thiện vũ khí – nhiều tuần! Cho đến lúc này, không ai kết nối hắn với Larkin, tuy nhiên, hắn lo lắng rằng một điều gì đó, bằng cách nào đó, sẽ dẫn đến hắn.

Kyle nhìn xuyên qua lỗ trên cánh cửa, và nhẹ nhõm khi thấy một cô tóc đỏ xinh đẹp đang đứng trước cửa nhà hắn, Không phải cảnh sát, không phải người đàn ông trong lễ phục đen và kính râm. Hắn mở cửa. Người phụ nữ trước cửa có mái tóc đỏ tết lại, mặc chiếc áo dây hở hang và quần sort, cô đang nhún nhảy, chỉ một chút.

“Tôi xin lỗi đã làm phiền anh” Cô nói, “Nhưng chồng tôi và tôi đang giúp chị tôi chuyển đến căn nhà bên kia đường, và tất nhiên chị ấy chưa được mở nước, và tôi bị mắc tiểu.”

“Có một trạm xăng...”

“Tôi không thể đợi được.” Cô ngắt lời, “Không cách nào tôi trở lại trạm xăng đó được. Làm ơn đi.”

Kyle nhìn sang bên kia đường, nơi hai người đàn ông đang bốc dỡ hàng hóa từ một xe vận chuyển hàng trong lúc một người phụ nữ đẹp lộng lẫy, ngực nở, thu hút, tóc đen đang đứng tựa vào phía sau xe hơi của cô khi cô quan sát những hoạt động mà không nhấc một ngón tay.

“Đó là chị cô, và cô ấy đang chuyển đến bên kia đường sao?” Wow, hôm nay là ngày may mắn của hẳn. Phần lớn hàng xóm của hẳn đã về hưu, hoặc đã kết hôn cùng với những đứa trẻ quấy nhiễu và những con chó ỉa đầy sân nhà hẳn.

“Phải. Đó là Tiffany.” Đầu đỏ chìa tay ra. “Tôi là Jenner, Jenner Traylor.” Cô nhướn mày trong một câu hỏi thăm lặng.

“Kyle Quillin.” Hẳn nắm tay cô một thoáng.

“Rất vui được gặp anh, Kyle.” Jenner nói, “Anh chắc chắn sẽ thấy tôi và chồng tôi ở quanh đây trong vài ngày khi chúng tôi giúp Tiffy ổn định chỗ ở.” Cô đảo tròn mắt. “Cầu trời cho cô ấy sớm có nước riêng và sức mạnh để mở nó.” Một lần nữa, cô nhún nhảy. “Phòng tắm?”

“Chắc chắn rồi.” Kyle bước lùi và để cô nàng Traylor bước vào trong nhà. Hấn chỉ dẫn. “Xuống sảnh, cánh cửa đầu tiên bên phải.” Đôi mắt hấn lưu lại trên chị cô một lúc, cho đến khi Jenner thu hút sự chú ý của hấn, khi cô trượt chân, kêu ré lên, và giữ thăng bằng bằng cách túm lấy kệ sách.

“Tôi chắc chắn là một kẻ vụng về.” Cô nói cùng một tiếng cười, khi cô biến vào hành lang.

...

HẾT.